

Αντόν Τσέχωφ // 39 διηγήματα

Δημοσιευμένα στο περιοδικό ΜΠΟΥΚΕΤΟ (1924-1936)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Άντον Τσέχωφ // 39 διηγήματα

Δημοσιευμένα στο περιοδικό ΜΠΟΥΚΕΤΟ (1924-1936)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Πηγή αρχείων:

Ψηφιακή Συλλογή Πλειάς
Βιβλιοθήκη & Κέντρο Πληροφόρησης,
Πανεπιστήμιο Πατρών

<http://pleias.lis.upatras.gr/index.php/mpouketo>

Η χρήση του περιεχομένου καθορίζεται από την άδεια:

[Creative Commons Attribution 3.0](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ του Αντόν Τσέχωφ

1. Παγωνιά
2. Τι κάνει ο φόβος
3. Νύχτα τρόμου
4. Μια φορά το χρόνο
5. Σε ποιο να πω τον πόνο μου;
6. Η στολή του λοχαγού
7. Εκδίκησις
8. Το λεύκωμα
9. Διήγησις της δεσποινίδος Μ...
10. Η Ανιούτα
11. Μια τραγωδία
12. Τα τυχερά
13. Το παληό σπίτι
14. Τα στρείδια
15. Ο ζητιάνος
16. Το στοίχημα
17. Οι ξένοι
18. Τα έγκλημα του δάσους
19. Ο Βιάνικας
20. Η μεγάλη δυστυχία
21. Ενώ το διασπήριο συνεδριάζει...

22. Πώς πέθανε ο Τσερνιακώφ
23. Το μίσος
24. Νάδια, σ' αγαπώ!
25. Η δυστυχία
26. Το ημερολόγιο ενός υπαλλήλου
27. Η συμφορά
28. Η γοητεία της αμαρτίας
29. Ο τύραννος
30. Μια πιστή σύζυγος
31. Η ιστορία ενός μουσικού
32. Στο κουρείο
33. Μια μικρή παρεξήγησις
34. Ο επικήδειος
35. Η σύζυγος
36. Το σκυλί
37. Οι περιπέτειες του μουσικού και της πριγκηποπούλας
38. Ένα σκυλί αξίας
39. Μια δραματική νύχτα

Αντόν Τσέχωφ

Από τη [Βικιπαίδεια](#), την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Ο **Αντόν Πάβλοβιτς Τσέχωφ**, ρωσ. **Αντον Павлович Чехов**, (1860 – 1904) ήταν Ρώσος θεατρικός συγγραφέας και ένας από τους μεγαλύτερους διηγηματογράφους της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Σπούδασε και εργάστηκε ως γιατρός.

Γεννήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 1860 (17 Ιανουαρίου με το παλιό ημερολόγιο) στην κωμόπολη Ταγκανρόγκ, στη νότια Ρωσία. Πέθανε στις 15 Ιουλίου 1904 (2 Ιουλίου με το παλιό ημερολόγιο) στη γερμανική πόλη Μπάντενβάιλερ και τάφηκε στη Μόσχα στις 22 Ιουλίου 1904. Θεωρείται από τις πιο σημαντικές μορφές της παγκόσμιας δραματουργίας και άσκησε μεγάλη επίδραση στη θεατρική λογοτεχνία του 20ού αιώνα. Στα έργα του αποτυπώνεται η διαρκής φθορά της καθημερινής ζωής. Οι ήρωές του είναι άνθρωποι της ανώτερης κυρίως τάξης, που «ξοδεύουν» τη ζωή τους μέσα στην πνιγηρή ατμόσφαιρα της ρώσικης επαρχίας.

Παιδική ηλικία

Ήταν το τρίτο από τα έξι παιδιά της οικογένειάς του (Αλέξανδρος, Νικόλαος, Ιβάν, Μαρία, Μιχαήλ) και μεγάλωσε σε πολύ αυστηρό και θρησκευτικό περιβάλλον. Ο παππούς του Τσέχωφ ήταν δουλοπάροικος, που εξαγόρασε τη ελευθερία του. Ο πατέρας του (Πάβελ Εγκόροβιτς) δούλευε ως λογιστής και

διατηρούσε τυροκομείο. Το ελάχιστο κέρδος του πατέρα ήταν αδύνατο να καλύψει τις ανάγκες της μεγάλης οικογένειας, γεγονός που τον ανάγκασε να δηλώσει πτώχευση. Τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια του Τσέχωφ, ο Αλέξανδρος και ο Νικόλαος, αντιδρώντας στον αυταρχισμό του πατέρα τους και στην καθημερινή τους μιζέρια έφυγαν απ' το σπίτι. Για να αποφύγει τη δικαστική δίωξη των δανειστών του, ο πατέρας του κατέφυγε στη Μόσχα. Λίγο αργότερα έφυγε και η μητέρα του με τα αδέρφια του, Μαρία και Μιχαήλ. Τα πρώτα του γράμματα ο Αντόν τα έμαθε στην προπαρασκευαστική τάξη του ενοριακού ελληνικού σχολείου του Ταγκανρόγκ και στη συνέχεια φοίτησε στο κλασικό γυμνάσιο της πόλης. Από την 6η τάξη του γυμνασίου αναγκάστηκε μόνος του να βγάζει το ψωμί του παραδίδοντας μαθήματα κατ' οίκον. Πούλησε ό,τι είχε απομείνει από τα πράγματα του σπιτιού και έστειλε τα λεφτά στους γονείς του στη Μόσχα.

Πρώιμα έργα

Το 1879 ο Τσέχωφ μπαίνει στο Ιατρικό Τμήμα του Πανεπιστημίου της Μόσχας, από όπου αποφοίτησε το 1884. Από τα χρόνια του γυμνασίου έγραφε χιουμοριστικές σκηνές, αφηγήσεις, μονόπρακτα και ως φοιτητής δημοσίευσε τα πρώτα του ευθυμογραφήματα. Συνεργάστηκε με τα περιοδικά *Ξυπητήρι*, *Θεατής*, *Μόσχα*, *Φως και σιιά*, *Θραύσματα κ.ά.*, με το ψευδώνυμο «Αντόσια Τσεχοντέ». Το 1884 κυκλοφόρησε το πρώτο του βιβλίο διηγημάτων, *Τα παραμύθια της Μελομένης* και το 1885 τις *Φανταχτερές Ιστορίες*.

Κυρίως έργο

Παράλληλα με το επάγγελμα του ιατρού, αναπτύσσει μεγάλη και σημαντική συγγραφική δραστηριότητα. Το 1886 γράφει το πρώτο του μονόπρακτο με τίτλο *Κύνκειο άσμα*. Το 1887 ανεβαίνει στη σκηνή του Θεάτρου Κορς στη

Μόσχα το έργο του *Ιβάνοφ*, το οποίο δέχεται αντικρουόμενες κριτικές. Γεγονός που τον οδήγησε να μη δώσει ποτέ σε επαγγελματικό θίασο το δεύτερο θεατρικό του έργο το *Δαίμονας του δάσους* (πρώτη μορφή του έργου *Θεός Βάνιας*). Το 1888 του απονέμεται το Βραβείο Πούσιν. Το 1891 ταξιδεύει στην Ευρώπη. Επιστρέφοντας στη Ρωσία εργάζεται εντατικά ως γιατρός για την καταπολέμηση της χολέρας. Εγκαθίσταται στο Μελίχοβο της Ουκρανίας, όπου ως γιατρός εξυπηρετεί 26 χωριά και 7 εργοστάσια. Προηγουμένως, έχει επισκεφτεί τη νήσο Σαχαλίνη, μελετώντας τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης των καταδικών. Το 1894 πραγματοποιεί το δεύτερο ταξίδι του στο εξωτερικό. Το 1896 ανεβαίνει ανεπιτυχώς στην Πετρούπολη, στο θέατρο Αλεξαντρίνσκι, το έργο του *Ο Γλάρος*. Τη χρονιά εκείνη αντιμετωπίζει την πρώτη σοβαρή εκδήλωση της φυματίωσης. Επίσης, το 1896, με χρήματα που συγκεντρώνει από εράνους, φιλανθρωπίες και παραστάσεις, χτίζει ένα σχολείο στο Ταλέζ. Νέα κρίση της αρρώστιας του 1897, τον αναγκάζει να πάει στη Ριβιέρα της Νότιας Γαλλίας, ενώ ανεβαίνει στην ρωσική επαρχία ο *Θεός Βάνιας*.

Το 1898 και 1899 παρουσιάζονται στο κοινό της Μόσχας από το Θέατρο Τέχνης, με πολύ μεγάλη επιτυχία, τα έργα του *Ο Γλάρος* και *Ο θεός Βάνιας*. Η συνεργασία του Τσέχοφ με το Θέατρο Τέχνης και τον Στανισλάφσκι στάθηκε καθοριστική στη διαμόρφωση της δραματουργίας του. Την εποχή αυτή εγκαθίσταται μόνιμα στη Γιάλτα της Κριμαίας, λόγω της υγείας του. Το 1900 γίνεται μέλος της Ρωσικής Ακαδημίας και το 1901 παντρεύεται την ηθοποιό Όλγα Κνίπερ. Την ίδια χρονιά ανεβαίνουν στη Μόσχα *Οι τρεις αδελφές*, πάλι από το Θέατρο Τέχνης. Το 1902 παραιτείται από τη Ρωσική Ακαδημία, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τη μη αποδοχή ως μέλους της του Γκόρκι. Το 1904, λίγο πριν τον θάνατό του, το Θέατρο Τέχνης παρουσιάζει το έργο του *Ο βυσσινόκηπος*.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

(Στο θεραπευτήριο του γιατρού 'Ιβάν 'Ιζνικόφ)

18 Δεκεμβρίου, πρωί

«... Είμαι πιά καλά... Τό νοιώθω τώρα κινώσ από τό άνοιχτό παρίθυρο γλυστρά μιά λουρίδα χειμωνιάτικου ήλιου και στον γλαυκόν όρίζοντα ύψώνονται τά τεφρά σύννεφα.

Μιά γαλήνη άπλώνεται μέσα μου και στο μυαλό μου, πού ένα βρος σά λυωμένο μολύβι τό γέμιζε, ξανάρχεται μιά ξεχασμένη σκέψις πού με κάνει νάναπνέω γοργά.

Θααρῶ πῶς θά με πιάσει πάλι μιά νευρική κρίσις, πῶς ἡ άγωνία θά μπήξῃ κι' αὐτή τῆ φορά τά νύχια της στο κρέας μου!

Είμαι τρομερά λυπημένος...
Χίλιες δυό ιδέες στριφογυρίζουν στο μυαλό μου.

Κατά τό μεσημέρι

'Αγαπούσα τήν γυναϊκά μου πεθαμένη, ὅσο και ζωντανή. 'Η εϊκόνα της ἔμεινε στά μάτια μου, και τό ἥσυχο χαμόγελό της δέν ἤθελε νά σβύσῃ. 'Ενοιῶθα τήν πεθαμένη κοντά μου, τό πρω' μόλις άνοιγα τά μάτια μου και τό βράδυ ὅταν ἔκλεινα τήν πόρτα τοῦ δωματίου μου. 'Ηταν πίσω μου σάν ἴσκιος πού γλυστρούσε άθόρυβα, ὅπως κρυβόταν, ὅταν ἔξοῦσε, πίσω από τό παραθυρόφυλλο, για νά μου κινή ἔκπληξι. Σταματοῦσα τό βράδυ μπροστά στην εϊκόνα της πού πάντοτε χαμογελοῦσε και άφίνα τά μάτια μου νά θολώνουν από δάκρυα. Γυρνοῦσα σπῆτι με τριαντάφυλλα στα χέρια, γιατί τ' άγαποῦσε ἡ Μάλβα τά τριαντάφυλλα, και μέσα στης άχτινες τοῦ φεγγαρίου, κάτω από τά πυκνά φυλλάματα της βεράντας ἔξακολουθούσα νά τήν βλέπω μπρός μου.

Κι' ἄς εἶχε πεθάνει από τόσο καιρό.
Και ὕστερα ἤρθε ἡ φρικτή μέρα, μιά μέρα μουντή και βουβή, πού ἔπεσε σάν μαῦρο πανί μπροστά μου—για νά με κλείσει μέσα στο κάστρο της άγωνίας και της φρικῆς.

'Ενας τρομερός ἐπιάλτης ὠρθώθηκε μπρός μου.
Μιά άγωνία φρικτή...
Εἶχα μῆτι στο κλειστό δωμάτιο της γυναϊκας μου και στο πρῶτο σιρτάρι τοῦ κομποῦ της βρήκα ένα δεματάκι από γράμματα.
'Απ' ἔξω από τό δέμα μιά σημείωσι με τό χαρακτηρῆά της, με διέταξε νά τά ἔξαφανίσω μόλις βγῆ ἡ τελευταία της πνοή.
'Εφθασα εἰς τό τζάκι, άναψα ένα σῆρτο και τά πέταξα στη φωτία.

Γύρω από τά χυμένα χαρτιά χοροπήθησε μιά φλόγα.
'Ω φρικτή στιγμή!... Καθῶς ἔκαίγοντο, ἔρριξα τό βλέμμα μου σ' αὐτά και μέσα στης φλόγες διάβασα τή λέξη «ἀγαπημένη μου»...
Αὐτό ἦταν ὄλο. 'Η ὑποψία μου δάγκωσε τη καρδιά.
Με τό χέρι μου ἔσβησα κ' ἔσπασα από τή φωτιά ὁ τι ἦταν δυνατόν νά σωθῆ και θέλησα νά μάθω τῶ περιεχόμενο. 'Ετρεμα ὀλίκληρος, τό αἷμά μου εἶχε παγώσει και τά δόντια μου μένανε σφιγμένα. 'Ενας ξένος πρῶς τό σπῆτι μας, ένας «άλλος» ἔγραψε ἀοφιλῶς στη γυναϊκά μου φλογερῶ γράμματα πάθους κ' ἔρωτος.

'Ενας «άλλος» μιλοῦσε για τό «παιδί πού θ' ἄρθῃ στο φῶς και πού ὁ άντρας της θά τό νομῆξῃ για δικό του»! Για τό «παιδί πού θά φέρῃ τήν εὔτυχία, μά πού θά μάθῃ νά φωνάζῃ πατέρα

έναν ἄλλον πού ποτέ δέν ὑπήρξε τέτοιος!» Και τήν ὥραν αὐτήν άνοιξε ἡ πόρτα άπότομα, και μῆκε χωρίς νά μιλήσῃ τό «κορῆσι μου, τό κορῆσι τοῦ άλλου, τό παιδί του!» Χάθηκε μιά μένα ὁ κόσμος! Εἶχα βυθισθῆ μέσα σέ μιάν άβυσσο και μέσα σ' ἔκεινο τό ἀδιαπέραστο σκοτάδι αντίφραξα δυό μάτια μαῦρα, τά μάτια ἐκείνης τῆς αἰσιῆς! Δέν ἔνοιῶθα τόν κόσμο. 'Αρπαξα 'στά χέρια μου τή μικρή πού με κυτιοῦσε ἀκόλια ἀμίλητα και θέλησα νά τήν κυτιξῶ καλά στο πρόσωπο, στα μάτια, νά ὄω τό εἶδωλο τοῦ ψεύτη, τοῦ άνανδρου ἐκείνου, πού ἀπρόσκλητος ἔρχόταν νά κλέψῃ τήν εὔτυχία ἑνός συζύγου. Τίποτα δέν ἔνοιῶσα! Τίποτα

δέν εἶδα! 'Ηταν μπροστά μου τό κορῆσι αὐτό ἀμίλητο, άγριεμένο φοβισμένο, και τίποτ' άλλο.
Κατόκι άκουσα μιά φωνή γοργή, φρικτή, πονεμένη. Τῆ φω-

νούλα του. Εἶχε τρομάξει... Κιτέβηκα άσυναίσθητα τά μαρμάρινα σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ μου. 'Οξῶ ἦταν παγωνιά κ' ἔνα χλόνη πυκνό σκέπαζε τά σοκάκια και τῆς στέγες.

Νιφάδες χοντρές στριφογυρίζαν στον άερ τ.
Βρήκα ἐν' άμάξι μπροστά μου.
'Εν' άμάξι μαῦρο, θλιμμένο, πού ἦταν σά νά συμβόλιζε κάτι τι, σά νά περιμένε ἔμένα ἐπίτηδες. Μῆκα μέσα και ξεπλώθηκα άπηνδισμένος. Τίποτ' άλλο δέν ἔνοιῶσα για πολύ ὠρα. Μόνο μιά στιγμή ὁ άμαξῆς με σκούνησε και με ρώτησε:
—Πού ἐπιθυμεί νά πάῃ ὁ καλός ἀφέντης;
Δέν ἤξερα πού θά πῆγαίνα. Θά ἴθελα νά μου άπαντήσῃ ἐκείνος, νά μου πῆ, ὅπως ἦταν φυσικό, πού θά πῆγαίνα, γιατί ἤμουν τώρα ὀλομόναχος μέσα σένα κόσμο ξένο και παγερό, μέσα στην άβυσσο της άγωνίας και τῆς μοναξιάς.

'Ολα σβῆσαν στα μάτια μου.
Μιά μπότα βαρειά με πάτησε στο σῆθος και ένα χέρι παγωνένο με άνάγκασε νά γύρω τό κεφάλι πίσω. Δέν μπορούσα ν' άναπνεύσω, μου εἶχαν άραιρέσῃ τόν άέρα, μου ἔδεσαν τό στόμα, τά χέρια και μόνο τά μάτια μου ἔρλογιζοντο κι' ἔβλεπα μπρός μου φωτιές, φλόγες κι' αἷματα.

Τ' άπομειήμερο

'Ο άγέρας πού ἔρχεται από τό παράθυρο εἶνε δροσερός.
Τό κεφάλι μου καίει.

Αὐτά πού συλλογιζομαι με κουράζουν τρομερά.
'Η άναπνοή μου γίνεται μιά στιγμή βαρειά, δύσκολη...

Τό άπομειήμερο τέλος, μιά κυρία μαυροφορεμένη με ζήτησε στο θεραπευτήριο. Εἶχα ξεζαλισθῆ.

Τῆν ἔδέχτηκα και κάθησε δίπλα μου.
Μου μίλησε με συστολή για ἔνα δεματάκι ἐπιστολῶν πού εἶχε ἐμπιστευθῆ στη γυναϊκά μου, νά τῆς φυλάξῃ—ἐπιστολές σταλμένες από ἔνα ἀγαπητό τῆς πρόσωπο. Μου ἤρθε νά ριχτῶ νά τήν άγκαλιάσω.

'Ὅπτε ἡ ἐπιστολές δέν ἦσαν της γυναϊκας μου;... Τί ἀνακούφισις! 'Ενα βουνό σηκώθηκε από τό σῆθος μου...

Εἶμαι τώρα ἐντελῶς καλά. Τό νοιώθω. Τά ἔξέχασα ὄλα.
Θυμοῦμαι τῆ πεθαμένη γυναϊκά μου, τῆ Μάλβα μου, και δακρύζω. 'Αγκαλιάζω και φιλῶ τῆ κοροῦλά μου.
'Η άγωνία ἔπερασε, Θεέ μου, ἔπερασε!

Εἶχα άπατηθῆ, Μάλβα, γυναϊκοῦλά μου, συγχώρησέ με από τά βάθη τοῦ τάφου σου. Νά! κλαίω!...
ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΟΦΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Στης ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις χρειάζονται ψευδεις άπαντήσεις.
Γερμανικὴν Ρητόν

'Αγαπᾶν εἶναι ζητεῖν από ἔνα ἄλλον τήν εὔτυχίαν, ἤτις μᾶς λείπει.
Ρωσῆδρ

'Εκείνος πού νυμφεύεται πάρα πολύ ἄργά νυμφεύεται για τούς γειτόνους του.
Ανδάλουσαικῆ Παροιμία

Βιαστικός γάμος, μακρὰ μεταμέλεια.
Γερμανικῆ Παροιμία

'Αγγλος ἐξιταλισθείς, εἶναι διάβολος ἔνσαρκωμένος.
Ἰταλικῆ Παροιμία

Αἰλύπαι κόφτουν γόνατα κ' οἱ λογισμοί γερνοῦνε.

Γυναίκα και χειμωνικό ἡ τύχη τά διαλέγει.

Δέν με μέλει πῶς γηρίζω, ὅσο ζῶ τόσο μαθαίνω.
Δημιῶδεις Ἑλλ. Παροιμία

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΦΟΒΟΣ

(Του Ρώσου Αντ. Τσέχωφ)

Ο γεωμέτρης Γκλέβ Γαβρίλοβιτς Σουριμνέφ έφθασε εις τόν σταθμόν του Γκελούκι.

Τριάκοντα έως τεσσαράκοντα βερστια τόν εχώριζαν από τήν πτήμα, εις τόν όποιον ειχε προσληθεί διά νά μετρήση τήν έκτασιν.

— Για πές μου, σε παρακαλώ, πού θά μπορούσω νά βρω εδώ άλογα; ηρώτησεν ο γεωμέτρης τόν χωροφύλακα τού σταθμού.

— Άλογα; Έδώ δέν μπορείς νά βρής ένα σφάλλο της προκοπής, εις άκτίνα έκατόν βερστίων, και γουεύεις άλογα; Πού θά πιάς;

— Εις τόν Λιέβηνο, τόν πτήμα τού στρατηγού Κοζοτόφ.

— Λοιπόν ειπεν ο χωροφύλαξ χαρμόμενος, ζύτταξε πίσω από τόν σταθμόν. Είνε εκεί συχνά, στην άσλη, χωριζοί που παίρνουν ταξειδιώτας. Ο γεωμέτρης άνεστάνασε και μετέβη ύπισθεν τού σταθμού.

— Άλλα μετά πολλάς άναζητήσεις, συνομιλίας και διαταγμών έδρεν ένα πουζιζον, είδος Ήρακλέους με τό πόδοσπο καταστραμμένο από τή βλογιά, με ρούχα κουρελιασμένα, με παπούτσια ελευνά.

— Τι περιέργο τελέγχα (άμάξι) έχεις, ειπεν ο γεωμέτρης άνεργόμενος εις τήν άμαξαν. Είνε άδύνατον νά διαζοίγη κανείς τό μπροστινό μέρος από τό πισινό.

— Και όμως δέν είνε δύσκολο καθόλου... Έχεις πού εινε ή ουρά τού άλόγου είνε τό μπροστινό μέρος και κεί πού είσαι σύ είνε τό πισινό!

Τό άλογο ήταν νέο αλλά πολύ ισχύο με τά πόδια στραβά και τά αυτιά καταβασμένα.

Όταν ο άμαξηλάτης άνασηζώθησε και τό χτύπησε με τό καμουτάκι του, τό άλογο εκούνησε τό κεφάλι άπλώς, χωρίς νά προχωρήσῃ.

Όταν τό χτύπησε γιά δευτέρον φοράν συνοδεύον τό χτύπημα με μιá βλαστια, ή τελέγχα άορισεν νά τρέξῃ. Στο τρίτο χτύπημα ή τελέγχα ειννήθη. Στο τέταρτο ξεκίνησε.

— Δέν μου λές, έτσι θά πηγαίνουμε σ' όλο τό δρόμο; ρώτησε ο γεωμέτρης, μετακινήθεισ ισχυρώς και θαναμάζον τήν επιτηδειότητα τών Ρώσων άμαξηλατών εις τό νά κατορθώνουν νά συνδιάζουν τρέξιμο γελώντας με τραντάγματα που μοροδούν νά σου βγάλουν τά έντερα.

— Θά φθάσουμε! ειπεν ο άμαξηλάτης με ύφος προστατευτικό. Η φοράδα είναι νέα και ζωηρή. Πρέπει μοναχά νά πάρη φορά. Υατερα δέν θά μπορώ νά τήν κρατήσω. Εμπρός λοιπόν, καταραμένη!

Όταν ή τελέγχα άφησε τό σταθμό, ήταν περίπου ήλιοβασιλευμα. Δεξιά τού γεωμέτρης άπλότωναν άτελειώτη πεδιάς χιονισμένη. Ήταν τόσο άτελειώτη, πού άν ήθελε κανείς νά τήν διασχίση θά έφθανε βεβαίως στη κατοικία... τού διβολόλου!

Άριστερά στη σκοτεινή άτμοσφαιρα έφαινοντο ύψομένα αντικείμενα, τά όποια ήσαν πιθανόν σπίτια κανενός χωριού. Όχι ήταν μπροστά τους ο γεωμέτρης δέν τό έβλεπε, έξ αιτίας της χοντροπής και πλατειάς ράχης τού άμαξηλάτου, ο όποιος τού έκρυβε όλο έκείνο τό μέρος. Άνεμος δέν φυσούσε σφοδρός, μά έκανε παγανιά.

...Τι εγκαταλειμμένο μέρος! Έσκέφθη ο γεωμέτρης, σκεπάζοντας τά αυτιά του με τό έπανωφόρι του. Ούτε ένα σπιτί, ούτε μια πυρή ζωντανή! Αν κατά θάναξαν, μου έπετίθεντο και με έλκήσανταν, και εις δέν θά έμάθαινε τίποτα. Κι άν άκόμη έφριχνα κανονία... Και ο άμαξιάς όμως δέν μου εμπνέει και πολλή εμπιστοσύνη.

Γιά ζύτταξε πλάτη! Ήν τού κατέβη νά με άγγίξη με τό ένα του μοναχά δαχτύλο, άλλοιμονό μου! Και αυτός ο λαϊμός, λαϊμός άγρίου θηριού!

— Έ! φίλε μου, τόν ρώτησε τέλος ο γεωμέτρης, πού ήταν τρομερά φοβιταίρης κι άορισεν νά φοβάται, πώς σε λένε φίλε μου;

— Έμένα; Κλίμ.

— Για πές μου, Κλίμ, δέν είναι επικίνδυνα αυτά εδώ, τά μέρη;

— Ποτέ! Ποιός θά μάς ένοχλήσῃ; Μπá σε καλόσας!

— Καλά Άφου δέν έχει κανείς τίποτα νά φοβήθῃ, τόσο τό καλλίτερο. Έν πάση πεποιτώσει, έγω έξω μαζί μου τρία ρεβόλβερ ειπε ψευδομένος ο γεωμέτρης. Και τά ρεβόλβερ, ξερείς, δέν χωρατεύουν. Μπορείς νά ξεπλώσῃς κάτω δέκα ληστιάς!...

Ένώττωνε!

— Η τελέγχα έπηρεξέ ξαφνα ένα δρομάκο προς τ' άριστερά.

... Πού με πάει; έσκέφθηκε ο γεωμέτρης. Ός τώρα επήγαينه ίσια και άποτόμως έγύρισε προς τ' άριστερά. Μήπως θέλει νά μ' όδηγήσῃ αυτός ο άθλιος σε καμιά τρύπα... και... και... δέν είναι ή πρώτη φορά που συμβαίουν τέτοιον ειδους κακουρήματα!...

— Για έλέγε μου, φώναξε εκ νέου τώρα προς τόν άμαξηλάτην. Βεβαίμως, ότι δέν είναι επικίνδυνος

Ο Άμαξιάς ήταν ένας άγριος άνθρωπος

αυτός ο δρόμος; Κοίμα! Μ' άρέσει σήμερα νά πάνωμαι με ληστιάς Φαίνομαι άδύνατος, άσθενικός, αλλά έγω δύναμι βουδιού... Μιά μέρα έπιασα τρεις ληστιάς... Τι νομίζεις, ότι άπέγεινε; Χτύπησα τόν πρώτο τόσο δυνατά κατακέφαλα, ώστε ξεφύγησε άμέσως. Και τούς δύο άλλους, έξ αιτίας μου, τούς έστειλαν στη Σιβηρία, ίσόβια δεσμά. Πού τη βρισκω αυτή τή δύναμι κι' έγω δέν έξω! Μπορώ ν' αρπάξω με τό ένα μου χέρι ένα ζολοσσό σάν κι' έσένα, παραδείγματος χάριν, και νά τόν ξεπλώσω γαμο μονομιάς!...

Ο Κλίμ άντίταξε τόν γεωμέτην, άνοιγόκλεισε τά μάτια και χτύπησε τό άλογο του

— Μάλιστα, φίλε μου, έξηκολούθησεν ο γεωμέτρης ένθ' ή καρδιά του πάγωνε από τό φόβο. Μάλιστα ο Θεός νά σε φυλάξῃ παρα νά τά βάλης μαζί μου! Όχι μόνον ο ληστής πού θά μ' έπιασε θάμανε χωρίς χείμα και πόδια, αλλά θά έδινε και λόγον ένοπιον της δικαιοσύνης... Γνωρίζω ύλους τούς διουτήτας. Είμαι άνθρωπος, ο όποιος ύπηρετέ τή Κυβέρνηση, άνθρωπος χρησίμος, άναγκαίος... Τώρα πού ταξειδεύω αι άρχαι τό γνωρίζουν και προσέχουν και επιτηρούν μη με περάξῃ κανείς. Σε ζάβε δένδρο, όλο τό μέρος τού δρόμου, άγροτικοί φύλακες και μυστικοί αστυνόμοι είναι τοποθετημένοι!...

Ο άμαξιάς τ' άκουγε, τά πίστευε κι' εθαύμαζε...

— Στάσου, στάσου! φώναξε ξαφνα ο γεωμέτρης με όλας του τάς δυνάμεις. Πού με πιάς;

— Δέν βλέπεις; Είνε ένα δάσος!

...Μπá! είνε ένα δάσος, πραγματικά. Κι' έγω πού πήρα ένα φόβο! ζαρέθηκε ο γεωμέτρης. Δέν ποτέει εν τούτοις νά προσέσω τη τρομάδα μου...Μου φαίνεται πώς αυτός ο κακούργος ο άμαξιάς έκατάλαβε πώς φοβούμαι... Γιατί άραγε με κιντάει έτσι συχνά; Κάτι θά μελετάει βεβαία... Στην άρχη σερότανε και τώρα φεύγει σάν τρελλός. Μοφός μη με σκοτώσῃ; Άς κάνω τόν άγριο...

Γιά λέγε, Κλίμ, γιατί τρέχεις τή φοράδα σου έτσι γοήγορα;

— Έγω δέν τήν τρέχω... Αυτή, μοναχά της φεύγει... Σάν άορισή νά τρέξῃ, είνε άδύνατο νά την σταματήσῃ κανείς.

— Ψέμματα λές... ψέμματα λές... Σε συμβουλεύω νά μη τρέξῃς έτσι γοήγορα. Βάστα τό άλόγο σου! Βάστα το, μ' άκούς!

— Για νά κάμω τί;

— Γιατί τέσσαρες σύντροφοι με άκολουθοῦν.. πρέπει νά μάς φτάσουν... μου ύπεσέθησαν νά με άνταμώσουν σ' αυτό έδώ τό δάσος... Καλλίτερα νά πηγαίνωμε όλοι μαζί... Είναι και δυνατοί, ήθια μοναχά! Ο καθένας τους έχει και από ένα πιστόλι. Μά δέν μου λές τί έχεις και όλο με ζυττάς έτσι; Τι τρέχει;... Μου φαίνεται σάν ταγαγμένος;... σάν νά κάθεσαι σε βελόνες... Δέν έγω τίποτε επάνω μου, άξιον τόσης περιεργίας... έκτός από τό ρεβόλβερ. Αν θέλεις νά σου τό δείξω, τό βγάλω άμέσως. Νά!

Ο γεωμέτρης ποσποικηθή ότι ψάχνει στις τσέπες του, πού ούτε ρεβόλβερ ύπήχε ούτε τίποτα...

Και τότε συνέβη, ότι δέν θά μπορούσε ποτέ και ποτέ νά προτιδή, όσον δευλόξ και άν ήταν ο δυστυχής γεωμέτρης.

Ο Κλίμ πήδησε κάτω απ' τήν άμαξα σάν στρατηγ και με τά τέσσαρα έτρεξε νά κρυφθῃ μέσα στο δάσος φωνάζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Πάρε λεπτά, πάρε τ' άλόγο μου και άμάξι μου, αλλά μη με σκοτώεις! Βοήθεια!

Ο γεωμέτρης, ο όποιος δέν έπεριμενε αυτή τή λύση, έσταμάτησε κατά πρώτον τό άλογο. Κατόπιν εκάθισε με πολλή άνεση και άορισε νά σκέπτεται.

... Έφυγε φοβήθηκε, τό κτήνος. Και τώρα τι θά κάνω; Νά πάω νόμος μου είναι άδύνατον. Δέν έξω τό δρόμο κι' έπειτα θά νομίσουν πώς έκλεψα τό άλογο. Τι νά κάνω;

— Κλίμ! Κλίμ!

— Κλίμ; Άπήνησεν ή ήχώ. Στη σκέψη πώς θά περνούσε μιá νύχτα παγομένη μέσα στη σκοτεινή τό δάσους ακούγοντας τας φωνάξ τών λύων, ο γεωμέτρης ανατρίχιασε.

— Κλίμ! έφώναξεν. Άγάθι μου! Κλιμάκι μου! Πουλάκι μου!

Έφώναξε έτσι δύο ώρες σοστές.

Έξαφνα άκούσθηκε πάπιος κρότος.

— Κλίμ! φίλε μου Κλίμ; Έλα, έλα νά τραβήμε. Έλα Κλίμ γιατί φοβάται ο άτυγος!

— Θά με σκοτώσῃς, δέν έχωμαι άκούσθηκε ή φωνή τού Κλίμ.

Χωράτενα φίλε μου. Μάρτης μου Ο Θεός Δέν έχω ρεβόλβερ, έλεγα ψέμματα από τό φόβο μου. Έλα πάμε, παγώνω έδώ!...

Ο Κλίμ άορισε νά πειθαιται πώς δέν γει νά κάμῃ με ληστή.

Αν ο έλιβιάτης του ήταν ληστής όπως υπέθεσε προ πολλής ώρας θά έφρανε με τό άλόγο του και τήν άμαξα. Βήγχε λοιπόν από τό δάσος και έπροχώρησε με βημα κλονίζομενον προς τόν ταξειδιώτην.

— Κτήνος! Τι φοβάσαι; Έγω χωράτενα και σύ τά πίστευες;

Ο π. Γεωμέτρης

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΒΟΥΛΑ Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

(Αντί για λουλούδια στον τάφο της).

Δέν είχε γνωρίσει ακόμα την χαρά ή γλυκειά παιδοῦλα. Τὰ χείλη της τὰ παρθενικά δὲν είχαν ἀκόμη ἀγγίξει τὸ ποτήρι τῆς χαρᾶς. Τὸ πέρασμά της σκορπούσε χαρὰ οὐρανή, καὶ τὸ ἀντίκρουμά της ἐδημιούργει εὐτυχίαν!

Στὸ δρόμο της σκορπούσε φῶς γιατί ἦταν φῶς ἡ ματιά της κ' ἦταν ἡ ἑσπέρης της ἀγγελική καὶ εἶχε κατὰ ἅπ' τὴν ἀγνότητα τῶν Χερουβείμ καὶ κατὰ τὸ ἄχαντο πού τῶχουν τὰ ἄνθη, τὰ κρίνα καὶ τὰ τριαντάφυλλα πού ὑπῆρξεν ἀδελφὴ τῶν... Κόρη ἀγνή, μ' ὀλόλευκη ψυχή, μὲ διαμαντένιο χαρακτήρα, μὲ τὴν ἀγάπη στὴ ψυχὴ της πού καθρεφτίζοταν ὑπερλαμπρῶς στὰ δολογάλα ματῖα της, τὰ ὀλόφωτα. Ἦταν τὸ ζηλευτὸ κόσμημα μίῶς οἰκογενείας πού τὴν λάτρευε, ἦταν τὸ λουλούδι τὸ ὑπερκόσμιο, πού στόλιζε τόσο ἑμορφα τὸν «Νέον Κόσμον». Ποίος τὴν εἶδε καὶ δὲν τὴν λάτρευσε; Ποίος τὴν σίμωσε καὶ δὲν ἐννοίωσε στὴν ψυχὴ του τὸ γλυκὸ συναίσθημα πού σκορπίζουν στὸ πέρασμά τους οἱ ἄγγελοι;

Μὰ μιά αὐγούλα πού τὰ λουλούδια ἔφεραν μαρμαρίνα, νεκρὰ στὸ παγωμένο τῆς Ἀττικῆς χῶμα, μιά ἀγνή θλίψεως καὶ πένθους, Μοῖρα σκληρὴ τὴν ζήληψε τὴν κόρη τὴν ἀφθαστὴ καὶ θέλησε νόμφη νὰ τὴν δώσῃ στὸ μαῦρο χῶρο. Πάλαισε ἡ κόρη ἡ ἀγγελοζάμωτη. Μὰ τὸ σκληρὸ μοῖρατο ἐξεπληρώθη...

... Καὶ μιά βραδυνὰ σὲ μιά τῆς Κηφισιάς βίλλα π' ἀντηχοῦσε ἅπ' τὸ παραγμῶ καὶ τὸ θρήνο τῶν δικῶν της, παραδόσαν ἡ κόρη τὴν ἀθάνα τῆς ψυχῆ καὶ κλείστηκαν γιὰ πάντα τ' ἀγαπημένα φωτεινὰ τῆς ματῖα...

Ἀπὸ τὰ ξένα-πού-βροισκόμαστε σάν ἔφρονες γιὰ τοὺς οὐρανούς, γλυκεῖα παιδοῦλα, σοῦ στείλαμε γιὰ ἕστατο χαιρετισμὸ τὰ κρίνα τῶν ἀφρών τῶν Ἰονίων κρημάτων. Κι' ὅταν γυρίζοις βρεθῆραμε πάνω στὸ τάφο σου τὸν θάνατε μὲ τὰ ἄνθη τοῦ ἀνθρωπίνου λόνου, τὰ δάκρυα. Χαῖρε ἀλησμόνητη!

Π. Κ.

Ο ΤΡΑΓΟΣ

Μιά φορά κι ἕνα καιρὸ σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Μωρητῆ ζοῦσε ἕνας χωριάτης πεντάφτωχος. Ὁ χωριάτης αὐτός, Κουτο-Θανάση τὸν ἔλεγαν, εἶχε δύο σιτιδαμῆς χωράρι για νὰ ζῆ κι' ἕνα τράγο πού τὸν ἀγάπαγε σάν παιδί του. Μιά μέρα ὅμως ὁ τράγος ψόφησε. Ὁ Κουτο-Θανάσης πῆγε νὰ σκάσῃ ἅπ' τὸ καζὶ του. Κλαίει καὶ δερνεται! Περνοῦν ἡ μέρες μὰ πού νὰ τὸν ξεχάσῃ. Φτάνει κ' ἡ Κυριακὴ καὶ κινεῖ ὁ Κουτο-Θανάσης νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιὰ νὰ λειτουργηθῇ. Ἀέσαφρα καθὼς ἔφυγε ὁ παπῆς βλέπει τὸ Κουτο-Θανάση νὰ τὸν κутτάη κατὰματα καὶ νὰ κλαίῃ. Τάχασε ὁ παππᾶς. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Ὁ χωριάτης τὸν κутτάζε κι' ὄλο τὸν κутτάζε καὶ δοστοῦ γλάματα. Ὁ παππᾶς δὲν ἔβλεπε τὴν ὄρα νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργίᾳ. Κι' ὅταν τέλος πάντων εἶπανε τὸ «Δι' εὐχῶν», τρέχει στὸ Κουτο-Θανάση καὶ τὸν ρωτᾷ:

Μωρὲ δὲ μοῦ λὲς βλοημένε μου, γιατί μὲ κутτάζεις οὕτῃ τὴν ὥρα κι' ἔλαινα γὰς;
— Γιατί; λέει ὁ Κουτο-Θανάσης καὶ τὸν πέρουν πάλι ἡ κλαίψες. Γιατί φωτᾶς παπᾶ μου; Νὰ παπποῦλη μου εἶχα ἕνα τράγο καὶ μοῦ ψόφησε. Καὶ τὴ στιγμὴ πού σ' εἶδα τὸν θυμήθηκα, γιατί τοῦ μοιάζεις καὶ μ' ἄναψες καυμούς παπ-που-λη μου!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΙΣ ὈΝΟΝ

Μιά μέρα σ' εἶδα γάιδαρο νὰ λαΐξοιαι σκυμένους ἀκίνητος καὶ σοβαρὸς, βαθεῖα συλλογισμένος ὅσων νὰ εἶχες καὶ τοὺς δύο μηλήγγου σου γεμάτους προβλήματα ἀστρονομικὰ, ζήτηματα τοῦ Κράτους.

Περνοῦσε κι' ἕνας κύριος σ' ἀμάξι ἐσπλωμένος ἀμήλητος, ἀγέλατος, βαρὺς, σκουνοτυφλασμένος... Εἶδα καὶ τὸν ἀφέντι σου παρῆκει ἀπὸ σένα μὲ μωστρα σοβαρότατα, χοντρά καὶ κρομασμένα... Καὶ βλέποντας τὸν ἀνθρώπο καὶ βλέποντας τὸν ὄνο, εἶπα, δὲν καταγόμεστε ἀπὸ πιθῆκος μόνο. Κι' εὐχήθηκα νὰ σὰς χαρῆ ἡ ἄμωνα σὰς τὰ τσία, πού ἔχει ὅμοια τὰ μυαλά καὶ ἴδια τὰ κρανία...

Σὰν εἶδα τὸν ἀφέντη σου, γάιδαρο νὰ οὐς βοῆθῃ, καὶ σὺ νὰ τίς πασαλ-φτῆς χωρὶς νὰ βγάλῃς λέξι... Ἦν βάσταξα καὶ φρόναξα, νεροπὴ στοὺς ἀπογόνους, νὰ δέρονται μὲ χονδρόσ'λα τοὺς δυνατοὺς πορογόνους!...

ΤΙ ΠΙΠΕΡΙ

Ἔλα ἀνέβρα καὶ πᾶμε... Φάναξε ὁ γεωμέτρης.
— Ὁ Θεὸς μαζί σου! ἀνέκραξεν ὁ Κλίμ, ἀνερχόμενος ἐπὶ τῆς ἀμάξης του. Ἀν ἤξερα πὼς θὰ μοῦ συμβῆ αὐτὸ δὲν θὰ ἴσ' ἔπερνα οὔτε μ' ἑκατὸ ροῦβλια. Παρ' ὀλίγο νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο μου. Ὁ Κλίμ ἐκτύπησε τὸ ἄλογό του. Ὁ γεωμέτρης ἐσέκασε τ' αὐτιά του καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Καὶ ὁ δρόμος καὶ ὁ Κλίμ δὲν τοῦ ἐνέπνεον κανένα φόβον πλέον...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Ἄμῃ, πὼς ἀπαράτηρες ὀϊμένα!
Μὲ πειὰ καρδιά, μὲ ποιά ψυχὴ, ψυχὴ μου,
Τὸ μαῦρο καὶ ταλαίπωρο κορμί μου,
Ποῦ ζοῦσε μόνο κι' ἔπνεε γιὰ σένα;
Ἐλεος νὰ λιβῆ αὐτὴ ἡ καρδιά γιὰ μένα,
Τῆς τύχης μου δὲν ἦταν, κ' οἱ ρυθμοὶ μου
Καὶ τ' ἀπαυτὸ μου δάκρυ, οἱ στεναγμοὶ μου,
Ἦσαν σωθικά ἀπολιθωμένα.
Τώρα τυφλὸς ἀπόμεινα ὁ καϊμένος
Μὴτε μένει πνοὴ μὲς' στὴ καρδιά μου,
Τὸ πάθος μου μὲ φθείρει νὰ λαλήλω!
Στὸν ἄμμο τοῦ γιαλοῦ γονατισμένος
Τὸ πέλαιος ποῦ σ' ἄφαιξε θεὰ μου,
Παρακαλῶ νὰ σὲ γυρίσῃ πίσω...

† ΑΝΤ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

(Ἀπὸ τοὺς «Στεναγμούς» 1857)

ΤΟ ΨΕΜΑ

Ἐγέρασε στὸ ψέμα ἡ κοινωνία
Ὅστε ἡ ζωὴ καθίγησε ἕνα ψέμα,
Κάθε δεσμὸς, κ' ἡ ἀγάπη, κ' ἡ φιλία
Κ' ἡ πίστις κ' ὁ ἐθνισμὸς, ὅλα εἶναι ψέμα.
Γιατροὶ, σοφοὶ, τεχνίτες, δικηγόροι
Κανεὶς δὲν πάει μπροστὰ δίχως τὸ ψέμα
Ψέμα ἀναπνέει καὶ συνηθάει τ' ἀγόρι
Κι' αὐθαίνει καὶ ζυμώνεται στὸ ψέμα.
Εὐχαῖς, χαιρετισμοὶ, συγχαρητήρια,
Γέλοια, φιλία, λαχάρες, εἶνε ψέμα
Πένθη, θρήνοι, καῖμοι, συλλυπητήρια,
Μνημόσυνα, κραυγές, εἶναι ὅλα ψέμα.

Ἦ πλιὸ σοφὸς ἢ πλιὸ κούτσος ἅπ' ὄλους
θέλει εἶν' ἐκεῖνος πού μισεὶ τὸ ψέμα
Ὅμως ἂν φύγῃ κι' ἂν κρυφτῆ στοὺς πόλους
Πάντα θὰ βρῆ τριγύρω του τὸ ψέμα!

† ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

(Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια»)

Η ΦΙΛΗΜΕΝΗ

Μὴ μὲ παιδεύης, μάνα μου καϊμένη,
Καὶ μὴν κутτάς ὁ κόσμος τί θὰ πῆ
Ἄν εἶμαι ἀπὸ τὸ Γιώργη φιλημένη,
Τὰ στέφανα θὰ κρύψουν τὴ νεροπὴ
Μὴ μὲ πριδεύης, ἄκου τὸ παιδί σου,
Γιατὶ πριχοῦ ἡ ἀνοιξὲς φανῆ,
Ἄλλη νεροπὴ θὰ νοιώσῃ στὴ ψυχὴ σου,
Ποῦ θάειναι ἀπὸ τούτῃ κειὸ τρανή.

Στὴν ἐκκλησιὰ θὰ μείδῃς στολισμένη
Μὲ ροῦρα μυστικῶ πανηγυριοῦ,
Κι' ἐκεὶ θὰ μὲ φιλοῦνε ἐσπλωμένη
Ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ χοριοῦ.

† Ι. Π. ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΟΣ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

(ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ)

Ο Ίβάν Πέτροβιτς Πανικέδην μιάς διηγήθηκεν ένα βράδυ αυτή την ιστορία :

— Μιά σκοτεινή, άπαισία νύχτα εγύριζα να κοιμηθώ από το σπίτι ενός φίλου μου όπου εκαθίσαμε πέρα από τα μεσάνυχτα, καλούντες με ένα μέντιουμ, διάφορα πνεύματα.

Εκαθόμουν στην Μόσχα, προς το μέρος του Άρσάμπ, που ήταν πολύ ερημικό την εποχή εκείνη.

Ευλογώζομουν εκείνα τα οποία μου είχεν ειπή το πνεύμα του Σπινόζα :

— «Ο βίος σου εύρίζεται εις το τέλος του!»

Πότε θα άποθάνω, είχα ερωτήσει διά του μέντιουμ, το πνεύμα.

«Άποψε»! είπε το πνεύμα.

Επανάλαβα την ερώτησι. Και το πνεύμα ξανάπε : «Άποψε»!

Δέν πιστεύω στο πνευματισμό. Έν τούτους η ιδέα του θανάτου μου κάμνει φριχάλεαν έντυπωσι

«Θά πεθάνω άποψε», σκεπτόμουν και η σκέψις αυτή με βρασιάνιζε.

Είμαι άνθρωπος ψυχραιμος και όμως εφοβόμουν να επιστρέψω μόνος μου εις το σπίτι μου. Ο φόβος μου μεγάλωσε όταν άνέβαινα της σκαλιές του ρημαδιακού μου

Άνοιξα τέλος το δωμάτιό μου και μπήκα

μέσα κόμψωντας ψεύτικο θάρρος. Έξω έβούιζε ο άνεμος, έτριζαν τα παράθυρα, επικρατούσε βαθύ σκοτάδι, και έκανε φοβερό κρύο... Άναψα ένα σιρίτο. Το φώς του έτρεμόσβυνε.

Είδα τότε κάτι φριχάλεον!

Σε μία γωνία του δωματίου μου, — άχ! γιατί να μη έσβυνε το σιρίτο πριν ιδώ το τρομερόν θέαμα! — βρισκότανε ένα φέρετρο, μία κάσσα, μέσου άναστήματος, ακριβώς του άναστήματός μου.

Δέν έπέμεινα να βεβαιωθώ περισσότερο. Ήταν ένα φέρετρο, για ένα άνθρωπο του άναστήματός μου! Ναι...

Έβγαλα μία κραυγή φρίκης και ξεσοκούφωτος, χωρίς γούνα, ανάγνητα έξω, κατεβαίνοντας πέντε-πέντε τα σκαλιά και δέν στάθηκα παρά στην αλλόθυρα.

Έβρεχε... Έκανε φοβερό κρύο. Έτρεμα σύχορμος.

Τι να κάνω;

Αν οί τοίχοι του δωματίου μου έπεφταν επάνω μου, αν εύρισκα μέσα στο δωμάτιό μου ένα λυσσαμένο σκύλλο ή ένα δολοφόνο, θα ύπήρχε για όλα αυτά μία φυσική εσίγησις.

Άλλά μία κάσσα νεκρούς;

Νά ήταν προειδοποίησις για το θάνατό μου; Νά ήταν άδειανή ή να περιείχε και κανένα πτώμα; Νά είχε γίνη λάθος;

Ίσως επέθανε εκεί κοντά κανείς, έσεφετόμουν, και κατά λάθος άφησαν την κάσσα στο σπίτι μου.

Άλλά ποιός την έβαλε μέσα στο δωμάτιό μου; Έγώ βρήκα κλειστή τη πόρτα και το κλειδι τοποθετημένο στο μέρος, το όιοιον έγώ και η σπιτονοικοκυρά μου γνωρίζαμε.

Μήπως όμως άπεκλείετο και η ιδέα του εγκλήματος; Πιθανόν να είχαν σκοτώσει κανένα και τον έτοποθέτησαν στο δωμάτιό μου για να με ένοχοποιήσουν!

Αυτή η ιδέα μου ήρθε σαν κεραυνός.

Άλλ' άν πάλι τα πνεύματα ήθελαν να μου δείξουν ότι έφτασε το τέλος μου, διά του θανάτου αυτού; Όσο και να μη πιστεύη κανείς στο πνευματισμό, αυτό το άπρόοπτο θέαμα θα ήταν ικανόν να τον κάνη να πιστεύη

Έβρεχόμουν, έτρεμα, αλλά δέν τολμούσα να σκεφθώ να επιστρέψω στο δωμάτιό μου.

Για να ζεσταθώ έβράδιζα επάνω κάτω. Έπειτα άσυναίσθητως άπεμακρύνθη από το σπίτι μου. Που έπήγαινα; Όυτε έγώ έγνώριζα. Βρέθηκα τέλος εμπρός στο σπίτι του φίλου μου Ούπακέρ, χωρίς να το καταλάβω. Έσκέφθηκα να του ζητήσω φιλοξενία για αυτή τη φρικτή νύχτα. Άνέβηκα και είδα ότι δέν ήταν εκεί. Έπήρα το κλειδι και άνοιξα.

Έπεσα επάνω σ' ένα καναπέ χωρίς ν' άνάψω φώς. Όταν συνήρθα λιγάκι άναψα ένα σιρίτο για να βρω τη λάμπα. Και τότε... Δέν ήταν φωνή εκείνο που βγήκε από το στήθος μου. Ήταν ώρυγη, ήταν κραυγή κολασμένου. Έπήδησα έξω και έφυγα τρέχον-

τας στο δρόμο σαν τρελλός! Μιά κάσσα, μία άλλη κάσσα, ένα άλλο φέρετρο, μαύρο, φρικτό, άπαισιο, άνατριχιαστικό, βρισκόταν άκουμπισμένο και στο δωμάτιο του Ούπακέρ!...

Έτρεχα ένω συγχρόνως έσεφετόμουν: Θα εινε έλεγα, όπτική άπάτη. Όλα αυτά άσφαλώς είναι άποτέλεσμα της έλευσινης εκείνης προφητείας του πνεύματος του Σπινόζα. Όρισμένως έθόλωσε ο νους μου. Έξηγήθησαν τα νεύρα μου και έπαθα από παραισθήσεις, από φερετρομανίαν... Ήμουν κουρασμένος. Τα πόδια μου δέν μπορούσαν να με βαστάξουν πιά. Και έβρεχε. Και έμαινετο ο άνεμος. Και κρύος ιδρώτας με έλουζε!...

Τέλος θυμήθηκα ότι πλησίον εις το μέρος όπου βρισκόμουν, εκάθονταν ο γιατρός Παγκοστόφ, ο όποιος μάλιστα είχε παρευρεθή εις την πνευματιστικήν έσπεριδα της νύχτας αυτής. Όμνησα προς το σπίτι του ως εις άσυλον.

— Βοήθεια!... άκουσα να φωνάξη ο Παγκος όφ από μέσα μόλις έφτασα. Βοήθεια!!

Έπειτα άνοιξεν η πόρτα με φοβερό πάταγο και ο γιατρός ώρμησεν έξω.

— Βοήθεια!

Σύ είσαι Πογκοστόφ; Τι έπαθες; μου έπιασε τα χέρια. Έτρεμα και ήταν καταλίτρινος.

— Έσύ είσαι Πανικέδην; Έσύ είσαι ο ίδιος ή φάντασμα; Γιατι είσαι κίτρινος; μου είπε.

— Τι έπαθες, πές μου, τι έπαθες Παγκοστόφ;

— Σώσε με Πανικέδην, άν είσαι σύ. Αυτά τα καταραμένα πνεύματα... Είδα μία κάσσα μέσα στο σπίτι μου... Τούλάχιστον ένόμισα ότι είδα μία κάσσα... Τι με κυττάξης εκπληκτος; Μ'α κάσσα, ένα φέρετρο για νεκρό σου λέω!...

Τι να σκεφτόμουν πλέον; Όταν ο Παγκοστόφ με παρεζάλεσε ν' άνεβούμε για να πειστούμε άν ύπήρχε πράγματι κάσσα ή έκαμνε λάθος, με έλουσε κρύος ιδρώτας.

— Δέν είμαστε καλά Παγκοστόφ, του είπα, δέν είμαστε καλά ούτ' έγώ ούτε σύ. Είδα και έγώ μία κάσσα, γιατί μου, στο σπίτι μου. Κάτι φοβερό μ'ας περιμένει.

Έξυπνήσαμε τον θυρωρό και τρεις γείτονας, έπήραμε ένα φώς και τρέμοντες άνεβήκαμε στο δωμάτιο του γιατρού. Η κάσσα ήταν εκεί, πραγματική κάσσα. Την έγγισαμε με τρόμο. Δέν ήταν διέγερσις των νεύρων μας

— Πρέπει να την άνοιξουμε έπρότεινε ο θυρωρός.

— Ναι, είπαμε όλοι.

Μά κανείς δέν τολμούσε να την άνοιξη. Τέλος ένας γείτονας, περίτρωμος πάντοτε, έπροχώρησε και την άνοιξε. Εύρηκαμε μέσα ένα γράμμα. Άπευθύνετο προς τον φίλον μου, το γιατρό και έγραφε :

Φίλτατε Παγκοστόφ,

Ο πενθερός μου είναι βουτηγμένος στα χρέη και αύριο ή μεθαύριο θα ένεργηθή κατάσχεσις στο φερετροποιείο του. Για να σώσουμε μέρος της περιουσίας του, έσεφεθήκαμε να κρύψουμε τα βαρυντιώτερα φέρετρα στα σπίτια των φίλων μας. Σου άφήκα ένα. Κρύψε το κάπου και έσο βέβαιος ότι μετά δυό-τρεις ήμέρες θαρθώ να το πάρω. Άφήκα από ένα φέρετρο και στα σπίτια των πλέον στενών φίλων μας.

Σε φιλώ Ίβάν Σελουστέν

Έπειτα από την ιστορία αυτή έγινε τακτικός πελάτης ενός νευρολόγου. Τα νεύρα μου είχαν ταραχθή φρικτά.

Ο πενθερός του φίλου μας έσώθη τότε και έχει άκομη το φερετροποιείο του. Πάλιν όμως αι ύποθέσεις του δέν πηγαίνουν καλά, και φοβόμυαι κάθε βράδυ, μήπως εύρω πάλι χαμιά κάσσα στο δωμάτιό μου. Ο Θεός να φυλάξη!...

A. ΤΣΕΧΩΦ

Μουιάζει η ψυχή μου με παλμό σε πονεμένα [στήθια]

Μουιάζει η ζωή μου τα γλυκά της μάννας πα[ραμύθια]!

Σ. Στεφάου.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Τού Α Τσέχωφ

Τό σπιτάκι με τ'ά τρία παράθυρα τής προγκιπέσσης έχει έορταστική. Σάρ'σαν καλά τριγύρω ή άμαξόδοτρα είναι άνοιχτή, αϊ γρίλιες σηκωμένες, τ'ά τζάμια τών παραθύρων, νεοπλυμένα, λαμποκοπούν στον άνοιξιάτικο ήλιο...

Στήν κυρ'α είσοδο στέκει ό πορτιέρης Μάρκος, γέρος και καμπουριασμένος πού φορεϊ οικσοτολή σκοροφαγαμένη. Τό φρεσοξυρισμένο πηγούνι του, τ'ά λουστραρισμένα ύποδημάτα του και τ'ά κουμπιά του με τ'ά οϊκόσημα λάμπουν και αυτ'ά στον ήλιο. 'Ο Μάρκος δέν χ'άλαος μάτιαια τήν ήσυχία του' είναι σήμερα ή έορτή τής προγκιπέσσης. 'Ο Μάρκος πρέπει ν' άνοιξη τήν πόρτα στους επισκέπτας και ν'ά τους άναγγέλλη. Στο διάδρομο, δέν έχει, όπως άλλοτε, μυρωδιές από καταπάγια καφέ και από σούπα με τό λάδι' μυρίζει σαπουνάδα και καθαριότητα.

Τ'ά δωμάτια είναι καλά περιποιημένα, τ'ά γδαρμένα πατώματα, βερνικωμένα. 'Η Γιούλκα μ'ά κακιά γάττα με τ'ά γαττάκια τής, και τ'ά κοττόπουλα, είναι κλεισμένα έως τό βράδυ στην κουζίνα.

'Η νοικοκυρ'ά τού σπιτιού με τ'ά τρία παράθυρα, μ'ά γρηιά προγκιπέσσα, καμπούρα και ξαρομένη, κ'άθεται σ'ένα μεγάλο φοτέγι και διορθώνει αδιάκοπα τής δίπλες του από άσπρη μουσελίνα φουστανιού τής. Μόνο ένα τριτάφυλλο, κερρωμένο στο άσπαρο στήθος τής, θυμίζει π'ώς ύπ'όρχη άκόμη νιότη σ' αυτόν τόν κόσμο. 'Η προγκιπέσσα περιμένει τους επισκέπτας πού θ'έρθουν ν'ά τήν συγαρούνη.

Πρόκειται νάρθη ό βραδόνος Τράμπ με τό γυϊό του, ό πρίγκιπας Καλακατζέ, ό ακόλουθος τής φίλης Μπουράστωφ, ό στρατηγός Μπίτωφ, έξάδελφος τής προγκιπέσσης, και πολλοί άλλοι... μαμιά είσοσαριά πρόσωπα.

Θάρθουν και τ'ά γεμίτουν τό σαλόνι τής από συνδιαλέξεις. 'Ο πρίγκιπας Καλακατζέ θ'ά τραγουδήσει καί τι και ό στρατηγός Μπίτωφ θ'ά τής ζητει δύο ώρες ολόκληρες τό τριαντάφυλλο τής... 'Η προγκιπέσσα ξέρει π'ώς ν'ά φερδ'ή μ' αυτούς τους άνθρώπους. 'Η άξιοπρέπεια, τό μεγαλείο και όι καλοί τρόποι θ'ά φαίνονται σ' όλες τής κινήσεις τής... Θάρθουν άκόμη και ό έμπορος Κτούλκιν και Περγιτωκωφ μ'ά πέννα. Ένα φύλλο χαρτί είναι έτοιμα γι' αυτούς τους κυριους «κάθε άνθρωπος στη θέση του.» 'Ας υπογράψουν και άς φύγουν...

Μεσημέρι. 'Η προγκιπέσσα τακτοποιεί τό φουστ'α τής και τό τριαντάφυλλο τής. 'Ακούει μήπως κτυπάει κανείς τό κουδούνι τής πόρτας. 'Ενα άμάξι διαβαίνει με θόρυβο, σταματ'ά. Περνούν πέντε λεπτά.

«Δέν στάθηκε γι'ά μ'ας,» συλλογιέται ή προγκιπέσσα. Ναι δέν σταμάτησε γι'ά σας προγκιπέσσα! 'Η ίστορία τών περασμένων έτών επαναλαμβάνεται, ίστορία άμε λιχτή! Στις δυό ή ώρα, όπως πέρισυ, ή προγκιπέσσα πηγαινει στο δωμάτιό τής, μυρίζει άμμωνία, και κλαίει.

— Κανείς δέν ήρθε! Κανείς! 'Ο γέρο Μάρκος περιποιείται τήν προγκιπέσσα. Δέν εινε λιγώτερο άπ' αυτή λυπημένος' οι άνθρωποι άλλαξαν! Πρωτ'α, μαζόνοντο σ'ά μυγίες στο σαλόνι και τ'ώρα...

— Κανείς δέν ήρθε! Λέει ή προγκιπέσσα κλαίγοντας, ούτε ό Βραδόνος, ούτε ό πρίγκιπας Καλακατζέ, ούτε ό Γιώργος Μπουρίτακε... Μ' άπαρηθήσαν! Και χωρίς έμένα τι θ'ά έγινετο; Σέ μένα χρωστούν τήν εύτυχία τους, τό στάδιό τους... Μόνο σέ μένα! χωρίς έμένα, δέν θ'ά ήταν τίποτε.

— Τίποτε, κυρία επικυρώνει ό Μάρκος. — Δέν ζητ'ό εύγνωμοσύνη... τι ν'ά τήν κάμω! Ζητ'ό μόνο αισθημα! Θεέ μου! ούτε καν ό Γιάννης ό άνεπιός μου, δέν ήρθε! Γιατί δέν ήρθε; Τι κακό τού έκαμα; Πλήρωσα όλα του τ'ά χρεή πάντρεψα τήν αδελφή του Τάνια μ' ένα καλό άνθρωπο. Αυτός ό Γιάννης μου κοστίζει άκριβιά! Βάσταξα τό λόγο πού έδωσα στον άδελφό μου, στον πατέρα του... Έόδεσα γι' αυτόν... τό ξέρεις... — 'Η 'Εξοχότης σας προστάτευσε άκόμη και τ'ους γονεις του. — Και ν'ά... π'ώς τό άνταποδίδουν! Τι άνθρωποι!

Στις τρεις ή ώρα, όπως πέρισυ, τήν προγκιπέσσα τήν πιάνουν τ'ά νευρικά τής. 'Ανήσυχος ό Μάρκος φορεϊ τό καπέλλο με τ'ά σερήνια, κάνει παζαρέματα ώρα πολλή μ' ένα άμαξ'α και πάει στο σπίτι τού άνεπιού Γιάννη. Τό καλό, πού κατοικει εκεί κοντά...

'Ο Μάρκος βολκει τόν πρίγκιπα ξαπλωμένο στο κρεβάτι του' ό Γιάννης, μόλις επέστρεψε από ένα νυκτερινό μεθ'υο. 'Η ύψη του είναι κόκκινη, τό μέτωπό του ιδρωμένο. Τό κεφάλι του βοϊζει, τό στομάχι του έχει άνακατώματα. 'Ο πρίγκιπας ποδ'ει ν'ά κοιμηθ'η, μ'ά δέν μπορεί' αίσθάνεται ναυτία. 'Εχει τ'ά μάτια κερρωμένα στη λεκάνη τού νυκτιέρα, πού είναι γεμάτη από βρώμικα νερά και σαπουνάδες.

'Ο Μάρκος μπαίνει στο ρυπαρό δωμάτιο, καταστέλλει τήν άηδία του, και πλησιάζει άθόρυβα στο κρεβάτι. — Είναι κακό, 'Ιβάν Μιχαήλοβιτς, τού λέει σ'ά ν'ά μ'αλλάωνει' είναι κακό! — Τι είναι κακό;

— Γιατί δέν ήρθατε σήμερα ν'ά ευχηθήτε τή θεία σας γι'ά τή γιορτή τής; Είναι καλό αυτό πού κάνετε; — Πήγαινε στο διάβολο! τού λέει ό Γιάννης, χωρίς ν'ά ξεκολλήση τ'ά μάτια από τ'ά νερά τής λεκάνης. — Δέν είναι προσβλητικό γι'ά τή θεία σας; 'Α! 'Ιβάν Μιχαήλοβιτς... Γιατί τή δυσχερασεύετε; ... — Δέν κάνω βίζιτες... πέ τής το... Αυτή ή συνήθεια καταργήθη'ε από καιρό... Δέν έχουμε καιρό ν'ά τρέχουμε. Τρέχα σ'ύ αν σου περισσεύη καιρός και άφ'ησέ με ήσυχο... 'Ελα δίνε του! Θέλω ν'ά κοιμηθ'ω... — Στρέφετε άλλο τό πρόσωπο!.. Ντρέπεστε ν'ά με κοιτ'άξετε στα μάτια!.. — Τι;... Σιώπα!.. Τιποτένιε!.. Ψωριάη!.. 'Ο Μάρκος μισοκλείει τ'ά μάτια, Γίνεται σιωπή. — Πατεράκη έλάτε ν'ά τήν ευχηθήτε! τόν παρακαλεί. Κλαίει, κυλιέται στο κρεβάτι τής...Κάμετε αυτό τό ψυχικό... 'Ελάτε! — Δέν πάω' δέν έχω καιρό... Και τι ν'ά πάω ν'ά κάνω σ' αυτή τή γεροντοκόρη; — 'Ελάτε 'Εξοχ'άτατε! Σ'ας τό ζητ'ό γι'ά χαρί! Τό πήρε κατ'ακαρ'α, γι'ά τήν άγαρησία σας και τήν άδιαφορία σας... 'Ελάτε σ'ας τό ζητ'ό γι'ά χαρί! — Χι!.. έχει κονιάκ; ρώτησε ό Γιάννης. — 'Εχει 'Εξοχ'άτατε! — Καλά. Τότε έρχομαι... 'Ο πρίγκιπας μισόκλεισε τό μάτι. — Θ'ά έχει και έκατό ρούβλια; ρώτησε. — Αυτό είναι άπολύτως άδύνατον! Έερετε ό ίδιος, 'Εξοχ'άτατε, π'ώς δέν έχουμ π'ά τ'ά παλι'α μας κινιπ'άλια... Οι γονεις μ'ας κατέστρεψαν. 'Ιβάν Μιχαήλοβιτς. 'Οταν είχαμε χρήματα, όλοι ήρχοντο, και τ'ώρα... 'Ας γινήη τό θέλημα τού Θεού!

— Πέρισυ, π'όσα σ'ας πήρα γι'ά τή βίζιτα; Πήρα διακό να ρούβλια. Και σήμερα, δέν ύπ'άρχουν έκατό;... 'Αστείευσαι τ'όρακα! Ψάξε στο σπίτι τής; γρηιά, θ'αύρης... 'Αλλος τε, φύγε θέλω ν'ά κοιμηθ'ω. — Κάμετε αυτό τό καλό! 'Εξοχ'άτατε!

Είναι γρη'ά ή ζωή τής κρέμεται από μ'ά κλωστή. Λυπηθήτε τήν, 'Εξοχ'άτατε! 'Ο Γιάννης είναι άμελικτος, ό Μάρκος συζητει μαζί του. Στις πέντε ή ώρα, ό Γιάννης ύποχωρεϊ, νύνεται και πάει στις προγκιπέσσης. — Θειά μου, λέει φιλώντας τό χέρι τής και κιαυρόνοντας. Κι, αφού κάθισε στον καναπέ, άρχινάει πάλι τή συνδιαλέξη τού περασμένου ρ'όπου.

— 'Η Μαρία Κρ'ωσιν, θειά μου, έλαβε γράμμα από τή Νίκα... 'Ο άντρας τής, τι άνθρωπος! Περιγράφει με λεπτομέρεια τή μονομαρία πού έκανε μ' έναν 'Αγγλο γι'ά κάποια σαντζ'α... Ξεχν'ό τ' όνομά τής. — Δέν εινε δυνατόν!

'Η προγκιπέσσα σηκώνει τ'ά χέρια με φρίκη και άπορία και ξαναλέει: — Δέν δέν δυνατόν! — Ναι... Μονομαχεί και κυνηγάει τις σαντζ'ες, και έδ'ό ή γυναίκα του μαραινεται έξ αιτίας του... Δέν εννο'ό αυτού τού είδους τους άνθρώπους, θειά μου!

'Η προγκιπέσσα, εύτυχής, κάθεται κοντά στο Γιάννη και ή συνδιαλέξη τής εξακολουθεϊ... Σερβίρουν τό τσάι με κονιάκ. Και εν'ό ή προγκιπέσσα εύτυχής άκούει τό Γιάννη και γελ'ά, ό γέρο Μάρκος ψάχνει στα σεντούκια και μαζώνει χαρτονομίσματα γι'ά ν'ά πληρώση τόν άνεπιό γι'ά τή χαρά πού προσέφερε στη δυστυχή σμένη θεία του επισκεπτόντ'α τήν.

ANT. Γ ΣΕΧΩΦ

ΠΩΣ!!! ΔΕΝ ΑΠΕΘΑΝΕ

Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Πρό έκ'ων ένας άνταποκτιής 'Αγγλος έτηλεγράφησεν άνακριβ'ως εις 'Αμερικ'ήν τόν αιφνιδ'ιον θάνατον τού Μάρκ Τουαίν. Συνέβη όμως ό γνωστός εύθυμογράφος συγγραφέας ν'ά μ'ένη τήν εποχήν εκείνην εις 'Αρτφορδ τής 'Αμερικ'ής και ν'ά είναι πολύ καλά εις τήν ύγειαν του. Σιενός τις όμως φίλος του, κατοικων εις Λονδ'ιον και άναγνώσας τό τηλεγράφημα εκείνο έτηλεγράφησεν εις 'Αρτφορδ ζητών πληροφορίας. Τό τηλεγράφημά του τό 'Φλα'εν ό ίδιος ό Τουαίν και τού άπήνησεν ως έξης: «'Η είδήτης περι σου θανάτου μου είναι... πολύ ύπερβολική»— Τουαίν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

'Ο κ. Κωνστ. Λαγάκος, εκ τών νέων διηγηματογράφων, εκδίδει εντός όλίγου εις έκ'εχτόν και καλλιτεχνικόν τόμον τ'ά πρώτα του διηγήματα υπό τόν τίτλον «Στό Μαγαλί της Ζωής».

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Του 'Αντ. Τσέχωφ)

ΣΕ ΠΟΙΟ ΝΑ ΠΩ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΜΟΥ;

Μυτώνει. Τό χιόνι χοροπηδάει πυκνό γύρω από τὰ ράμφη του γκαϊού, πού μόλις τάνάψανε, και στρώνεται μαλακά άπάνω στά κεραμίδια, στή ράγες τών άλόγων, στους ώμους και στά καπέλλα. 'Ο άμαξιάς 'Ιωνάς Ποταπόβ 'ε'νε λευκός σάν φάντασμα. Κουλουριασμένος όσο μορπούς, κάθεται άκούνητος άπάνω στή θέσι του. Το καχορρίζκο άλόγο του ε'νε κι' αυτό λευκό κι' άκούνητο, σάν τόν άφέντη του.

Ε'νε τώρα κάμποση ώρα πού ό 'Ιωνάς και τό άλόγο του δέν ε'σάλεψαν άκόμα. Β'γχαν άπό τό σταύλο, άμέσως μετά τό δείπνο και άκόμα κανένα άγούι.,

Και τό βραδυό σκοτάδι πέφτει άπάνω στή πολιτεία. Τ' αναρίθμητα φώτα τών φαναριών άντικαθιστούν τό φώς τής ήμέρας κι' ή πολύβουη κίνηση τών δρόμων βρ'σκειται στήν έντασι τής.

— 'Ε, άμαξιά! Πήγαινε με στή συνοικία Βυμπόργκ! Άκούει άξίωνα ό 'Ιωνάς.

'Ο 'Ιωνάς τινάχτηκε και άνάμεσα άπό τής βλεφαρίδες του πού ε'χαν κολλήσει άπό τό χιόνι, διάκρινε ένα άξιωματικό με μανδύα και μ' άνασηκωμένο κουκούλα.

— Συνοικία Βυμπόργκ! τού ξαναφάναζε. Κοιμάσαι; Συνοικία Βυμπόργκ!

'Ο 'Ιωνάς κούνησε τό κεφάλι του και πήρε τά γκέμια και μ' αυτό έκανε νά πέσουν άπό τό κεφάλι του κι' άπό τής πλάτες του στρώματα δλόκληρα άπό χιόνι.

'Ο άξιωματικός άνέβηκε σ' άμαξιά πού ξεκίνησε.

— Άπό πού πές να περ'σεις, φωνάζουν άπό τό δρόμο στόν άμαξιά μόλις ξεκίνησε. Τράβα δεξιά!

'Ο άξιωματικός κατσούρισε και ε'πε:

— Δέ νοιώθει νά κουμαντάρης! Τράβα δεξιά!

'Ο 'Ιωνάς στράφηκε πίσω πρ'ς τόν πελάτη του και σάλεψε τά χείλη του.

Θάθελε να πή κάτω, μα δέ β'γηκε άπό τό στόμα του, παρά μά βραχνάδα.

— Τί; ρώτησε ό άξιωματικός.

'Ο 'Ιωνάς χαμογέλασε, έβ'λε όλη του τή δύναμη στό λαργόγι του και κατόρθωσε νά τή με μιά φωνή βραχνή:

— 'Ο γιός μου... πέθανε άπ'τή τή βδομάδα.

— 'Ε; Κι' άπό τί πέθανε;

'Ο 'Ιωνάς γύρισε δλόκληρος πίσω κι' ε'πε:

— Μήπως έξερει και κανείς; Άπό τό δυνατό πυρετό, φαίνεται... Έμεινε τρεις μέρες στό νοσοκομείο και πέθανε. Έτσι ήταν τό θέλημα τού Θεού!

— Στ'όχι, διάολε! άκούστηκε μιά φωνή μέσ' στό σκοτάδι. Χωρίς άλλο θάσαι στραβός, βρωμόσκυλλο! 'Ανοιχ' τά μάτια σου!

— Κάνε γρήγορα, τράβα, ε'πε ό άξιωματικός, γιατί ούτ' αύριο δέ θά φτάσουμε... Βιάσου λίγο.

'Ο άμαξιάς τένωσε τό λαιμό του, άνασηκώθηκε, και άρχισε νά χιπιχ' τό καρτσίκι του, άχαρα και βαρεία. Πολλές φορές γύρισε πίσω πρ'ς τόν άξιωματικό, μα έκείνος ε'χε κλείσει τά μάτια και δέν ε'χε, φαίνεται, καμμίαν όρεξη νά τόν άκούη.

'Ο άξιωματικός κατέβηκε στή συνοικία Βυμπόργκ, ό 'Ιωνάς σταμάτησε κάπου έκεί κοντά, κουλουριαστηκε έκεί στή θέσι του και έμεινε ασίλητος. Το πυκνό χιόνι άσπαρσε τό άλόγο τού... Μιά ώρα πέρασε. Δύο.

Τρεις ώρες, πού τά καουτσούκ τών παπουτσιών άντηχούσαν άπ'ίνω στό πεζοδρόμιο, φτάσανε σέ λίγο λογομαχώντας. 'Ο ένας ήταν καμπούρακος, οι άλλοι δυό ψηλοί κι' άδύνατοι.

— Άμαξιά, στήν άστυνοίτι! φώναζε με τρεμουλιάρικη φωνή ό καμπούρης. Κ' οι τρεις; πόσο; — Είκοσι κατίκια.

'Ο 'Ιωνάς πήρε τό γκέμια κροταλλίζοντας τά χείλη. Είκοσι κατίκια ε'νε γελοία τιμή, μ' αυτός δέ συλλογίζεταν, αυτό. Για ένα ρουμπλι ή γιά πέντε κατίκια, δέν τόν έννοιαζε τώρα, τόν έφτανε πού ε'χε πελάτες. Οι τρεις νέοι, σπρόχοντας ό ένας τόν άλλον, και λέγοντας χοντρά λόγια, τά κατάφεραν ν' άνέβουν σ' άμαξιά κι' οι τρεις μαζί. 'Υστερα μάλλον ανούδες θά πρωτοκάτση και ποιός θά μείνη όρθιος και μετά δλόκληρο καυγά με βρυσίδια και με σπρωξίματα, τά κατάφεραν νά συμφωνήσουν π'ς ό καμπούρης, σάν πιό μικρός, έπρεπε να μείνη όρθιος.

— 'Ελα, άμολύσου! ε'πε ό καμπούρης; στόν 'Ιωνά! Δόσ' στό ψοφήμ σου καμιά καρτσιλιά! Κ' έγεις ένα καπέλλο, γέρο μου! Χε ρότερο δέ θά βρ'σκειται σ' όλη τήν Πετρούπολι.

'Ο 'Ιωνάς γέλασε:

— Χί! χί!... Έτσι ε'νε...

— 'Ε, καλά, κύριε «τσι ε'νε», τράβα... Μήπως σκοπεύεις νά μάς π'ς σ' όλο τό δρόμο έτσι; Φυλάξου, γιατί θά φ'ς σβερκιές!..

— Μου πονάει τό κεφάλι... ε'πε ό ένας' άπό τούς ψηλούς. Έχτες τό βραδυ στούς Δουκμασώφ, ό Βάσκας κι' έγώ ήπιαμε τέσσερες μπουτίλιες κονιάκ...

— Άλλού αυτά τά ψέμματα! ε'πε ό άλλος ψηλός. Δέ ντρέπεσαι νά μάς λές τέτοια ψέμματα;

— 'Ο κεραυνός νά με κάη, αν δέ λέω άλήθεια!

— Άλήθεια σάν τό γάϊδαρο πού πέταξε.

'Ο 'Ιωνάς χαμογέλασε:

— Χί! χί!... Τί εύθυμοι κύριοι!..

— 'Ο Διάολος νά σε πάρη! φώναζε ό καμπούρης. Δέν έννοεις νά π'ς γρήγορα, παληόγερε; Έτσι πάνε; Χτύπα τό ψοφήμ σου! Έμπρός! Χτύπα!

'Ο 'Ιωνάς αισθανότανε πίσω του τό κορμί τού καμπούρη και τήν τρεμουλιάρικη φωνή του. Άκουγε τής βρυσίδε πού τού σπανε, έβρ'σκε τούς άνθρώπους και τό αίσθημα τής μοναξιάς άρχισε κάπως νά διαλύεται.

'Ο καμπούρης εξακολουθούσε νά τόν βρ'ξη και οι δύο άλλοι μολούσαν γιά κάποιον Ναντιένζα Πέτροβνα.

'Ο 'Ιωνάς γύριζε κάθε τόσο πρ'ς αυτούς...

Σέ μιά στιγμή πού ε'χαν σπατάει, στράφηκε πίσω άκόμα μά φορά και τούς ε'πε:

— Αυτή τή βδομάδα έχασα ένα παιδί!..

— Θα πεθάνουμε όλοι! άποκρίθηκε ό καμπούρης. Έμπρός, κάνε γρήγορα. Βιάσου! Κύριοι, δέ μπορώ πιά νά εξακολουθήσω τό ταξίδι μου έτσι! Πότε θά μάς κ'νη νά φτάσουμε;

— Δός του μιά καρπαζιά νά ξυπνήση...

— Τράβα, γέρο ή σέ καρπαζώνω... Άν ήτανε κανείς νά ναι λεπτός μαζί σου, καλύτερα τότε νά π'γγαινε με τά πόδια: Άψηφ'ς αυτό πού σου λέμε;

Κι' ό 'Ιωνάς άκουσε τόν ήχο τών καρπαζιών πού έτρωγε, χωρίς νά τής καταλαβαίγη.

— Χί! χί!..., έλεγε γελώντας: τί εύθυμοι κύριοι πού ε'στε! ό Θεός νά σας φιλή τήν ύγεία σας!

— Άμαξιά, ε'σαι παντρεμένος; ρώτησε ό ένας άπό τούς ψηλούς.

— Έγώ! Χί, χί, χί!.. τί εύθυμοι κύριοι! Τώρα, γυναίκα μου ε'ν' ή κρια γ'ς... Χί, χί, χί, χό, ρό, χό! Νά! 'Ο γιός μου πέθανε, κι' έγω ζώ! Τί άστείο! 'Ο θάνατος γελάστηκε στήν πόρτα. Άντι νάρθη στού δική μου, πήγε στού παιδιό μου...

Κι' ό 'Ιωνάς στράφηκε γιά νά τούς π'η π'ς πέθανε τό παιδί του.

Μά ό Καμπούρης, βγάζοντας ένα έλαφρό στεναγμό, τούς ε'πε π'ς, χάρις στό Θεό, φτάσανε 'Ο 'Ιωνάς πήρε τά είκοσι του κατίκια και τούς κούταξε ως πού χ'θήκαν κατ' άπό μιά σκοτεινή πόρτα.

Μιά φορά άκόμα μόνος! Κι' άκόμα μιά φορά ή σιωπή ξαναρχίσει. 'Ο πόνος του πού ε'χε γιά λίγο γλυκαθή, ξαναγεννήθηκε κι' έπείσε τό στήθος του με δύναμη πιό μεγάλη. Τά μάτια τού 'Ιωνά έπεσαν ν' άγωνία στους όμίλους τών ανθρώπων πού στρουμωγόντουσαν στά πεζοδρόμια. Δέ θά βρεθ'η κανείς μέσα στό πλήθος αυτό τών ανθρώπων νά τόν άκούση; Μά οι άνθρωποι περνούσαν χωρίς νά προσέξουν ούτε αυτόν, ούτε τόν πόνο τού...

'Οδύνη άπέφρανη, χωρίς όρα! Άν τό στήθος τού 'Ιωνά έσκαζε κι' αν ή άγωνία του σκόρπησε καντού, πού φαινόταν π'ς θά πλημύρζε τόν κόσμον δλόκληρο, κι' όμως τώρα κανείς δέν τήν έβρ'πε.

'Ο 'Ιωνάς ε'δε έναν ν τ β ό ρ ν ι κ πού κροτούσε ένα κοφίνι, κι' άπεφτίσσε ν' άνοίξη μαζί του κουβέντα.

— Φίλε, τόν ρώτησε, μήπως έξερεις τί ώρα ε'νε;

— Έννιη περασμένες... Γιατί σ'άθηκες εδ'ω; Φύγε γρήγορα!

'Ο 'Ιωνάς προχώρησε λίγα βήματα, κουλουριαστηκε στή θέσι του και παραδόθηκε στόν πόνο του. Έβρ'σκε ότι ήταν χαμένος άπό τους ν' άποτείνεται στους ανθρώπους.

Δέν ε'χαν άκόμα περάση πέντε λεπτά, πού σηκώθηκε σά νά έννο οθε κάποιον διαπεραστικό πόνο και πήρε τά γκέμια: δέ μορπούς νά ύποφέρη πιά.

«Στό σταθμό, ε'πε, στό σταθμό!»

Τό άλογο, σά νά κατάλαβε κι' αυτό, άρχισε νά περατάη. Σέ μιάμου έώρα, ό 'Ιωνάς βρ'σκειται π'νά κοντά σέ μια μεγόλη θερμίστρα. Άνθρωποι γύρω του, δίπλα στή θερμίστρα, γάμο και στους πάγκους ροχαλίζουν.

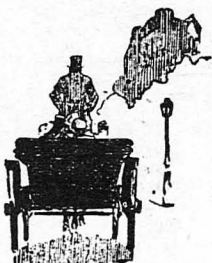
'Ο 'Ιωνάς κυττάει τούς άνθρώπους πού κοιμούνται, έβνει λίγο τό κεφάλι του και λυπάται πού γ'να...

Τρεις τόσο κρήγορα. Ένας νέος άμαξιάς άνασηκώθηκε σέ μιά γωνία κι' έβγαλ' ένα παγοθ'ρι νά πιη νερό.

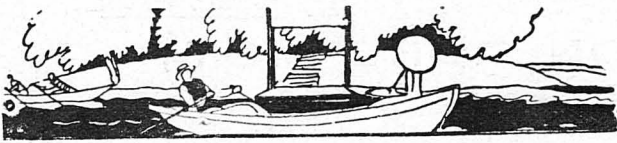
— Διψ'ς;

— Ναί, διψάω!

— 'Ε, τότε στήν ύγεία σου!.. Ξέρεις, άδελφέ, ό γιός μου πέ-

Τρεις τόσο κρήγορα. Ένας νέος άμαξιάς άνασηκώθηκε σέ μιά γωνία κι' έβγαλ' ένα παγοθ'ρι νά πιη νερό.
 — Διψ'ς;
 — Ναί, διψάω!
 — 'Ε, τότε στήν ύγεία σου!.. Ξέρεις, άδελφέ, ό γιός μου πέ-

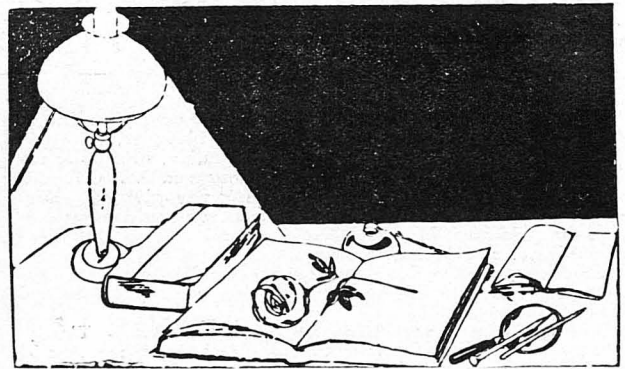
ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η Ν Υ Φ Η

Νύχτα βαρεία κι' ανώτερη, νύχτα βαρεία και μαύρη
 Τρέχ' ή βροντή στα σύννεφα την άστραπή για ναύρη,
 Όλοι κοιμούνται οι χωριανοί στα σπitalia τους κλεισμένοι,
 Μόνον ο Γιώργης του χωριού το δρομο κατεβαίνει.
 Χρόνια πολλά που βρισκούνταν στα ξένα,
 Πεθύμησε τα μέρη του τα πολυαγαπημένα
 Και γύρισε για να τα ίδη πριν φύγη πριν τ' αφήση
 Πριν ξαναπάη στην ξενιτιά για πάντα να καθήση.
 Συλλογισμένος περπατά θυμάται τη Γιαννούλα
 Π' άφησε νύφη στο χωριό, δροσάτη ψαροπούλα.
 Στα ξένα την εξέλασε, παντρεύθηκε μιάν άλλη,
 Μά τώρα πούλθε στο χωριό αυτήν θυμάται πάλι.
 Τι νάγινε ή Γιαννούλα του, ή μορφονιά ή δροσάτη ;
 Κάτι του λέει «έφταιξες» μέσ' στην καρδιά του, κάτι.
 Συλλογισμένος περπατεί' στην εκκλησούλα φθάνει
 Και μπαίνει μέσα τσιπενός ένα σταυρό να κάνει.
 Της νύχτας την δλόμαυρη, βαθείά, βαθείά μαυράλα
 Μισοφωτίζει μιά γλομή, μισοβύστη καντίλα,
 Σκύφτες και διπλοπροσενιά και κάνει το σταυρό του,
 Μά σά γυρίζη για να βγη στέκεται στο πλευρό του
 Όλο γλομή κι' ασάλευτη και κάσταπρα ντυμένη
 'Η λυγρή Γιαννούλα του, ή κόρη ή πλανεμένη.
 'Ο Γιώργης σάν ξερόφυλλο τρέμει και κινρινίζει
 Μά ή κόρη γλυκομιρετιά και τον καλησπερίζει :
 «Χρόνους πολλούς έπη σμενα νάλθης από 'κει πέρα,
 χρόνους πολλούς έπρόσμενα του γάμου μας τή μέρα.
 Όλα για το στεράνιο βρίσκοντ' έτοιμασμένα
 Και τα στεράνια κι' ο παλιός περιμεναν έδένα.
 'Ηλδες κι' άμείσως τώρα θα θά κάνουμε το γάμο.
 Και πρέπει να μηνύσουμε στο γέρο παπά Στάμο.
 —'Ο παπά Στάμος πέθανε κι' είνε βιθειά θαμμένος.
 —Θά τον ξυπνήσω τώρα έγώ, εν' άποκοιμισμένος.
 —Είνε κοντά μεσάνυχτα, ποιος κάνει γάμο τώρα ;
 —Αφού θα γίνη μιá φορά κι' βλάσκει κι' οποιαν ώρα ;
 —Γιαννούλα, πρέπει να στο πω' άλλη γυναίκα πήρα
 —Γυναίκα σου κοιμήθηκε, μα θα ξυπνήση χίρα»,
 Τό παγωμένο χέρι της σιγά, σιγά τον σέρνει.
 Κ' ανάμεσα σε μνήματα και σε σταυρούς τον φέρνει.

Αυγούλα ροδοδάχτυλη τη νύχτα διώχνει πάλι
 Και βρυκολοκικός στα στοιχιά της νύχτας την άγκάλη
 Μά μέσ' στο κοιμητήριο ο Γιώργης ο κайμένος
 Βρέθηκε στις Γιαννούλας του το μνήμα πεθαμένος
 † Κ ΜΑΝΟΣ

θανε αυτή τη βδομάδα στο νοσοκομείο. Είνε μιá ιστορία.
 'Ο 'Ιωνάς ήθελε να δη τί εντύπωσιον έκαναν τα λόγια του αυτά,
 μά δεν είδε τίποτα. 'Ο νέος άμαξιάς σκέπασε το κεφάλι του και
 κοιμήθηκε. 'Ο 'Ιωνάς άναστενάξε κι' έβρασε το κεφάλι του. 'Όση ή-
 ταν ή δίπλα του νέου άμαξιά, τόση ήταν κι' ή επιθυμία αυτού να μι-
 λήση. 'Ηταν μιá βδομάδα που το παιδί του πέθανε, κι' αυτός δεν
 μπορούσε να το πη ήουχα σε κανένα.
 'Όλτρπε ως τόσο να το έλεγε με τίξη με ήουχία. Νά πη πώς το
 παιδί του άρρώστησε, πώς άποφρασε' τίς πε πρι να πεθάνη και πώς
 πέθανε. 'Θά έπρεπε να πη την κηδεία του και το ταξίδι του στο
 νοσοκομείο για να πάρη να ρουχια που είς αφήση. Τού έμεινε ά-
 κόμα στο χωριό μιá κόρη, ή 'Ανίσια, θάπρεπε τα μιλήση και γι'
 αυτή. Τόσα πράματα για τα όποια ο 'Ιωνάς είχε να μιλήση τόσα.
 'Εκείνος που θα τον άκουγε, θ' άναστενάξε, θα κλαίει και θα
 μπορούσε να τον συμπόνεση. Αυτός είνε ζώα, μά φτάνουν δυό
 λόγια για να κλάρουν.
 — Πρέπει να πάω να δω τ' άλογό μου, είνε ο 'Ιωνάς.
 Ντύθηκε και πήγε στο σταύλο.
 — Τρώς ; ρώτησε τ' άλογό του. 'Εμπρός, φάε, φάε ! 'Αφού δεν
 μπορούσαμε να βγάλουμε το κριθάρι μας, άς φάμε άχυρο... Ναί !...
 είμαι πειά πολύ γέρος γι' άμαξιάς. 'Ο γυιός μου θα ήταν καλός,
 Άδως ήταν άλ ηθινός άμαξιάς !... Μά δεν έζησε...
 'Ο 'Ιωνάς σάπιασε και σε λίγο ξανάγησε.
 — Ναί, άλογάκι μου, έτσι είνε. 'Θέλησε να μās αφήση πίσω του.
 Πέθανε έξαφνα και χωρίς λόγο... 'Ελα, άς ύποθέσουμε ότι έχεις ένα
 παιδίκι. πως είσαι ή μητέρα του, κι' άξαφνα σ' άφίνει μονάχο
 σου ; δέ θα ήταν τρομερό ;
 Τό άλογο έρωγε, άκουγε, κι' έφύσασε στα χέρια του άφεντικοί του.
 'Ο 'Ιωνάς ξεχάστηκε και τού τα διηγήθηκε όλα.
 ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Είς την Καρύταιναν, έπαρχίαν του νομού 'Αρκαδίας, έξερράγη-
 σαν στασιαστικά κινήματα' οι στασιαστικά ύψωσαν την σημαίαν της
 άποστασίας και πολλαί περιφέρειαι του νομού Μεσσηνίας τ' υς έμ-
 μήθησαν. Πρώς περιτόλην του κινήματος, τίθενται ύπο της Κυβερ-
 ησεως αι εις 'Αρκαδίαν και Μεσσηνίαν εδρισκόμεναι στρατιωτικαί
 δυνάμεις ύπο την όδηγίαν του άντιστρατήγου Σμάλτε. Μέχρι δέ της
 εκεί άφίξεώς του, ανατίθεται ή διοίκησις εις τον συνταγματάρχην
 Κατζή Χρήστον.

— Δημοσιεύεται το Διάταγμα περί οργανισμού του στρατιωτι-
 κού σχολείου των Εβελπίδων.

— Απονέμεται διά Β. Διατάγματος άμνηστία προς τοίς μετα-
 σχόντας των της Μάνης ταραχών.

— Θεατικιά : 'Από την έφημερίδα «'Αθηνάς» : «Κατ' αυτές έ-
 φθασεν εις 'Αθήνας ένας τερατογυγός με σκοπόν ίσως να μίς δεξήη
 τερατογυγίματα και με αυτά να κερδίση κάμποσα χρήματα,
 ός να μιν έγωμεν ήμεις έδώ τόσους τερατογυγούς πολιτικούς οι
 όποιοι δι' έξόδον μας άδρών τερατογυγών εις την κεφαλήν μας
 τόσα τεράστια και παράδοξα πράγματα !»

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Δημος εύεται Β. Διατάγματι περί ονομασίας της νήσου Σπετσών,
 έχον ός εξής ; «'Η νήσος Σπετσών θέλει εξακολουθεί να φέρη το
 νέον τούτο όνομα, το όποιον άπεκατέστη ένδοξον διά των ηρωικών
 άνδραγαθημάτων και των πατριωτικών θυσιών των κατοίκων αυτής
 κατά τον ύπερ'ελευθερίας άγώνα. 'Οθεν εις όλα τα έγγραφα θα όνο-
 μάζεται του λοιπού ύπο τούτο το όνομα και όχι ύπο το παλαιόν
 «Τιπάρονος».

— 'Η Βασιλική Καθέδρα μεταφέρεται από Ναυπλίον εις 'Αθή-
 νας διά του εξής Διατάγματος, δημοσιευθέντος την 18 Σεπτεμβρίου.

«'Η Καθέδρα ήμών μετατίθεται κατά την 1 Δεκεμβρίου έ.έ. εκ Ναυ-
 πλίου εις 'Αθήνας. 'Η πόλις 'Αθήναι θέλει έπονομάζεσθα άλ' εκεί-
 νης της ήμέρας «Βασιλική Καθέδρα και Πρωτεύουσα».

— Αί έφημερίδες αναγγέλλουν την άρτι εκδοθείσαν συλλογήν
 ποιημάτων του Παν. Σούτσου ύπο τίτλον «Τραγούδια Λυρικά».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

'Ορίζεται διά Διατάγματος ο άριθμός των καθηδρών και της δι-
 καιοδοσίας του Δικαστηρίου του Βασιλείου. 'Ούτω συνισθάνται :
 1) Δέκα Πρωτοδικεία, άνά εν εις έκαστον Ν. όν. 2) Τρία 'Εμπορο-
 δικεία (εις Σόρον, Πάτρας, Ναύπλιον) 3) Δέο 'Εφετών Δικαστή-
 ρια (εις 'Αθήνας, Τριπόλιν) 4) Είς 'Αρειος Πάγος (ή δικαιοδοσία
 του όποιου έκτείνεται πέρ' όλων το Βασιλείου).

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Τό άριθμόδιον ύπουργείον άπολείπεται εις τδρσιν θεάτρου. Λέγε-
 ται ότι έδοκε και χορηγία εκ 30 000 δια να κτισθή πρός το παρόν
 οίκημα. 'Η «'Αθηνά» σχολιάζουσα δυσμενώς την είδησιν, επιλέγει :
 «... Άλλοδή, αφού το ύπουργείόν μας έκτισεν άκαδημίας, σχολεία
 και τόσα άλλα άνθρωποστικά καταστήματα, ουσιαστικώς τώρα και το της
 εδύμιας, διά να μη είπωμεν το της εσχάτης διαρθοράς διότι δεν
 γυρορίζομεν όποια ήθικά πράγματα θέλουν παρασταίνεαι αι από Βε-
 νετίας προσκαλούμεναι θεατρικά ύποκρίτεις».

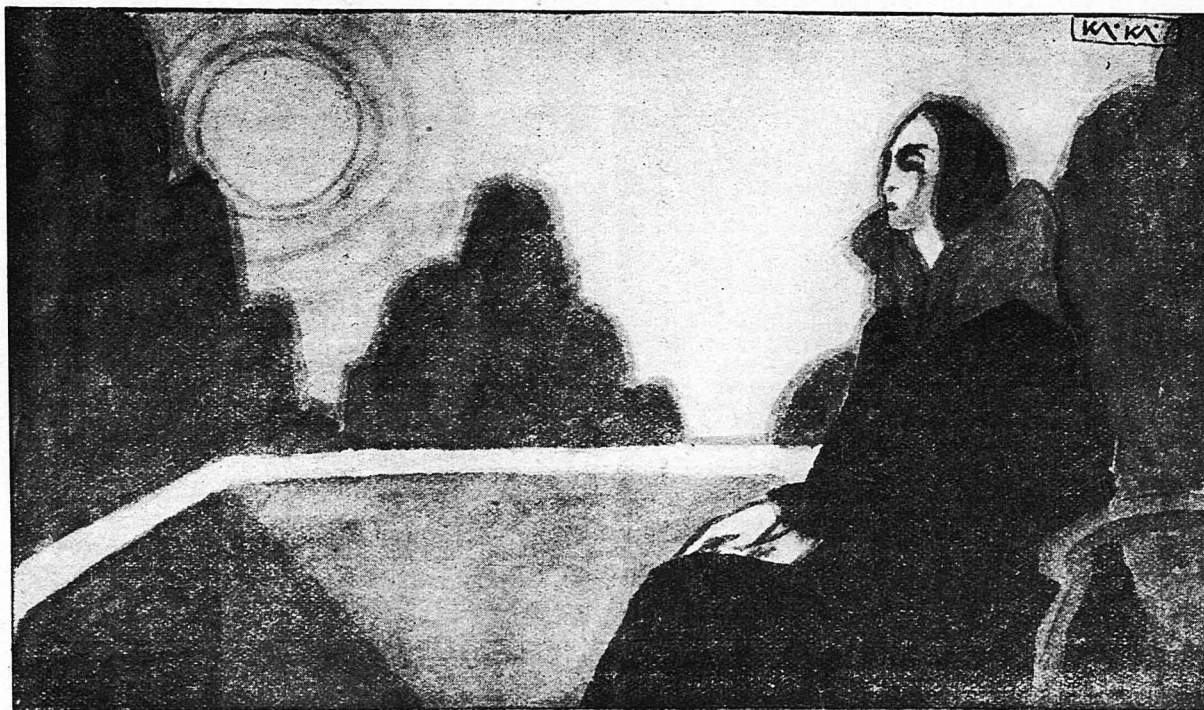
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Διαλύονται τα γυναικεία μοναστήρια Λευκοῦς και Καϊσαριανής
 «Αί εν αυτοίς εδρισκόμεναι ήδη μοναχίαι —λέγει το διάταγμα—
 καθά ; και όσαι άλλοι των καιτιών Πελοπόννησον και την Στε-
 ρεαν 'Ελλάδα θελήσωσι να μείνωσιν εις μοναστήριον, δύναται να
 μεταβώσιν εις εν των κατά το Αιγαίον Πέλαγος διατηρομένων».

◀ ΘΕΙΝΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

(Σχεδίασμα Κλ. Κλώνφ)

ΡΟΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

[Τού 'Αντ. Τσεχώφ]

Η ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ

Ἰγς ξημερώσει πιά κ' ἐν τούτις στήν ταβέρνα του μπάρα πα Ροϋλιν ὑπῆρχαν ἀκόμα πελάτες. Ὅλοι ὄλοι ἦσαν τρεῖς : ὁ ράφτης ὁ Μερκούλωφ, ἕνας ἀστυφύλακας κ' ὁ ταμπής τοῦ μαγαζιῦ καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν μισομεθυσμένοι.

Ὁ Μερκούλωφ τοὺς ἔλεγε γιὰ τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμα ράφτης στήν Πετρούπολι κ' εἶχε νά κάνη με τὰ πλήθη τῶν εὐγενῶν πού ἔρραβε τότε καὶ πιαπονεύοντανε γιὰ τὴν σημερινήν κατάντια του. Τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νά κάνη ρούχα γιὰ τοὺς μπακάληδες καὶ τοὺς χωριάτες.

— Ἐφτιαγες στολές καὶ γιὰ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἀστυνομίας; τὸν διέκοψε ὁ ἀστυφύλακας.

— Τί λές ἐκεῖ! ἀπάντησε ὁ ράφτης. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἀστυνομίας μέσα στήν Πετρούπολι εἶναι τόσοι, όσοι κ' οἱ σκύλοι στοὺς δρόμους. Μὴ βλέπης ἐδῶ, πού, ἅμα τοὺς συναντοῦν, τοὺς βγάζουν τὸ καπέλλο ὡς τὰ πόδια, ἐκεῖ, ἅμα τραχάρης με κανένα τους στὸ δρόμο, τοῦ λές : — «Πού ἔχεις τὸ νοῦ σου! κύτταξε πού βαδίζεις!» Ἐκεῖ ἔκαναμε ρούχα γιὰ τοὺς κ. κ. στρατιωτικούς καὶ γιὰ πρόσωπα τῶν τεσσάρων πρώτων τάξεων. Ἄν ἀξάφνα, ἦσουν τῆς πέμπτης τάξεως; δε θά σοῦ δόναμε καμμιά σιμασία. Θά σοῦ λέγαμε δταν ἐρχόσουν νά ρωτήσης γιὰ τὰ ρούχα σου ἂν εἶν' ἔτοιμα :

— Σαναπέρασε σέ μιὰ βδομάδα, γιατί ἐκτός ἀπὸ τὸ γιακά καὶ τὰ ρεβέρ τῶν μανικιών, πού δὲν εἶναι τίποτα, τὰ ἅλα εἶν' ἔτοιμα.

Τὸ ἴδιο μεσημέρι, ὁρθίος μπρὸ, σ' ἕνα ἱεροδιάκονο, πού εἶχε κατέβει στήν ταβέρνα, ὁ Μερκούλωφ χτύπησε τὸ στήθος του με τὴ γροθιά του καὶ μουμούριζε : «Δὲν θέλω πιά νά φτιάνω ρούχα γι' αὐτοὺς ἐδῶ. Ἐγώ, στήν Πετρούπολι ἐνῆνα τὸν βαρῶνο Σπούττσελ καὶ τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς!

Ἐξάφνα ἀνούστηκε ἀπόξω μιὰ γυναίκα φωνή.

— Ὁ ἀναθεματισμένος μου ἐδῶ εἶναι;

Κ' ἡ γυναίκα τοῦ ράφτη, ἡ Ἀκονία, ἠλικιωμένη γυναίκα, μ' ἀνασηλωμένα τὰ μανίκια, με τὴν κοιλιά της συγκρατημένη μες στ' φούστα της, μπῆκε μες στήν ταβέρνα.

— Που εἶνε τὸ εἶδωλό μου; ρώτησε, ἔξετάζοντας με καθόβουλα βλέμματα τοὺς πελάτες. Ἐλα σπῆτι, εἶπε σ' ἕν' ἄνδρ' ἡ της μόλις τὸν ἀνακάλυψε. Ἐλα σπῆτι, πού νά σε πάρη ὁ διάβολος! Ἐνας ἀξιωματικός σέ γυρεύει.

— Ποιὸς ἀξιωματικός; ρώτησε ὁ Μερκούλωφ.

— Μήπως τὸν ξέρω; Λέει πῶς ἦλθε γιὰ μιὰ παραγγελία.

Ὁ Μερκούλωφ ἔβησε με τὰ πέντε δάκτυλα τῆς μύτης του, πράγμα πού γι' αὐτὸν ἐσήμαινε ὑπέρτατη ἐκπληξί καὶ τραύλιση :

— Δεκαπέντε χρόνια τώρα κανένας ἐντιμὸς ἄνθρωπος δὲν ἦρθε νά με ζητήσῃ, κ' ἀξάφνα, αὐτὴ τῆ στιγμῇ, μιὰ τέτοια ἀσχημὴ μέρα, ἕνας ἀξιωματικός με μιὰ παραγγελία. Χοῦμ!... Πάμε νά δοῦμε!

Βγήκε ἀπὸ τὴν ταβέρνα τρικλιζώντας καὶ γύρισε σπῆτι του.

Ἡ γυναίκα του δὲν τὸν εἶχε κοροϊδέψει : στήν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ του εἶδε τὸ λοχαγὸ Οὐρτσάγιεφ, γραμματέα τοῦ ἀρχιστρατολόγου.

— Πού τριγυροῦσας; τὸν ρώτησε ὁ λοχαγός. Μιὰ ὥρα σέ περιμένω. Μπορεῖς νά μου φτειάξης μιὰ στολή;

— Κύριε!... ἄρχις νά λήῃ ὁ Μερκούλωφ, βγάζοντας ἐνθουσιασμένος τὸ καπέλο ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ μαζί καὶ μιὰ τούφρα μαλλιά. Δὲν! Ἰστε ὁ πρώτος, ἡ εὐγένεια σας. Ἄ!... Κύριε... Ἐγὼ ἔχω γνώσει τὸ βαρῶνο Σπούττσελ, τὸν Ἐδουάρδο Κόβλιτς... Ὁ κ. ἱπολοχαγὸς Ζεμπουλατόφ μου χρωστᾷ ἀκόμα δέκα ρούμπλια... Ἄ, γυναίκα, δόσε γρήγορα μιὰ καρέκλα στήν Εὐγενεία Του! Λοιπὸν θέλετε νά σᾶς πάρω μέτρα;

— Φυσικά. Θά φροντίσω νά μοῦ βρῆς μιὰ καλὴ τσόχα κ' ἡ στολή θά εἶναι ἔτοιμη σέ μιὰ βδομάδα! ποσα θά πάρης;

— Τί μοῦ λείπει ἡ Εὐγενεία Σας; ἔκαμε γελώντας ὁ Μερκούλωφ. Δὲν εἶμαι κανεὶς ἐμπορος. Ἐξέρουμε πῶς συνεννοοῦνται με τοὺς εὐγενεῖς! Προπάντων ὅταν ἐντύσαμε τὸν Πρόξενο τῆς Περσίας, δὲν εἶπαμε οὔτε λέξι...

Τὰ μέτρα ἐπάρθησαν κ' ἀφού ἐξέβγαλε τὸ λοχαγὸ, ὁ ράφτης ἔμεινε μιὰ ὥρα ὀλόκληρη καρφωμένος στὸ πίν'ο του, καὶ κυττώντας τὴν γυναίκα του με τὴν ἰδιότητα. Δὲ μποροῦσε νά πιστεῖ...

— Νά μιὰ περιπέτεια! μουμούρισε ἐπὶ τέλους. Πού θά βρῶ τὰ λεφτὰ γιὰ τὴν τσόχα! Ἀκονία φίλη μου, δάνεισέ μου τὰ λεφτὰ πού κερδίσαμε ἀπ' τὴν ἄγελάδα!

Ἡ Ἀκονία τὸν ἐγλέυασε καὶ τὸν ἔφτυσε. Πιάστηκαν μαλλιά με μαλλιά καὶ δάρθησαν ἀγοῖα. Ἡ Ἀκονία τὸν χτύπησε με τὴν ταμπάδα, αὐτὸς τῆ; ἔσπασε ἕνα σωρὸ πιάτα στὸ κεφάλι. Τέλος τῆς πῆρε τὰ χρῆματα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἐκείνη ἦταν στὸ κρεβάτι κ' ἔκρυβε ἀπὸ τοὺς καλοφάδες τὰ μελανιάσματα τοῦ κομποῦ της, ἐνῶ ὁ ἄντρας της ἔτρεχε στὰ μαγαζιά, βριζότανε με τοὺς ἐμπόρους κ' ἐπὶ τέλους διάλεξε μιὰ τσόχα κατὰ ἤλη.

Μόλις τέλειωσε μιὰ βδομάδα, ἡ στολή ἦταν ἔτοιμη.

Ὁ Μερκούλωφ τὴν εἰσιδέρωσε, βγήκε στὸ δρόμο, τὴν χρέμασε σ' ἕνα περαστῆρι κ' ἄρχισε νά τὴν βουρτσίζῃ. Τῆ; ἔβγαξε ἕνα χνοῦδι, ἔκανε πίσω δύο βήματα, τὴν ἐκύταξε μισοκλείνοντας τὰ μάτια, κ' ἀνακάλυπτε κ' ἄλλο χνοῦδι· αὐτὸ βάσταξε δυὸ ὄρες.

—Τάχει με τὸ διάβολο, ὅταν ἔχη νὰ κἀνη κανεὶς μ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους! ἔλεγε στοὺς διαβάτες. Δὲ μπορῶ πειὰ μ' αὐτὴ τὴ στολὴ, κατακόπηκα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶνε ντελικάτοι γεραματισμένοι! πῆγαινε δὴν τώρα νὰ τοὺς εὐχαριστήσης!

Τὴν ἄλλη μέρα, λούστηκε, χτενίστηκε, τύλιξε τὴ στολὴ σ' ἓνα καινούργιο κομμάτι τσιτὶ καὶ τράβηξε γιὰ τοῦ λοχαγοῦ.

—Δὲν μοῦ μένει ὥρα νὰ μιλήσω μαζὺ σου, χωριατὴ! ἔλεγε σὲ καθὲ διαβατῆ, ἀφοῦ μόνος του τοῦ ἔπιανε κουβέντα. Δὲ βλέπεις, ζῶον, πάω μιὰ καινούργια στολὴ στὸν κ. λοχαγό; Σὲ μισὴ ὥρα εἶχε γυρίσει.

—Τὰ συχαρῖα μου! τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του μὲ κάποια ἀνυσυλία κ' ἓνα εἰρωνικό γέλιο. Χωρὶς ἄλλο θάσαι γιομάτος λεπτὰ!

—Καὶ σὺ εἶσαι ἓνα κτῆνος! ἀπήντησε ὁ Μερκούλωφ. Δὲν ξέρεις πῶς οἱ ἀληθινοὶ ἀφεντάδες δὲν πληρῶνουν ἀμέσως; Τὶ τὸν πέρασες τὸν Λοχαγό; γιὰ κανένα μπακάλη νὰ μοῦ μετρήσῃ τὰ χρήματα στὸ λεφτὸ! Κτῆνος!

Ἔμεινε δύο μέρες στὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ φάη, οὔτε νὰ πῆ, παραδομένος σ' ἓνα αἰσθημα ἱκανοποίησεως, ὁμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ ἔνοιωσε ὁ Ἡρακλῆς ὅταν εἶχε ἐπιτελέσει περὶ τοὺς ἑπτὰ ἀθλοὺς του. Τὴ τρίτῃ μέρα ἐξέκλησε γιὰ τοῦ λοχαγοῦ...

Ἡ εὐγενεῖα του ζήτησε; ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴν ὀρνιθάντα μαυρίνοτα μὲς' στὸν ἀντιθάλαμο.

Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀρνητικὴ καὶ ὁ ράφτης ἀναγκάστηκε νὰ περμιμένη ἐκεῖ.

—Πετᾶχτέ τον ὄσω! ἀκουσε ἀξασφνα, ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἀναμονῆς νὰ φωνάξῃ ὁ λοχαγὸς ἀπὸ μέσα. Πέστε τον τὸ Σάββατο!

Ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἦταν βραχνὴ κ' ἀγρία. Τὸ Σάββατο, τὸ ἄλλο Σάββατο, τὸ παραπάνω Σάββατο, ἡ ἴδια ἀπάντησις. Ἐνα μῆνα πηγαίνερχότανε στοῦ λοχαγοῦ περιμένοντας ὥρες δολοκλήρες στον ἀντιθάλαμο. Ἄντι νὰ τὸν πληρῶσουν τοῦ ἔλεγον νὰ ἔξουμπισθῇ καὶ νὰ ξαναπῆ τὸ Σάββατο! ἀλλὰ δὲν ἀπελατίζετο, δὲν ἐμουρμούριζε, ἀπ' ἐναντίας! Μάλιστα ἐπάγαινε... Ἡ μακρὰ ἀνάμονη στὸν ἀντιθάλαμο τὸν ἐχαραίωσε. Τὸ «πετᾶχτέ τον ὄσω!» ἀντηχοῦσε στ' αὐτὰ του σὰν γλυκερὰ μελωδία. «Πῶς καταλαβαίνει κανεὶς ἀμέσως ἓνα ἄνθρωπο εὐγενῆ!» ἔλεγε κάθε φορὰ πού γύριζε ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ, μ' ἐνθουσιασμό. «Ἐκεῖ, στὴν Ἱετροῦ... οἱ, ἔλοι εἶν' ἔτσι...»

Ὁ ράφτης θὰ ἔστειρε νὰ πηγαίη ὡς ποῦ νὰ πεθάνῃ στοῦ λοχαγοῦ καὶ νὰ περιμένῃ στὸν ἀντιθάλαμο, ἀν' ἡ γυναίκα του δὲν ἀπαιτοῦσε τὰ λεπτὰ τῆς ἀγαλάδας.

—Ἐφερες τὰ λεπτὰ; τὸν ἐρωτοῦσε κάθε φορὰ. Ὅχι; Βρωμόσκυλο, τί μοῦ ἔκανες! Ἐ;...

Κάποιο βράδι, γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ὁ Μερκούλωφ, φορτωμένος βαρεῖα μ' ἓνα τσουβάλι κάρβουνα. Ἡ γυναίκα του πῆγαινε πίσω του. Ἄσφνα ὁ ράφτης σταμάτησε, σὰν νὰ καρφώθηκε στὴ θέσι του κ' ἐβγάλε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ. Μὲς' ἀπὸ κάποιο κέντρο, μέρδε ἀπὸ τὸ ὅποιο περνοῦσαν, ἓνας κύριος μὲ ψηλὸ καπέλλο, ἔβγαινε ὄσω σὰν τσακωμένος, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο. τὰ μάτια ἀναμμένα. Πισὸν τὸν κινηγοῦσε ὁ λοχαγὸς Οὐτρετάγωφ κρατώντας μιὰ στέκα τοῦ μπλιάρδου στὸ χέρι, ἔσκούφωτος, μὲ τὰ μαλλιά του ἀνω κάτω καὶ τὰ ρουχὰ του τσαλακωμένα. Ἡ καινούργια του στολὴ ἦταν λευκὴ; ἡ μιὰ τῆς ἐπωμίδια εἶχε ἔσκαρφωθῆ καὶ τρεῖς κομματὰ ἦταν κομμένα.

—Νὰ σοῦ δείξω πῶς παίζω, ἀπατεῶνα! φώναξε ὁ λοχαγός, κραδαίνοντας μὲ λύσσα τὴ στέκα καὶ σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του. Θὰ σὲ μάθω, κτῆνος, νὰ ξαναπαίξεις μὲ ἐντίμους κυρίους!

—Κύτταξέ λίγο, ἡλιθία! ψιθύρισε ὁ Μερκούλωφ σπρόχωντας τὴ γυναίκα του. Κύττα τί θὰ πῆ εὐγενεῖα! Γιὰ νὰ κἀνη ἓνας ἐμπορος ἓνα ρούχο γιὰ τὴ βρωμογορτή του, θὰ τὸ ἔχη δύο χρόνια χωρὶς νὰ τὸ φορᾷ, κ' ὁ λοχαγὸς μας χάλασε κιόλας τὴ στολὴ του κ' ἔφτιαξε ἄλλη!

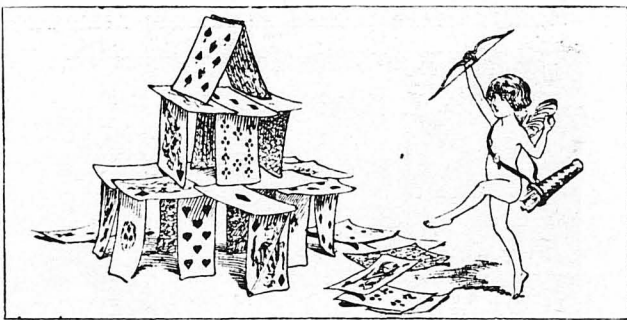
—Πῆγαινε νὰ τοῦ ζητήσης τὰ λεπτὰ σου! τοῦ εἶπε ἡ Ἀκσινα.

—Τὶ λές καὶ σὺ; Μὲς' στὸ δρόμο; Σῶτα... Ἄυτὸς ἤθελε ν' ἀντισταθῇ καὶ νὰ μὴν πάη νὰ ζητήσῃ τὰ λεπτὰ ἀπὸ τὸ καινισμένο λοχαγό, μὰ ἡ γυναίκα του τὸν ἐξαναγκάσε νὰ πάη.

—Φύγε ἀπὸ δῶ! τοῦ εἶπε ὁ λοχαγός, μ' ἔνοχλεῖς.

Καταλαβαίνω πῶς ἐνόηλο τὴν εὐγενεῖα σας, εἶπε ὁ Μερκούλωφ. Μὰ δὲ φταῖω γώ... μ' ἔστειλε ἡ γυναίκα μου... ἔπειτα ὄν χωρὶς λογικὴ. Ἐστρεσε κ' ἔσειε ὁ ἴδιος τὴ μυαλὸ μπορεῖ νὰ χῆ μιὰ γυναίκα.

—Ἐἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ποῦ μ' ἐνοχλεῖς! οὐρλιαξε ὁ λοχαγὸς γουρλώνοντας τὰ μάτια του, ποῦ ἦταν θολωμένα ἀπ' τὸ κρασί. Ἐσκουμπήσθη ἀπὸ μπροστὰ μου.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

[Ἀπὸ τὸ περὶφημο βιβλίον τοῦ Ἑταλλῆ]

Εἰς τὸ «Μπουκέτο» εἶχαμε δημοσιεύσει πρὸ τινες τὴν σημασίαν τῶν παιγνιχάτων σταῖς πασιέντζαις. Ἐξηγοῦσαμεν ἰσημαίνοντα καρὰ καὶ τί αἱ κοῦπες, μεταφράσαντες πᾶν τὸ σχετικὸν ἀπὸ ἀμερικανικὸν περιοδικόν. Λαβόντες σήμερον τὸ νέον φύλλον τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ μὲ τὴν συνέξειαν τῆς «χαρτομαντείας» τοῦ Ἑταλλᾶ, σπεύδομεν νὰ δώσωμεν καὶ τὴν συνέξειαν:

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Ὁ Ὄσος ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δεκά καὶ τὸ ἐννέα σημαίνει θάνατον τρίτου προσώπῃ. Ἀκόμη μεγάλῃ θλίψιν ἰδικὴν σου, προσδοκῶν φιλικὴν καὶ μάλιστα κλοπῆν.

Ὁ Ρήγας σημαίνει ἄνδρα πολιτικὸν μετὰ τοῦ ὁποιοῦ ἔχετε υποθέσεις. Ἀνεστραμμένος σημαίνει ὅτι θὰ χάσης δίκην ἢ θὰ σοῦ συμβῇ μεγάλη ἀτοξία στὰς ὑποθέσεις σου.

Ἡ Ντάμα σημαίνει γυναίκα λυπημένη, χήρα ἀμχανοῦσαν.

Ὁ Φάντης σημαίνει θυαμνενίαν γιὰ σὰς ἐκ μέρους τρίτων.

Τὸ Ἐννέα σημαίνει βραδύτητα στας ὑποθέσεις σας. Ἄν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἐννέα καρρὸ καὶ ἄσσον σπαθὶ σημαίνει ὅτι ἡ ἀποστολὴ χρημάτων τὰ ὁποῖα περιμένετε θ' ἀναβληθῇ.

Τὸ Ὀκτὼ σημαίνει κακοτυχίας. Ἄν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐπτὰ καρρὸ καὶ εἶναι παραπλεύρους φιγούρας σημαίνει δάκρυα καὶ ἔριδα.

Τὸ ἑπτὰ σημαίνει γρηλίνας καὶ στενοχώριες. Ἄν εὐρίσκειται ὁμοῦ πλησίον σὲ κοῦπες σημαίνει τὸ ἄρκως ἀντίθετον.

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ὁ Ὄσος μαζὺ μὲ τὸν ἄσσον καρρὸ, καὶ τὸ ἐπτὰ σπαθὶ σημαίνει κέρδος, ὡφέλειαν μεγάλῃν ἐπιτυχίαν, εἰς τὰς ὑποθέσεις σας. Ἄν σοῦ χρεωστοῦν χρήματα θὰ τὰ λάβῃς.

Ὁ Ρήγας παριστάνει φίλον εἰλικρινῆ ὅστις εἶνε διατεθειμένος νὰ σὰς ὑποστηρίξῃ.

Ἡ Ντάμα σημαίνει γυναίκα μιλαχορινή, ἀντιζηλίαν, ἀνταγωνισμὸν.

Ὁ Φάντης παριστάνει φίλον ἐρωτευμένον

Τὸ δεκά σημαίνει κέρδος καὶ ἐπιτυχία εἰς κάθε ὑπόθεσιν.

Τὸ Ἐννέα διὰ μὲν τοὺς νέους σημαίνει ἐρωτικὴν ἐπιτυχίαν. Διὰ τὰς χήρας ναυαγίον συνοικεῖσιον.

Τὸ Ὀκτὼ σημαίνει ἐλπίδα ἐπιτυχίας ὑποθέσεως χρηματικῆς.

Τὸ ἑπτὰ σημαίνει κληρονομίαν συγγενοῦς, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐπτὰ καρρὸ καὶ ἐννέα σπαθὶ.

Αἱ πασιέντζαις παίζονται μὲ τὰ 32 χαρτὰ τοῦ Πικέτου.

ΕΤΤΕΛΑ

—Καταλαβαίνω τὴν εὐγενεῖα σας, εἶπε ὁ ράφτης. Ἄλλὰ τὰ λεπτὰ εἶνε τῆς γυναίκας μου, .. γιατί, εὐαρεστηθῆτε νὰ τὸ μάθετε, ...εἶνε ἀπ' τὴ πούλησι τῆς ἀγαλάδας. Πουλήσαμε τὴν ἀγαλάδα μας στὸν παπὰ τὸν πάτερ Ἰούδα.

—Ἄ! ἀκόμη μιλάς, σκουλήκι! φώναξε ὁ λοχαγός. Ἄπλωσε τότε τὸ χέρι καὶ μπλάφ! Τὰ κάρβουνα κατακύλησαν ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ Μερκούλωφ. Ἄστραψ ὁ ἥλιος γι' αὐτόν. Τὸ καπέλλο τὸ σφουγς ἀπὸ τὰ χέρια. Ἡ γυναίκα του ἔμεινε κατάπληκτη. Στάθηκε ἀκίνητη ἓνα λεπτὸ, σὰν τὴ γυναίκα τοῦ Λωτ ποῦ ἔγινε ἀλάτι, ἔπειτα προχώρησε καὶ κύτταξε φοβισμένα τὸν ἄντρα τῆς. Μὲ μεγάλη τῆς ἐκπλήξι εἶδε ἓνα ἥερο χαμόγελο νὰ πλανιέται στὰ χεῖλη του. Δάκρυα ἔλαμπαν στὰ γελαστὰ μάτια του. Τῆς ψιθύρισε συγγινημένως:

—Μ' ἔδειρε, ἀγάπη μου. Μὴ σὲ παραξενεύει. Ἔτσι εἶνε οἱ εὐγενεῖς. Εἶδες πῶς φαίνονται οἱ καλοὶ τρόποι. Μὰ τί ἀβρότητα σήκωες τὴ στέκα! Ἄν ἔξερεις πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος! Μοῦ θύμησι τῆς Πετροῦπολι. Θυμάσαι τί ξύλο μοῦ κοπανοῦσαν ἐκεῖ οἱ εὐγενεῖς; Τὶ εὐτυχία!..

Καὶ τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν ἀπὸ χαρὰ... ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

‘Ο Λέων Σάββιτς Τουρμάνωφ, ένας Ρώσος άστος με μικρό κεφάλαιο, νεαρή γυναίκα, και αξιοσεβαστή φαλάρα, έπαιζε χαρτιά ένα βράδυ στον φίλο του, που γινότανε τήν όνομαστική του εορτή. Ύστερα από μία σημαντική άποτυχία στο παιχνίδι που τον έκανε να ιδρώσει, θυμήθηκε πως είχε καιρό να πη βότκα. Σηκώθηκε και με πολλή αξιοπρέπεια πατώντας στις μύτες των ποδιών του, ξεγύστρησε ανάμεσασάπο τήν τραπέζια όπου οι παρέες παίζανε, πέρασε άπ’ τήν σαλόνι όπου έχορευε ή νεολαία (έδώ περνώντας έχαμογέλασε με συγκατάβασι και χάριδεψε με πατρικό ύφος στον όμο ένα νεαρό λιγνό φαρμακοποιό) και μπήκε στη μικρή πόρτα, που έφερνε στην τραπέζια. ‘Έχει πέρα, έπάνω σ’ ένα στρογγυλό τραπέζιακι είχε μπουκάλια και μία κ ράφα με βότκα. Κοντά, ανάμεσα από κάτι άλλους μεζέδες με κρεμμύδια και με μαιντανό ύπηρει και μία μουσαγαωμένη σπαγγέλλα του βαρελιού. ‘Ο Λέων Σάββιτς έβαλε βότκα σ’ ένα ποτήρι, άπλωσε τή δάχτυλά του στο κενό σάν να έτοιμάζοτανε να βγάλή λόγο, ήπιε, ξύπιασε τή μούτρα του και ύστερα εκέντησε με τή προηούν τή σπαγγέλλα... ‘Αλλά τήν ώρα εκείνη άκούστηκαν κάτι μιλήματα πίσω από τή πόρτα.

— Θά δούμε, θά δούμε... έλεγε ζωηρά μία γυναικεία φωνή. Μονάχα ήθελα να έρω ποτέ θά γινού αυτό; — ‘Η γυναίκα μου — συλλογίστηκε ό Λέων Σάββιτς. Με ποιον να μιλά ήρα;

— ‘Όταν θέλης, άγαπητή μου... άπαντούσε πίσω άπ’ τήν πόρτα ένας χοντρός όμοσος μπάσος. Σήμερα δέν κάνει, αύριο ελμαι δλό-τελα άπρησολημένος.

— Είνε ό Ντιγιάρεφ. — ‘Ο Τουρμάνωφ έγνώρισε τή φωνή ενός από τούς φίλους του. Κι’ έσύ, Βρούτε, με τούς άλλους; Τι διάβολο; Μήπως έχει μερεθύνει κι’ αυτόνος; Τι λυσσομαγίο κι’ άκατανόητο θήλακό! Μέρα δέν τής περνάει χωρίς έρωτοδουλεία!

— ‘Αλήθεια, αύριο ελμαι άπρησολημένος, — έσυνέχισε ό μπάσος. Σά θέλεις γράψε μου αύριο κάτι τι... θά χαρώ πολύ, θά ελμαι ευτυχισμένος... Μόνο που θά έπρεπε να τήν τακτοποιήσουμε τήν άλλολογαφία μας. Πρέπει να βρούμε ένα μέσο. Με τή ταχυδρομείο, σά να μήν πάη. ‘Αν σου γράψω έγω μπορεί ό δικός σου ό κοικός να τό πιάσει στή χείρα του διανομέα τή γράμμα. ‘Αν μου γράψεις σάν μπορεί να πέση στή χείρα του ήμισος μου που θά τ’ άνοιξη σίγουρα.

— Μα σάν τι μπορούμε να κάνουμε; Πρέπει να έπινοήσουμε κάτι τι άλλο. Με τήν ύπηρεσία πάλι δέν γίνεται τίποτα, γιατί ό δικός σου ό σκυλλομοής θά έχη μιλή-μένα στην καμαριέρα και τό λακέ. Χαριτιά παίζει πάλι.

— Ναί! Αλωνίως χάνει ό βλάκας!

— Πάει να πη κροθίζει στην άγάλη, έλεπε γελώντας ό Ντιγιάρεφ. Νά, κυρά μου, τι τρόπο σοφιστρια... Αύριο στίς έξι τή βροδύ άκριβώς γυρίζοντας άπ’ τή γραμεία θά περάσω άπ’ τήν δημαρχιακό κήπο, όπου πρέπει να συναντήσω τόν έπόπτη. ‘Εσύ, ψυχή μου, φρόντισε τήν δικήν άλλο, ως τήν ώρα εκείνη όχι άργότερα, να ρίξεις τή σημείωση στο μαρμαρένιο βάζο, εκείνο που είνε στήμένο άριστέρα άπ’ τή κίση με τίς κληματαριές...

— Ξέρω, ξέρω...

— Κι’ έτσι γίνεται και ποιητικά και μυστηριακά και πρωτότυπα... Δέν τή μυρίζεται ούτε ό σκυλλομοής ό δικός σου, ούτε ή δική μου ή θεοφοβούνη. Κατάλαβες;

‘Ο Λέων Σάββιτς κατέβασε άκόμη ένα ποτήρι, και τράβηξε πάλι για τήν τραπέζι, όπου ή παρέα έπαιζε. ‘Η άποκάλυψη που είχε κάνει λίγα λεπτά πριν, δέν έκανε κατάπληξη, δέν τόν έτάραξε καθόλου. Πέρασε πιά ό καιρός που έρεθίζοτανε, έκανε σκηνές, έβριζε και έδεονε κιάλας. Τώρα πιά τή μοιτάνε όλα και παρακολούθησε τίς έργολαβίες τής γυναικάς του ανάμεσα άπ’ τή δάχτυλα. ‘Εξ τόσο αυτό τή πράγμα δέν τού ήταν εύχάριστο. Πρώ πάντως έκινε τή επίδετα : ό κοικός, ό χαριτωμένος, ό χοντροκοιλής, τόν νεύονταν στον φιλότιμο.

Τι κανάγιας που είνε ως τόσο αυτός; ό Ντιγιάρεφ! συλλογιζότανε σημειώνοντας τίς ημιές του. ‘Όταν τόν συναντάς σάν όδρομο σου κάνει τή φίλο, γλύφει τή δόντια του και σέ χαιδένει στην κοιλιά, και τώρα για δέξ τί μαγαριές στή λόγια του! Στό πρόσωπό μου πού κάνει τή φίλο, και πίσω από τήν πλάτη του με λέει κοϊκό και σκυλλομοή και χοντροκοιλή. Κι’ όσο πιά πολύ μεγάλωναν οι χασούρες τόσο πιά δυνατότερα ένοιωθε τίς προσβολές.

— Τό παιδαρέλι... συλλογιζότανε, τή προστυχάλαϊδο... και θυμω-μένα έσπασε τή κιαλίτα. Δέν θέλω να παστώ μαζί τού... είδημή τού έδειχνα έγω τή «σκυλλομοή».

‘Αργότερα, στο δειπνο δέν μπορούσε να βλέπη άδιάφορα τή φησιογνωμία τού Ντιγιάρεφ, ενώ έκείνος σάμπως έξεπικτηδες δέν έκανε να τού μπαίνι στην μύτη με χίλια δυό έρωτήματα, άν κέρδισε και γιατί ήταν έτσι μελαγχολικός και τή παροίμοια. Είχε τήν όδισαντροπία, κόνοντας τήν κοινικό φίλο, να κίνη παρατήρηση στη γυναίκα του γιατί δέν έφρόντιζε όσο έπρεπε για τήν ύγεια του άνδρός τής. Κι’ έκείνη σά να μήν συνέβαινε τίποτα, εκύτταζε τόν άνδρα τής με τή λαδιά τής ματιά, γελοίες εδθυμα και φλαρούσε με μίαν άδούτητα που ούτε ό διάβολος δέν θά μπορούσε να τή

ύπομασθή για άπιστη. Γυρίζοντας σπίτι του ό Λέων Σάββιτς ένοιωθε μέσα του μία κακοδιάθεση, όσάν στο δειπνο να μήν έφαγε μοσχαρίκι, άλλα παληά λάστιχα. Καί ίσως κατόρθωνε να καινακήση τόν έαυτο του και να λησμονήση έάν ή άτέλειωτη φλυαρία τής γυναικάς του και τή χαμογέλο τής δέν τού θύμιζαν κάθε δευτερόλεπτο εκείνα τή κοικός, χοντροκοιλής, σκυλλομοής κτλ.

— Τού κατεβάζεις χαστουκιές στή μούτρα, τού άπμου... συλλογιζότανε—να τόν ξεσκεπάσης μπροστά στο κόσμο; Και σκεπτότανε πως θά ήταν καλά να τόν έσπασε στή ξυλο αυτόν τόν Ντιγιάρεφ, να τού κάρηζε ένα βόλι με μονομαχία... να τόν πετήξη άπ’ τή θέση του είτε να τού ρίξη στο μαρμαρένιο πράμμα—να, ένα ψόφιο ποικτικό λόγου χάριν...

Δέν θάταν άσχημα και να τόπερνε άπο ναός ό ίδιος τή γράμμα του άπο τή βάζο και να ρίψη μέσα μίαν άλλη σημείωση με κάτι χοροιδευτικούς στίχους και με μίαν ύπογραφή ή «Μαρούλα σου» είτε κάτι τί παρόμοιο.

Πολύ ώρα ό Τουρμάνωφ ηγηνοερχότανε μέσα στο σαλόνι, κι’ εγλύκωνε τή φαντασία του, με τέτοιες σκέψεις. ‘Εξαφνα σταμάτησε, κι’ έχτύπησε με τήν παλάμη του τή μέτωπο του.

— Μπαράβο, τή βροχία! — φώναξε κι’ έλαμψε δολόφιας άπο ευχαρίστηση. — Θά βγή περίφημα, περίφημα... ‘Αφού άπομακρόνθηκε ή γυναίκα του, ό Τουρμάνωφ πήγε κι’ έκατσε στή γραμεία του κι’ ύστερα άπο τού σκέψη, άλλίζοντας τή γράμμα τού, κι’ έπινοώντας γραμματικά λάθη έγραψε: «Στόν έμπορο Ντουλινάφ».

‘Αξιώθηκε Κύριε, — ‘Εάν τύχη και είς τής έξη τή άπόγευμα σήμερα 12 Σεπτεμβρίου, δέν βάλλετε είς τήν μαρμα ένιο βάζο που βρίσκειτε άριστέρα άπο τή κίση με τίς κληματαριές, είς τόν δημαρχιακό κήπο διακόσια ρουβλια, θά σκοταφθή και τή μαγαζιά σας θά τναχθί στόν άέρα.»

‘Αποτελείωντας αυτό τή γράμμα ό Λέων Σάββιτς άναπλήρωσε άπο τόν ένθουσιασμό του.

— Δέν τή σοφιστρια καλά; α; ή μουρούιζες τριβόντας τή χείρα του. Περίφημα! Καλλίτερα έκδικισα δέν μπορούσε να έπινοήση μήτε ό Σατανάς ό ίδιος! ‘Ο έμπορος μας θά τή χείρα και θά τρέξη στην άστυνομία. ‘Η άστυνομία τή λάβη τή μέτρα τής, θά βάλι τούς άνθρώπους τής να παραμονεύουν εκεί κάπου και τσάπ! θά σού τήν τσακώσουν, τήν περιστεράκι μας που θά πάη να πάση τή γράμμα!... ‘Οχ! τρούμασά που θά τήν πάρη!... Ώς που να έξακριβωθεί ή ύπόθεσις, θά προσφάση ό κανάγιας να κάτση μέσα και να χορτάση φλυαρία... Μπαράβο!

‘Ο Λέων Σάββιτς κόλλησε γραμματόσημο στο γράμμα και πήγε ό ίδιος στό ταχυδρομείο. Πλάγιασε με τή χαμογέλο τής μακαριότητος στή χείλη και κοιμήθηκε. Καιρό είχε να κοιμηθί τόσο γλυκά. Σάν ξύπνησε τήν πρώτι και θυμήθηκε τή φρακα που σοφιστρια, μουρούιζες ένα εδθυμο σκοπό, και χαιδέψε κιάλας τή προηούν τής άπιστης συζύγου. Στό όδρομο ηγηνοίνοντας στή γραμεία του, και κατόπι ενέει που έργαζότανε, όλο τόν καιρό φανταζότανε τή φροχή τού Ντιγιάρεφ σά θά τόν τσάκωναν.

Κατά τίς έξη τή βράδυ δέν μόρνεσε να κρατηθί πιά. Σηκώθηκε και τράβηξε για τήν δημαρχιακό κήπο για να άπολαυθί με τή ματία του τήν άπογνώσι τού έχθρου.

Φτάνοντας στο κίση με τίς κληματαριές πήγε κι’ έκατσε πίσω από ένα θάμνο με τή ματία προσηλωμένα άχόρταγα πρός τή βάζο κι’ έπεριέμενε. ‘Η άνυπομονήσια τού δέν είχε όρια.

Στίς έξη άκριβώς ό Ντιγιάρεφ φάνηκε. ‘Ο νέος φαινότανε πως είχε κέρσι. Τό ψηλό του κεφάλο, ήταν λεβέντια άκοιμημένο στο κούτελό του και κάτω άπ’ τήν ξεκούμπωτο παλτό που μαζί με τήν γιλέκο, θαρούσες πως ξεπαρόβελνε και ή ψυχή του. Σφύριζε με τή τοιγάρο στο χέρι.

— Νά τώρα να σου μάθω τόν κοϊκό και τόν σκυλλομοή! συλλογίστηκε χαιρέκακα ό Τουρμάνωφ. Περιέμενε!

‘Ο Ντιγιάρεφ ζύγωσε στο βάζο και άργά έχωσε τή χείρα του... ‘Ο Λέων Σάββιτς άνασηκώθηκε άπ’ τή θέσι του και κάρφωσε άπάνω στον έχθρο τή ματία...

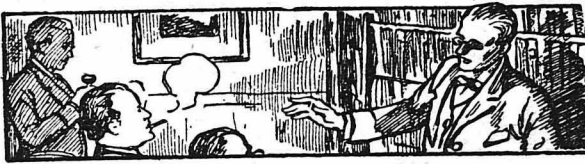
‘Ο νέος άνέσχυε, άπ’ τή βάζο ένα μικρό πακετάκι, τού κούτταζε άπ’ όλες τίς μεριές, σήκωσε τούς ώμους άπορούσες ύστερα με κίαπο άβεβαιότητα τή άνοιξες, ξανασηκώσε τούς ώμους του και άφρηκε να ζωγραφισθί στο μέτωπό τω μιά δυνατή άπορία. Δύο καποστάκια ήταν μέσα στο πακέτι!

Πολλήν ώραν ό Τουρμάνωφ έξήταζε τή χαρτονομίσματα. Στό τέλος χωρίς να κίνη ν’ άνασηκώνη τούς ώμους τή τύλιξε τσεπάνοντας τα και πρόφερε: —Μερού! —

‘Ο δυστυχισμένος ό Λέων Σάββιτς τάκουσε αυτό τή «μερού». Κατόπι, όλο τή βράδυ στεκότανε άναγκη στο μαγαζιά τού Ντουλινάφ και με τή γροθιά σφιγμένη φοβέριζε τήν ταπέλα και ψιθιρίζει άναγαυημένος.

— Φοβηταίρη! Μπακαλόγατε! Λιγδιάρη,κακομοιρή! Φοβηταίρη! Λαγόκαρδε, κολιαρά!... Μετάφρ. Β. Α. Πακλόμερς Α. Τσέχωφ

== ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ==

Οί καρχαρίες καταβροχθίζουν ολόκληρο πλήρωμα

'Ολόκληρο τὸ πλήρωμα τοῦ βραζιλιανοῦ φορτηγοῦ «Μόντζυ» κατεβροχθίσθη τελευταίως ἀπὸ τοὺς καρχαρίες. Τὸ «Μόντζυ» ἐταξείδευε πρὸς μία βραζιλιανὴ ἀκτὴ, σπὴν ὁποία ἀφθονοῦν οἱ καρχαρίες, Ἐνῶ ὁμως προχωροῦσε ἡ μηχανὴ τὸν ἐξεργάγη κατὰ τὸ πλήρωμα ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πλοιο καὶ νὰ μπεῖ σὲ μὴ μεγάλην βάρκα, ἐνῶ συγχρόνως ἀπὸ τὴν ἀκτὴ ἐσπευδε πρὸς βοήθεια ἕνα ναυαγοσωστικόν. Ἀξάφην ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε καί, ὑπὸς σὸν ναυαγοσωστικόν, οἱ καρχαρίες ἔδμησαν κ' ἄρπαξαν τοὺς δεκαεξή ἄντρες τοῦ πληρώματος, τοὺς ὁποίους καὶ καταβροχθίσαν πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐπέμβῃ τὸ ναυαγοσωστικόν.

Γάμοι καὶ αὐτοκτονία

Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες στατιστικὰς τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως πὸν ἐδημοσιεύθησαν τελευταίως, ἐτελέσθησαν κατὰ τὸ 1925 σὲ ὅλες τὶς Ἠνωμένους Πολιτείας 1,778,000 γάμοι, οἱ ὁποιοὶ εἶνε δέκα τοὶς ἑκατὸ λιγώτεροι ἀπὸ τοὺς τελεσθέντας τὸ 1924. Ἐχορηγήθησαν ἀκόμη 170,000 διαζύγια, τὰ ὁποία εἶνε πέντε τοὶς ἑκατὸ περισσότερα ἀπὸ τὸ 1924. Ὁ «Κήρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης σχολιάζοντας τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς γράφει ὅτι ἐν ἐξακολουθῆσαν οἱ ἴδιες ἀναλογίαις γρήγορα ἢ Ἀμερικὴ θὰ γίνῃ ὁ Παράδεισος τῶν Ἄδν Ζουάν.

Ἀπὸ τὶς ἴδιες στατιστικὰς πληροφοροῦμεθα ὅτι τὰ αὐτοκτονία διεμέλιαν, κατὰ τὸ 1925, 15,000 ἄτομα. Τὸ ρεκόρ εἰς τὰ αὐτοκτονιστικὰ δυστυχήματα τὸ ἔχει ἡ Καλλιφορνια ὅπου τὰ αὐτοκτονία σκοτώνουν 32 ἐπὶ 100,000 κατοικίων ...

Μία πρωτότυπος κλοπὴ

Μία πρωτότυπος κλοπὴ ἔγινε κατ' αὐτὰς ὁ ἕνα χρυσοχοεῖο τῆς Ρέντζιντ Στριτ τοῦ Λονδίνου. Κάποιος καλοντυμένος ἔμπηκε σὸν χρυσοχοεῖο καὶ ἀφ' οὗ ἐξέτασε πολλὰ κοσμήματα, ἐδίωλεξε ἕνα περιδέραιο ἀξίας 1600 λιβρών. Ὅταν τὸ πακέτο μὲ τὸ περιδέραιο ἐτοιμάσθηκε ὁ ἀγοραστὴς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι τὸν 16 χρυσονομίσματα τῶν 100 λιβρών γιὰ νὰ πληρώσῃ, ὅταν ἀξάφην ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα ἕνας νιτέκτιβ. Ἐπείσθη τὸν ἀγοραστὴ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε:

— Ἄ, σὲ πιάσαμε πάλι μὲ τὰ κίβδηλα χρυσονομίσματα! Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ χρυσοχόο πὸν τοὺς ἐκοίταζε κατάπληκτος ἐπρόσθεσε:

— Κύριε, ὁ πλάτης σας εἶνε κίβδηλοποιός! Ἡ ἄδουνομία τὸν παρακολουθεῖ πρὸ ἡμερῶν. Εἶμαι νιτέκτιβ. Ἐλάτε μαζί μας, σπὴν ἄδουνομία. Θὰ πάρω καὶ τὸ περιδέραιο γιὰ πειστήριο. Τὸ αὐτοκτονιστο περιμένει ἀπὲξω.

Καὶ παίγωντας τὸ περιδέραιο ἐβγήκε κρατῶντας καὶ τὸν ψευδοκίβδηλοπὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο χέρι. Ὁ χρυσοχόος ἔτρεξε νὰ πᾶρῃ τὸ καπέλλο του γιὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, μὰ ὅταν ἐβγήκε ἐξῶ εἶδε ὅτι οἱ δύο... φίλοι εἶχαν ἐξαφανιστεῖ μὲ τὸ αὐτοκτονιστο πὸν τοὺς περιέμενε...

Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἄωποδότες! ...

Ἐνα παιδί 120 ὀκάδες

Τὸ «Νεαῖλυ Μαίπλ» πληροφορεῖται ἀπὸ τὸ Καπιτάνου τῆς Ἀφρικῆς ὅτι εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ σχολεῖα παρουσιάστηκε γιὰ νὰ ἐγγραφῆ ὡς μαθητὴς ἕνας μικρὸς ἡλικίας 11 ἐτῶν, λεγομένου Γεδεῶν Ρόντ. Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔχει τὰς ἐξῆς διαστάσεις: ὕψος σώματος ἕνα μέτρο, περιφέρεια στήθους 52 ἑκατοστά, περιφέρεια σφύρου 58 ἑκατ. καὶ βάρους... 120 ὀκάδες! Ὁ μικρὸς ἐξοῦσε ὡς τῶρα σὸν χωρίο Μονταγκιού καὶ γιὰ πρώτη φορὰ θέλλοι νὰ ἐγγραφῆ σὸν σχολεῖο. Οἱ διδάσκαλοι ὁμως συντόπισαν στοὺς γονεῖς του ν' ἀναβάλουν τὴν ἐγγραφήν γιὰτὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπάρχουν στὰ σχολεῖα καθίσματα γιὰ μαθητὰς τέτοιων διαστάσεων...

δύο φορὰς σὸν μέτωπό του. Ἦταν τόσο πολὺν ταραγμένη ἀπ' ὅσα ἄκουσε πὸν μὸλις ἔκπορευε νὰ ἀρθρώσῃ δύο λόγια ἀποχαριετισμοῦ. Στὸν δρόμο τὴν περιέμενε ὁ Ρόμπερτ. Ἐσχίθησαν καὶ οἱ δύο τους. Ὁ ἥλιος ὀλοκόκκινος πῆγαινε νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ἕνα ἀκροβουίν. Ἡ Ἐλενη γύρισε, ἔτριξε μὴ ματιὰ στὴν βίλλα καὶ αἰσθάνθηκε δύο θερμὰ δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της. Ἦσαν τὰ δάκρυα πὸν ἔχουνε γιὰ τὸν συντριμμένο ἄντρα πὸν ἄφισε στὴν βίλλα, γιὰ τὰ σβυσμένα παιδικὰ της χρόνια, πὸν μαζὺ μὲ τὴν τελευταία ἀχτίδα τοῦ ἡλίου τῆς ἔστειλαν τὸν τελευταῖο χαίρετισμό...

Μεταφρ. Μαρϊάνθης Τοντόρεβα (Δήμια)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΕΥΚΩΜΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

Ὁ πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπαρχίας, ὁ Κρατέρωφ, ἰσχνὸς καὶ ψιλὸς σὸν τηλεγραφοῦζύλο, προχώρησε καὶ ἀπευθυνόμενος σὸν Ζυγκώφ, τοῦ εἶπε:

— Ἐξοχώτατε! οἱ πατρικῆς φροντίδες σας σ' ὄλο τὸ διάστημα πὸν διοικήσατε τὸν τόπο μου...

— Διάστημα περισσότερο τῶν δέκα χρόνων, τοῦ ὑπόβαλε ἀπὸ πίσω ὁ Ζακοῦσιν.

— ...διάστημα περισσότερο τῶν δέκα χρόνων, συγκεντρῶνον τὴ σημερινὴ ἐπίσημη ἡμέρα, ἐμᾶς, τοὺς ὑπάρχουσας σας, σ' αὐτὴ τὴν τελετὴ!... χμ... καὶ ὡς ἐνδείξη τοῦ σεβασμοῦ μας καὶ τῆς βαθείας μας ἐγγνωμοσύνης, προσφέρουμε σπὴν ἐξοχώτατῃ Σας, αὐτὸ τὸ λεύκωμα, πὸν ἔχει μέσα τὶς εἰκόνες ὄλων μας καὶ ἐυχόμεστε νὰ μὴ στερηθοῦμε ποτε, ποτε μέχρι θανάτου...

— Τῶν πατρικῶν φροντίδων σας, οἱ ὁποῖες μᾶς ὀδηγοῦν σὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς προόδου!... ἐπρόσθεσε ὁ Ζακοῦσιν σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα πὸν ἔτρεχε ἀπὸ ὀλόκληρο τὸ μέτωπό του. (Εἶχε, φαίνεται, μεγάλην ἐπιθυμία νὰ μιλήσῃ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε προετοιμάσει ἕναν ὀλόκληρο λόγο). Καὶ εἶθε νὰ κυματίζῃ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἀπὸ πάνω μας—ἀποτελείωμε—τὸ λάβαρό σας, λάβαρο νομοσύνης, ἐργασίας καὶ κοινωνικῆς ἐπιμερείας!

Στὸ ἀριστερὸν μάγουλο τοῦ Ζυγκώφ, πὸν εἶταν γεμάτο ζάρες, ἕνα δάκρυ κέλυσε.

— Κύριοι, εἶπε τότε ἐκεῖνος μὲ μὴ φωνὴ πὸν ἔτρεψε, δὲν ἐπεριμένα...δὲν εἶχα σκεφθεῖ ποτε...ὅτι θὰ ἐρωτάζετε τὸ ἀόητο Ἰωβιλαίο μου... Εἶμαι συγκινημένος... πολὺ... πολὺ συγκινημένος... Δὲ θὰ ξεχάσω ποτε μέχρι θανάτου αὐτὴ τὴ στιγμή... καὶ πιστεύσατε... πιστεύσατε, φίλοι μου... ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε τὴν εὐδαιμονία σας, ὅσο ἐγώ... Κι' ἂν κάποτε βρισκατέκαποιες δυσκολίες σὲ μένα κι' αὐτὲς εἶνε γιὰ τὸ καλὸ σας.

Ὁ Ζυγκώφ, ὁ διοικητὴς τῆς επαρχίας, ἀγκάλιασε τὸν Πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου Κρατέρωφ, ὁ ὁποῖος, μὴν περιμένοντας τέτοια κινή, χλώμιασε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἐπειτα ὁ διοικητὴς ἔκανε ἕνα τιμητὸ πὸν φανέρωσε ὅτι ἡ συγκίνησή του τὸν ἐμπόδιζε νὰ μιλήσῃ κ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλαίει σὰ μωρὸ παιδί.

Ἦστερα, μὸλις πούρησε κάπως, ἀφ' οὗ εἶπε μερικὰ λόγια βαθεῖα συγκινημένος κ' ἔδωσε τὸ χέρι σὲ ὄλους, κατέβηκε τὶς σκάλες ἀπὸ τὶς ἐπισημῆς τῶν συγκεντρωμένων κ' ἐμπήκε σ' ἀμάξι του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὶς ἐτολμῆς τους.

Μέσω σὸν ἀμάξι τοῦ ὁ Ζυγκώφ ἔνοιωσε μὴ ἀξάφην συρροὴ δακρῶν σὸν μάτια του πὸν προερχόντουσαν ἀπὸ ἐξυφρόσωνα συναίσθηματα κι' ἄρχισε πάλι νὰ κλαίει.

Στὸ σπῆτι τοῦ ἄλλες χαρὲς τὸν ἐπεριέμαν. Ἡ οἰκογένειά του, οἱ φίλοι του, οἱ γνώμοι τοῦ τοῦ ἔκαναν τέτοιες τιμὲς ὥστε κι' ὁ ἴδιος πίστεψε ὅτι σι' ἀλήθεια εἶχε προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες σπὴν πατρίδα του καὶ ὅτι, ἂν δὲν εἶχε ἔρθῃ αὐτὸς σὸν κόσμο, ἡ πατρίδα του θὰ ἔφτανε σὲ πολὺ ἄσχημη θέση σήμερα. Τὸ γεῦμα τοῦ Ἰωβιλαίου πέρασε ὀλόκληρο μὲ προσποίσεις, μὲ προσφωνήσεις, μὲ χειραψίες καὶ μὲ δάκρυα. Μὲδὺν λέξεις, ὁ Ζυγκώφ δὲν περιέμενε ποτε ν' ἀναγνωριστοῦν τόσο πολὺ οἱ ὑπηρεσίες του.

— Κύριοι, εἶπε στὰ ἐπιδόρπια, ἀνταμειφθηκα πρὸς δύο ὥρῶν γιὰ ὅλες τὶς δυσάρεστες πὸν προκαλεῖ ἐναντίον του ἕνας ἀνθρώπος πὸν κάνει σπὴν ὑπηρεσία του τὸ καθήκον του. Σὲ ὄλο τὸ διάστημα τῆς διοικησέως μου, βασιόσθηκα σταθερὰ σὸν ἀξίωμα ὅτι τὸ κοινὸν δὲν εἶνε καμωμένο γιὰ μᾶς, ἀλλὰ εμεῖς γιὰ τὸ κοινὸ. Καὶ σήμερα, λαβαίνω τὴ μεγάλην ἀνταμοιβή! Οἱ ὑπὸ-κοοί μου μὸν πρόσφεραν ἕνα λεύκωμα. Νάτο! εἶμαι πολὺ συγκινημένος.

Ὅλα τὰ πρόσωπα, φωτισμένα μ' ἕνα γιορτάσιμο ὕψος, ἔσκυψαν πάνω ἀπὸ τὸ λεύκωμα κι' ἄρχισαν νὰ τὸ κοιτάζουν.

— Ὅμορφο αὐτὸ τὸ λεύκωμα, εἶπε ἡ Ὀλγα, ἡ κόρη τοῦ Ζυγκώφ. Στοιχηματίζω πὸς στοιχίζει παραπάνω ἀπὸ πενήντα ρούβλια. Ἄ! τὸ ὄμορφο πὸν εἶνε! Μπαμπά, ὅς το μου ἔμενα! Θὰ τὸ φυλάξω... Τὶ ὄμορφο πὸν εἶνε.

Ἡ Ὀλγα, μετὰ τὸ γεῦμα, πῆρε τὸ λεύκωμα σπὴν κάμαρῃ της καὶ τὸ κλειδίωσε σὸν γραφεῖο της. Τὴν ἄλλη μέρα ἔβγαλε ἀπ' αὐτὴ τὶς εἰκόνες τῶν συμβούλων, τὶς πέταξε σὸν πάτωμα, κ' ἔβαλε σπὴν θέση τους τὶς φιληνάδες της τοῦ Διδασκαλείου. Ἡ ἄσπρης ποδιὲς διαδέχθηκαν τὶς ἐπίσημες στολές.

Ὁ Κόλιας, ὁ γιὸς τῆς ἐξοχώτατῃς του, μάζεψε τὶς φωτογραφίες τῶν συμβούλων κ' ἐχρωμάτισε τὰ ρούχα τους κόκκινα. Ἐβγαλε μουσικάκια πρῶσινα σὲ ὅσους δὲν εἶχαν μουσικάκια καὶ γενειάδες θαλασσιεῖς σὲ ὅσους δὲν εἶχαν γενειάδα. Ὅταν δὲν ἔμενε πὸν τίποτε γιὰ νὰ μποιηαντίσει, ἔκοψε τοὺς συμβούλους ἀπὸ τὸ χαρτόνι τῆς φωτογραφίας, τοὺς τρύπησε μὲ καρφίσιος τὰ μάτια καὶ τοὺς ἔκανε καραγιούζηδες μὲ τοὺς ὁποίους ἄρχισε νὰ παίζει. Ὅταν ἔκοψε καὶ τὸν πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου τὸν Κρατέρωφ τὸν ἐκόλλησε ὄρθιο σ' ἕνα κοιλὴ τῶν οπίσθων καὶ τὸν ἐπῆγε ἔτσι σὸν γραφεῖο τοῦ πατέρα του.

Μπαμπά, δὲς ἕνα μνημεῖο! τοῦ εἶπε.

Ὁ Ζυγκώφ ἔσπασε στὰ γέλια, παρ' ὀλίγο νὰ πέσει ἀνάσκελα καὶ γιομάτος τρυφερότητα, φίλησε δυνατὰ τὸν Κόλια σὸν μάγουλο. — Ἄ, παλιόπαιδο, τοῦ εἶπε, δὲν ντρέπεσαι νὰ κάνεις ἔτσι τὸν Πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου; Πῆγαινε γιὰ τὸν δὲν δείξεις τῆς μαμάς σου! Πρέπει νὰ γελᾶσαι κι' αὐτὴ... Χά! Χά! Τὶ ἀστεῖος πὸν φαίνεται ὁ κανάγιας! ...

Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΝΙΑΔΟΣ Μ...

Θάχουν περάσει πιά έννιά χρόνια από εκείνο τό θερινό βράδι πού δ Πιότρ Σέργκεβιτς, δ άναγκιτής, κ' έγώ, πνγαίναμε καβάλλα σπό σπαθιώ γιά νά πάρουμε τό ταχυδρομείο.

Ό καιρός εΐτανε λαμπρός, μη, σπό γυρισμό, μακρονά μπουμπουνητά άντιήχησαν κ' είδαμε μι' άπειληκτική μαυρίλα ν' άπλώνεται σπόν σφρανό πού δλοένα έρχόταν κατά πάνω μας. Έρχότανε πρός εμάς και μεΐς πνγαίναμε και ν' αΐτή.

Μέσ' σπό φόντο της μαυρίλας ξεχώριζαν σάν άσπρες βούλες τό σπύτι μας κ' ή έκκασία κ' ή ψηλές άσπυμένες λευκές. Μόριζε βροχή και φρεσκοκοιμένο χόρτο. Ό σύντροφός μου είχε πολύ κέφι. Γελούσε κ' έλεγε ένα σωρό άστεία. Έλεγε πως θάταν άσπρη άν μας παρομοιάζταν άζαφνα σπό δρόμο μας ένας μεσοαιωνικός πύργος κ' επάλλξεις και πυργίσκος, χορταρισμένος και γεμάτος κοκκουβάγιες. Θά βρισκαμ' εκεί καταφύγιο άπ' τή βροχή κ' δ κεραυνός... θάρχόταν νά μάς σκοτώσει... Μά νά πού δέν άρρησε νά περάσει τό πρώτο κύμα της μπόρας. Ό άνεμος φύσηξε τώρα δυνατά στροβιλλίζοντας ένα σύννεφο σκόνης. Ό Πιότρ Σέργκεβιτς άρχισε νά γελά δυνατά και κέντρισε τό λόγο του.

«Ω, τί καλά! φάναζε. Τί καλά. Μē παρόντε τό κέφι του και με την ιδέα ότι σε λίγο θα μουν μωσοκεμα ως το κόκκαλο κ' άκόμα ότι μπορούσε νά με σκοτώσει κανένας κεραυνός άρχισα νά γελώ κ' έγώ.»

Όταν εφτάσαμε σπην αΐλη του σπιτιού μας, δ άνεμος είχε πέσει και μεγάλες άσπασφαιτερές σιδάρες έφταναν σπό χόρτο και σπύτι στέγη. Δέν ήπληξε σπό σπαύλο ψυχή ζωσα.

Ό Πιότρ Σέργκεβιτς ξετίλλωσε μόνος του τά άλογα και τό έβαλε μέσα σπό παχνί. Στεκόμουν σπό ακαλοπάτι περιμένοντάς τον νά τελεώσει και βλέποντας τίς λοξές σταλάγρες της βροχής. Έδώ μόριζε πιδ πολύ άπό τό χωράφια ή γλυκειά και δυνατά μωρωδιά του σσανού. Σκοτάδι είχε άπλωθεί γύρω έξ αΐτίας της συννεφιάς και της βροχής.

— Νά κ' ένας κεραυνός! ειπε δ Πιότρ Σεργκεβιτς ξαναγροίζοντας κοντά μου ύστερ' άπό ένα πολύ δυνατό κεραυνό, ποΐπεσε και φάνηκε σά νά χώρισε τόν σφρανό εις δύο. Πώς σάς φαίνεται; μ' έρωτώσε.

Βρισκόταν δίπλα μ' σπό ακαλοπάτι, λαχανιασμένος άκόμη άπό τό δρόμο, και με κοιτούσε. Άντιλήφθηκα ότι με θαύμαζε.

— Νατάλια Βλαδιμήροβνα, μου ειπε εξαφνα, θά έδινα ότι έχω γιά νά μωρσέσω νά στέκομαι έτσι πολλήν ώρα και νά σās θαυμάζω. Σήμερα λάμπετε όλη.

Τά μάτια του με κοιτούσαν μ' έκσταση και ίκνοσία. «Ή όψη του εΐτανε χλωμή. Στάλα άπό τή βροχή έλαμπαν σάν...» τον και σπό μουστάκια του... φαινότουσαν, κ' αΐτά άκόμη, νά με κοιτάζουν με θαυμασμό.

— Σās αγαπώ, μου ειπε. Σās αγαπώ, και ειμαι εϋτυχισμένος νά σās βλέπω. Ήξαρο ότι δέ μωρεΐτε νά γίνετε γυναΐκα μου, μά δέν θέλω τίποτε άπό σās, δέν έχω άνάγκη άπό τίποτε; Μάθετε μόνάχα ότι σās αγαπώ. Μή λέτε λέξη, μη μου άπαντάρτε! μη δίνετε προσοχή σέ μένα. Μάθετε μόνάχα ότι μου ειπε αγαππτή κ' άφήστε με νά σās κοιτάζω.

Ή έκστασή του με κωρίεσε και μένα. Κοΐταξα τό εμπνευσμένο πρόσωπό του. Άκουγα τή φωνή του πού μπερδευόταν με τόν ήχο της βροχής και δέ μωροσσία πιδ νά σαλέψω σά νά μούχαν κάνει μάγια. Θά ήθελα νά βλέπω τά λαμπρά μάτια του και νά τόν άκούω.

— Σωπαίνετε, ειπε δ Πιότρ Σέργκεβιτς. Έτοι εινε θαυμάσια! Έξακολουθήστε νά σωπαίνετε!

Ένωιωθα τόν έαυτό μου εϋτυχισμένο. Γελούσα άπό τή χαρά μου κ' έτρεξα σπό σπύτι, κάτ' άπ' τή δυνατή βροχή. Γελούσε κ' εκείνος κ' έτρεξε πίσω μου πιδώντας.

Μωσοκεμένοι κ' οι δύο, λαχανιασμένοι, κάνοντας δόλοκληρη φασαρία σπύ σκάλα με τά ποδοβολητά μας, σάν τά μικρά παιδιά, μπήκαμε σπό δωματία. Ό πατέρας μου κ' δ άδερφός μου πού δέν εΐταν συνειδημένοι νά με βλέπουν πρόσχαρη και γελαστή, με κοιτάζαν ζαφνιασμένοι κ' άρχισαν νά γελούν και' αΐτοί.

Τά σύννεφα της μπόρας είχαν περάσει, οι βροντές είχαν πάψει και οι σταλαματιές της βροχής έλαμπαν άκόμα σπύ γενειάδα του Πιότρ Σέργκεβιτς. Όλο εκείνο τό βράδι, ως τό δείπνο, τραγουδούσε, σφύριζε, έπαιζε με θόρυβο με τό σκίλο, τρέχοντας πίσω του σπύς κάμαρες και λίγο έλειψε νά ρίξει κάτω

τόν άπρητίπ πού έφραγε τό σαμοβάρι. Σπό δείπνο, έφαγε πολύ, ειπε ένα σωρό άστεία και μάς έβεβαΐωσε σπό τέλος ότι ήμα τρώει κανείς τό χειμώνα άγγοσθρια φρέσκι νωϊόθει σπό σπόμα όλο τό άρωμα της άνοιξης.

Πέροντας νά κοιμηθώ, άναφα ένα σπαρμασέτο κ' άνοιξα διδάπλιτο τό παρθέρο μου: Ένα αΐσθημα άπέραντο με κωρίεσε δόλοκαρη.

Συλλογίζομυνα πως εΐμουν ελεύθερη, ύγιής, εϋγενής και πλουσία, και πως μ' άγοπούσαν—μά προπνόντων πως εΐμουν εϋγενής και πλουσία—τι ώραΐο πού εινε νά εινε κανείς εϋγενής και πλούσιος, Θεέ μου!

Έπειτα, ανατριχιάζοντας σπό κρεβάτι μου άπό τήν έλαφριά δροσπί ποΐχόταν άπό τόν κΐπο, δοκίμασα νά έξείκσω τόν έαυτό μου άν άγαπούσα ή όχι τόν Πιότρ Σέργκεβιτς... Και μη βγάζοντας κανένα συμπέρασμα, άποκοιμήθηκα.

Μά τήν άλλη μέρα τό πρωΐ, όταν ειδα άπάνω σπό κρεβάτι μου νά πέφτουν οι άχιτινες τού ήλιου, μαζί με τή σκιά πού έρχιγνε τό φύλλωμ' των φυλινών, ότι συνέβη τήν περασμένη μέρα ζύκνησε γρήγορα μέσα σπύ μήμη μου. Ή ζωή μου φάνηκε πλουσία, πολυποικιλη, γεμάτη γοητείες. Ντύθηκα γρήγορα τρετίζοντας σάν πουλί, κ' έτρεξα σπό κΐπο.

Και τί εϋγινε κατΐπιν; Κακόβην... τίποτε...

Τόν χειμώνα σπην πόλη, δ Πιότρ Σέργκεβιτς έρχόταν κάθε τόσο και μάς έβλεπε. Οι γνωριμιές πού κάνοουμε τό καλοκαΐρι σπην έξοχή δέν έχονν τήν γοητεία τους παρα τό καλοκαΐρι και σπην έξοχή. Σπην πόλη, τό χειμώνα, χάνονν τό μωδ της άζΐας τους. Όταν

τούς σερβίρισε τό τωδι σπην πόλη, μάς φαίνεται πως φοροδν δανεική ρεντιγκΐα και πως τό άνακατεύονν μια ώρα με τό κουταλάκι.

Ό Πιότρ Σέργκεβιτς, σπην πόλη, μου μιλούσε πού και πού γιά έρωτα, μά αΐτι χτυπούσε σ' αΐτιδ μου διαφορετικά άπό τήν έξοχή. Σπην πόλη, έννοΐθαμε πιδ καλά κ' οι δύο μας τόν τοΐχο πού μάς έχόριζε. Εΐμουν άριστοκρατίες και πλουσία' εκείνος εΐταν φτωχός κ' ή καταγωγή του άσπμη, γιος παπά. Εΐταν άνακριτής κ' αΐτιδ εΐταν όλο. Κ' οι δύο μας, έγώ, επειδι εΐμουν πολλή νέα, αΐτός, δ Θεός ζέρει γιατί, θεωρούσαμε αΐτόν τό τοΐχο πού μάς χώριζε πολύ ψηλό και πολύ παχύ.

Κάθε φορδ ποΐχόταν σπύ μας σπην πόλη, γελούσε με χαμόγελο σπει σχωρημένο, κριτικάρε τήν άριστοκρατία και σάπαινε με κατΐφεια διαν βρισκόταν μαζί του και κανείς άλλος σπό σαλόνη. Δέν άπδρχει τοΐχος πού νά μη μωρεΐ νά τόν έπερβή κανείς, μά οι ήρωες των σπμερινών μωθιασρημάτων, όσους τούλοχιστο ζέρω, εινε πολλή δειλοί, μαλθακοί, νωθροΐ και δόσοιστοι: τούς κωρίεβι πολλή γρηγορα ή ιδέα

ότι εινοι άτυχοι και πως ή ζωή τους άπάτσει. Άντι νά παλαΐφουν κάθονται κ' επικρινόνν, λέγοντας πως δ κόρος εινε μη πεζότης, ξεχνώντας όμως ότι κ' ή κριτική τους γίνετα κ' αΐτή, σπιδ—σπιδ, πεζότης.

Μ' άγαπούσαν. Ή εϋτυχία, φαίνεται, εΐταν κοντά μου μ' άγγιζε. Έξόσσα άμεριμνα, χωρίς νά προσπαώ νά νειώσω τόν έαυτό μου, νά μάθω τί περιμένα άπό τή ζωή, σπτε και τί ήθελα σπ' αΐτή. Και δ καιρός περνούσε... κερνούσε...

Πολλοΐ περασαν άπ' εμπρός μου κομίζοντάς μου τήν άγδπν τους. Οι ώραΐες ήμερές διεδέχοντο ή μά τήν άλλη καθώς κ' οι γλυκεΐες, οι θερμές νύχτες' τ' άπόνια κελαιδούσαν γύρω μου μόριζε χόρτο και όλα αΐτά, πού μωδγναν τώρα τόσο γοητευτικές κ' άγαπημένες άγαμνήσεις, περνούσαν γιά μένα, θπως και γιά όλους γοργά, χωρίς ν' άφίνονν άχνάρια πίσω τους, χώρις νά τό εκτιμά όσο πρέπει και χανόντουσαν σάν καταγιά. Ήσϋ ενέ τα δλ' αΐτά;

Ό πατέρας μου πέθανε, έγώ γέγρασα. Όλα όσα μ' εΐχαριστούσαν, με κολάκευαν και με γέμιζαν έλπίδες—δ ήχος της βροχής, τό κΐλημα της βροντής, οι ιδέες της εϋτυχίας, και τά λόγια της άγάπης—όλα αΐτά δέν εινε πιδ παρα μια άνάμνηση. Και βλέπω μωροστί μου ένα μακρονό δόσπμηνα, άπέραντο και άδειο' κανένας δέν βρισκεταί μέσα σ' αΐτή τή μοναξιά κ' δ δριζόντας εινε σκοτεινός και τρομαχτικός...

Τό κομυδόνι της έξώπορτας χτυπάει... Μωδ άναγγέλλουν τόν Πιότρ Σέργκεβιτς. Όταν βλέπω τά δέντρα τό χειμώνα και θυμύμαι ότι τό καλοκαΐρι εΐταν προΐνα, ψιθυρίζω: «Ω, τ' άγα-

Ήσπην αΐλη μια φορτά έκαμνε

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

Η ΑΝΙΟΥΤΑ

Μέσα στο πιο μικρό δωμάτιο του ξενοδοχείου «Λισσαβών», ο Στέφανος Κλοτσκόφ, φοιτητής της Ιατρικής στο τρίτο έτος, πηγαίνονταν, διαβάζοντας «Ξεφωνή» το μάθημά του. Το διάβασμα αυτό του είχε ξεράνει τη γλώσσα κι έκανε τον ιδρώτα να τρέχει από το μέτωπό του.

Σ' ένα σκαμνάκι, κοντά στο παράθυρο, καθόταν η γειτονιάσά του Άνιούτα, μια μικρή μελαχροινή, αδυνατούλο, εικοσιπέντε χρόνων πάνω κάτω, πολύ χλωμή με γλυκά γκριζα μάτια. Με την πλάτη λυγισμένη κεντούσε με κόκκινο νήμα ένα στήθος άντρικού πουκαμίσου. Η δουλειά ήταν βιαστική... Το έκρημες του διαδρόμου μ' ένα βραχνό ήχο, σήμανε δύο μετά το μεσημέρι κι εκείνη δεν είχε συγχωρίσει ακόμα το δωμάτιο. Οι κουβέστες άστρωτες, τα μαξιλάρια πεταμένα έδω κι' εκεί, τα βιβλία, τα ρούχα, μια μεγάλη βρώμικη λεκάνη γεμάτη σαπουνάδα, όπου πλέαν ένα σωρό αποτσιγάρα, τα σκουπίδια στο πάτωμα, όλα φαινονταν σωριασμένα, άνακαταμένα, πεταμένα σαν επίτηδες.

«Ο δεξιός πνεύμον—ξανάλειε διαβάζοντας ο Κλοτσκόφ— αποτελείται από τρεις λοβούς. Ο υψηλότερος λοβός έγγιζει επί του προσθίου μέρους του θώρακος την τετάρτην ή την πέμπτην πλευράν, επί του πλαγιού μέρους την τετάρτην πλευράν... επί του οπισθίου μέρους την σπονδυλικήν στήλην.

Ο Κλοτσκόφ, θέλοντας ν' αναπαραστήσει με το μυαλό του αυτό που διάβαζε, ύψωσε τα μάτια του προς το ταβάνι. Μά μη πετυχαίνοντας καμιά άκριβη αναπαράσταση, άρχισε, μέσ' από το γέλο του, να ψάχνει τα πλευρά του.

Αυτές οι πλευρές, λέει, μοιάζουν με τα κοκκαλάκια του πιάνου. Για να μην γελάται κανείς στον προσδιορισμό τους πρέπει να συνηθίσω να τις ξεχωρίζω. Θα ήθελα να τα μελετήσω αυτά άπάνω σε κανένα σκελετό ή σε κανένα ζωντανό πλάσμα... Ά, νά !... Άνιούτα, έλα να με βοηθήσεις !

Η Άνιούτα άφησε το κέντημά της, έβγαλε τη μπλούζα της και σηκώθηκε. Ο Κλοτσκόφ, καθισμένος μπροστά της, με ύψος συγκεντρωμένο, άρχισε να μετράει τις πλευρές της.

Χούμ... την πρώτη πλευρά δεν την νιώθει κανείς... είνε πίσω από το κλειδοκόκκαλο... Νά η δεύτερη... Άραία !... Νά η τρίτη... η τέταρτη... Χούμ... καλά... Γιατί ζαρώνεις, Άνιούτα;

— Είνε κρύα τα δάχτυλά σας.

— Έλα, έλα... δε θά πεθάνω απ' αυτό ! Μην κουνιέσαι ! Λοιπόν, να η τρίτη πλευρά και, αυτή έδω, η τετάρτη... Είσαι αδύνατη, μ' αυτό με βοηθάει να βρίσκω τις πλευρές σου... Νά η δεύτερη, να η τρίτη... Ω, πώς τα μετρώ, δε μπορώ ακόμα να τις ξεχωρίσω... Πρέπει να τις ζωγραφίσω. Πού είνε το κραγιόνι μου ;

Ο Κλοτσκόφ πήρε ένα κραγιόνι και χάραξε στο στήθος της Άνιούτας μαρικές παράλληλες γραμμές άνταποκρινόμενες στις πλευρές. — Θαμάσια. Τώρα φαίνονται όλα καθαρά σά μέσα από γυαλί. Τώρα μπορώ να διαβάσω, στηθοσκοπώντας σε. Σήκω !

Η Άνιούτα σηκώθηκε και άνόρθωσε το πηγούνι της. Ο Κλοτσκόφ άρχισε να τη στηθοσκοπεί, και άπορροφήθηκε τόσο μ' αυτή τη δουλειά ώστε δεν έπρόσεξε ότι τα χείλη, η μύτη και τα δάχτυλα της Άνιούτας είχαν μελανιάσει από το κρύο. Η Άνιούτα έτρεμε κι όμως φοβόταν μήπως ο φοιτητής βλέποντάς την να τρέμει έπαυε να σχεδιάζει στις πλευρές της με το κραγιόνι και να τη στηθοσκοπεί κι' έτσι μάθαινε άσχημα το μάθημά του.

— Τώρα, είπε ο Κλοτσκόφ σεματώνοντας τη στηθοσκοπήσή του, όλα τα βλέπω καθαρά. Ξανακάθισε στη θέση σου και μη σβήνεις από το στήθος σου τις μολυβιές. Έγώ θά διαβάσω λίγο ακόμα.

Και ο φοιτητής ξανάρχισε να κόβει βόλτες και να διαβάζει δυνατά. Η Άνιούτα με το στήθος της ολόκληρο γεμάτο από μολυβιές, ζωωμένη από το κρύο, ξανακάθισε κι' άρχισε να συλλογίζεται. Είχε το ιδίωμα να μη μιλάει πολύ, νά σπαίρνει και να σκέφτεται, να σκέφτεται...

Έξη ή έφτά χρόνια τώρα που γυρνούσε έτσι μέσ' στα ξενοδοχεία, είχε γνωρίσει πέντ' έξη άνθρώπους σαν τον Κλοτσκόφ. Όλοι αυτοί είχαν τελειώσει τις σπουδές τους, είχαν άρchiσει τη σταδιοδρομία τους και φυσικά, όπως κάνουν όλοι οι καθώς πρέπει άνθρωποι, την είχαν λησμονήσει πιά από κει. Ο ένας απ' αυτούς βρισκόταν τώρα στο Παρίσι, οι άλλοι δύο ήταν γιατροί, ο τέταρτος ήταν ζωγράφος κι' ο πέμπτος ήταν καθηγητής. Ο Κλοτσκόφ είταν ο έκτος...

Κι' αυτός θά τελειωνε σε λίγο τις σπουδές του και θα άκλουθοσε χωρίς άλλο το σάδ ό του. Το μέλλον του άν γύταν βίβια λαμπρό κι' ο Κλοτσκόφ θά γινόταν μεγάλος άνθρωπος. Μά το παρόν ήταν πολύ δυσάρεστο. Ο Κλοτσκόφ δεν είχε πιά ούτε καπνό, ούτε τσάι, δεν έμναν στην κάμαρή του παρά τέσσερες σβώλοι ζά-

χαρη. Πρέπει η Άνιούτα να τελειώσει μια ώρα άρχίτερα το κέντημά της, να πάει να το παραδώσει και με τα εικοσιπέντε καπκία που θά της δώσουν, ν' αγοράσει τσάι και καπνό.

Άξαφνα άκούγεται μια φωνή πίσω από την πόρτα :

— Επιτρέπεται ή είσοδος ;

Η Άνιούτα ρίχνει γρήγορα ένα μάλλινο ποζαδάκι στους ώμους της. Ο καλλιτέχνης Φετσκόφ μπαίνει μέσα.

— Έρχομαι να σου κάνω μια παράκληση, λέει στον Κλοτσκόφ, κοιτώντας τον άγρια κάτω από τα μαλλιά του που έσπταν στο μέτωπό του. Έχεις την καλοσύνη να μου δανείσεις για δύο ώρες αυτή την όμορφη κοπέλλα ; Ξέρεις, ζωγραφίζω ένα πίνακα και μου είνε έντελώς αδύνατο να κάνω χωρίς μοντέλλο τη δουλειά μου !

— Εύχαρίστως ! άπάντησε ο Κλοτσκόφ. Πήγαινε. Άνιούτα !

— Τι να κάνω ; ρώτησε, σιγά η Άνιούτα.

— Έλα, άσε τώρα τα καμώματα. Ο φίλος μου σε ζητάει για την τέχνη και όχι για καμμίαν άλλη άνοησία. Γιατί να μην τον βοηθήσεις άν μπορείς ;

Η Άνιούτα άρχισε να ντύνεται.

— Τι ζωγραφίζετε ; ρώτησε ο Κλοτσκόφ τον ζωγράφο.

— Μία Ψαχή. Καλό είνε το θέμα, μά προχωρεί με δυσκολία. Είμαι άπορροημένος ν' αλλάξω διαρκώς μοντέλλα. Χτές, έργαζόμουν μ' ένα μοντέλλο που είχε τα πόδια του μπλέ. Γιατί, την έφωτησα, έχεις τα πόδια σου μπλέ ; Γιατί, μου άπήντησε, ξεβάφουν οι κάλτσες μου. Και σεις διαβάζετε πάντοτε ; Εύτυχης είνετός που έχετε τόσο ύπομονη !

— Η Ιατρική άπαιτεί έργασία ! άπάντησε ο φοιτητής.

— Χούμ... συνώνυμη, Κλοτσκόφ, μά ζεις άπαίσια ! Ζεις ο διάβολος ξέρε πώς !

— Τι θέλεις να πής ;... Είνε αδύνατο να κάνω διαφορετικά...

Ο πατέρας μου μου στέλνει δώδεκα ρουβλία το μήνα. Μ' αυτά πληρώνουμε το νοίκι και τρώμε το μεσημέρι στις σπιτονοικοκυράς.

— Ναι, το παραδέχομαι... έκανε ο καλλιτέχνης, άηδισμένος, ωστόσο θά μπορούσατε να ζήτε καλλίτερα. Ένας διανοούμενος, διάβάζω, πρέπει να έχει και κάποια αισθητική. Έτσι δεν είνε ; Κ' έδω μέσα, στην κάμαρή σας, βασιλεύει μια διαβρολεμένη άταξία : το κρεβάτι δεν είνε συγυρισμένο ακόμα, σκουπίδια, άκαθαριές, νερά... ούφ !...

— Άλήθεια ! παραδέχτηκε ο φοιτητής ταραγμένος, μά η Άνιούτα δεν πρόφτασε να συγχωρίσει... Είνε πάντοτε άπρησολιμένη.

Όταν ο ζωγράφος, παίρνοντας την Άνιούτα, έφυγε, ο Κλο-

*Έτρωγαν κάθε μεσημέρι στις σπιτονοικοκυράς.

σκάφ ξαπλώθηκε στὸν καναπέ του κι ἄρχισε νὰ διαβάζει. Ἐπειτα ἀποκοιμήθηκε ἀξάφνα καὶ ξύπνησε μετὰ μιὰ ὥρα. Στρώζοντας τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του παραδόθηκε σὲ θλιβερὲς σκέψεις. Θυμῆθηκε κείνο πού του εἶχε πει ὁ ζωγράφος : "Ἐνας διανοούμενος πρέπει νάχει καὶ κάποια αἰσθητικὴ. Καὶ ὅλα ὅσα εἶταν γύρω του, τοῦ φαίνοντουσαν στ' ἀλήθεια, συχαμένα, βρομερά. Τοῦ φάνηκε πὺς ἔβλεπε μετὰ μάτια τοῦ πνεύματος, τὸν ἑαυτὸ του νὰ δέχεται τοὺς ἀσθενεῖς του στὸ ἰατρεῖο του, νὰ παίρνει τὸ τσάι του σὲ μιὰ μεγάλη τραπεζαρία μὲ τὴ συντροφιά τῆς γυναίκας του, μιᾶς καθῶ; πρέπει κυρίας. Καὶ παράβαλα ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴ σημερινή του κατάστασι. Ἡ λεκάνη μὲ τὸ βρώμικο νερὸ ὅπου ἔλυωναν τ' ἀποτοίγαρα εἶταν ἀπίστευτα ἀηθιαστικὴ. Καὶ ἡ Ἄνιουτα ἀκόμα τοῦ φάνηκε βρώμικη, ἀπειροπώγη, ἐλεεινὴ... Κι' ἀποφάσισεν νὰ τὴν ἀφήσει ἀμέσως δι' ἡμέρας καὶ νὰ γίνονταν.

"Ὅταν ἡ Ἄνιουτα, γυρίζοντας ἀπὸ τοῦ ζωγράφου, ἔβγαλε τὸ μποξάδακι της, σηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε σοβαρά :

— "Ἐδῶ, μικρὴ μου... κάθισε καὶ ἀκου... Πρέπει νὰ χωριστοῦμε! Μὲ δυὸ λόγια δὲ θέλω πιά νὰ ζῶ μαζί σου.

Ἡ Ἄνιουτα γύριζε ἀπὸ μιὰ δουλειὰ πού δὲν ὑπάρχει ἄλλη πιὸ κουραστικὴ καὶ πιὸ ἐξευτελιστικὴ. Τὸ κοζάρισμα μιᾶς ὥρας κι' ἀκόμα τὴν εἶχε σακατέψει. Δὲν ἀπάντησε τίποτε στὸν Κλοτσκόφ. Τὰ χεῖλιά της μονάχα ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

— Παραδέξου, τῆς εἶπε ἀκόμα ὁ φοιτητῆς, ὅτι μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θάπρεπε νὰ χωριστοῦμε; Εἶσαι ὁμορφὴ, εἶσαι καλὴ, δὲν εἶσαι κουτὴ; θὰ καταλάβεις...

Ἡ Ἄνιουτα ἔβλεπε τὸ μποξάδακι της, δίπλασε σιωπηλὰ τὸ κέντημά της σ' ἓνα χαρτί, μάζεψε τὸ κουβάρι της καὶ τὶς βελόνες της. Βρίχκε στὸ παράθυρο τὰ τέσσερα κομμάτια τῆς ζάχαρης τυλιγμένα τὸν χαρτί, τὰ πήρε καὶ τὰ ἔβαλε πρὸς τραπεζί κοντὰ στὰ βιβλία.

— Νὰ ἡ ζάχαρή σας... εἶπε σιγὰ στὸ φοιτητῆ, στρέφοντας ἀλλοῦ τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴν κλάψει.

— Μὰ γιατί κλαῖς; τὴ ρώτησε αὐτός.

Καίερχος; νὰ κόβη βόλτες μὲς' στὴν κάμαρη τα-ραχημένους καὶ νὰ λη; :

— Εἶσαι περιέργη, μὲ τὸ Θεὸ ἰ.. Ξέρεις κι' ἴδια ὅτι μιὰ μέρα θὰ χωριστοῦμε. Δὲν μπορούμε νὰ μένουμε ἔνα αἰῶνα μαζί.

Ἡ Ἄνιουτα εἶχε μαζέψει πιά ὅλα της τὰ πράγματα καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Κλοτσκόφ γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ. Ἐκεῖνος τὴν ἐλυπήθηκε. «Δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ μιὰ βδομάδα ἀκόμα; σκέφθηκε. "Ἄς μείνει καὶ σὲ μιὰ βδομάδα τῆς λέω καὶ φύγει.»

Καί, δυσωραστημένος ἀπὸ τὴν ἀδυναμία του αὐτῆ, τῆς φώναξε σκληρὰ :

— Τὶ στέκεισ καρφωμένη ἐκεῖ; "Ἄν θὰ φύγεις, φύγε, κι' ἂν δὲ θέλεις νὰ φύγεις, βιάλ' τὸ μποξά σου καὶ μέινε. Μείνε!

Ἡ Ἄνιουτα, χωρὶς νὰ πῆ λέξη, ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ τὸ μποξά της σκούπισε τὸ πρόσωπό της, στέναξε σιγὰ σιγὰ, κι' ἀθύρνωτα ξαναγύρισε στὴ συνηθισμένη της θέση, στὸ σκαμνὶ κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ὁ φοιτητῆς ξαναπῆρε τὸ βιβλίον του κι' ἄρχισε νὰ κόβη βόλτες. — «Ὁ δεξιὸς πνεύμων... — ἄρχισε πάλι νὰ διαβάζη — ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς λοβούς.. Ὁ ὑψηλότερος λοβὸς ἐγγίζει ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ θωρακος τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην πλευράν...

Στὸ διάδρομο ὁμοστέτης ἀξάφνα μιὰ δυνατὴ φωνὴ :

— Γρηγόρη, τὸ σαμβάρι... **Ἄντ. Τσέχωφ**

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ
ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ μεγάλης πλημμύρας πού ἔγιναν σὴν Κίνα, ἐπινιζαν πόλεις καὶ ἀνθρώπους. Μιὰ δλόκληρος πλίσι, ἢ Χόντζο, μαζί μὲ τοὺς κατοίκους της, εἰσροκεται σήμερα ὑπὸ τὰ νερά.

Ἐπὶ τὸς ἀστονομίας τῆς Βιργίνιας, ἀνεκαλύφθη ἡ πιὸ παρ-ράχη δολοφονία, πού ἔγινεν ἔως τώρα. Ὁ διοικητομνη-συχος Μαράν ἐφρονεῖθη, διὰ τῆς ἐπιδράσεως ἐνὸς δακτυλιδίου πού φοροῦσε, καὶ μέση σὶδ ὀλοιο, ὁ γαμβρός του, εἶχε κρύψει ἔνα χιλιόσδ τοῦ γεμαρίου ὀδίου, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ τὸν κληρονόμῃ.

Ὅτε ἀναζοῦν τὰ μαγευμένα δαχτυλίδια τῶν παραμοθῶν.

Μιὰ Ἀμερικανὴ δεκατεσσάρων ἐτῶν, πέρασε τὴν Μάγην, κολυμπώντας 14 ὥρας. Ἐταῖ ἔρχιζε τὸ παγκόσμιο ρεκόρ. Ὁ Μπρότζ πέρασε τὴν Μάγην κολυμπώντας σὲ 53 ὥρας καὶ 40' λεπτά, ὁ δὲ Σπόλλιακ, κατὰ τὸ 1923 εἰς 28 ὥρας καὶ 23' λεπτά.

Στὸ Χερβοῦργο τῆς Γαλλίας ἐκηρύχθη ἀπεργία τῶν ἐργα-τῶν ἐκφορτωτῶν. Τὴν ἐκφορτωσιν, κατόπιν τούτου, τὴν ἀνέλαβαν οἱ... χω-ροφύλακες!

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Ἦλθαν τὰ νέφη τοῦ Β...
τ' ἄλόγατα καβάλλα,
κ' ἔξεπεζέψαν βαριά
στὰ ὄρη τὰ μεγάλα.

Καθένα σὲ κορφὴ κοντὰ
ὄχρωμέν' ἀνίχει
καθέν' ἀστράφτει καὶ βροντᾶ
καὶ πόλεμον ἀρχίζει.

Ρίπτουν γιὰ σκάγια τὴ βορρῆ,
γιὰ βόλια τὸ χαλάζι,
καὶ πλημμυρᾶ στὴν ἔσοχῆ
καὶ τὰ σπαρμένα ἀρπάζει.

Βγαίνει ὁ γεωργός, ἀντὶ σπαθί,
μ' ἓνα τσάπι καὶ φτυάρι —
Ποῖς ἡμπορεῖ ν' ἀντισταθῆ
σ' ὀρητικὸ χαιμάρι;

Στρέφει τὰ μάτια σ' ἀψηλά
καὶ τὸν Θεὸ κιντᾶζει,
τὸ δάκρυ του κατακυλᾶ,
«Βοήθη με!» φωνάζει.

Καὶ ὁ Θεὸς πού τὸν πονεῖ,
γιὰ τὴν καλὴ καρδιά του,
γενεῖς τοῦ Ἥλιου νὰ φανῆ,
νὰ κᾶρ βοήθειά του.

Ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ συνεφιά
κι' ὁ ἥλιος ἀπ' τὴν ἄλλη,
τῆς Ἰριδὸς ἡ εὐμορφία
στὸ μεταξὺ προβάλλει.

Βάλλει ἔχθροι τοὺς κερανοῦς,
τὰ ὄπλα σας στὴ θήκη,
γιατ' εἶμ' ἐγὼ στοὺς οὐρανοῦς
ἡ παλαιὰ συνθήκη,

πού ἔγραψ' ὁ Δημιουργός
μὲ χρώματα πού μένουν,
γιὰ νὰ τὰ βλέπ' ὁ γεωργός
νὰ ξυῆρη τι σημαίνουν.

Τὸ κόκκινο εἶνε κρῖσί,
καὶ τὸν Θεὸ κιντᾶζει,
τὸ πράσινο ἡ περισηθία
ἐλᾶ πού θε νὰ πάρη.

Γιὰ νὰ τοῦ πάη λειτουργία
καὶ νάμα νὰ τοῦ στελεῖη,
καὶ νὰ τ' ἀνάφτη μὲ καρδιά
τ' ἀκοίμητο κανόηλι.

Γ. Βιζυηνὸς

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

Ἡ Ρουσιὸ ἡ καπετάνισσα τοῦ Γέρω - Δήμου ἡ νύφη,
στὰ παραθύρια κάθεται, στοὺς κάμπους ἀγναντεύει
κι' ἀναστενάζει ἀπ' τὴν καρδιά καὶ μὲ τὸ νοῦ της λέει :

— Μάνα, μὲ κακοπάντρεψες καὶ μ' ἔδωκας σὲ κλέφτη,
πού βρίσκεται στὸν πόλεμο ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ,
κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὴν αὐγὴ φυλαῖε καραοῦλι,
καὶ δὲν τὸν εἶδα μιὰ φορὰ νὰ κοιμηθῆ σιμὰ μου.

Ἐγὼ τουφέκια σκιάζομαι, τ' ἄρματα ἐγὼ τὰ τρέμω,
γιὰ νὰ τὰ ζῶσω στο κομὶ μὰ φορὰ ἀπὸ πλάϊ κοντὰ του,
κι' ἔχτικιασαν τὰ στῆθη μου, ἐμᾶλλιασε ἡ καρδιά μου,
μαρᾶθηκαν τὰ νεῖατά μου κ' ἡ ἐμορφία μου ἔκαθη.

Σάν τι τὰ θέλω τὰ φλουριά καὶ τὰ βαρεία γιουρντανία,
σάν τι τὰ θέλω τὰ χρυσὰ κι' ἀσημωμένα ρουζα,
σάν δὲν κοινοῦμαι μιὰ φορὰ στὸ πλάϊ τοῦ κалоῦ μου;
Νᾶμουνε κάλλια πιστικιά, κάλλια θεριστῶρα νᾶμουν,
παρὰ ἡ καπετάνισσα τοῦ Γέρω - Δήμου ἡ νύφη.

Γιὰ ἰδὲς θεριστῶρες, πιστικῆς, ὀλημερὶς γυρνᾶνε
στὰ ρέματα, στὶς λαγκαδιές, στοὺς κάμπους καὶ στὰ πλάγια
μὲ τὸν καλὸ τους στὸ πλευρὸ καὶ μὲ μικρὰ στὰ χέρια
κι' ἐγὼ κλεισμένη μοναχὴ ψηλὰ στὰ κορφοβούνια,
τὰ λερωμένα του σκοτυὰ μεζέξερια νὰ πλένω.
κι' ὦρα τὴν ὥρα μὲ καρδιά καταλαχταρισμένη
τὸν καπετάνιο καρτερῶ τὸςε βραδεῖες κι' αὐγούλες,
πότε νὰ τὸν ἰδῶ γερός ν' ἀφήσῃ τὰ λημῖρια,
νάρθῃ στὸ σπιτί μιὰ φορὰ, νὰ κοιμηθοῦμε ἀντάμα!

Κ. Κρυσταλλῆς

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἐνὸς σοφοῦ δασκάλου ἡ κυρά,
πού ἦτο κι' ἀπὸ κόρη μαθημένη
εἰς ἔρωτας καὶ χάρδια τρυφερά,
τὰ ἤθελε καὶ τώρα παντρε-
[μένη...
Ἡ καυμένη!

Με εἶδε δὰ κι' αὐτὴ πὸς χωρατὰ
σὲ δάσκαλο δὲ πάνε σαστισμένο
κι' ἔπαυσε χάρδια πειὰ νάτου ζητᾶ,
καὶ μόνο του τὸν ἀφινε κλει-
[σμένο...
Τὸν καυμένο!

Καὶ τοῦ δασκάλου ζάλιζε τ' αὐτιά
γιὰ τὰ παιγνίδια, τοῦλεγε, πε-
[θαίνου...
ὁμως αὐτὸς δὲν ἐνοιωθε φωτιά,
τὰ λεξικά τὸν εἶχαν κρωμένου...
Τὸν καυμένο!

Μὲ τὸν καιρὸ φρονίμεψε πολὺ,
καὶ ἤσυχος ὁ δάσκαλός της μένει
γιὰ ἔρωτας ποτε δὲν τοῦ μιλεῖ,
καὶ μόνη στὸν περικατο πηγαῖ...
[νει...
Ἡ καυμένη!

Δὲν ἔβγαζ' ἓνα λόγο τρυφερό,
τὰ ρήματα, αἰ πτώσεις καὶ τὰ
[γέννη
δὲν τᾶφιναν γιὰ ἔρωτα αἰρό,
κι' ἐκείνησπαρταροῦσελιγαμένη...
Ἡ καυμένη!

Ἄλλὰ κανεὶς τὰ γέλια δὲν κρατεῖ
σάν φαίνεταν αὐτὸς ὁ παντρε-
[μένος
κι' αὐτὸς, χωρὶς νὰ ξέβῃ τὸ γιατί,
γελαῖ μὲ τοὺς πολλοὺς κωμω-
[μένους...
Ἡ καυμένος!

Γ. Σουρῆς

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΚΩΦ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

(Κωμωδία μονόπρακτη)

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ίβάν Τολκατώφ, οικογενειάρχης.
Μουράσκιν, φίλος του.

(Η σκηνή στην Πετρούπολη, στο σπίτι του Μουράσκιν)

Το γραφείο του Μουράσκιν. Ο Μουράσκιν γράφει. Μπαίνει ο Τολκατώφ κρατώντας ένα γλόμπο της λάμπας, ένα ποδήλατο, τρεις κοπέλιες, ένα μεγάλο δέμα με φορέματα, ένα καλάθι με μπουτιλιές της μπίρας, κι ένα σωρό άλλα μικρά δώρα. Περιφέρει τα βλέμματα του ξεφαντομένα, αφήνει τα πράγματά του και πέφτει, εξαντλημένος δάσος, σ' ένα σοφά.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καλημέρα, Ίβάν Τολκατώφ !... Πώς μάς θυμήθηκε ;... Από πού έρχεσαι ;...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (λαχταρισμένος).— Καλέ μου, χρυσέ μου... Έχω μια παράκληση να σου κάνω... Σε παρακαλώ... δάνεισέ μου ως αύριο το ρεβόλβερ σου... Δείξε έτσι ότι είσαι φίλος μου !

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι το χρειάζεσαι το ρεβόλβερ μου ;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Μου χρειάζεται... Ω ! ορίστε !... Δόσε μου λίγο νερό... Γρήγορα νερό !... Θέλω το ρεβόλβερ σου. Πρόκειται να περάσω άποψη ένα σκοτεινό δάσος... και, για κάθε ένδεχόμενο, δάνεισέ μου το ρεβόλβερ σου... Κάνε μου αυτή τη χάρη.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι εν' αυτά που λές, Ίβάν ; Πού διάβολο φαντάστηκες το δάσος ; Κάτι άλλο έχεις μέσα στο κεφάλι σου... Το βλέπω από τα μούτρα σου πως έχεις κάποια κακή ιδέα στο μυαλό σου... Μά τι σου συμβαίνει ; Πές μου...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Περιμένε, άφησέ με νά αναπνεύσω... Ω, είμαι κουρασμένος σαν το μούλαρι... Δέ μπορώ πιά νά άνθίξω... Δέν είνε ζωή αυτή... Άν είσαι φίλος μου, χωρίς νά μου ζητάς εξηγήσεις, χωρίς νά θέλεις νά μάθεις τις λεπτομέρειες... δάνεισέ μου το ρεβόλβερ σου... Σε παρακαλώ...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Έλα, φτάνει πιά... Ίβάν Τολκατώφ, κνέεις σά γυναίκα... Έσύ ένας οικογενειάρχης, ένας δημοτικός σύμβουλος !... Ντραψου !...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Βίβια, εγώ ένας οί-κο-γε-νη-άρ-χης !... Δέν λές καλίτερα ένας μάρτυς, ένας φορητό ζώο, νέγρος, σκλάβος, ένας φοβιτσιάρης που περιμένει πάντα κάτι άντι νά τραβήξει για τον άλλο κόσμο... Είμαι ένα σκουπίδι, ένας βλάκας, ένας ήλιθιος... Γιατί νά ζώ ; Γιατί ; (Σηκώνεται) Ναι, πές μου γιατί νά ζώ ; Γιατί νά ύφισταμαι αυτή την άνέλαιωτη σειρά των ψυχικών και σωματικών μαρτυριών ;... Θα μου πής πως θά με στέψει ο φωτοστέφανος του μαρτυρίου... Ναι, αλλά νά είσαι ο μάρτυς των γυναικείων φουστάνιων, των γλόμπων της λάμπας, ά ! όχι, πάει πολύ... Όχι, όχι, όχι ! Φτάνει πιά, φτάνει !...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Μή φωνάζεις, θά σ' άκούσουν οι γείτονες...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Δέν πίν ν' άκούσουν, το ίδιο μου κάνει !... Άν δέ μου δόσεις εσύ το ρεβόλβερ που σου ζητάω, ένας άλλος θά μου το δόσει... Μά δέ θέλω νά ζήσω πιά... Έχω κάνει την άπόφασή μου !...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Πρόσεχε' μου βγαλές ένα κουμπί. Μίλα ψύχραμα. Δέ μπορώ νά καταλάβω γιατί είσαι τόσο δυσαρεστημένος από τη ζωή σου...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Γιατί ;... Ρωτάς κιόλας ;... Κε, λ, θά σου πώ ! Θά σου τή πώ όλα κ' ίσως ξελαφρώσω έτσι την καρδιά μου... Άς κάτσοιμε... Έ λοιπόν, άκου... Άχ ! θεέ μου, κάτι με πνίγει... Άς μη σου πώ τ' αραμένα... Θά σου διηγηθώ μόνο την ιστορία της σημερινής μου ήμέρας... Όπως ξεριζώ, από τις δέκα ως τις τέσσερες είμαι ύποχρεωμένος νά βρισκομαι στο γραφείο μου... Η ζήση είνε άνυπόφορη σ' αυτό... Και μνίγες ; Έκατομύρια !... Άσε την άταξία που βασίλειει κει μέσα ! Ο γραμματέας είνε μέ άδεια, ο Κραλφφ έχει φύγει για νά παντρευτεί κ' οι διεκπεραιωτές είν' όλοι τους ξετρελλαμένοι μέ τις διαμεδάσεις, τις γυναίκες και τ' άβρατα. Όλοι τους κοιμούνται όρθιοι, κ' έχουν καταντήσει σέ τέτοιον χάλι που δέ μπορείς νά περιμένεις τίποτε σωστό νά σου κάνουν. Και δουλειά διαβλεπόμενη, ξεθεωτική... Πληροφορίες, άναφορές, άναφορές πληροφορίες... Μιά μονότονη δουλειά σαν τ' άκράματα που έρχονται το ένα ύστερ' από το άλλο. Όλα αυτά μπορούν νά σέ κάνουν νά βγάλεις τουλάχιστο τ' άμνια σου από τις κόρες τους... Δόσε μου νερό νά πιώ... Το γραφείο μου είνε άσπιο, παλιό... Και καλά άν υστερά άπ' όλα αυτά πηγαινα στο σπίτι μου νά φάω και νά χαθώ στο κρεβάτι μου... Ά, όχι... Σκέψου ότι κάθουμαι σέ μια βίλλα στην έξωνη πράγμα που σημαίνει ότι είμαι σκλόβος, χαμάλης, πατσασοφόρος... γιατί...

Δέ καταλαβαίνω γιατί είσαι δυσαρεστημένος άπ' τη ζωή σου

ρίζω στη βίλλα άμέσως άκούω: τρέχα στην πόλη νά φωνάσεις τούτο, νά παραγγείλεις εκείνο... Και δέ φτάνουν μόνο οι παραγγελίες της γυναίκας μου... Άλλά έχω και τους γείτονες που δταν σέ βλέπουν νά πηγαίνεις στην πόλη σέ φορτώνουν παραγγελίες... Η γυναίκα μου έχει την άξιαση νά πάω νά μαλώσω μέ τη μωδίστρα της γιατί της έφτιαξε ένα κορσάκι πολύ φαρδύ μπροστά και πολύ στενό στους ώμους... Έπειτα πηγαίνε ν' αλλίξει τ' άπαυτοια της μικρής Σόνιας. Η κουνιάδα μου μέ φορτώνει νά της άγοράσω είκοσι δράμα μεταξί κόκκινο και μου δίνει και δέγμα. Μά στάσου, νά ο κατάλογος ! (Βγάζει από την τσέπη του έναν κατάλογο και τον διαβάσει.) Ένα γλόμπο της λάμπας. Μιά λίτρα μουτραδέλλα. Μιά δεκάρα γαρύφαλα και κανέλλα. Ρετινόλαδο για το Μιχάλη. Δύο λίτρες ζάχαρη σκόνη. Έδω μου γράφει, νά θυμηθώ νά πάω άπό το σπίτι το λεβέτι και το γουδί. Φανικό όξυ, πιπέρι, όδοντόκρεμα. Είκοσι μπουτιλιές της μπίρας. Ξεϊδι, κ' έναν κορσέ για τή δεσποινίδα Σανσό, νούμερο 52... Πούφ ! Και νά θυμηθώ άκόμα νά πάω άπό το σπίτι το καλοκαιρινό έπιναφόρι και το κουτσουκό του Μιχάλη. Αυτές είνε οι διατάξεις της κυρίας και της οικογενείας. Και τώρα έχόμαστε στις παραγγελίες των προσφίλων γατώνων και γνωρίμων που ο διάβολος νά τους πάρει ! Άδριο, στους Βλασίν, γιορτάζει ο γιός τους: πρέπει νά του άγοράσω ένα ποδηλάτι. Η συνταγματάρχισσα Βερκίν βρίσκειται σ' ένδιόφρονα κατάσταση και ν' αυτό πρέπει νά πηγαίνω καθημερινώς στη μαμμή της και νά την κρατάω ένήμερη. Και τ' α λοιπά. Έχω πέντε καταλόγους μέσ' στην τσέπη μου και τ' άμνηλι είνε γίνει ένα σχοινί από τους κόμπους ! Έτσι λοιπόν, φίλε μου, κατά το διάστημα που μεσολαβεί από την ώρα που φεύγω από το γραφείο μου, ως την ώρα που πέρνω το τραίνο, τρέχωμέσα στην πόλη σά σκυλλός, μέ τη γλώσσα έξω. Κάνω ένα σωρό δρόμους, άναθεματίζοντας τη ζωή. Άπό το μακαλίτη πηγαίνω στο φαρμακείο, άπό το φαρμακείο στην μωδίστρα, άπό τη μωδίστρα στον έμπορο κ' από κει πάλι στο φαρμακείο γιατί, άνθροπος είμαι, και ξεχνάω καμιά φορά. Άσε πού στο ένα μαγαζί σκονάφτω, στο άλλο χάνω τ' άλεφτά μου, άλλοι ξεχνάω νά πληρώσω και μέ παίρνουν το κατάπι φωνάζοντας κ' άλλοι πατάω το σκορπίνι μιάς κυρίας.. Φοίχη ! Όλη τη νύχτα, ύστερ' από αυτά τ' άμνηρία, οι κλειδώσεις μου τρίζουν και βλέπω σ' ά όντρια μου κορκοδεύονται. Έπιτέλους τάχω άγοράσει όλα. Οι παραγγελίες είνε έτοιμες. Πώς νά τ' άφω όλα αυτά τ' άμνηρία ; Πώς νά κάνω ένα δέμα ό γουδί και τ' ουδοχέρι μαζί μέ το γλόμπο της λάμπας ; ή τ' άμνηρία όξυ μέ τ' άμνηρία ; Πώς νά βάλω μαζί τις μπουτιλιές της μπίρας μέ το ποδήλατο ; Αυτό είνε σά νά μου ζητάν νά τετραγωνίσω τον κύκλο ! Πρόβλημα ! Γίφως ! Σου σπάξει το κεφάλι σου ως πού νά τ' ά κανονίσεις όλα αυτά, μά σπάξει μαζί και κανένα γυαλικό ή σου χύνεται ή ζάχαρη. Και μέσα στο σταθμό, στο βαγόνι στέκει μέ χέρια και πόδια δλάνοιχα, κρατώντας άνάμεσα δέματα. Χωρίς πού μ' αυτά πιάνεις και τις θέσεις των άλλων έπιβατών στο τραίνο κ' όποιοι διαμαρτυρόνται, φωνάζουν τον έπιθεωρητή κ' άπειλούν νά σέ πετάξουν έξω... Και τώρα, άκου άκόμα... Φθάνω στην βίλλα. Έθδρεπε, ύστερ' από όλες αυτές τις άγνοιας, νά πιώ και νά φάω καλά και νά κοιμηθώ άκόμα καλλίτερα. Μά δέ συμβαίνει τίποτε άπ' αυτά. Η χαριτωμένη γυναικούλα μου περιμένει το γυρισμό μου άπ' τ' άμνηρία. Μόλις κατανοή τη σούπα μου κ' άπάξει άμέσως, σά σκλάβος της που είμαι και μέ τραβεί στην παραστάση του θιάσου Ποικιλιών ή σέ κανένα χορό... Μη σκεφθείς νά διαμαρτυρηθείς. Είσαι σύζυγος και ή λέξη σύζυγος στη διάλεκτο της έξωτης σημαίνει ένα ζώο βορβό που μπορεί κανείς νά το κοβαλλήσει ή νά το φορτώσει όσο θέλει χωρίς φόβο ότι ή κοινωνία που προστατεύει τ' άμνηρία θά ένδιαφερθεί. Πηγαίνεις στην παραστάση και κοιτάς σά χόμενος το πεντάπραχο κοινωνικό δόγμα. Τό σκάνδαλον μιάς εύγενούς οικογενείας... Χειροκροτείς μόλις σέ διατάξει ή σύζυγός σου. Χάνεσαι, σβήνεις, πεθαίνεις και περιμένεις άπό στιγμή σέ στιγμή νά σου έρθει άποκληξία. Στο χορό πόλι, πρέπει νά βλέπεις πως χορεύουν και νά προμηθεύεις κοβαλλίερους στη γυναίκα σου άν δέν υπάρχουν χορεύται πρέπει νά χορεύσεις ό ίδιος και νά γυρίσεις μετά τ' άμνηρία άπό τ' άμνηρία ή άπ' τ' άμνηρία. Δέν είσαι πιά άνθροπος ; Είσαι ένα έρείπιον. Έπιτέλους φτάνεις στο τέλος : γδύνεσαι και πέφτεις από κρεβάτι. Θεμισία ! Δέν έχεις πορά νά κλείσεις τ' άμνηρία και νά κοιμηθείς !... Είνε τόσο ώραίο, τόσο ποιητικό, τόσο γλυκό αυτό... Καταλαβαίνεις. Τ' άμνηρία έχουν και νύχτα και δέ φωνάζουν πιά, ή γυναίκα σου ορα-

λίζει, ή συνειδήσή σου είνε ήσυχη. Δέν υπάρχει τίποτε καλλίτερο σ' αυτό τόν κόσμο. 'Αποκοιμήσαι κ' έξαφνα... έξαφνα ντζίνν... Τά κουνούπια ('Ανακηδύει). Τά κουνούπια!... Τρισανάθεμα στά κουνούπια!... (Σηκώνει τις γροθιές του). Αύτά είνε πληγή τού Φαραώ, 'Γερά 'Εξέτασις!... Ντζίνν... Βομβούν τόσο κλαψάρικα, τόσο λυπημένα πού φαίνονται άά νά σου ζητούν συγγνώμη, μά όσά τοιμπούν τόσο δυνάτα, τά άθλια, πού ύστερα ζύνεσαι μιά ώρα δολόκληρη. Καπιζιές, τά σκοτώνεις, χώνσαι κάτω από τις κουβέρτες μά τού κίκου! Στο τέλος φύνεις από τό πείσμα σου και παρσιδίθεσαι στό μαρτύριο : φάτε με καταραμένα!. Δέ προφτάνεις νά συνήθισης μέ τό κουνούπια κ' άρέσως μιά νέα πληγή τού Φαραώ... 'Η γυναίκα μου ξυπνάει, ξυπνάει και τά παιδιά της κ' όλοι μαζί μέσα στο σαλόνι μελετούν στό πιάνο διάφορα τραγούδια. Ξέρεις, κοιρούνται όλη την ήμέρα και τή νύχτα κάνουν πρόβες για τις καλλιτεχνικές έσπερίδες πού δίνουν στό σπίτι!.. 'Αχ! θεέ μοι, όπ' αύτά τά τραγούδια τους είνε ένα μαρτύριο πολύ χειρότερο κ' όπ' τά κουνούπια.

"Όλα φεύγουν, όλα σβήνουν, μέσ' στον κόσμο τό σκληρό και μαραινεται ή νεότης σαν λουλουδι τραυφερό.

Τόν κακό τους τόν καιρό... Οι άθλια!... Μού ξεερριζώνουν την ψυχή. Για νά έξουδετερώνω κάπως τόν ήχο της μουσικής τους έχω κάνει αυτή την εφεύρεση. Χτυπάω τόν κρόταφο μου κοντά στό αυτί μέ τό δάχτυλο. Χτυπάω έτσι ώς τις τέσσερες τό πρωί, την ώρα πού πάνε πάλι νά κοιμηθούν! "Αχ! φίλε μου, δόσμου ακόμα λίγο νερό!... 'Απόκανα πιά... Τότε, χωρίς νά έχω κλείσει μάτι όλη τή νύχτα, ξεκινώ στις έξη τό πρωί και φεύγω για τό σαθρό για νά πάρω τό τραίνο. Τρέχω' φοβάμαι μήπως έχω άργήσει' και έχει λάσπη, όμίχλη, κάνει κούφ, μπρο... Και, φτάνοντας στην πόλη, άρχίζω πάλι την ίδια ιστορία... Νά, φίλε μου, μιά ζωή σου λέω τιποτένια, έλευενή... Ούτε ό έχθρός σου μήν ευχήθείς νά ζει έτσι... Και, μάθς το κ' αυτή, αυτή ή ζωή μ' άρρώστισε!... 'Έχω άσθμα, πόνους στό στομάχι... Δύσπνοια, ζάλες... Θα τό πιστεύεις; 'Έχω γίνει νευρασθενικός. (Κοιτάζει γύρω του). Μά αυτό μεταξύ μας. Θα πάω νά συμβουλευτώ κανέναν καλό ψυχίατρο. Μέ πάνωναν κάτι παροξυσμοί!... Νά!... Οι στιγμές πλήξας ή στενοχωρίας, όταν τά κουνούπια μέ τοιμπούν ή τραγουδούν οι δικοί μου στη σάλλα, άρχίζω νά βλέπω θιλά γύρω μου! 'Ξαφνα πετιμύ και τρέχω σά μανιακός μέσα στό σπίτι, φωνάζοντας : «Διψάω αίμα! Διψάω αίμα!». Και στάλθηκε, έκείνες τις στιγμές θέλω νά κοιμηταίωσ κανένα, μέ τό μαχαίρι ή νά τού συντριψώ τό κεφάλι μέ την καρδέλα!... Νά πού καταναίει κανένα ή ζωή της έξοχής στη βίλλα... Και κανείς δέ σέ λυπάται, δέν ένδιαφερείται για σένα. Νομίζουν ότι όσα γίνονται έτσι έπειτα νά γίνων. Και γελούν μαζί σου. Τουλάχιστον εσύ άφού δέ μου δίνεις τό ρεβόλβερ σου, λυπήσου με...

- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Σέ λυπάμαι.
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τό βλέπω πώς μέ λυπάσαι!... 'Αντίο.. Πίω νάγοράσ σου όργες, μουτραδέλλα... Μπά, έξαχσα δέν πήρα και την όδοντόκορμα... "Ω θεέ μου, υπάρχει φέρος νά χάσω τό τραίνο.
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Και πού παραθερίζεις;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Στο Σάμιο Ποτμί.
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (χαρούμενος).— 'Αλήθεια! "Ακου, γνωρίζεις κάποια πού παραθερίζει εκεί, μιά "Όλγα Παβλόβνα Φινμπεργκ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Ναι, έχουμε και σχέσεις μάλιστα...
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι μου λές ;... Αυτό θά πη τύχη!... Ούρανοκατέβαστος είσαι!... Θα είχες την καλωσύνη νά μου κάνεις ..
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τι ;
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καλέ μου, άγαπημένε μου, νά μου κάνεις μιά μικρή έκδούλευση κ' έτσι θά μου άποδείξεις ότι είσαι φίλος μου. "Ελα, δόσε μου τό λόγο της τιμής σου ότι θά την κάνεις...
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τι λοιπόν ;
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Στο έξορκίζω στη φιλία μας, 'Ιβάν... 'Εν πρώτοις χαϊρέτησέ την εκ μέρους μου την "Όλγα Παβλόβνα και πές της πώς είμαι ζωντανός και της φιλά τό χέρι. Και ύστερα της δίνεις ένα μικρό αντικείμενο πού θά σου δόσω. Μού άνένθεσε νά της άγοράσω μιά ραπτομηχανή τού χειριού και δέν έχω κανένα νά της τή στείλω... Θα της τή πιά, φίλα μου... Συγχρόνως κάνεις τόν κόπο νά της πιάς κ' αυτό τό κλουβι μέ τό καναρίνι... Μονάχα νά προσέχεις γιατί ή πόρτα του δέν είνε και τόσο γερή... Τι μέ κοιτάς έτσι ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Μιά ραπτομηχανή... ένα καναρίνι στό κλουβι... σπινό, καρδερίνες, κοτσούφα...
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι έπαθες, 'Ιβάν Τολκατσώφ ; Γιατί έγινες κατακόκκινος ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (χτυπώντας τά πόδια του).— Δόσε μου τή μηχανή! Πού είνε τό κλουβι ; Καβάλλησε κ' εσύ ό ίδιος στην πλάτη μου!... Χτύπα με! Βασάνισέ με! 'Αποταλειώσε με! (Σφίγγοντας τις γροθιές του).— Διψάω αίμα! αίμα! αίμα!
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τρελλάθηκες ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (δριμύντας άπάνω του).— Διψάω αίμα! αίμα! αίμα!... ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (περίτρωπος).— Τρελλάθηκε! (φωνάζοντας) Μιχάλη! Μαρία! Πού είστε ; Σώστε με!
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (κνημώντας τον μέσ' στην κάμαρη μέ μιά καρδέκλα).— Διψάω αίμα, αίμα!...

ΑΥΛΑΙΑ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΣΤΡΟ ΛΑΜΠΡΟ

Του Jean Moréas

Φοίβη, άστρο πού λαμπρύνεις άπλώνεις τις φτερούγες, "Ω φλόγα έού νυχτερινή, πού όλο κ'άλλάζεισ σχήμο; Τά μαύρα δάση φώ-ιως, τις Ισικιμένες ούγες Πιού πλάντης ό φίλος μου φέρει τάβρο τό βήμα! Μές' στις κισσόφραγτες σπηλιές μου μάταιος ήχος βγαίνου, Στο βράχο τόν άπόκρημο πού οι γίδες άνεβαίνου, Πάνω σ' άκίματα γερά της λίμνης, μέσ' στό βάλλο, Μέσ' σ'της καλαμοστόλιστης άκροειάς τό σμάλλο, Μέσα σ'της κρύας ρεοσυρμής τό κροοτάλλο πού σπάει, Παντού τό φώς σου άχρότερο νά τό θωροί άγαπέει. 'Η άνομία, ό θάνατος τούς συντεούς δέ οκίδει Και τό πικρότερο κακό σου λογικό τά μάτια Μά τ' άγεράκι όταν φρεάει μέσ' άπ' τ' έξάρτια, μοιάζει, Τού πλόου πού λικνίζεται σ'της θάλασσας τά πλάτια, Κι' ό φίλος μου ξέρι καλά πώς ή θροοιά, τό χρώμα Δέ στεφανώνων πάντοτε τά δέντρα, πώς άκόμα Και τά χινόπωρα περιαν, πώς ή χαρά άν μās λείπει, 'Αφήνει άνάμνηση γλυκειή σ'τη διάβα της κ'ή θλίψη Κ' έκείνη, σαν άνθρώπινο, θά σβήσει και θά φύγει. Τόν πιο περιήφανο σκοπό, την πιο βαθεία μας οκίγη 'Ακούραστη σ'τη οόκα της ή Μοίρα τά τυλίγει 'Αράχη πού στά δίχτυα της τή μυρία έχει μεροδένει! 'Ωμένα! τάχα ποίος μπορεί τή λούρα νά μπόδιει Ξερά σ'τους κήποις ιά οκορησά τάνθη τ' 'Απριλομιά, Της πένθιμης της χειμωνιάς την παγαμένη άνάσω, Νά κάνει άχρότερη, γλωμή τού ήλιου τή λάμψη πάσω, Νά φεύγει κάτ' άπ' τή μυριά κ' από τά οόδα γύρω Μιάς όμορφιάς άνάσο και φτερωτό τό μύρο Και πάνω άπ' τά κεφάλια μας πιο γρήγορος άκόμα 'Ο χρόνος νά ξεφτερογιάει άλλόζοιός τον χρώμα ; 'Από τά πρώτα χρώα του, ό Φοίβη έού Κυρία, 'Ο φίλος μου έρωτεύθηκε τή λάμψη σου τή θεία 'Εοσία πάντα κοίταζε μέσ' άπ' τοις ούνηφοροις του Και σ'τη γλυκειά σου έπίδραση έγραφε τοις οκοποις του, Νίσα και Σάδρο κ' 'Ερσοσ κ' 'Ιωλκό άμμοστρωμένη, Τμώλο, μεγάλη 'Επίδαυρο, πρόσθη Κιθωρία, 'Αφήνοντας ό φίλος μου τιμοίσε με λατρεία Τού Δάτμου έκείνη την κορηή ποήγνης έρωμένη. Κι' άφοσ ό βαθύτερος καρμής κ' ή έργια ή πιο θλιμένη Δέν τ'ν αφήνουμε στιγμή, θεά του άγαπημένη, 'Εού κ' ως την φροσιτά του πού σ'την καρδιά του κλείνει Μάκρυνε την άστραφτερή της όρησ σου γαλήνη, Τότε ή φλόγα του μέ τοις άρσοικούς άγοις της, Θα τραγουδήσει θαρρετή τοις παλαιούς ρυθμοίς της, Τών κισσάρων τών ποιητών, της λούρας τών πατέρων, Πού σ' άκοισμά της έλαμπαν τά μάτια τών Κερβέρων' Γιατί και την προσρηκή του 'Απόλλωνα μαρία Πού κάνει όλο τό φιλώμα νά σώνει τά κλαδιά του, Κανείς θνητός δέν ένιωσε πιο δννατή, πιο θεία, "Οπως ό φίλος μου ό γλυκός την κλείει σ'την καρδιά του.

Μετάφρ. Μήτσου Παπανικολάου

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Της Κερήσσης ντέ Νοάϊν

"Όταν πιά θάμα κουρασμένη έδω νά ζω μόνη και ξένη χρόνους άβίωτους, θά πάω νά δώ τή χώρα πούνε θά ποιητές και καρτερούνς μέ τό βιβλίό τους. Φρανσουά Βιγιόν, οκιά μου φίλη, Και τέτοιο άν είχες ριζικό πού ταπεινά καθώς οι γυρλοι έτραγουδούσες, ούτ' ή ψυχή μου θά σ' επόνει, όταν ος πρόσμενε ή άγγόνη κ' έκλαιαν οι Μούσες! 'Εμένα διάβηκε ή ζωή όλη ένα δάκρυ, άπ' τό πρωί έως την έσπέρα κ' άλλο πιά τώρα δέ μου μένει παρά, θεοί μου άγαπημένοι, νάρθω κει πέρα.

Μετάφρ. Κ. Γ Καρυωτάκη

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Συνεπεία άνακριβών πληροφοριών τής όποιος μās παρέσχε ό συνεργάτης μας, ό όποιος μās παρεχώρησε τās φωτογραφίας τών έδραστών επί τή έπετειφ της μάχης τών Δερβενιανών, έγγραφή κάτωθεν (αυτών ότι οι άποτελούντες τό γκρομπ τών φουσταλλοφόρων είνε χωριστό εκ τών περίε, ενώ έπρόκειτο περί τών 'Αρχάδων έφένδρον της έν Τριπόλει 'Ενώσεως, οι όποιοι επί τούτφ έφόνεσαν τās ώραιάς ένθνικάς στολάς.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ

Η Άννα Μιχαήλοβνα ξαπλωμένη με νυχελία στο παχύ νιβάν της ποροκο- λουθοφας νυσταλέα τη γαλόζια φλογίσα που έδρανε στη σόμπα. Τη στιγμή εκείνη μπήκε η μαμαοίερα της με μία επιστολή για τον άντρα της, τον Πέτρο Πέτροβιτς.

Και ίσα-ίσα άποψε σκόλευα να πάω στο μελόδραμα και τώρα είμαι άναγκασμένη να κλειστώ στο σπίτι.

Η επιστολή ανάδινε ένα βαθύ άρρωμα. Μιά ύπνοια πέρασε από το μυαλό της Άνας και δίχως να χάνη καιρό την άνοιξε.

«Άγαπητέ Πετρίτση», άρχιζε η επιστολή και η σύζυγος έγραφε άμέσως μία γλήγορη μοτια στην ύπογραφη, όπου διάβασε «Η Ματθίλδη σου».

Η Άννα Μιχαήλοβνα παρά λίγο να πέση λιπόθυμη, ώστόσο κρατήθηκε κι' άρχισε να διαβάζει το γράμμα :

«Άγαπητέ Πετρίτση, Ηλπιτα να περάσουμε μαζί όλη την ήμερα. Αυτό όμως δυστυχώς εινε αδύνατο. Μόνο το βράδυ θα μπορέσω να είμαι στη διάθεσή σου. Έτσι στις όχθες θα σε περιμένω στο ξενοδοχείο ή «Άρκτος» άριθμός δοματίου 9, άριστερα. Σου φιλώ χίλιες χιλιάδες φορές τα μάτια.

Η Ματθίλδη σου».

Η Άννα Μιχαήλοβνα λιποθύμησε πραγματικά αυτή τη φορά κι' έπεσε άναίσθητη στο νιβάν.

Τη στιγμή εκείνη έμπαινε κι' ο Πέτρος Πέτροβιτς. Κατάπληκτος στο θέαμα της λιποθυμισμένης γυναίκας του έριξε με ματιά στην επιστολή πουχε πέσει στο πάτωμα και τα κατάλαβε όλα. Άντι να φροντίσει να ξαναφέρει τη γυναίκα του στις αισθήσεις της όριχτηκε τρελλός έξω από το σπίτι του και μονάχα όταν έφτασε στη λεωφόρο Νιέβσκι ήθεσε κάπως στον εαυτό του. Προχωρώντας μερικά βήματα έβλεπε αδύνατο στο φίλο του το Νικόλαο Μουράσκινη.

— Τι τρέχει ; Τι έπαθες ; τον έρώτησε ο Μουράσκινη, προσπαθώντας ν' άπασπασί από τους άναγκαλιόμους του.

— Άγαπητέ Πέτρος Πέτροβιτς, είμαι ό πιο δυστυχής άν' άλλους τοίς κατοίκους της Πετροουπόλεως και των περιχώρων !

— Τι σου συμβαίνει λοιπόν ;

— Ω ! εινε τρομερό, πολύ τρομερό ! Η γυναίκα μου τα έμαθα όλα, όλα ! Μ' άκουσε ; Όλα ! Η Ματθίλδη μου έστειλε σήμερα γράμμα στο σπίτι μου που άρχιζε ραντεβού. Έγώ ειχα κανονίσει πώς θα γλυστούσα από το σπίτι. Είπα ότι θα πήγαινα στο Σέλλογο, όπου θα συζητούσαμε κάποιο σπουδαίο ζήτημα κι' άεφανα—κράξι ! η γυναίκα μου άνοιξε και διάβασε το γράμμα της Ματθίλδης.

— Είχες ραντεβού λοιπόν ;

— Μά βέβαια, κι' όπως βλέπεις η δουλειά στράβωσε. Και τώρα άντι να πάω στη Ματθίλδη, είμαι άναγκασμένος να πάω στο Σέλλογο και να βγάλω και λόγο, ένώ το πρωί τους έμηνυσα πώς θα πήγαινα. Πρέπει να πάω για να δείξω στη γυναίκα μου πώς είμαι άθώος και να την ήσυχάσω.

— Πολύ τα μπέρδεψες, του είπες ο Μουράσκινη, κουνώντας το κεφάλι του.

— Στάσου, μου ήθεσε στο νού μία ιδέα πρώτης τάξεως. Άκουσε, Νικόλαε : Είσαι ό καλύτερός μου φίλος, Έσένα σ' άρέσουν οι άφρατες γυναίκες. Μή μου άνηθήεις μία χάρι... Σε έξερω πώς είσαι φίλο κολαφτό στις γυναίκες...

— Αί, εάν μου παρουσιάσει καμιά εύκαιρία... καταλαβαίνεις ;

— Λοιπόν θα πάς έσύ στο ραντεβού άντι για μένα. Έγώ θα πάω στο Σέλλογο κι' έτσι δικαιολογούμαι στη γυναίκα μου, ένώ η Ματθίλδη άπηροχλημένη μαζί σου, δά θάρρη σίτι να μου κάρη σκηνές.

Στις όχθες το βράδυ ο Μουράσκινη ήταν στο μέρος όπου ειχε όρισθί το ραντεβού με τη Ματθίλδη. Ένας λακές τον άδήγησε από ένα σκοτεινό διάδρομο στο δοματίο, πουταν σκοτεινό έπίσης.

— Είσαι έδω, ώραία μου ; ρώτησε ο Μουράσκινη, άλλάζοντας τη φωνή του.

— Έσύ είσαι, λιποκόταμς ; άκούστηες από τη γωνία μία κρυ- στάλλινη γυναικεία φωνή. Πλησίσεας, έχω σπέρτα. Και άναβοντας ένα σπέρτο το πλησίσεας κάτω από τη μύτη του Μουράσκινη.

Μόλις άντικρύστηκαν άφησαν και οι δύο τους κρουνη τρομού :

— Ο Μουράσκινη ! !

— Η Άννα Μιχαήλοβνα ! !

— Εξέρετε, άρχισε να δικαιολογείται η φταγή γυναίκα, ήρθε έδω να τσακώσω τον άντρα μου, που μου κάνει άπιστίας...

— Άννα Μιχαήλοβνα, πιστέψατέ με... λυπούμαι πολύ... δηλαδή δεν λυπούμαι καθόλου... Οχι μείνετε να δειπνήσουμε μαζί.

Συγχρότως χτύπησε το κουδούνι και παρήγγειλε διάφορα φαγητά.

— Και πού να εινε τάχα τώρα ο άνδρας μου ; ρώτησε σε κάποια στιγμή η Άννα Μιχαήλοβνα.

— Εινε στο Σέλλογο, όπου πρόκειται να συζητηθί κάποιο σπουδαίο ζήτημα.

— Α ! τον καίμενο ! μουμουούσε στεναζόντας η Άννα Μιχαήλοβνα.

Ο Μουράσκινη κάθησε κοντά της. Ήταν πολύ εύχαριστημένος για ό τι συνέβη. Η γυναίκα του Πέτροβιτς ήταν χαριτωμένη, του άρεσε υπερβολικά...

Κι' αυτό το βράδυ πέρασαν έξαιρετικά εύχάριστα κι' άπολαυστικά μαζί... Τι γλυκεία συγκροφιά ! Τι γλυκεία νύχτα !... Ο Μουράσκινη δεν θα την ξεχάση ποτέ...

Την άλλη μέρα ο Πέτρος Πέτροβιτς συναντήθηκε στο δρόμο με το Μουράσκινη.

— Μήν έθώμωσες άναντίον μου, που δεν ήρθε η Ματθίλδη ; του είπες. Δέ φταίω εγώ. Τη συνάντησα τυχαίως και άντι να πάω στο Σέλλογο, πήγαινα μαζί στο ξενοδοχείο των «Τατάρων» και διασκεδάσαμε. Δεν πιστεύω να θύμωσες. Συμπέτασες βλέπεις... Και γελώντας άχαρα χτύπησε φιλικά το Μουράσκινη στον ώμο και είπες :

— Φαντάζομαι την άνυπομονήσια σου και τα μούτρα που θάκαινε όταν είδες πώς δεν ήρθε.

— Αί, τί να γίνει ; Υπομονή, μουμουούσε ο Μουράσκινη συγκαταβατικά, γελώντας κι' αυτός κνηρά κάτω άπ' τα μουστάκια του...

A. Τσέχωφ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΕ

Ο ναός του άγίου Πέτρου στη Ρώμη χωράει 64.000 άτομα.

Η μητρόπολις των Μεδιολάνων 39.000. Η μητρόπολις της Κολωνίας 30.000. Ο άγ. Παύλος του Λονδίνου 25.000.

Η άγ. Σοφία 23.000. Η Παναγία των Παρισίων 21.000 και ο άγ. Μάρκος της Βενετίας 7.000.

Κατά μέσον όρον, ο έγκέφαλος του άνδρός ζυγίζει 3 1/2 λίβρας, της δέ γυναικός 2 2/3.

Κατά την παιδική ηλικία, ο σφυγμός έχει 180 παλμούς σε κάθε λεπτό, κατά την έφηβικήν 80 και κατά το τέλος της ώριμου ηλικίας 60.

Στην Εύρώπη όμιλώνται 53 διάφοροι διάλεκτοι, στην Άσία 143, στην Άφρική 115, στην Ωκεανία και στην Άμερικη 422.

Η έξιπολόγη έφευρέθη το 1671 σ' ένα μικρό χωριό στα περιχώρα της πόλεως Bayonne, από την όποια και πήρε το όνομα «μπαγιονέτα». Η πρώτη μάχη, κατά την όποια αυτή έπαιξε σπουδαίο ρόλο ήταν του Τουρνού το 1622, και έπειτα της Στάρας το 1705.

Τά πυροβόλα έχρησιμοποίησαν στην Εύρώπη για πρώτη φορά το έτος 1522 από τους Ισπανούς, οι όποιοι έμαθαν τη χρήση τους από τους Άραβες.

Η Ίνδικη μυθολογία άριθμεί υπέρ τα 550 εκατομ- μύρια θεοτήτων.

Το γνωστό παιγνίδι «ντόμινιο», έφευρέθη από τους μοναχούς της Ίταλικής Μονής του Μόντε-Κασίνιο, οι όποιοι έπαιξαν σύμφωνα με τον κανονισμό τους χωρίς να μιλούν διόλου. Μονάχα στο τέλος του παιγνιδιού, έκεινος που κέρδιζε ψιθύριζε λατινιστί την περιουική των ψαλμών που λέει : «Dixit dominus domino meo» (Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου...) Και από τη φράση αυτή πήρε το παιγνίδι το όνομα του.

Η πρώτη έφευρέθη περί τα μέσα του ΙΔ' αιώνας στο Φρε- βούργο της Γερμανίας, από τον μοναχόν Βερτόλδο Σχβάβερ. Πρώτη χρήση αυτής έγινε σε μία μάχη των Γενουηναίων κατά των Βενετών.

Να πώς θέλουν την γυναίκα οι Κινέζοι.—Νά ντρέπεται, να άγαπάει την πεθερά της, γιατί όμα άγαπάει την πεθερά της, θα λατρεύη και τον σύζυγο της, να έχη στην καρδιά της την άρεσθή, στο μετωπό της τη σεμνότητα, στα χείλη της τη γλυκύτητα και να εινε τα χέρια της εργατικά !

ΒΕΡΛΑΙΝ ΚΑΙ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΛΙΑ

Ο Βερλαϊν άπεχθάνονταν τρομερά το Λεκόντ ντά Λιλ. Όστόσο μία μέρα έλεγε γι' αυτόν στο Γουσταβό Κάν, ο όποιος του μιλούσε για το συγγραφέα των «Βαρβάρων ποιημάτων» :

— Χωρίς να θέλω, τον θυματίζω !

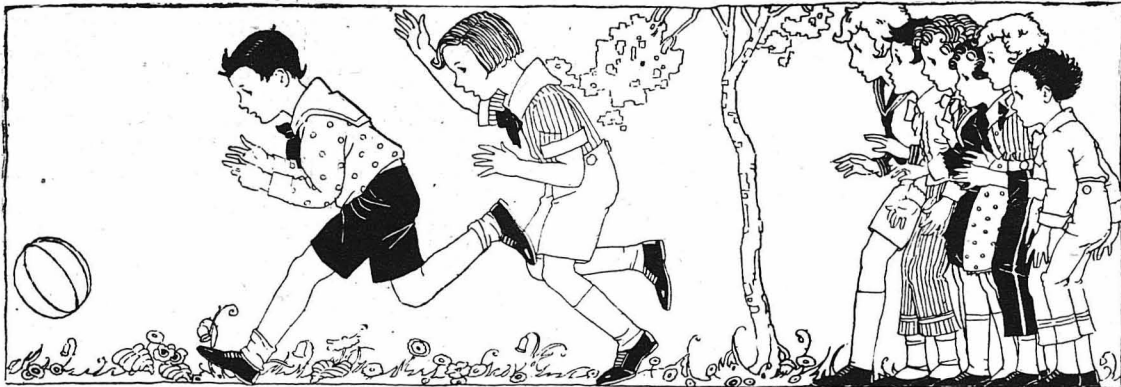
Ο Κάν δά μπόρεσε να κούνη την έκπληξήν του και ο Βερλαϊν του έξηγησε τότε :

— Ναι, τον θυματίζω κάθε φορά που τον σι- ναντώ στο δρόμο μου, και αυτό συμβαίνει πολύ συχνά γιατί είμαστε γείτονες, του ψάφω κατακροάσσο σύννεφα κηπουύ άπ' την πία μου !...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΣΠΙΤΙ

(Αφήγησις ἐνὸς σπιτονοικοκύρη)

Ἐπρόκειτο νὰ καταφάσω ἕνα παλιὸ μου σπίτι καὶ νὰ χτίσω στὴ θέσιν του ἕνα καινούριον. Καθὼς ἠδύγησα τὸν ἀρχιτέκτονα ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἀδειανὲς κἀμαρες, τοῦ διηγοῦμαι ἕνα σωρὸν πράγματα. Τὰ ξεσκισμένα χαρτιά τῶν τοίχων, τ' ἀκάθαρτα τζάκια, τὰ σκοτεινὰ τζάκια, ὅλα ἐκεῖ μέσα, ἔφεραν τὰ ἴχνη μιᾶς πρόσφατης ζωῆς καὶ ζωντανέων ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις...

Μιά φορὰ, σ' αὐτὴ τὴ σκάλα, τοῦλεγα, μερικοὶ μεθυμένοι κατέβαζαν ἕναν πεθαμένο. Τρέκλιζαν καὶ σωριάστηκαν κάτω μαζὺ μὲ τὸ φέρετρο. Οἱ ζωντανοὶ χτύπησαν καὶ πόνεσαν πέφτοντας, μὰ ὁ μακαρίτης, σὺν τὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, ἔμεινε πολὺ σοβαρὸς καὶ κουνούσε τὸ κεφάλι του, καθὼς τὸν ξανάβαζαν στὸ φέρετρό του...

...Σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα πάλι, μὲ τὶς τρεῖς πόρτες, καθόντουσαν τρεῖς δεσποινίδες ποὺ συνήθιζαν νὰ δέχονται συχνὰ κόσμο. Γι' αὐτὸ ἦσαν καὶ πρὸ καλοντυμένες ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἐνοικιαστάς. Πλήρωναν τὸ νοικοινοῦς ταχτικά. Ἦν ἴπρια αὐτὴ στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἔβγαζε στὸ πλυσταριό, ὅπου, τὴν ἡμέρα, ἔπλεναν ροζα. Τὴ νύχτα ὅμως ἔπιναν μπύρα κ' ἔκαναν μεγάλη φασαρία.

Αὐτὸ τὸ διαμέρισμα μὲ τὰ τρία δωμάτια εἶνε μολυμένο ἀπὸ βακτηριδία καὶ βασιλλοὺς. Σ' αὐτὸ πέθαναν πολλοὶ ἐνοικιασταὶ μου καὶ μπορῶ νὰ βεβαιώσω θετικά ὅτι κάποια κατὰρα τὸ βαραίνει. Θυμᾶμαι μάλιστα ξεχωριστὰ τὴν τύχη μιᾶς οἰκογενείας ποὺ κατοίκησε σ' αὐτὰ τὰ τρία δωμάτια.

Φαντασθῆτε ἕναν ἄντρα, ὁποῖος δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἔκτακτο ἐπάνω του, ποὺ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσερα παιδιά του. Λεγόταν Πουτόκιν. Ἦταν γραφεὺς σὲ συμβολαιογραφεῖο καὶ κέρδιζε τριανταπέντε ρούβλια τὸ μήνα. Δὲν ἔπινε, ἦταν σοβαρὸς καὶ ἄρρητος. Κάθε φορὰ ποὺ μοῦ ἔφεραν τὸ νοικοινοῦς, μοῦ ζητοῦσε συγγνώμη, εἶτε γιατί τύχαινε νάνα κανοντιμένος, εἶτε γιατί εἶχε καθιστερόντι μερικεῖς ἡμέρες. Ὅταν ἐγὼ τοῦ εἶδινα τὴ σχετικὴ ἀπόδειξη χαμογελοῦσε μὲ ὕψος καλοκάγαθο καὶ μοῦ ἔλεγε : «Τὶ χρειάζεται ἡ ἀπόδειξη; Δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα αὐτὰ». Ζοῦσε μέτρια, βέβαια, ἀλλὰ καθαρά. Σ' αὐτὴ τὴν κἀμαρη στὴ μέση ἔμειναν τὰ τέσσερα παιδιά του καὶ ἡ γιγαλιὰ τους. Σ' αὐτὴν εἰτοιμαζάν τὸ φαί τους. Σ' αὐτὴν κοιμόντουσαν, σ' αὐτὴν δεχόντουσαν ἐπισκέψεις, σ' αὐτὴν ἀκόμα ἔχοραζαν. Ἦν πλάγιη κἀμαρη ἦταν τοῦ Πουτόκιν. Εἶχε σ' αὐτὴν ἕνα τραπέζι, ὅπου ἔκανε τὶς δουλειές ποὺ τοῦ ἐπιστενότουσαν, ἀντιγράφα, ἀναφορές κ.λπ. Ἐδῶ, δεξιά, κατοικοῦσε ὁ ὑπενοικιαστὴς τους, ὁ κλειθοποιὸς Γιέγκοριτς, ἀνθρώπος σοβαρὸς κ' αὐτός, μὰ ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ πίνει. Ὁ Γιέγκοριτς ἦταν πάντα πολὺ ζεστός, γι' αὐτὸ περπατοῦσε πάντα ξυπόλητος, φορώντας μονάχα τὸ γελέκο του. Ἐπιδιόρθωνε, ἐκτός ἀπὸ τὶς κλειδωνιές, πιστόλια, παιδικὰ ποδήλατα καὶ ἀκόμη καὶ ἐκκρεμὴ ὥρολογία. Ἐφτιαχνε εἰσὶς καὶ πατίνια, ποὺ τὰ πουλοῦσε εἰς ἰσὴν κοπέκια, μὰ περιφρονούσε αὐτὴ τὴ δουλειά, θεωρώντας τὸν ἑαυτοῦ τοῦ εἰδικὸ στὰ μουσικὰ ὄργανα. Ἐβλεπε κανεῖς συχνὰ,

ἀπάνω στὸν πάγκο του, ἀνάμεσα σὲ κομμάτια ἀτσάλου ἢ σίδηρου' μιὰ ξεχαρβαλωμένη φουσαρόνικα ἢ μιὰ στασιμένη σάλπιγγα. Πλήρωνε στὸν Πουτόκιν δυὸ ρούβλια ἡμῶς νοικοινοῦς, ἦταν ταχτικός στὴ δουλειά του καὶ δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κἀμαρη του παρὰ κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ πυρώσει στὸ τζάκι κανένα κομμάτι σίδηρο.

Ὅταν ἐρχόμουν σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα—πράγμα ποὺ γινόταν σπάνια—ἔβρισκα πάντα τὸν Πουτόκιν καθιστὸν ν' ἀντιγράφει κάτι. Ἦν μητέρα του καὶ ἡ σύζυγός του, μιὰ γυναῖκα ἀδύνατη μὲ κουρασμένο πρόσωπο, κουβέντιζαν κοντὰ στὴ λάμπα. Ἦν λίμα τοῦ Γιέγκοριτς τριζοβολοῦσε μέσα. Τὸ τζάκι, φλογισμένο ἀκόμα, θέρμαινε ἀρκετά. Ὁ πυκνὸς ἀέρας τοῦ διαμερίσματος μύριζε κουνουπίδι βραστὸ καὶ φασκίες. Ἦν εἰκόνα ἦταν φτωχική, μὰ ὄστόσο, ἡ φουσιγομένη τῶν ἀνδρῶν ποὺ δούλευαν, τὰ πανταλονάκια τῶν παιδιῶν, κρεμασμένα πλὰϊ στὸ τζάκι, τὰ σιδεράκια τοῦ Γιέγκοριτς, εἶδαν μὴν ἐντόπιση εὐχρηστικῆς, γλύκας καὶ αὐταρκείας. Στὴν αὐλή, κοντὰ στὸ σταθλοῦ, τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν χαρούμενα καὶ γελαστά, βέβαια ὅτι ὅλα πηγαινοῦν καλὰ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεῖς λόγος ν' ἀλλάξῃ αὐτὴ ἡ ἀμέριμνη ζωὴ καί, ὅτι γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτοῦ, ἔφτανε νὰ προσεύχονται στὸ Θεὸ μεσημέρι καὶ βράδυ.

Τώρα φαντασθῆτε, στὴ μέση αὐτῆς τῆς ἴδιας κἀμαρης, σὲ δυὸ βημάτων ἀπόσταση ἀπὸ τὸ τζάκι, ἕνα φέρετρο μέσα στὸ ὅποιο βρισκεῖται ἐσπλωμένη νεκρὴ ἡ γυναῖκα τοῦ Πουτόκιν. Δὲν ὑπάρχει βέβαια στὴ γῆ κανένας σῦζυγος, τοῦ ὁποῖου ἡ γυναῖκα ζῆ αἰώνια, μὰ αὐτὸς ὁ θάνατος, ἐδῶ, εἶχ' ἕνα ξεχωριστὸ χαρακτῆρα. Ὅταν εἶδα στὴν κηδεῖα τὸ σοβαρὸ πρόσωπο τοῦ σῦζυγου καὶ τὰ φοβισμένα βλέμματα του, εἶπα μέσα μου : «Παῖε χάρηκες, φίλε μου!»

Μοῦ φάνηκε πὸς τὰ παιδιά του, πὸς ἡ γιγαλιὰ του, πὸς ὁ Γιέγκοριτς κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Πουτόκιν, ἦταν κίωλας σηραμεμένοι ἀπὸ τὴν σφαγήδα κάποιας τραγικῆς μοίρας, ποὺ θὰ τοὺς ἀφάνιζε σὲ λίγο... Αὐτὴ

τὴν ἐντόπιση μοῦ εἶδαν τὰ πρόσωπά τους. Ἰσως εἶμαι πολὺ προληπτικός... Μὰ τί θέλετε : Ὅταν ἡ μοῖρα θέλει νὰ σὰς σκουπίσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ἔσας καὶ τὴν οἰκογένειά σας, θὰ μείνῃ ἀδυσώπητη ὡς τὸ τέλος τὸ πρῶτο δυστύχημα ποὺ χτυπάει ἕνα σπίτι, δὲν εἶνε συνήθως παρὰ ἡ ἀρχὴ μιᾶς μακροῦς σειράς δυστυχιῶν. Τὰ κακὰ ποὺ χτυποῦνε τὸν ἀνθρώπον μοιάζουν μὲ τὶς πέτρες. Φτάνει μιὰ νὰ καταρρακωθῇ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀρροποταμιάς, γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν κ' ἡ ἄλλες... Γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολλοῦ, φεῖγοντας ἀπὸ τὴν κηδεῖα τοῦ Πουτόκιν, ἦμουνα βέβαιος ὅτι δὴλ ἡ οἰκογένειά του θὰ τελειώσῃ ἄσχημα...

Καὶ πράγματι, δὲν ἔπερασε μὲ βδομάδα ἀπὸ τὴν κηδεῖα τῆς γυναίκας του καὶ ὁ συμφορογράφος, στὸν κηδεῖα τοῦ Πουτόκιν, τὸν ἔπαυε γιὰ νὰ βάλῃ στὴ θέσιν του μιὰ δεσποινίδουλα. Ἐ, λοιπόν, θὰ τὸ πιστέψετε ; Δὲν ἦταν τόσο τὸ χάσιμο τῆς δουλειᾶς του ποὺ ἀπογοήτευσεν τὸν Πουτόκιν, ὅσο τὸ ὅτι τὸν ἀντικατέστησαν μὲ μιὰ δεσποινίδα καὶ ὄχι μ' ἕνα ἄνδρα. Γιατί μὲ μιὰ δεσποινίδα ; Εἶχε πειραχθεῖ γι' αὐτὸ τόσο, ὥστε,

Τὸν εἰς τὸ διαμέρισμα πάντα καθιστὸν νὰ ἀντιγράφει κάτι

γυρίζοντας στο σπίτι του. Ήθελε δία τα παιδιά του τὸ ἕνα ἕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔβρισε τὴ μητέρα του καὶ μῆθεος γενναία. Ὁ Γέγκορις πρὸς μῆθεος κ' αὐτὸς γιὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Αὐτὸ ξανάγινε καὶ τὶς ἄλλες βραδιές.

Σε δύο - τρεῖς μέρες, ὁ Πουτόκιν φέρνοντάς μου τὸ νοίκι, δὲν μοῦ ζήτησε συγγνώμη, ἀν καὶ τὸ καθυστεροῦσε δεκαοχτὸ ἡμέρες, καὶ ὅταν τοῦδωσα τὴν ἀπόδειξη, δὲν εἶπε τίποτε. Τὸν ἄλλο μῆνα, τὸ νοίκι μοῦ τὸ ἔφερε ἡ μητέρα του. Μοῦ ἔφερε μονάχα τὰ μισὰ καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς τᾶλλα μισὰ, θὰ τὰ ἔφερε στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος. Τὸν παράλλο μῆνα δὲν ἔλαβα οὔτε πεντάρα ἀπέναντι τοῦ ἐνοικίου καὶ ὁ θνητορὸς ἄρχισε νὰ μοῦ παραπονιέται πὼς οἱ ἐνοικιασताὶ τοῦ διαμερισματος αὐτοῦ ἔφεροντο πρόστημα. Κακὰ συμπτώματα!

Φαντασθετε τώρα μὰ ἄλλη εἰκόνα. Ἐνα μόντο πρῶτὴ τῆς Πετρούπολεως καθρεφτιζόταν στὰ θολὰ αὐτὰ τζάμι. Ἡ γιὰ εἶδνε τὸ τοῖσι τὸν παῖδι, κοντὰ τὸν τζάμι. Μονάχα ὁ μεγαλύτερος, ὁ Βάσιος, ἔπινε τὸ τοῖσι τὸν οὐ φιλτζάνι. Ὅλα τ' ἄλλα τὸ ἔπιναν σὲ μικρὰ τενεκεδάκια. Ὁ Γέγκορις, καθισμένος μπροστὰ στὴ φωτιά, πύρωνε ἕνα κομμάτι σίδερο. Ὅστερ' ἀπὸ τὸ μῆθαι τῆς παρασμένης βραδύας, τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ καὶ τὰ μάτια του γυάλιαν. Στέναζε, ἔτρεμε, ἔβηχε.

— Μὲ χάλασε αὐτὸς ὁ διάβολος, ὁ Πουτόκιν! μουρομούριζε. Δὲ φτάνει ποῦ πίνει αὐτὸς, ἀλλὰ παρανοῖα καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Πουτόκιν, καθισμένος στὴν κίμαρή του, ἄπλωτο στὸ κρεβάτι του, — τὸ ὅποιο, καιρὸ τώρα, δὲν ἔχει πειὰ οὔτε οκετάσματα, οὔτε μαξιλάρια, — μὲ τὰ χέλια γυμνὰ στὰ μαλλιά του, κνίταζε στὸ πάτωμα μὲ μὰ ἐκφραση ἠλιθία. Ἦταν ἄπλωτος, ἀέριτος, ἄρρωστος.

Μόνη μέσα σ' ἄλο τὸ σπίτι, ἡ γορᾶ γιὰ δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος της. Εἶχε ἐναντιωθῆ τοὺς παληροὺς καιροὺς κ' ἔκανε χοντροδουλειές γιὰ νὰ κερδίξῃ κάτι. Τὶς Παρασκευές, ἔπλενε πατώματα στὰ σπίτια τῶν Ἑβραίων. Τὰ Σάββατα πάλι ἔπλενε στὰ σπίτια τῶν ἑμπορῶν. Τὶς Κυριακὲς ἔτρεχε ἀπ' τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδι ζητώντας βοηθήματα. Κάθε μέρα, εἶχε καὶ κάποια δουλειά. Ἐπλενε ροζιχα, βοηθοῦσε τὶς λεγόνες, ἔκανε σιναικέσια, ζητιάνευε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι, μὲ σ' τὴ δυστυχία της, ἔπινε καὶ κανένα ποτηράκι, μὰ, ἀφοῦ ἔπινε, δὲν ξεχνοῦσε τὴ δουλειά της. Πόσες τᾶχα νὰ εἶνε σ' ἄλλη τὴ Ρωσία αὐτὲς ἡ θαροαλέες γυνῆς καὶ πόσοι ἄνθρωποι ζοῦν ἀπ' αὐτές;

Ἀφοῦ ἦιπε τὸ τοῖσι τοῦ ὁ Βάσιος, ἄρχισε νὰ ταξτοποιᾷ τὰ βιβλία του μὲ σ' τὴ σάκκα. Ἐπειτα τράβηξε πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι, ὅπου, πλάι στὰ φορητὰ τῆς γιὰ εἶδνε του. ἔπρεπε νὰ εἶνε χρηματισμένο καὶ τὸ ἐπανωφόρι του. Σ' ἕνα λεπτὸ κατόπι ξαναφάνηκε καὶ ὁρῆσε:

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ ἐπανωφόρι μου;

Ἡ γιὰ καὶ τὰ ἄλλα παῖδι ἄρχισαν ἄμεσως νὰ ψάχνουν, μὰ τὸ ἐπανωφόρι εἶχε χαθῆ, οὐ νὰ τὸ εἶχε καταπιῆ ἡ γῆ... Ποῦ ἦταν; Ἡ γιὰ καὶ ὁ Βάσιος ἦταν χλωμοί, τρομαγμένοι. Μονάχα ὁ Πουτόκιν δὲν ἐσάλευε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ σώπαινε. Αὐτὸς, ποῦ χάλασε τὸν κόμο γιὰ τὴν παραμικρὴ ἀταξία ποῦ θὰ γινόταν, αὐτὴ τὴ φορὰ φαινόταν σὰν νὰ μὴν βλέπε, νὰ μὴν ἄκουε τίποτε. Αὐτὸ ἦταν ἔσποτο.

— Τὸ πούησε γιὰ νὰ πάθῃ χάσι, εἶπε ὁ Γέγκορις.

Ὁ Πουτόκιν ἐξακολουθοῦσε νὰ σοπαίνει, ἄρα αὐτὸ ποῦ εἶχε πῆ ὁ Γέγκορις ἦταν ἀληθινὸ. Ὁ Βάσιος τὰ εἶχε χάσει. Τὸ ἐπανωφόρι του, τὸ ὑπέροχο ἐπανωφόρι του, ποῦ τὸ εἶχαν κάνει ἀπὸ ἕνα τὸσόμο φορημα τῆς μακαρίτισσας μητέρας του, τὸ ἐπανωφόρι του τὸ φοδραρισμένο μὲ περάλι, εἶχε πωληθῆ γιὰ νὰ πῆ ὁ πατέρας του στὴν ταβέρνα. Καὶ μὰζὺ μὲ τὸ πανωφόρι του, καὶ τὸ ὄρατο μπλέ μολιῖθι του ποῦ εἶχε στὴ μέσα τσέπη καὶ τὸ σημειωμάτιρο, τὸ ὅποιο ἔγραφε μὲ χρῶσι γράμματα: Notes. Εἶχε ἀκόμα μέσα στὸ σημειωμάτιρο κ' ἕνα ἄλλο μολιῖθι, μὰ γοαλάστια καὶ μερικὲς χαλκορῖνες.

Ὁ Βάσιος θάρχιζε εὐχαριστὸς νὰ κλαίῃ, μὰ δὲν μπορούσε. Ἄν ὁ πατέρας του ποῦ εἶχε ποнокрепало δὲν ἄκουε νὰ κλαίῃ, θὰ θύμωε. θὰ γυροῦσε τὰ πόδια του καὶ θὰ τὸν ἄρχιζε στὰ χαστουκία. Καὶ ὅταν ἦταν πτωμένος ὁ πατέρας του, γυροῦσε ἄσχημα. Ἡ γορᾶ θάπαινε τὸ μέρος τοῦ Βάσιος καὶ ὁ πατέρας του θὰ τὴν γυροῦσε κ' ἔκεινθ. Καὶ ἡ φασαρία θὰ τελειῶνε μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ Γέγκορις. Θάραπαζόταν μὲ τὸν Πουτόκιν καὶ θὰ σοριαζόντουσαν κ' οἱ δύο ὁ θᾶντηθοῦσαν γροηδίες, φωνές, βλαστήμιες. Ἡ γιὰ θάλαυγε καὶ οἱ γειτόνοι θὰ ἐστελναν νὰ φωνάζουν ἀστυφίλια. Ὅχι! Ἦταν καλύτερα νὰ μὴν κλαίῃ ὁ Βάσιος.

Ἀφοῦ ὅμως δὲ μπορούσε νὰ κλαίῃ οὔτε καὶ νὰ ξεπάση μὲ φωνές, ὁ Βάσιος ἄρχισε νὰ μονγκοῖζε, νὰ στρέφει ἔδω κ' ἔκει τὰ χέλια του, νὰ τινάζῃ τὰ πόδια του, ἡ δαγκώνοντας τὸ μανίκι του, νὰ τὸ

τραβᾷ δυνατὰ μὲ τὰ δόντια του, ὅπως ἕνα σκόλλος τραβαίε ἕνα λαγὸ. Τὰ μάτια του βλοσυρὰ καὶ ἡ ἀπελπισία του ἔκανε τὸ πρόσωπο του νὰ σοπατᾷ νευρικά. Βλέποντες τον ἡ γιὰ τὸν ἄρχισε νὰ τοῦ κἀνὴ σιωπηλὰ μὲ τὰ χέλια καὶ μὲ τὰ πόδια κινήσεις νὰ ηὐχάση... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔκεινθ τὴ στιγμή ἔνοιωσαν καθαρὰ καὶ μὲ βεβαιότη: ὅτι στὸ ἔξῃς ἡ ζοῖα τοὺς ἦταν χαμένη καὶ δὲν εἶχαν πειὰ καμμιά ἐλπίδα.

Ὁ Πουτόκιν δὲν ἄκουσε κλάμματα ποῦ τὸν ἐνεύοιζαν, μὰ ἀπὸ τὴν κίμαρή του τὰ εἶδε ὅλα. Ὅταν, μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Βάσιος ἔφυγε γιὰ τὸ σχολεῖο, τυλιγμένος στὸ σάλι τῆς γιὰ εἶδνε, ὁ πατέρας του ἔτρεξε πίσω του μ' ἕνα βροῦσε ποῦ δὲ μπορᾷ νὰ σὰς τὸ περιγράψω. Ἦθελε νὰ φωνάζῃ τὸ παῖδι του, νὰ τὸ παρηγορήσῃ νὰ τοῦ ζήτησῃ συγγνώμη, νὰ τοῦ δώσῃ τὸ λόγο τῆς τιμῆς του, ὅτι στὸ ἔξῃς θάλαζε. Μὰ δὲ μπορούσε νὰ μιλῆσῃ ἀπὸ τὸ στήθος του ἔβγαιναν μόνο λυγμοί.

Τὸ πρῶτὸ ἦταν κρῖο, ὕγρο. Μόλις ἔφτασε στὸ σχολεῖο ὁ Βάσιος, γιὰ νὰ μὴ λένε οἱ συμμαθητὰ του πὼς ἔμοιαζε μὲ γορᾶ, ἔβγαλε τὸ σάλι τῆς γιὰ εἶδνε του καὶ μπήκε μὲ σ' τὴν τάξη μὲ τὸ σακκάκι του μόνο. Ὁ Πουτόκιν πάλι, ὅταν ἐγγύθισε σὰτι ριχτικε δολοφονίας μπροῦς στὰ πόδια τῆς μητέρας του, στὰ πόδια τοῦ Γέγκορις τὸς καθ' ὅς καὶ στὰ πόδια τοῦ πάππου του ζητώντας συγγνώμη Ἐπειτα, συνειδητὸς ἀγά-σιγά, ἔτρεξε σ' ἐμένα λυκοῦντάς μου, ζητώντας μου ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ βρῶ καμμιά δουλειά. Ἐγὼ τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ φροντισῶ.

— Ξαναβρίσκω τὸν ἐαυτὸ μου ἐπιτέλους! μοῦ εἶπε. Ἦταν καιρὸς πειὰ νάρθῶ στὰ λογικά μου! Φτάνουν πειὰ ἡ κουταράκιες. Ἀρ- ζετὰ!

Φεύγοντας μ' εὐχαριστῶς μὲ θέμμη. Μὰ ἐγὼ ποῦ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ εἶμαι ἰδιοκτητῆς αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ἔχω σοπω- δάσει πολλὰ καλὰ τοὺς ἐνοικιαστας, τὸν ἐκίτασα. Κντᾶζόντάς τον, μοῦροχότανε νὰ τοῦ πῶ:

— Ποῦ ἀργὰ τὸ ἀποφάσισες, ἡλῆε μου. Εἶσαι πειὰ νεκρὸς!

Ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ὁ Πουτόκιν ἔτρεξε πάλι στὸ σχολεῖο τοῦ γιου του. Ἀρχιζε νὰ κοβῆ βόλτες ἀπέξω, πεομιμένους νὰ σχολάζῃ ὁ Βάσιος.

— Ἀκουσε Βάσιος, τὸν εἶπε γορᾶμενα ὅταν τὸ παῖδι σχολάζε ἐπιτέ- λους, μοῦ ὑποσχέθηκαν πὼς θὰ μοῦ βροῦνε δουλειά. Κάνε λίγη ὑπομονή καὶ θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα ὄρατο ἐπανωφόρι μὲ γούνα... θὰ σὲ στείλω στὸ Ἄνκειο... Ἄκουε, στὸ Ἄνκειο, καταλαβαίνεις;... Ἐκεῖ ποῦ πᾶνε τὰ παῖδι τῶν πλουσι- ὶων... Δὲ θὰ πῶ πειὰ! Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, δὲν θὰ πῶ πειὰ!..

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ, ἐπίστευσε βαθεῖα καὶ ὁ ἴδιος σ' ἕνα μέλλον καλύτερο. Μὰ τὸ βράδι ἦθε. Ἡ γορᾶ, γυρίζοντας ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Ἑβραίων μὲ εἰκοσι κἀτάπη ποῦ ἔβγαλε τὴν ἡμέρα ἔκεινθ, κούρασμένη, συντριμμένη, ἄρχισε νὰ πλένῃ τ' ἀσπρόροζα τῶν παιδιῶν. Ὁ Βάσιος ἔκανε κάποιον πρὸβλημα. Ὁ Γέγκορις δὲν ἐδοῦλευε. Χάρη στὰ λεπτὰ τοῦ Πουτόκιν εἶχε πειὰ κ' ἐνοιω- θε μὴν ἀ-ατανική ἐπιθυμία νὰ πῆ ἄκομα. Μὲ σ' τὰ δωμάτια ἔκανε ζοῖτη ἀποκριντικὴ. Ἀπὸ τὴ σκάφη, ὅπου ἡ γιὰ ἔπλενε τ' ἀσπρόροζα, ἔνας ἀτμός ἀνέβαινε.

— Πᾶμε; ρώτησε ἄξαφνα τὸν Πουτόκιν ὁ Γέγκορις σκυθρωπὸς. Ὁ νοικᾶρης μου δὲν τὸ ἀπάντησε. Σώπαινε... Τοῦ εἶχε περάσει ὁ πρῶτος τὸν ἐνθουσιασμό κ' ἐνοιωθε μὴ πλῆξῃ ἀναπόρροη. Πᾶ- λευε μὲ τὴν ἐπιθυμία του νὰ πῆ, μὲ τὴν ἀγῶνία του... Καὶ φωνισὴ ἡ ἐπιθυμία του τὸν ἐνίχθησε... Αὐτὸ εἶνε παλιά ἱστορία...

Ὁ Γέγκορις καὶ ὁ Πουτόκιν βγήκαν ἔξω καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν ταβέρνα. Τὸ πρῶτὸ ὁ Βάσιος δὲ βροῖκε τὸ σάλι τῆς γιὰ εἶδνε του γιὰ νὰ τυλιχθῇ καὶ νὰ πάθῃ τὸ σχολεῖο.

Καὶ νὰ τὶ γίνηκε κατόπι σ' αὐτὸ τὸ διαμερίσμα.

Ἀφοῦ «ἦιπε» καὶ τὸ σάλι, ὁ Πουτόκιν δὲν ξαναγύρισε πειὰ σπίτι του. Τὶ ἔγινε; Χάθηκε; Πέθανε; Δὲν ἔξω... Ὅταν ἐξαφανιστικε ἔκεινος, ἡ γορᾶ ἄρχισε νὰ πῆ μὲ τὴν σειρά τῆς... Στ' λίγο σοφισ- στικε κᾶτω ἄρρωστη. Τὴν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Μερικοὶ συγγενεῖς ἐπῆραν στὰ σπίτια τοὺς τὰ παῖδι καὶ ὁ Βάσιος ἔπαισε δουλειά στὸ πλυντήριο. Τὴν ἡμέρα πηγαίνει στοὺς ἐργάτες τὰ σίδερα καὶ τὴ νύχτα τρέχει καὶ τοὺς ἀγοράζει μπαρά. Ὅταν τὸν ἐδῶσαν ἀπ' τὸ πλυντήριο ἐν' ἀπὸ τὰ κοριτὰ ποῦ δου- λευαν ἐκεῖ, τὸν ἔληθε στὴν ἑνημέρωσι της. Φαντάζεστε τώρα τὴ δουλειά τοῦ ἀνέθε- τε αὐτὴ νὰ κἀνῃ. Τὶ ἀπένευε δὲν ἔξω.

Καὶ τώρα, ἄς συνεχίσουμε. Σ' αὐτὴ τὴν κίμαρη ἐδῶ κατοικοῦσε εἰς δέκα χρό- να ἕνας μουκικός. Ὅταν πέθανε, βροῖκ- νεικοὺς ἔκοις χιλιάδες ροῦβλια μὲ σ' τὸ στρώμα του...

Στὴν αὐλὴ τὰ παῖδι εἶπαισαν χαροῦμενα καὶ γελαστά.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΓΣΧΩΦ

ΤΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ

Δέ χρειάζεται να παιδέψω καθόλου τη μνήμη μου για να ξαναθυμηθώ, μέσα σε όλες του τις λεπτομέρειες, το βροχερό εκείνο δειλί του φθινοπώρου κατά τη διάρκεια του οποίου, ενώ βρισκόμουν μαζί με τον πατέρα μου ο' έναν από τους πιο πολυσύχναστους δρόμους της Μόσχας, έννοιωθα έναν άλλοκοτο πόνο που μεγάλωνε ολοένα...

Η αλήθεια είναι ότι δεν πονούσα πουθενά, τα γονάτα μου ωστόσο λυγίζαν, τα λόγια σταματούσαν στο λάρυγγά μου, και το κεφάλι μου έγερνε αδύναμο στην μπάντα... Ήταν φανερό, το έννοιωθα καλά, πως από στιγμή σε στιγμή θα σωραζόμουν κάτω, χάνοντας τις αισθήσεις μου...

Αν βρισκόμουν εκείνη την ώρα σε κανένα νοσοκομείο, οι γιατροί, αφού μ' εξέτασαν, θα έγγραφαν στο φύλλο της νοσηλείας μου: ίαμας (πείνα), άσθένεια ή οποία δεν αναγράφεται στα έγχειριδια ιατρικάς.

Δίπλα μου, άπάνω στο πεζοδρόμιο, βρισκόταν ο πατέρας μου με καλοκαιρινό έπιανόφορο μεταχειρισμένο και με κούκο πλεχτό, από μία τρύπα του οποίου έβγαινε ένα κομμάτι άσπρη βάτα. Στα πόδια του, χτυπούσαν στα μάτια, τα μεγάλα και βαρεία παλιοπαπούτσά του.

Ο δυοτιχιόμενος και άπλος αυτός άνθρωπος, τον οποίο αγαπούσα περισσότερο όσο το κομψό καλοκαιρινό του πανωφόρι έσοκλόζταν και βρομώδη πιο πολύ, είχε ρθει στη Μόσχα, κυβαλώντας με μαζί του, από πέντε μνημών, για να βηθ καμιά δουλειά σε κανένα γραφείο. Στο διάστημα αυτό τον πέντε μηνών είχε διασχίσει εκατό φορές όλους τους δρόμους της Μόσχας. Ξητώντας θέση... Έκείνη την ημέρα, άπελπισμένος πεί, είχε άποφασίσηνά βηθ στο δρόμο και να ζητήση έλεημοσύνη...

Μπροστά μας βρισκόταν ένα μεγάλο τρίτατο σπίτι, στην πόρτα του οποίου κρεμόταν μία γαλάζια έπιγραφά με τη λέξη: ΣΤΑΤΙΟΡΙΟΝ. Το κεφάλι μου, όπως σάς είπα, έγερνε αδύναμο στην μπάντα και στα πίσω, και έτσι, χωρίς σγεδόν να το θέλω, κύτταξα άνάμεσα από τα φωτισμένα παραθύρα του σπιτιού αυτού... Έβλεπε κανείς άπ' αυτά κυρίως, που πηγαίνοντο έρχοντοσαν, δυό λυθογραφίες στον τοίχο, κρεμαστές λάμπες... Κυττάζοντας έτσι από ένα παραθύρο, είδα κρεμασμένη στον τοίχο ενός δωματίου του έστιατοριού μία λευκή έπιγραφή με σκοτεινό φόντο. Κάτι ήταν γραμμένο άπάνω ο' αυτή, μα τί ακριβώς δεν το ξεχώριζα...

Ο δόκιμος τον αμαθίον είχε άρχιση νό μου φαίνεται σαν βροντε έλληπαλλήλες, ξεχωρίζα χιλιάδ ειδόν μυρωδιές από τη βρομή του δρόμου και μέσ' στα φώτα του έστιατοριού και του δρόμου, τα μάτια μου έβλεπαν έντυλωτικώς άστραφές. Ή έντασις και των πέντε μου αισθήσεων είχε γίνει πείά μεγάλη. Έτσι καθόρθωσα να διαβάσω εκείνο το οποίο δεν έβλεπα προηγουμένως. Η έπιγραφά του δωματίου είχε γραμμένη επάνω τη λέξη: «ΣΤΡΕΙΔΙΑ»...

Άλλοκοτή λέξη! Ήμουν εκείνη την έποχή όχτώ χρόνων και τριών μηνών άκορβός, μα δεν είχ' άκουσει ούτε μία φορά ως τότε να λένε αυτή τη λέξη. Τι ήθελε να πηθ; Μήπως ήταν τόνομα του ιδιοκτήτου του έστιατοριού; Μα τα όνόματά τους οι ιδιοκτήτες των μαγαζιών τα βάζουν στις πόρτες τους και όχι στους τοίχους.

— Πατέρα, ρώτησα τέλος με φωνή βραχή, προσπαθώντας να στρίψω το κεφάλι μου προς το μέρος του πατέρα μου, τί θέλει να πηθ ή λέξη στρείδια;

Ο πατέρας μου, δεν μ' άκουσε. Παρακολουθούσε το κήμα του πλήθους που άνεβοκατέβαινε και παρακολουθούσε με τό βλέμμα τον τους διαβάτες: από την έκφρασή του καταλόβαινα πως ήθελε κάτι να τους πηθ, μα ή μοιραία λέξη της έπατείας κρεμόταν σαν ένα βάρος από τα χείλη του που έκτεφαν: δέ μπορούσε ν' άποσπασθη άπ' αυτά. Σε μία στιγμή μάλιστα ο πατέρας μου προχώρησε πίσω από ένα διαβάτη και του άγγιξε το μανίκι, μα όταν έκινους στράφηκε πίσω, ο πατέρας μου τραύλισε: «Συγγνώμη», κ' άπομακρόνθηκε.

— Πατέρα, του ξαναείπα, τί θά πηθ ή λέξη στρείδια...

— Μα, παιδί μου, μου άπάντησε, έν' ένα ζωο που ζη μέσ' στη θάλασσα...

Άμέσως τότε με την φαντασία μου έπλασα την εικόνα αυτού του άγνώστου θαλασσινού ζωού. Έπερνε νανε, κάτι μεταξύ ψαριού και άστακού. Άφού λοιπόν ήταν θαλασσινό ζωο, θά έκαναν βέβαια άπ' αυτό ψαρόσουπα, ψωμοψη και ζεστή, με πλείρη κόκκινο και φύλλα δάφνης ή θά το έτρωγαν με σάλτσα, όπως τους άστακούς, ή ακόμα, θά το σερβίριζαν κρυο μαζί με τυρί σοφρόφ... Φανταζόμουν ακόμα καθαρά πως έβρεχαν από έστατόριο από την άγορά τα στρείδια, πως τα καθάριζαν γρήγορα-γρήγορα και πως τα πετούσαν γρήγορα-γρήγορα πάλι μέσ' στην κατσαρόλα... Γρήγορα - γρήγορα, όλ' αυτά γινόνοσαν γρη-

γορα μέσ' στο μυαλό μου γιατί φανταζόμουν πως όλος ο κόσμος πεινούσε φριχτά! Άπό την κουζίνα του έστιατοριού άνέβαινε ή μυρωδιά των ψαριών, του ψητού και της σουπας.

Αυτή ή μυρωδιά μου γαργάλιζε τον υφρανίσκο και τα ρουθούνια... Ένοιωθα πως έπλημμύριζε αγιά-αγιά όλο μου το κορμί... Το έστατόριο, ο πατέρας μου, ή λευκή έπιγραφή, τα μανίκια μου όλα ήταν βουτηγμένα ο' αυτή τη μυρωδιά. Ήταν τόσο δυνατή ώστε άρχισα να πιπιλίζω... Μασούσα και κατάνια, αλά να ύπνηχε άληθινά μέσ' στο στόμα μου ένα κομμάτι από το θαλασσινό αυτό ζωο.

Τα γονάτα μου λυγίζαν κ' άπ' τη γρητεία αυτή που έννοιωθα, και, για να μην πέσω κάτω, έπιασα τον πατέρα μου άπ' το μανίκι και γαντζώθηκα από το μονοκομμένο έπιανόφορό του. Έκείνος έτρεμε και ήταν συμμαζεμένος δόλοκληρος... Έτρεμε...

— Πατέρα, τον ρώτησα, πως μαγερεύονται τα στρείδια;

— Τα τρώνε ζωντανά... άπάντησε ο πατέρας μου. Έχουν κ' αυτά ένα όστρακο, σαν τις χελώνες, ένα κογγύλι, όπως το λένε... χωριζόμεν δμως στα δυό...

Άμέσως, μόλις άκουσα την άπάντηση αυτή του πατέρα μου, ή θεία εκείνη ευωδία, έπαψε να με γαργάλη κ' ή φώατες εικόνες της φαντασίας μου διαλύθησαν στη στιγμή... Είχα άρχισει πείά να καταλαβαίνω!

— Τι φρίκη, ψυθίρισα, τί φρίκη!

Ορίστε τί ήθελε να πηθ ή λέξη στρείδια!... Και τό μυαλό μου άρχισε τότε να τα φαντάζεται συγχερόμ κ' άποκοριστικά! Φαντάστηκα ένα ζωο που μοιάζει με βάρραχο, ένα βάρραχο κλεισμένο μέσα ο' ένα κογγύλι, που κυτταί με μεγάλα άστραφτερά μάτια και που σαλεύει άδιάκοπα τ' άποκοριστικά σαχάλια του! Τί τάχα πιο συγχερόμ μπορούσε να ύπάρχη για έν' ανθρώπινο πλάσμα, σαν κ' έμένα, που είχε ζήσει στη γη όχτώ χρόνια και τρεις μήνες; Οί Γάλλοι, λένε, τρώνε τα βατράχια, μα τα παιδιά δεν τα τρώνε ποτέ... ποτέ!... Φανταζόμουν πάλι τότε πως κουβαλούσαν τα στρείδια από την άγορά μέσ' στα κογγύλια τους, με τ' αγνάδια τους, το λαμπρά μάτια τους και τό γλοιώδες δέμα τους... Τα παιδιά μόλις τα τάβλεπαν, άσφαλλώς θά κρυβόντοσαν και ή μαγεύρισα θά τάπαινε μ' άποστραφή, θά τάβαζε σε μία πατελλά και θά τα πηγινε στην τραπέζια... Έκει, τα σπουδαία πρόσωπα θά τα έπαιρναν και θά τάτρωγαν... θά τάτρωγαν ζωντανά με τα μάτια τους, τα δόντια τους, τα πόδια τους!... Και τα στρείδια θά φώναζαν και θά προσπαθούσαν να τους δαγκώσουν τα χείλη...

Καθώς τα φανταζόμουν όλ' αυτά, έκανα μία γκριμάτσα, μα... μα γιατί τα δόντια μου άρχισαν να σαλεύουν, σά να μασούσαν!... Τα στρείδια ήταν βέβαια άποκοριστικά, φριχτά, τρομαχτικά, μα φανταζόμουν ότι και πάλι, παρ' όλ' αυτά, τα έτρωγα! Τα έτρωγα με άπληστεια, γρήγορα, φρεσώνως μήπως νιώσω τη γεύση τους και τη μυρωδιά τους! Τα έτρωγα κ' έννοιωθα τα νεύρα μου να παίρουν δυνάμεις, την καρδιά μου να χτυπά... Φανταζόμουν ότι είχα φάει κιόλας το πρώτο κ' ότι έβλεπα τα μάτια του δεύτερου και του τρίτου να λάμπουν... Τάχα κ' αυτά... Έφαγα κ' άλλα κ' άλλα... Έφαγα ακόμα την πετσότα, το πιάτο, τα παπούτσια του πατέρα μου, τη λευκή έπιγραφή... Έτρωγα με τη φαντασία μου, ότι έβλεπα μπροστά μου, γιατί έννοιωθα καλά ότι ή άρρωστία μου δεν θά ποτέ περνούσε παρά τρώγοντας. Τα στρείδια με κυττούσαν μ' ένα τρόπο τρομαχτικό: έτρεμα καθώς τα σκεπτόμουν, μα ήθελα να τρώω, να φάω!...

Μία κρουγή ξέφυγε άξαφνα από τό στήθος μου: — Δόστε μου στρείδια!... Δόστε μου στρείδια!... Και άπλωσα τα χείρα μου.

Άκουσα εκείνη τη στιγμή την πνηγμένη φωνή του πατέρα μου να λέη: — Βοηθήστε μας, κύριοι!... Είναι ντροπή να ζητιανεύη κανείς, μα, θεέ μου, δεν έχω πείά δυνάμεις!... Άκούσα εκείνη τη στιγμή ή φωνάξα τραβώντας τον πατέρα μου από το έπιανόφορό του. Άκουσα γέλια δίπλα μου και μία φωνή που με ρωτούσε: — Μπα, τρώς και στρείδια; Τόσο μικρός!

Μπροστά μας βρισκόνοσαν δυό κύριοι με ψηλά καπέλλα που με κυττούσαν γελώντας.

— Εσύ, μικρέ, τρώς στρείδια; είπε πάλι ο ένας άπ' αυτούς. Άλήθει; Μα αυτό είναι ένδιαφέρον... Και πως τα τρώς;

Ένοιωσα τότε ότι ένα δυνατό χέρι με τράβηξε προς τό φωτισμένο έστατόριο. Σ' ένα λεπτό κατόπιν άρκετός κόσμος είχε συγκεντρωθή γύρω μου και με κυττούσε γελώντας με περιέργεια. Καθόμουν ο' ένα τραπέζι και έτρωγα ένα πράγμα γλοιώδες, άλυμφο, που άφηνε στο στόμα μία γεύση φρεσκάδας και μούχλας. Έτρωγα με άπληστία χωρίς να μασάω, χωρίς να βλέπω και χωρίς να νοστροτεύω καθόλου τι ήταν εκείνο που τρώω... Μου φαίνόταν πως άν άνοιγα τα μάτια μου, θά έβλεπα όφρυκτάς τα

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΕΣΣΕΡ' ΑΔΕΡΦΙΑ

Τέσσερα, (γύριζε γοργά!) τέσσερ' αδέρφια τὸ χορὸ ὄσω στους κάμπους σέρνονν πιασμένα χέρι χέρι, τοῦ Γεροχρόνου τὰ παιδιά, ποῦ' νε τ' ἀγόρια ἡμορφονοὶ κ' ἡ κόρη δίχως ταίρι.

Κ' ἡ κόρη, (κοίταξ' ἡμορφίε!) κ' ἡ κόρη πρῶτῃ τραγουεῖ: — «Τοὺς κάμπους λουλουδίξω, καὶ τὰ κλαδιά φροντίζω, τοῦ Πάσχα φέρνω τίς χαρές, καὶ μέσ' τῆς νύχτας τῆ θροσιά μ' ἀηδονία ξεραντόνω».

Τὸ πρῶτο, (μάννα μας γλυκειά!) τὸ πρῶτο ἀγόρι τραγουεῖ: — «Σφαλίστε τὰ βιβλία σ' τὶς ἐσοχὲς νὰ πάμε, νὰ θροσιτοῦμε σ' τὰ νερά, σ' τὸν ἴσκιω τῆς γερομοριεῖς ὄπωρικὰ νὰ φάμε».

Καὶ τ' ἄλλο, (κράτα τὸ χορὸ!) καὶ τ' ἄλλο ἀγόρι τραγουεῖ: — «Ὁ τρίγων τῶν ἀρχιζέι μὲ χαροπὰ τραγουδία, σταφύλια κεῖ, σταφύλια δῶ, παταίτε, ἀντρέξ, στους λινούς, τραγάτε κοπελλοῖδια!...»

Τὸ τρίτο, (ἄ μὰ τί χαρά!) τὸ τρίτο λέει: — «Μὰ κ' ἐγὼ τὰ παραμῦθια φέρνω τριγύρω σ' τὰ μαγκάλια, μὰ εἰ μὲ κάστανα ψητά, Ἀγιοβασιλῆ φέρνω, ἐγὼ καὶ πορτοκαλλία».

Κι' ὅλα τους, (γύριζε γοργά!) Κι' ὅλα τους τραγουδοῦν μαζί: — «Γυνάμε νύχτα μέρα πιασμένα χέρι χέρι, τοῦ χρόνου εἴμαστε παιδιά, τρεῖς γιοὶ κ' οἱ τρεῖς ἡμορφονοὶ, μιά κόρη δίχως ταίρι!...» ΑΛ. ΠΑΛΛΗΣ

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΕΛΒΕΤΟΥ

Σὲ κάποιον Ἑλβετικὸν δημοτικὸν σχολεῖο, ὁ διευθυντὴς ἔβαλε μιά μέρα τοὺς μαθητὰς τῆς τελευταίας τάξεως ἀπὸ τοῦ γραφίου μιᾶ ἐκθεσὶ «περὶ τῆς ἀγελάδας». Νὰ λοιπὸν τι ἐγραψε ἕνας ἀπ' τοὺς μαθητὰς. «Ἡ ἀγελάδα εἶνε ζωὸν ματαφόρον. Τὰ πόδια τῆς φθάνουν ὡς τὴ γῆ. Ἐπίπνυτο στὸ κεφάλι τῆς φτυγιάθων δύο περιπόνα μάτια. Ἡ ἀγελάδα ἔχει δύο μακρὰ ἀντία σὰν τοῦ γαϊδάρου. Τῆ μικρὴ τὴν ἀγελάδα δὲν τὴν λέν ἀγελάδα, τὴν λέν δαμάλι. Ἡ ἀγελάδα δὲν κλωσάει, δὲ πῶς ἢ κόττες μας. Τὸ ἑσωτερικὸν τῆς τὸ τρώμε καὶ μὲ τὸ ἔσωτερικὸν τῆς ὁ ὑπόδηματοποιὸς Μύλλερ φτιάχνει δέρματα. Οἱ Ἑλλῆνες γονεῖς ἄς παρηγορηθοῦν. Τὸ κύμα τῆς ἀμαθείας εἶνε, καθὼς φαίνεται, διεθνὲς μεταπολεμικὸν φρούτο...»

λαμπερὰ μάτια τὸν στρεβιδῶν, τὰ νύχια τους, τὰ μυτερά τους δόντια. Ἄξαφνα ἄρχισα νὰ μασῶ κάτι πολὺ σκληρὸ. Ἐνα κράκ! ποῦ τ' ἀκολουθῆσαν κ' ἄλλα, ἀκούστηκε μὲσ' στὸ στόμα μου. — Χά! χά! Τὰ τρώει μαζί μὲ τὰ κογγύλια! φάναζε ὁ κόσμος ποῦ ἦταν μαζεμένος γύρω μου γελῶντας. Μικρὴ ἠλίθια, δὲν τὸ τρώει αὐτὸ!... Ἔπειτα, ὅταν γυρίσαμε στὴν κἀμαρὴ μας, θυμᾶμαι, πὼς ἔνοιωθα μιά φριχτὴ δίγα. Ἐλγα ἔλαλωθῆ στὸ κρεββάτι μου, μὰ δὲ μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ γιατί ἔνοιωθα μὲσ' στὸ στόμα μου ποῦ φλεγόταν μ' ἄλλοκοτὴ γέση, πολὺ διαπεραστικὴ. Ὁ πατέρας μου ἔκοβε βόλτες μὲσ' στὴν κἀμαρὴν, χειρονομῶντας... — Μοῦ φαίνεται, ψιθιδῶν, πὼς ἄρπαξα κοῦδο. Νοιώθω μὲσ' στὸ κεφάλι μου κάτι, κάτι ποῦ κουνιέται σὰ νάνε ζωντανό... Ἡ μήπως αὐτὸ ὀρεγίεται τὸ ὅτι δὲν... δὲν ἔφαγα σήμερον καθόλου... Ἐίμαι σ' ἀλήθεια ζῶν... ἠλίθιος... Εἶδα αὐτοὺς τοὺς κυρίους στὸ ἑστιατόριον νὰ πληρώνουν δέκα ρουβλία γιὰ τὰ στρεβία ποῦ φάγατε καὶ δὲν τοὺς ἐπληρώσατε, ὁ βλάκας, νὰ τοὺς ζητήσω λίγα λεπτὰ... δανεικὰ... Θὰ μοῦ τὰ ἔδιναν χωρίς ἄλλο... Ἀποκοιμήθηκα κατὰ τὸ πρῶτο καὶ εἶδα στὸν ὕπνο μου ἕνα βάρη, μὲ πόδια σὲν τοῦ ἀτακτοῦ, ὁ ὁποῖος καθόταν μέσα σ' ἕνα κογγύλι καὶ περιεστρέφει ὀλοένα τὰ μάτια μου... Ἐξέπνυσα κατὰ τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴ δίγα κ' ἐξήτησα τὸν πατέρα μου. Ἐκεῖνος ἔκοβε ἀκόμη βόλτες μὲσ' στὸ δωμάτιον καὶ χειρονομῶσε...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Μετά τὴν καταστροφὴ τῆς Ἀνδρου. Οἱ ναῦτες τοῦ Λάμπρου Κατσώνη. Τὸ τραγοῦδι ἐνὸς αἰχμαλώτου ναυτῆ ποῦ σκορπᾶ τὸ θάνατο. Ὁ διωγμὸς τῶν «λαμπρινῶν» ἀπὸ τὸν Καποδάν πασά. «Ξεσφίξέ με ἀπὸ τὰ σκοινιά μου, ἀγά μου, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω μὲ τὸ τραγοῦδι μου». Ἐνα φοβερὸ μακελιεὶ κλπ. κλπ.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἱστορικὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου τοῦ Λάμπρου Κατσώνη μετὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Ἀνδρῶν ἀπὸ τὸ στόλο τῶν Τούρκων καὶ τῶν κουρσάνων τοῦ Ἀλγερίου, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς «λαμπρινούς», — εἶται ὀνομαζόνταν οἱ ναῦτες τοῦ Λάμπρου, — εἶχαν ζητήσῃ καταφύγιον ἐν Χριστιανικῇ στίτι τῆς Ἀνδρου, μεταρροσασιομένοι καὶ συντριμμένοι περὶ ὅπως ἦσαν. Ὅταν τὸ ἐπιληροφρηθῆ αὐτὸ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Τουρκικοῦ στόλου Σαῖη Καποδάν πασά, ἔστειλε ἀυστηροτάτες διαταγὰς πρὸς τοὺς πρεσβυτοὺς τοῦ νησιοῦ, προστάζοντάς τους νὰ τοῦ παραδώσουν τοὺς ναῦτες τοῦ Κατσώνη, γιὰτι ἄλλοιως θὰ πύλωνε πολὺ ἀκριβὰ τὸ νησι ὀλοκληρὸ τὴν ὑπόθαλψή του.

Περὶ τὸς τότε ἐκστρατείας τῆς Ἀνδρου Λορέντζος Καίρης καὶ οἱ ἄλλοι ῥωμοὶ προύχοντες τοῦ νησιοῦ, γιὰ νὰ τὸ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἀπειλουμένην συμφορὰν, φρόντισαν καὶ ἐπίασαν ἀρκέτους «λαμπρινούς» καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδεσαν οἱ ἴδιοι, ἐναύλωσαν τὸ καρβῆ τοῦ Νικολοῦ Φακῆ ἀπὸ τῆς Ἀνδρου γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ ἐπὶ Τουρκικὰ μπουνηρούμα τῆς Χίου.

Τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ναῦτες τοῦ Κατσώνη θὰ τοὺς συννόθευε στὸ θλιβερὸ τοὺς ταξίδι καὶ ἕνα τμήμα Τούρκων στρατιωτῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ λοχία Γιουσούφ τσαούς. Μὲ ἄγρια λοιπὸν ἐξολοκοπήματα καὶ βρισιεῖς οἱ Τούρκοι στρατιωτῆς τοὺς κατέβασαν στὸ ἀμπάρι δεμένους πιστάγκωνα καὶ τὸ καρβῆ ξέκινησε.

Δὲν εἶχε ξεμακρῆναι πολὺ ὅμως, ὅταν ἕνα τραγοῦδι θεο, γεμάτο Ἀνατολικὸ πάθος καὶ καῦμό, ἄρχισε ἔξαφνα ν' ἀνεβαίνει κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπάρι. Ὁ Γιουσούφ τσαούς, μαγεμένος ἀπὸ τὸ τραγοῦδι καθόταν ἐπὶ τὴν κουβέρτα καὶ τραβοῦσε τὴ μακροῦλὴ τοιμποῦκα τοῦ καὶ ρουφουσε τὸ ρακὶ τοῦ, σιενδίζοντας κάθε τόσο βαθειὰ-βαθειὰ. Κι' ὁ καῦμὸς τοῦ δεμένου παλληκαριοῦ ἀναλυμένος ἐν μακροσούτῳ τραγοῦδι, ὄλο καὶ ἀνέβαινε-ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ ἀμπάρι. Ποιὸς ἔξερε γιὰ ποιὸς καῦμὸς καὶ ποιὰ νύκτια μίλοιζε τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀγνωστοῦ τραγουδιστῆ, τὸ ὁποῖο ἔφερνε τὰ δάκρυα ἐπὶ τὰ μάτια τοῦ Γιουσούφ τσαούς, τοῦ τρομεροῦ δεσμοφύλακα...

Ἐνθουσιασμένους ἐπὶ τέλος ὁ Τούρκος βαθμοφόρος ἔδωκε διαταγὴ ν' ἀνεβῶσιν ἐπὶ τὸ κατὰστρωμα τὸν τραγουδιστὴν. Ἦταν ἕνας γιγαντόκομος λεβέντης μ' ἀτακλῆνια μὲρᾶτα καὶ μαυροδασομένα στήθεια.

— Ἐρεῖς, ὦρὲ, κ' ἄλλα τραγοῦδια; τὸν ρώτησε. — Πολλὰ, καπετάνιε μου, ἀπάντησε μὲ ὕφος ψευτικὰ ταπεινὸ ὁ σφιχτοδεμένος ναῦτης. — Ἄντις, ὦρὲ, νὰ μοῦ τὰ τραγοῦδήσης ὄλα, τὸν διέταξε τὸ τσαούσης.

— Μετὰ χαρὰς σου ἀγά μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος, μὰ εἶσι ὅπως εἶμαι σφιχτοδεμένος δὲ μπορῶ νὰ τραγοῦδήσω ὅπως θέλω ἐγὼ.

Ὁ τσαούσης τὸν ἔλασε κ' ὁ κορυφὸς ἄρχισε νὰ τραγοῦδῆ μὲ μεγαλειότερον πάθος ἀπὸ τὴν φορὰ ἕναν ἄλλο σκοπὸ. Ὑστερα ἄλλον κ' ἄλλον κ' ἄλλον. Ὁ Γιουσούφ ἔλιπομένος ἀπὸ τὸ τοιμποῦκι, τὸ ρακὶ καὶ σκλάβος ἐπὶ τὸν τραγοῦδι τοῦ σκλάβου τοῦ εἶχε ἀκομπήσει ἐπὶ τὴν πλώρη καὶ βύθιζε τὴν θολὴν ματιὰ του πέρα βαθεῖα ἐπὶ τὴ γαλιανὴ θάλασσα. Τότε ἔγινε κάτι τρομερὸ: Μιά φοβερὴ ἀστραπὴ πέρασε ἐπὶ τὰ μάτια τοῦ ἀναμαλλωσμένου ναυτῆ κ' ὀρμῶντας ἄρπαξε ἀπὸ τὶς πλάτες τὸν ἀποχαλωμένον τσαούσην, τὸν πέταξε κάτω καὶ τραβῶντας ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ἴδιου τοῦ δεσμοφύλακα τὸ ἕνα τεράστιον μαυρομάνικο μαχαίρι τὸ βύθισε μὲ γληγοράδα ἀστραπῆς ἐπὶ τὴν καρδιά τοῦ Τούρκου. Τρεῖς-τέσσερες Τούρκοι στρατιωτῆς ποῦ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ, προτοῦ προφτάσουν νὰ καταβῶσιν καλὰ-καλὰ τι ἔγινε, βρῆκαν τὴν ἴδια τύχη. Ὁ τρομερὸς θαλασσοκύριος, ἀφήνοντας ἕναν ἀλλόκοτον κηκηθμὸν, ἔδωκε τότε σὺνθημα στους συντρόφους του στὸ ἀμπάρι κ' ἐκείνην κόβοντας μὲ τὰ δόντια τους τὰ σκοινιά τῶν ἀνέβηκαν ἐπὶ τὸ κατὰστρωμα.

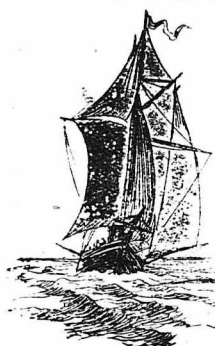
Ἀκολούθησε ἄγριο μακελιεὶ. Κανεῖς ἀπὸ τοὺς Τούρκους ναῦτες καὶ στρατιωτῆς δὲν γλύτωσε. Ἀφοῦ τοὺς πετσόκοψαν ὅλους, ὕστερα ἀρπάζοντας τὸν καπετάνιο τοῦ καρβιοῦ, τὸν τίναξαν ἐπὶ μιά βάρκα καὶ τοῦταν νὰ γυρῆσιν ἐπὶ τὴν Ἀνδρῶν.

— Βρὲ παιδιά μὲ τὸ καρβῆ αὐτὸ δουλεύω γιὰ νὰ ζήσω κ' ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου, μὴ μὲ ρημάξετε, μὴ μοῦ τὸ παίγνετε, φηνοῦσε ὁ φτωχὸς καρβοκύρης.

Μὰ τοὺς «λαμπρινούς» δὲν τοὺς συγκινοῦσαν τὰ δάκρυα τοῦ καπετάν Νικολοῦ Φακῆ.

— Νὰ πᾶς, βρὲ βορμώσκυλο, τοῦ εἶπαν, νὰ σὲ πληρώσουν οἱ Ἀντιώτες ποῦ τὸ ναυλοῦσαν καὶ μὲς παραδώσαν στους Τούρκους. Μὰ ἔνοιωτα τους καὶ θὰ λογαριαστοῦμε πολὺ γάγγωρα καὶ μὲ τους προεστους καὶ μὲ ὄλους τοὺς ἄλλους Ἀντιωτῆς.

Ὁ Νικολοῦ ὁ Φακῆς ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν πάθῃ χειρότερα καὶ οἱ τρομεροὶ ναῦτες τοῦ Κατσώνη, οἱ «λαμπρινοὶ», ἀλλάζοντας βέβαια δρομολόγιον, πῆσαν τὸ πέλαγος, ἀρμένίζοντας γιὰ καινούργιες περιπέτειες μὲ ἀρχηγὸν τοὺς τὸ γλιτὸ τραγοῦδιστῆ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱστορία δὲν ἔσωσε τὸνομά του.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

— Καλέ μου, κύριε, φανήτε καλός και δώστε προσοχή σ' ένα δυστυχισμένο που πεινάει. Τρεις ημέρες είμαι νηστικός... δεν έχω ούτε μιά πεντάρα να πάω στο νυχτερινό άσπλο... μάρτυς μου ο θεός!... "Μη μου όχτώ χρόνια δόσκαλος σε μιά άγροτική περιοχή κ', έχασα τη θέση μου γιατί με σοκοφάντησαν..." Έγινα θύμα μιάς καταγγελίας... Ένα χρόνο τώρα είμαι χωρίς δουλειά!

Ο δικηγόρος Σκροτσόφ κτύπησε την πελιδνή όψη του ανθρώπου που του ζητούσε έλεημοσύνη, τα θολά μάτια του—μάτια μεθυσού—τις κόκκινες βούλες που είχε στα μάγουλά του, και του φάνηκε πως είχε ξαναδεί κάπου αυτό το ύποκειμενο, με τον παράξενο σκούφο στο κεφάλι.

— Τώρα μου δίνουν μιά θέση στο κυβερνείο τού Κάλουγκα. Ξεκαλόηθες ο ζητιάνος, μα δεν έχω τα μέσα να πάω. Βοηθήστε με, καλέ μου κύριε! κάντε μου άνη τη χάρη!... Είναι ντροπή που ζητιανεύω, μα... οι περιστάσεις μ' άνοηχάλουν.

Ο Σκροτσόφ κτύπησε τα παπούτσια τού ζητιάνου, από τα έπαια τ'όνα ήταν χειμωνιάτικο και το άλλο καλοκαιρινό, και άξαφρα θυμήθηκε.

— Άκουσε, του είπε, που φαίνεται πως σε συνάντησε κά που χριές στη Σαντοβράγα (τήν Όδο τόν Κόζνου). Μά μου είπες τότε πως ήσουν φοιτητής που σε απέβαλαν από το Πανεπιστήμιο και όχι άγροδιάσκαλος. Το θυμάσαι;

— Όχι... όχι, δεν εινε δυνατό! άπάντησε ο Ζητιάνος, τρομαγμένος. Είμαι άγροδιάσκαλος. Άν θέλετε, να σας δείξω τα χαρτιά μου.

— Πάψε να λές ψέγματα. Μου παρουσιάζεις για φοιτητής και μου είπες μάλιστα και τους λόγους για τους οποίους σ' απέβαλαν. Το θυμάσαι;

Και λέγοντας αυτά ο Σκροτσόφ κοκκίνησε και άποτραβήχτηκε από τόν κουρελιάρι με μιά έκφραση συχασιάς.

— Εινε ντροπή αυτό που κάνεις! του φώναζε σε λίγο θυμωμένος. Εινε πρόστυχο! Θα σε στείλω στο Τμήμα για να μάθεις! Μπορεί να είσαι φτωχός, μπορεί να πεινάς, μα αυτό δεν σου δίνει κανένα δικαίωμα να λές ψέγματα τόσο άυστολα, τόσο άσυνειδήτα!...

Ο Ζητιάνος έπιασε το πόμο της πόρτας και, σάν κλέφτης που τόν πιάσαν, άρχισε να κυτάχτη προς τήν εισοδο.

— Δε... δε λέω ψέγματα... έτρανισε... Μπορώ να σας δείξω τα χαρτιά μου.

— Ποιάς τα πιστεύει; ξεκαλούθησε ο Σκροτσόφ, πεφρονητικά. Τό να εκμεταλλεύσαι τη συμπάθεια τού κόσμου για τους ζητοχούς άγροδιάσκαλους και τους άποβλημένους φοιτητές, εινε τόσο ταπεινό, τόσο προστυχο, τόσο βδελυρό!

Και, άναμένος, ο Σκροτσόφ, άρχισε να τόν μαλλώνη άγρια. Ο Ζητιάνος, είχε προκαλέσει, με τό ζεδιάντροπο ψέγμα του, τήν άποτροπή και τη βδελυγμία τού δικηγόρου. Είχε ψυχράνει έκεينو που ο Σκροτσόφ άγατούσε και που τό ένοιωσε περισσότερο από κάθε άλλο τ'όνα του: τήν καλοσύνη, τήν έλασθησία, τη συμπόνια. Με τό ψέγμα του και τήν προσβολή του κατά τής ευσπλαχνίας, ο Ζητιάνος είχε βερλώσει τήν έλεημοσύνη τήν όποια ο καλοκαρδός δικηγόρος άγαπούσε να δίνη πάντα στους φτωχούς. Ο Ζητιάνος στήν άρχή υπερασπίστηκε τόν έαυτο του, όρκίστηκε όλους τόν τους θεούς, μα σε λίγο άπιασε και, σά χαμένος, χαμηλώσε τό κεφάλι του.

— Κύριε, εινε τέλος βάζοντας τό χέρι του άπάνω στήν καρδιά του, ειναι πρόγματι... ψέγματα... Δεν είμαι ούτε φοιτητής, ούτε άγροδιάσκαλος. Αυτό εινε κατασκευασία τής φαντασίας μου. Συμμετείχα σ' ένα κόσο Ρώσων τραγουδιστών, αλλά μ' έδιωξαν απ' αυτόν ως μεθυσό. Μά και τί μπορώ να κάνω, άν δεν πώ ψέγματα. Δέ μπορεί κανείς, άμα εινε στή θέση μου, να μνή πη ψέγματα. Με τήν άλήθεια, φοβάει κανείς τής πείνας και κοκκαλάει στο ύπαιθο. Έχετε δικιο, τό καταλαβαίνω. Μά... τί μπορώ να κάνω;

— Τί να κάνης!... Ρωτάς τί να κάνης; φώναζε ο Σκροτσόφ πλησιάζοντας τού Ζητιάνου. Μ' έφραστής, να τί πρέπει να κάνης! Νά έργαστής!

— Νά έργαστώ!... τό καταλαβαίνω κ' έγώ αυτό, μα πού να βρω δουλειά;

— Άστεινέσαι; Είσαι νέος, γερός, δυνατός; μπορείς να βρούκης πάντα δουλειά άμα θέλης! Μά είσαι τεμπέλης, χαμένος, μεθυσός! Η βότκα εινε ή μόνη σου έννοια! Δές αλαχά ψέγματα και είσαι διεφθαρμένος ως τό κοκκαλό! δεν είσαι καλός παρά για να λές ψέγματα και να ζητιανεύης. Για να καταδεχτής και να θελήσης να δούλης χαρμιά φορά, πρέπει να σου δώσουν ένα όραιο γραφείο, όπου να μνή κανείς πτωχό! άλλο παρά να παίρνης κάθε μήνα τό μισθό σου! Είμαι βέβαιος ότι ποτέ δε θα δέχουσαι μιά δουλειά χειρωνακική. Αδ' μού πης ότι δεν είσαι ούτε χαμάλης, ούτε έργάτης σε φάμπρικα! Αυτό εινε, έχετε και άξιώσεις!...

— Τ' ειν' αυτά που λέτε, θεέ μου!... άπάντησε ο Ζητιάνος, μ' ένα

πικρό χαμόγελο. Πού να βρω χειρωνακική δουλειά; Για να βρω κανείς μιά τέτοια δουλειά, πρέπει να τήν ξερεί από μικρός κ' έγώ δεν ξερω χαρμιά.

— Πάλι άστεινέσαι! Πάντα κάποια πρόφραση θα βρης!... Ξερείς να οκίσης ένα έξλο;

— Δέ λέω όχι, μα σήμερα οι πραγματικοί έξλοκόποι δε βράζουν ούτε τό ψομί τους.

— Όλοι οι τεμπέληδες έχουν τήν ίδια λογική μ' εσένα. Άρνούνται αυτό που τους προτεινουν. Θέλεις να κόβης έξλα έδώ στο σπίτι μου;

— Στις διαταγές σας, θα κόψω...

— Καλά, θα τό δούμε αυτό... Θαμνάσαι... Θά τό δούμε! Και μιλώντας έτσι ο Σκροτσόφ σηκώθηκε και τριβόνας τα χέρια του, όχι χωρίς κάποια αγαθή κακεντρέχεια, φώναζε τη μαγειρισά του.

— Έλα, Όλγα, τής ειπε, δόχησε αυτόν τόν κύριο στήν άποθήκη για να κόψη έξλα...

Ο Ζητιάνος σηκωσε τούς ώμους του σά να μη καταλάβαινε τίποτε και άκωλούθησε, διατακτικό, τη μαγειρισά. Φαινόταν από τήν όψη του ότι είχε δεχτή να κόψη έξλα, όχι γιατί πεινούσε και ήθελε να έργαστή, μα μονάχα από έγωισμό κ' από ντροπή. Φαινόταν άκόμη καθαρά πως ήταν πολύ ξεαντλημένος από τό ποτό, πως ήταν άρρωστος και πως δεν είχε χαρμιά διάθεση για δουλειά.

Ο Σκροτσόφ, όταν ο Ζητιάνος βγήκε έξω με τη μαγειρισά, τράβηξε βιαστικά προς τήν τραπέζαρία. Τά παρθένα της που έβλεπαν στήν αλή, έβλεπαν τήν τήν άποθήκη και ότι γινόταν εκεί μέσα. Ο δικηγόρος είδε τη μαγειρισά του και τό Ζητιάνο να βγαίνουν από τήν πόρτα τής ύπαιθρίας και, πατώντας άπάνω στο βρόμο κ'όχι, να πηγαίνουν στήν άποθήκη.

Η Όλγα θυμωμένη κυττούσε με κακία τόν σύντροφο της και, σπαρτώντας με τόν άγκωνα, άνοιξε τήν πόρτα τής άποθήκης, κινώντας τη να χτυπήσει δυνατά.

«Εινε φανερό, δεικνύθηκε ο Σκροτσόφ, πως έμπόδια τήν καλή γυναικία να πη τόν καρέ της. Τί άθλιο πλάσμα!».

Είδε έπειτα τόν ψευτεφοιτητή, τόν ψευτοδασκαλο, να κάθεται σ' ένα κούτσουρο, ν' άκομπάη τα χέρια του σά κάποια μαγουλά του και να σκέφτεται. Η μαγειρισά πέταξε τήν άξίνα μόρος σά πόδια του, έφτυσε κάτω πεισματικά και κρινοντας από τήν κίνησή τών χειλιών της, άρχισε να μωμωροποιεί.

Ο Ζητιάνος πήρε άναποράσιτα ένα κούτσουρο, τό έβαλε ανάμεσα στα γόνατα και τό χιτάησε με τήν άξίνα χωρίς δύναμη. Η άξίνα τού ξεφύγχε και έλεσε κάτω. Ο δυστυχισμένος τήν έσπασχε, φύσηξε μούσ' στις μουδιασμένες πλάμες του και άρχισε να ξεαντλητάχ τό έξλο, αλλά με τόση προσοχή σά να φοβόταν μήπως χτυπήσει τό ποδι του ή μπως κόψη κανένα τόν δάχτυλο. Μά σε λίγο ή άξίνα τού ξεφύγχε και πάλι.

Ο θυμός τού δικηγόρου είχε περάσει πιά. «Ένοιωσε κάποια ντροπή που είχε άναγκάσει ένα άνθρωπο άσυνήθιστο σε ζοντές δουλειές, μεθυσμένο, και ίσως άρρωστο, να κόβη έξλα με τέτοιο κοφτό. Δέν περνούσε, σκέφτηκε πηγαίνοντας από τήν τραπέζαρία στο γραφείο του, άς δουλέψη. Τό κάνω αυτό για τό καλό του».

— Δόστω πενήτα κοπέκια, ειπε ο Σκροτσόφ. Άν θέλη, άς ξαναρχεται να κόβη έξλα κάθε πρώτη τού μηνός. Θα ύπάρχη πάντοτε δουλειά μ' αυτόν!

Τήν 1η τού άλλου μηνός, ο Ζητιάνος ξεανηθήσε στο σπίτι τού δικηγόρου και κέρδισε πενήτα κοπέκια άκόμη, άν και μιλία κρινόντας στα πόδια του. «Επειτα άρχισε να πηγαίνει συχνότερα και πάντοτε τού έφρισαν κάποια δουλειά: πότε ετοιμάζε τα χιόνια, πότε ταχτοποιούσε τα έξλα, πότε ξεκόνιζε τα χαλιά και τα στρώματα. Έπαφνε για τόν κόπο του είκοσι ως σαράντα κοπέκια και, μάλιστα, μα φορά τού έδωσαν κ' ένα παλιό παντελόνι. Όταν άλλαζε σπίτι ο Σκροτσόφ, τόν έπληρε να βοηθήση στή μετακόμιση. Αυτή τη φορά, ο Ζητιάνος δεν ήταν μεθυσμένος, αλλά σεφρωσός και σιωπηλός. Μετά τη μετακόμιση, ο δικηγόρος τόν κάλεσε και τού ειπε δινόντας του ένα ρούβλι:

— Βιάσω πως τα λόγια μου έφεραν καλό άποτέλεσμα. Βλέπω άκ μα και πως έπαφες να πίνης και πως θέλεις να έργαστής. Πώς σε λένε;

— Λονζόφ.

— Μπορώ τώρα, Λονζόφ, να σου βρω μιά καλύτερη δουλειά. Μπορείς να κάνης αντίγραφα;

— Μπορώ.

— Πάρε αυτή τήν έπιτολή και πήγαινε τή αύριο στο συνάδελφό μου που γράφει ή σύσταση τής... Αυτό δά σου δόση αντίγραφα... Έργάζου, μνή πίνης! Μήν ξεχάσης ποτέ αυτά που σου είπα. Χαίρε!

Ο Σκροτσόφ, ευτυχισμένος που είχε ξεαναφέρει έναν άνθρωπο

Άρχισε να τόν μαλλώνη άγρια...

στον ίδιο δρόμο, χτύπησε φιλικά τον ώμο του Λονκόφ και του έδωσε μάλιστα το χέρι, όταν εκείνος έφυγε. Ο Λονκόφ έπηρεε τον γράμμα και δεν ξαναπαρήκε πειρά να δουλέψει στο σπίτι του δικηγόρου. Πέρασαν δυο χρόνια από τότε. Ένα βράδυ, ο Σχορτσώφ, καθώς έβγαζε εισιτήριο στο ταμείο ενός θεάτρου, είδε έναν άνθρωπο που είχε γυαλιά από πατρακάν από έπιανούφορο τον και που φορούσε σκοτεινό μεταχειρισμένο από λούτρη. Ο άνθρωπός αυτός έβγαλε ένα εισιτήριο γαλαρίας.

— Λονκόφ, έσυ είσαι ; ρώτησε ο Σχορτσώφ, αναγνωρίζοντας τον παλιό ξυλοκόπο του. Τι άπόγινες ; Πώς τὰ πὰς ;

— Όχι άσχημα... Έργάζομαι τώρα σ' ένα συμβολαιογράφο κερδίζω τριανταπέντε ρούβλια το μήνα, κύριε.

— Δόξα νάη ο Θεός ! θαιμάσια ! Χαίρω πολύ γιά σένα, φίλε μου. Είμαι πολύ, πολύ εύχαριστημένος, Λονκόφ. Είσαι ένα είδος άναδεξιμού μου, γιατί έγω σέ έσπρωξα στον ίδιο δρόμο. Θυμάσαι πώς σέ μάλλωσα τήν πρώτη μέρα, έ ; Λοιπόν σ' εύχαριστώ, αγαπητέ μου, πού άκουσες τὰ λόγια μου.

— Κ' έγω σάς εύχαριστώ, άπάντησε ο Λονκόφ. Άν δεν είχα έρθη σπίτι σας, θά ζητάνενα άκόμα κόνοντας τó φοιτητή και τόν άγροδιδάσκαλο. Στο σπίτι σας άθήκηκα, βγήκα από τήν άβυσσο... Σάς εύχαριστώ γιά τή καλά σας λόγια και τὰ καλά σας έργα. Μου μιλήσατε πολύ καλά. Είμαι ευγνώμων σέ σάς, καθώς και στη μαγειρισσά σας. Ο Θεός νά δίνη πάντα βγαία στην ευγενικά και καλή αυτή γυναίκα ! Μου ύποδειξετε τότε πολύ όρθά τί έπρεπε να κάνω ! Θά σάς είμαι γ' αυτό ύποχρεωμένος ως τήν τελευταία μου στιγμή μά, γιά νά είμαι άπόλυτως ειλικρινής, ή μαγειρισσά σας ήταν εκείνη πού μ' έσωσε...

— Μά ! Πώς έγινε αυτό ;

— Νά. Κάθε φορά πού έρχομουν να κόψω ξύλα, εκείνη μ' ύποδεχόταν μ' αυτά τὰ λόγια : «Α ! καταραμένος μπρεκί ! δέ σέ παίρνει λοιπόν ο Χάρος !» Και λέγοντας αυτά στεκόταν μπροστά μου. Ή όψη της θλιβόταν καθώς με κοιτούσε και μουλεγε με συμπόνια : «Αυστηρισμένος πού είσαι ! Δέν έχεις καμιά εύτυχία έδώ κάτω στη γή, μά και στον άλλο κόσμο θά σέ κάρουν στην κόλαση ! Άτυχος πού είσαι !» Και λέγοντας αυτά άρχισε νά χώνη πυρίνα δάκρυα. Μά τó σπουδαιότερο, ήταν πώς αυτή έκοβε τὰ ξύλα γιά μένα. Μή λυτόταν, βλέπετε. Στο σπίτι σας, κύριε, δέν έκοφα ούτε ένα ξύλο· αυτή τὰ έκοβε όλα ! Γιατί μ' έσωσε, γιατί άλλαξα κινιζιζονιάς την και έπαυα νά πίνω ; Δέ μπορώ νά σάς τó εξηγήσω... Σέρω μωνάχα, ότι χάρη στα λόγια της και τὰ ευγενικά της έργα, μά μετανοήσθη γίνικη μέσ' στην ψυχή μου. Έκείνη με διόρθωσε και δέν θά τó ξεχάσω ποτέ. Μό είνε καιρός νά μπιουθε μέσ' στο θέατρο, γιατί χτυπιέται το κοουδούνι...

Και, λέγοντας αυτά, ο Λονκόφ χαϊρέθηκε και τράβηξε γιά τή γαλαρία...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΤΑ ΘΕΙΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

Η ιστορία του Χριστουγενιαιτικού Δένδρου είνε άρχαία. Το βέβαιο όμως είνε πώς το όφαιτο αυτό έθιμο πρωτοκαθιερώθηκε στην Γερμανία σέ πολύ παλιά έποχή. Από τή Γερμανία έγινε γνωστό και στις άλλες χώρες της Εύρώπης, όπως σήμερα πειά γενικεύθηκε σ' όλα τὰ χριστιανικά έθνη τής γής. Πάντως τó έθιμο αυτό έχει σχέση με ένα άλλο παμπάλαιο Γερμανικό έθιμο, σύμφωνα με τó όποιο τὰ παιδιά, τήν ημέρα τής Πρωτοχρονιάς, τινάζουν τὰ δένδρα του σπιτιού τους γιατί πιστεύουν ότι από τὰ κλαδιά τους θά πέσουν στην ποδιά τους άφροπαδάρια.

Τό Χριστουγενιαιτικό Δένδρο έχει επίσης κάποια σχέση και με τó «δένδρο τής Εύτυχίας» τó όποιο άναφέρει ή μυθολογία των Περσών, με τó δένδρο «Υγγυραξίλλ» των Σκανδιναβικών παραδόσεων, με τó «Ιρμισσσίλ» των Σαξόνων και τέλος με τó άλλο έθιμο, τó όποιο επικρατεί στις περισσότερες χώρες τής Εύρώπης και, κατά τó όποιο, όταν γεννιέται ένα παιδί, ο πατέρας του φτενεί στον κήπο ένα δένδρο, τó όποιο τίζει στο όνομα τού νεογεννημένου, τó όποιο θεωρείται ως τó «δένδρο τής μοίρας» τού παιδιού. Στην Γερμανία, όταν πεθαίνει ένας οικογενειαρχής, οι συγγενείς του τινάζουν τὰ δένδρα τού κήπου, πιστεύοντας ότι έτσι ζορκίζουν τον θάνατο και ότι θά κατορθώσει ή γενεά τού άποθανόντος νά συνεχίση τή ζωή της και νά αυξηθή.

Οι άρχαίοι Έλληνες και οι άρχαίοι Ρωμαίοι είχαν επίσης τó έθιμο νά φτενέουν ένα δένδρο όσάκις γεννιόταν ένα παιδί και πίστευαν ότι τó δένδρο αυτό συμβόλιζε τήν γεννησι. Υποτίθεται δέ ότι άπ' τó έθιμο αυτό ή φραγκικής φιλές τής Γερμανίας, καθιέρωσαν κατά τους χριστιανικούς χρόνους τήν συνήθεια νά φτενέουν στον κήπο τους τὰ Χριστούγεννα ένα δένδρο, τó όποιο νά συμβόλιζε τήν γεννησι του Χριστού. Καί, λόγω τού έρωτισμού τής ημέρας, έσυνήθησαν νά κρεμούν στο δένδρο αυτό δώρα γιά τὰ μικρά παιδιά. Άργότερα, με τήν πάροδο τού χρόνου, και με τήν πύκνωση τού πληθυσμού των πόλεων, επειδή όλες ή οικογένειες δέν μπορούσαν νά έχουν κήπο γιά νά φτενέουν Χριστουγενιαιτικά Δένδρα, έπεκράτησε ή συνήθεια, νά στήνεται στην μεγάλη αίθουσα τού σπιτιού ένα τεχνητό δένδρο, στο όποιο νά κρεμούν τὰ δώρα των παιδιών.

Η Θεοτόκος με τó Θείο Βρέφος

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Οί δικαστικοί κλητήρες και τó μίσος τού Δουμά. Η πρόθυμη συνδρομή του. Τα χρέη τού μυθιστοριογράφου. Δίκες επί δικών. Τó έργο και ο συγγραφέας. Οί διάλογοι των μυθιστορημάτων του. Τά μέτρα τών διευθυντών των εφημερίδων. Πώς ο Δουμάς... έφρόνευσε ένα ήρώ τώ κτλ.

Μολοντι ο Δουμάς, εκέρδιζε από τὰ έργα του πολλά χρήματα, ώστόσο λόγω τής σπατάλης ζωής του, ήταν διαρκώς καταχειρωμένος. Οί δανεισται του ήταν αναρίθμητοι και επειδή βρισκόταν πάντοτε μαζί τους σέ δικαστικούς άγώνες ήταν πολύ φτωκό νά μήν τερφή καμιά ιδιαίτερα συμπάθεια προς τους δικαστικούς κλητήρες.

Μιά μέρα λοιπόν ένας φίλος του πήγε και τού ζήτησε ένα ναπολεόνι, γιά νά συμμετάσχη και αυτός στα έξοδα τής κηδείας κάποιου φτωχού δικαστικού κλητήρος, ο όποιος είχε πεθάνει πάμπλοχο.

— Ένα ναπολεόνι μόνον ! έλεπε ο Δουμάς. Τι λέες... Ένα ναπολεόνι μόνο προκειμένου περι δικαστικού κλητήρος ! Νά, φίλε μου, πάρε δυο ναπολεόνια ! Και... προσπάθησε νά θάψει δύο άπ' αυτούς...

Σέ κάποια από τις άπειράριθμες δίκες τού Δουμά με τους δανειστας του, ο πρόεδρος τού Δικαστηρίου έρώτησε τον Δουμά πού ήταν τó επάγγελμά του.

— Θεατρικός συγγραφέας, άπάντησε ο Δουμάς και συνεχίσε : Έάν δηλαδή, μπορώ ν' αποδώσω στον έαυτό μου μια ιδιότητα, τήν όποια είχε ο μέγας Κορνήλιος...

— Υπάχουν διαβαθμίσεις, κύριε Δουμά, τού άπάντησε τότε χαμογελώντας με ευγένεια ο πρόεδρος.

Μετά τήν θριαμβευτική πρώτη παράσταση τού «Ημικόσμου» τού Δουμά ήού, στο «Ζυμνάς», κάποιος συνήτησε στην ακάλα τού θεάτρου, τόν Δουμά πατέρα, και, χαμογελώντας τού είπε :

— Έ, κύριε Δουμά, θάχετε συμβάλει και σεις λίγο στην άπομνη έπιτυχία.

— Λίγο μόνον ; Καθ' όλοκληρίαν, δέν λές καλύτερα, φίλε μου !...

— Πώς ! Έσείς εκάματε τó έργον ;

— Τό έργον όχι, άπάντησεν περήφανα ο Δουμάς. Έκανα όμως... τόν συγγραφέα !...

Υπήρξεν έποχή κατά τήν όποια ο Άλέξανδρος Δουμάς τροφοδοτούσε με επιφυλλίδες τρεις-τέσσερες εφημερίδες συγχρόνως. Γιά νά μποή νά είνε συνεπής σ' όλες αυτές τις ύποχρεώσεις του είχαν έφευγει ένα σύστημα άπλοτύτου. Τύρριχε στους «διαλόγους... Διαβάζει κανείς π.χ. στους «Τρεις Σωματοφύλακας» τόν εξής διάλογο :

— Α ! Σεις είσθε ;

— Ναι. Έγώ !

— Σας πέρινενα.

— Ηλθα !

— Και έπτεύχате ;

— Έπέτυχα.

— Έντελώς ;

— Έντελώς.

— Λοιπόν ;

— Τελείωσε...

— Άς συζητήσωμε, λοιπόν !

— Στάς διαταγάς σας !

Κατ' αυτόν τόν τρόπον, καθώρριζον μεν νά έξοικονομη τὰ πράγματα. Έπειδή όμως πληρώνονταν άκριβότατα, μάλιστα με τόν σίχο, οι διευθυνται των εφημερίδων, άρχισαν νά δυσανασχετούν με τόν τόσο... λακωνικός αυτούς διάλογο. Συνενοήθησαν λοιπόν μεταξύ τους και έδήλωσαν στον Δουμά, ότι στο μέλλον θά έπλήρωσαν στη μισή από τήν όρισμένη τιμή κάθε «διάλογό» του πού δέν θά υπερέβαινε τó μήκος μισού τούλάχιστον σίχου.

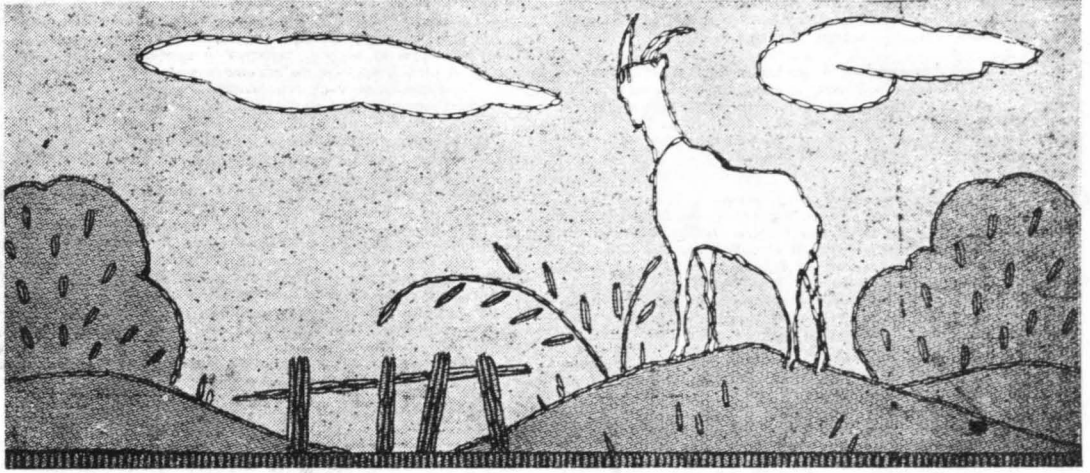
Όταν ο Δουμάς έλαβε τήν έπιστολή των διευθυντών του, αντί άλλης άπάντησης... έσχεσε δυο-τρια χειρόγραφα πού ότι είχε έτοιμάσει.

— Τι κάνεις εκεί ; τόν έρώτησε ένας φίλος του πού παρεύρισκετο στην σκηνή.

— Άπλοτύστα, φίλε μου : Τόν έφρόνευσα !

— Πουόν έφρόνευσε ;

— Έφρόνευσα τόν «Γκιριώ» τόν Σιωτήλο». Είνε ένα πρόσωπο τού μυθιστορημάτος μου πού τó είχα έφευγει μόνο και μόνο γιά τις λακωνικές άπάντησεις του. Έφ' δσον όμως στο έξης θά μου τις πληρώνουν στην μισή τιμή, προτιμώ τὰ πρόσωπα των έργων μου νά μήν είνε πειά τόσο λιγόλογα !...

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τό σκοτεινό εκείνο φθινοποριάτικο βράδυ, ό γέρος τραπέζιτης έκοβε νευρικός βόλτες μέσ'στό γραφείο του. Θυμόταν δι' από δεκαπέντε χρόνων είχε δώσει μία έσπερίδα στό μέγαρό του, στην όποία παρευρίσκοντο και πολλοί διανοούμενοι και κατά τό διάστημα τής όποις έγιναν πολλές ένδιαφέρουσες συζητήσεις. Ίδιαίτερος μίλησαν γιά τήν ποιή τού θανάτου, και οι περισσότεροι καλεσμένοι κηρύχθηκαν έναντίον της. Τήν εφύρισκαν μεσαιωνική, άντιχριστιανική, άνήθικη κιά, κατά τή γνώμη τους, θά έπρεπε νά είχε άντακατασταθή μέ τή ισόβια δεσμά.

— Κύριοι, τούς ειπε τότε ό τραπέζιτης, δέν είμαι τής γνώμης σας. Άν και δέν έχω δοκιμάσει καμμιά από τίς δύο αυτές ποιίνες, έντούτους βρισκό τήν ποιήν τού θανάτου πού ήθικη και πού άνθρώπινη άπό τή ισόβια δεσμά... Άπό τους δύο δημίους, ποιός είναι ό πού άνθρώπινός; εκείνος πού σάς άφαιρεί τή ζωή σας μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ή εκείνος πού σάς σκοτώνει συνεχώς; σ' όλη σας τή ζωή;

— Καί ή δύο ποιίνες, παρατήρησε τότε κάποιος προσκαλεσμένος, εν' έξ ίσου άνήθικες, γιατί καταλήγουν στό ίδιο άποτέλεσμα: στην έκμηδένιση τού άνθρώπου.

Μεταξύ τών καλεσμένων, βρισκόταν κ' ένας φοιτητής τής νομικής, είκοσιέντε χρόνων περίπου, τού όποιου ζήτησαν τή γνώμη. Τότε έκείνος ειπε:

— Η ποιήν τού θανάτου είναι ή ίδια άπάνθρωπη ποιήν μέ τή ισόβια δεσμά, μά άν μ' άφιναν νά διαλέξω μία άπο τίς δύο, άσφαλώς θά διάλεγα τή δεύτερη. Καλύτερα ίναι κανείς νά ζή όπωσδήποτε παρά νά μή ζή καθόλου.

Μιά ζωηρή συζήτησις άρχισε τότε. Ό τραπέζιτης, πού ήταν άκόμη νέος και νευρικός, άναψε έξαφνα τόσο άπάνου στην κουρέντα ώστε χτύπησε δυνατά τό τραπέζι μέ τή γροθιά του και φώναξε άπειθυμένους προς τό φοιτητή:

— Κάνετε λάθος! Στοιχηματίζω δύο έκατομμύρια δι' δέν θά περνούσατε ούτε πέντε χρόνια μέσα σε μία φυλακή...

— Άν μιλάτε σοβαρά, άπάντησε ό φοιτητής, δέχομαι τό στοιχημα όχι μόνο γιά πέντε χρόνια, άλλα γιά δεκαπέντε.

— Δεκαπέντε! Σύμφωνη! φώναξε ό τραπέζιτης. Κύριοι, στοιχηματίζω δύο έκατομμύρια.

— Σύμφωνοι! ειπε κ' ό φοιτητής. Στοιχηματίζετε δύο έκατομμύρια κ' έγω τήν έλευθερία μου!

Και έτσι, έβραλο τό ήλιθιο και άνόητο εκείνο στοιχημα... Ό τραπέζιτης, ό όποιος ούτε ό ίδιος ήξερε τόν αριθμό τών έκατομμυρίων του, ήταν ένθουσιασμένος μ' αυτό.

Κατά τή διάρκεια τού σουπέ, έλεγε λίγο ειρωνικά στό φοιτητή:

— Σκεφθήτε τό, νέε μου, όσο είναι καιρός άκόμα... Δύο έκατομμύρια είναι γιά μένα τίποτε, εσείς όμως κινδυνεύετε νά καταστρέψετε τέσσερα-πέντε άπό τή καλύτερη χρόνια τής ζωής σας... Λέω τέσσερα πέντε, γιατί δέν θ' άνθέξετε άσφαλώς περισσότερο καιρό φυλακισμένος και θά ζητήσετε μόνοι σας τήν έλευθερία σας... Μήν ξεχνάτε άκόμη, δυστυ-

χιόμενε, πώς ή έκούσια φυλάκισις είναι πολύ πού άδυνηρή άπό τήν άναγκαστική. Η ίδια δι' θά έχετε τό δικαίωμα σε όποιαν στιγμή θέλετε ν' άνακτήσετε τήν έλευθερία σας, θά σάς δηλητηριάξη τή ζωή. Αυτοίμοι γιά σάς.

Τό φθινοπορινό όμως εκείνο δειλινό, καθώς ό τραπέζιτης πηγαινοερχόταν μέσ' στό γραφείο του και τή θυμόταν δι' αυτά, έλεγε μέσα του: «Γιατί έβραλο αυτό τό στοιχημα; Σε τί χερσίμειο τό ότι ό άνθρώπος αυτός έγασε δεκαπέντε χρόνια τής ζωής του και τό ότι έγω πρέπει νά θυσιάσω σε λίγο δύο έκατομμύρια; Μπορεί τάχα αυτό ν' άποδείξη δι' ή ποιήν τού θανάτου είναι χειρότερη άπό τή ισόβια δεσμά; Όχι, άσφαλώς όχι!... Τό στοιχημα αυτό έφειλετο σε μία γελοία ιδιοτροπία δική μου και στην πλεονεξία τού αντίπαλου μου...»

Ό τραπέζιτης θυμήθηκε έπειτα τι είχε συμβή, ύστερ' από εκείνη τήν έσπερίδα. Είχε άποφασιστή όποι; ό φοιτητής φυλακιστή ύπό τήν πού άνστηρή έπίτηρηση σ' ένα άπό τή περιπέτερα τό κήριου τού τραπέζιτου. Είχε άποφασιστή άκόμα νά μην έχη ό φοιτητής τό δικαίωμα στό διάστημα τών δεκαπέντε χρόνων τής φυλακισιάς του, νά προσπεράση τό κατώφλι τού περιτίθου, νά βλέπη τούς άλλους άνθρώπους, ν' άκούη τή φωνή τους και νά αβιάνη επιστολές ή έφημερίδες. Τού έπιτηρεσίαν νά έχη στη φυλακή του, ένα πιάνο, νά διαβιζή βιβλία, νά γράφη, νά πίνη όσο θέλει και νά κανιζή. Μαρπούσε, σύμφωνα μέ τόν έξω κόσμο από ένα παραθύρακι κερμαίνου έπίτηδες. Κάθε πράγμα τού όποιου θά είχε άναγκη—βιβλία, χωριά, κρασιά κ.τ.λ.—μπορούσε νά τή λαβαίνη σε όποιαδήποτε ποσότητα ήθελε δωρεάν, άλλα μόνο όπό τό παραθυράκι εκείνο. Η συμφωνία προέβλεπε μέ κάθε λεπτομέρεια όποι; ή φυλάκιση είναι άνστηρή. Υποχρέωση τό φοιτητή νά μείνη φυλακισμένος δεκαπέντε άκριβώς χρόνια, από τό μεσημέρι δηλαδή τής 14 Νοεμβρίου 1870 ως τό μεσημέρι τής 14 Νοεμβρίου 1885. Η παραμικρή άπόπειρα τού φυλακισμένου νά παραβιάση τή συμφωνία, έστοι κ' δύο λεπτά πρό τού τέλους, άπήλλασε τόν τραπέζιτη τής ύποχρεώσεως νά πληρωση τή δύο έκατομμύρια.

Τόν πρώτο χρόνο τής φυλακισιάς του, ό νέος φοιτητής, άν έκρινε κανείς από τή σύντομη πηλιετία του, υπέφερε πολύ άπό μοναξιά και πλήξη. Νύχτα και μέρα, τόν άκούγαν μέσ' στό περιπέτρο του νά παίζη πιάνο. Άληγιόταν νά δεχθή κρασί και καπνό. Τό κρασί, έ-γγραφε, έρεθίζει τίς επιθυμίες και ή επιθυμία είναι οι κυριότεροι έχθροι ένός φυλακισμένου». Τίποτε πράγματι δέν είναι πού πληρνά τό τό νά πίνης καλό κρασί όταν είσαι μόνος. Ό καπνός έβρώμει τόν άέρα τού δωματίου του. Τόν πρώτο χρόνο ό φυλακισμένος ζήτησε κατά προτίμησιν έλαφρά βιβλία, πολύλίκα έρωτικά μυθιστορήματα, αστυνομικά ή φανταστικά διηγήματα και κωμωδίες.

Και τό δεύτερο χρόνο, ό φοιτητής έξακολουθούσε νά παίζη πιάνο. Τώρα όμως δέν έζητούσε πια παρά βιβλία κλισσιόταν συγγραφέων. Τόν πέμπτο χρόνο ό φοιτητής πού έξακολουθούσε νά παίζη πιάνο, ζήτησε γιά

πρώτη φορά κρασί. 'Εκείνοι που τόν εκύτταζαν από το φεγγίτη του περιπέτερο, ήλεγαν ότι δεν έβλεπε τίποτε άλλο παρά να τρώη, να πίνη και να μένη έαλωμένο. Χαμομιοιόταν συχνά και μιλούσε νόηση του με ένα ύφος θυμωμένο. Δέ διαβάσε πειά. Κάποτε, τή νύχτα, καθόταν κ' έγγραφε. Έγραφε επί ύφους και τό πρωί ξέσκιζε σέ κομμάτια έκείνα που είχε γράφει. Τόν άκουσαν πολλές φορές που έκλαυε...

Στή μέση του έκτου χρόνου ό φυλακισμένος οίχτηκε άξαφνα με τά μούτρα του μελέτη των ένων γλωσσών, τής φιλοσοφίας και τής ιστορίας. Διάβαζε με τόση άπληστία τά σχετικά βιβλία, ώστε ό τραπεζίτης μόλις πρόσφθανε να του τά προμηθεύη. 'Επί τέσσερα χρόνια συνεχώς έφεραν ειδικώς γι' αυτόν, κατόπιν σημειωμάτων του, πάνω από χίλια βιβλία. Στο διάστημα αυτό, τής άδιακοπής μελέτης, έλαβε από τό φυλακισμένο του την ακόλουθη έπιστολή :

« Άγαπητέ μου δεσποφύλαξ, σάς γράφω τις γραμμές αυτές σέ έξη διαφορετικές γλώσσες. Δόστε τις να τις διαβάσουν έξη ειδικοί γλωσσολογείς. Άν δεν βρουν κανένα λάθος, θα με υποχρεώσετε πάρα πολύ αν έβριτε ένα πυροβολισμό μέσα στον κήπο. 'Ο πυροβολισμός αυτός θα με βεβαιώσει ότι ή προσπάθειές μου δεν επήγαν χαμένες. 'Ω! αν ήξερατε ποιά ονείρια έντονια νιώθαι τώρα ή ψυχή μου, όταν διαβάω τά μεγάλα άρστυογενήματα τής ποιήσεως και τής φιλολογίας, στή γλώσσα που γράφω κε τό καθένα...»

'Η έπιθυμία του φυλακισμένου πραγματοποιήθηκε. 'Ο τραπεζίτης έφραξε ένα πυροβολισμό στον κήπο, γιατί πράγματι στις έπιστολές του δεν υπήρχε κανένα λάθος.

'Επειτα, κατά τό τέλος των δέκα χρόνων τής φυλακισέως του, ό φοιτητής έμεινε μέσ' στο περιπέτερό του χωρίς να κουνιέται καθόλου, διαβάζοντας τό ευαγγέλιο. Φαινόταν καταπληκτικό στον τραπεζίτη πώς ένας άνθρωπος που είχε διαβάσει μέσα σέ τέσσερα χρόνια πάνω από χίλια έργα δυσκολοήτητα, χρησιμοποιούσε τώρα όλον τόν καιρό του διαβάζοντας ένα βιβλίο πολύ εύκολοήτο και όχι μεγάλο. Μετά τό ευαγγέλιο, ήρθε ή σειρά τής μελέτης τής ιστορίας τής θρησκείας και τής θεολογίας.

Κατά τά δύο τελευταία χρόνια τής φυλακισέως του, ό κρατούμενος διάβαζε πολύ χωρίς χαμιά εκλογή. Πότε ένδιαφερόταν για τις φυσικές επιστήμες και πότε ζητούσε τά έργα του Βύρωνος ή του Σαίξπηρ, πότε ένα μυθιστόρημα ή μιá κριτική. Θέλει κανείς, κρινώντας από τ' αναγνώσματα του, ότι έπλεε μέσ' στή θάλασσα άνάμεσα στή συντριμμια ενός αλοίου και ότι, θέλοντας να σώσει τή ζωή του πιανόταν με πάθος, πότε από τό ένα συντρίμμι και πότε από τό άλλο.

'Ο τραπεζίτης που είχε γράψει έντοματάς, καθώς τ' αναθυμώταν δά' αυτά, συλλογιόταν : 'Αυτό τό μισημέρι θα είνε ελεύθερος. Σύμφωνα με τή συμφωνία μας, πρέπει να του πληρώσω δύο εκατομμύρα. Άν τό κώνω αυτό, είμαι κατεστραμμένος, κωλολεκτικός κατεστραμμένος...»

Πρό δεκαπέντε χρόνων ό τραπεζίτης δεν ήξερε ούτε ό ίδιος τόν άριθμό των εκατομμυρίων του, τώρα όμως φοβόταν να ξετασία αν είχε περισσότερα χρήματα ή χρήη. Τό φρεναίωμο του πάθος με τά χρηματιστηριακά παιχνίδια, του όποιου δέ μάροσε να δεσποή ούτε όταν έγείροσε, τόν εκαντίονος αιγά - αιγά οικονομικώς. Και ό πλούσιος και περιφάνος αυτός άνθρωπος, που δεν ήξερε τί θα πη φόρος, που είχε άπώλυτη έμπιστοσύνη στον έαυτό του, είχε γίνει τώρα ένας τραπεζίτης δευτέρας τάξεως, ό όποιος έτρεμε στήν έλαχιστή ύψωση ή στο έλάχιστο πέσιμο των τιμών.

— Καταστραμένο στοίχημα ! ψιφίριζε μέσ' τό γραφείο του, πίνοντας τό κεράλι του μ' άπελοπία. Γιατί αυτός ό άνθρωπος να μην πεθάνη ; Δεν είχε παρά σαράντα χρόνια. Θα μου πάρη όλα τά χρήματα που μου μένουν άκόμη, θα παντρευτή, θ' άπολαύση τή ζωή, θα παίξη στο χρηματιστήριο, ένός έγω, φτωχός πειά, θα τόν κνιτάω με ζήλια και θα τόν άκούω καθημερινώς να μου λέη : « Σας οφείλω την έντογία τής ζωής μου, επιτρέψαιτέ μου 'Οχι, αυτό είνε πάρα πολύ! Τό μόνο που μπορεί να με σώσει από τή χρεωκοπία και τήν άτίμωση, είνε ό θάνατος αυτού του ανθρώπου !...»

'Η όρα έσήμανε τρεις. 'Ο τραπεζίτης τέντωσε τ' αυτιά του. Μέσα στο σπίτι όλος ό κόσμος κοιμόταν. Δεν άκούγονταν παρά τό φύσημα του άνέμου στα δέντρα. Προσπαθώντας να μην κινή κανένα όρθρω, ό τραπεζίτης έβγαλε από τό χρηματοκιβώτιό του τό κλειδί τής πόρτας του περιπέτερου, ή όποία είχε δεκαπέντε

χρόνια ν' άνοιξη. Φόρεσε τό επαυφορίο του και βγήκε από τό σπίτι. Τό περιβόλι ήταν θεοκοίτεινο και παγωμένο. Έβρεξε. Όταν έφρασε κοντά στο περιπέτερο, φώναξε δύο φορές τό φρέλα που άγρυπνούσε σ' αυτό τή νύχτα, μα δεν έλαβε χαμιά άπάντηση. Φαινόταν πώς ό φύλακας θέλοντας να προσφλαχτή από τήν κακοκαιρία, είχε καταφύγει στή σέρα ή στην κουζίνα, όπου τόν είχε πάρει ό ύπνος.

« Άν έχω τό θάρρος, σκέφτηκε ό τραπεζίτης, και έκτελειώ τό σχέδιό μου, ή ύποψίες θα πέσουν έν πρώτους στο φύλακα...»

'Ανέβηκε ψάχνοντας στή σκοτεινιά τις σκάλες του περιπέτερου, προσέτρεψε τήν έξωτερική του πόρτα και μίληε μέσ' στο διάδρομο όπου άναγε ένα οσίγιο. Κανένας δεν ήταν εκεί. 'Η σφραγίδες τής πόρτας του φυλακισμένου ήσαν έντελώς άθικτες.

Τότε, ό τραπεζίτης τρέμοντας από τή τροχαή του, κτύπησε από τό φεγγίτη τής πόρτας εκείνης. Ένα κερι φώτιζε άδύνατα τό δωμάτιο, όπου, μπροστά στο γραφείο του, καθόταν ό φυλακισμένος φοιτητής. Δέ φαινόταν παρά ή πλάτη του, τά μαλλιά του και τά χέρια του. 'Ολόγυρα του υπήρχαν στοίβες δλόκληρη σ βιβλίων. Πέντε λεπτά πέρασαν χωρίς ό φυλακισμένος να κινή ούτε τήν παραμυρή κίνηση. Δεκαπέντε χρόνια φυλακισής τόν είχαν μάθει να μένη ακίνητος. 'Ο τραπεζίτης χτύπησε τότε με τό δάχτυλό του φεγγίτη. 'Ο φοιτητής, ούτε και τώρα σήλεψε καθόλου. 'Ο τραπεζίτης έβγαλε τότε με προσφύλαξη τις σφραγίδες από τήν πόρτα και πέρασε τό κλειδί στην κλειδωνιά. 'Η σκουριασμένη κλειδωνιά έβγαλε ένα στριγγό ήχο και ή πόρτα έστριξε. 'Ο τραπεζίτης έσκουσε άμέσως από μέσα μιá έαφνισασμένη φωνή και βήματα. Μά πέρασαν δύο - τρία λεπτά κ' όλα ξαναγύρισαν στήν προηγή τους ήσυχία. 'Ο τραπεζίτης άποφάσισε τότε και πήγε μέσω.

'Ο φοιτητής έίεφερε πειά πολύ άπό τους άλλους ανθρώπους. 'Ηταν ένας σκελετός σνεπασμένος με δέγμα, με μακρούα μαλλιά και άταχά γένεια. Τό χρώμα του ήτανε κίτρινο, χωματώδες, τά μάγουλά του γοβρωμένα. 'Η παλάμες του ήταν τόσο άδύνατες και διαφανείς, ώστε θα μπορούσε να δη κανείς από τήν άλλη μεριά τους. Τά μαλλιά του είχαν άρσιζε κιάλας ν' άσπρίζουν και κνιτάγοντας κανείς τό εκαντίονος και γεραμένο πρόσωπό του, πότε δεν θα πίστευε ότι ό άνθρωπος αυτός μόλις ήταν σαράντα χρόνια. Κοιμόταν μπροστά στο γραφείο του... Άπάνω σ' αυτό, μπρός στο γυρμένο κεφάλι του, βρισκόταν μιá κόλα χαρτί, γραμμένη δλόκληρη.

« Δυστυχισμένο άνθρωπε ! σκέφτηκε ό τραπεζίτης. Κοιμάται κ' όνειρεύεται χωρίς άλλο τό εκατομμύρια που θα πάρη... Δεν έχω παρά να του στριγγό λίγο τό λαργγί για να πεθάνη... Στα χίλια που έινε κ' ή πιό λεπτομερής αυτοψία δεν θα έξακρίβωσση ποτέ ότι πρόκειται περί βιαίου θανάτου. 'Αλλ' άς διαβρούμε πρώτα τί γράφει...»

Κι' ό τραπεζίτης, παινώντας τή γραμμένη κόλα, διάβασε τά έξης :
 « Άύριο τό μισημέρι, θ' άποκτησω πάλι τήν ελευθερία μου και τό δικαίωμα να επικοινωνήσω πάλι με τους ανθρώπους. Μά πριν έγκαταλείψω αυτό τό δωμάτιο και ξαναβδών τόν ήλιο, θεωρώ καθήκον μου να σάς πώ μερικά πράγματα. Έν πληρει σνεπείδης και έντοπιον του Θεού που με βλέπει, περιφρονώ τήν ελευθερία, τή ζωή και τήν όγία και όλα έκείνα που τά βιβλία σας όνομάζουν αγαθά τής γής.

« Έσπούδα με προσοχή επί δέκα πέντε χρόνια τή ζωή του κόσμου αυτού. Είνε άλήθεια ότι δεν έβλεπα ούτε τή γή, ούτε τους ανθρώπους, άλλα έκπινα μέσ' στα βιβλία σας ένα κρησίωρομένο. Τραγουδούσα τά όρειώτερα τραγούδια, κνυθούσα με τους παλαιούς ευγενείς έλλάφα και άργόχοιρους στή δάση, άγαπούσα γυναίκες... 'Εμορφές αιθέριες, σάν τά σύννερα, πλαμένες από τή μαγεία των μεγαλοφώνων ποιητών, μ' έπισκεπτόντουσαν τή νύχτα και μου ψιφίριζαν σ' αυτί θεία παραμύθια που μου γύριζαν τό κεράλι. Σαφφάρανα, με τά βιβλία, στή κορυφές του 'Ελμπερούς και του Λευκού όρους, κ' έβλεπα από κει τόν ήλιο ν' άνατέλλη. Τό βράδυ μ' ό πορφυρώνα χροιάς του, φλόγιζε τόν ουδάνο, τόν ουκάνο και τις κορυφές των βουνών. Έβλεπα, από κει ψηλά, τήν άσπραή να ξεσκίηζε τά σύννερα πάνω από τό κεράλι μου, έβλεπα τά πρώσινα δάση, τους κάμπους, τά λουλουδιά, τις λίμνες, τις πολιτείες. Άκονγα, χάρις στα βιβλία, τά τραγούδια των σειρήνων και τις φλογέρες των βοσκών. Άγρίοι τά φτερά των άραιών δαιμόνων, ό όποιοι πετούσαν προς έμένα για να μ' άπομακρύνουν από τό Θεό... Κατακλύθησα, διαβάζοντας, μέσα σέ άβύσσους χωρίς ρυθό. Έκανα θαύματα : σκότωνα, έκαιγα πόλεις, διάσκα

* * * Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ * * *

'Ο ποιητής Άλφόνος Λαμαρτίνος

Θεού που με βλέπει, περιφρονώ τήν ελευθερία, τή ζωή και τήν όγία και όλα έκείνα που τά βιβλία σας όνομάζουν αγαθά τής γής.

« Έσπούδα με προσοχή επί δέκα πέντε χρόνια τή ζωή του κόσμου αυτού. Είνε άλήθεια ότι δεν έβλεπα ούτε τή γή, ούτε τους ανθρώπους, άλλα έκπινα μέσ' στα βιβλία σας ένα κρησίωρομένο. Τραγουδούσα τά όρειώτερα τραγούδια, κνυθούσα με τους παλαιούς ευγενείς έλλάφα και άργόχοιρους στή δάση, άγαπούσα γυναίκες... 'Εμορφές αιθέριες, σάν τά σύννερα, πλαμένες από τή μαγεία των μεγαλοφώνων ποιητών, μ' έπισκεπτόντουσαν τή νύχτα και μου ψιφίριζαν σ' αυτί θεία παραμύθια που μου γύριζαν τό κεράλι. Σαφφάρανα, με τά βιβλία, στή κορυφές του 'Ελμπερούς και του Λευκού όρους, κ' έβλεπα από κει τόν ήλιο ν' άνατέλλη. Τό βράδυ μ' ό πορφυρώνα χροιάς του, φλόγιζε τόν ουδάνο, τόν ουκάνο και τις κορυφές των βουνών. Έβλεπα, από κει ψηλά, τήν άσπραή να ξεσκίηζε τά σύννερα πάνω από τό κεράλι μου, έβλεπα τά πρώσινα δάση, τους κάμπους, τά λουλουδιά, τις λίμνες, τις πολιτείες. Άκονγα, χάρις στα βιβλία, τά τραγούδια των σειρήνων και τις φλογέρες των βοσκών. Άγρίοι τά φτερά των άραιών δαιμόνων, ό όποιοι πετούσαν προς έμένα για να μ' άπομακρύνουν από τό Θεό... Κατακλύθησα, διαβάζοντας, μέσα σέ άβύσσους χωρίς ρυθό. Έκανα θαύματα : σκότωνα, έκαιγα πόλεις, διάσκα

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΩΝΙΑ

Ν. Σ.

Από τα σπάνια και ελεγκτά λουλούδια. Την διακρίνει χάρις γοητευτική... Η σιλουέτα της, έκφρασις κομψότητας. Αι εμφανίσεις της σπών κόσμο σπάνιες όσον και ώραιες. Προτιμά ένα φιλικό της κύκλο στον οποίον η παρουσία της εινε εκτάκτως περιζήτητη. Εινε μελαγχολική, φασφορίζουσα, κινάτικη. Το ντύσιμό της πάντοτε το «άπ- του - νταίη» του Παριζιανισμού. Πάντοτε γελαστή και εύχρηστη έχει ως ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν μεταξύ των νεαρών συνομηλικών της, μιὰ ἀφέλεια παιδική και είνη ἀπληραγμένη τελείως από το άκατανόητον βάρος του ονομαστίου και της προσοχητικώς.

H MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο Ένας χορός διαδέχεται τον άλλον εις τα ντάνσιγκ, όπου αι αιδούσαι των μεγάλων εξακολουθούν να τρηνούν άφρον σπάνι, φιλοξενούσαι μινον όσοις προσελάνονται από την χαρτοπαζία και αυτών κατά μικρούς κύκλους.

— Στο ξενοδοχείον Μ. Βρετανία έδόθη και δεύτερον ντιν-νταν-σάν με όλιγοτέραν ζωηρότητα. Μεταξύ των πλέον κομψών από τας παρευρεθείσας κ. Μαροζιακ έκ Ρουμανίας με κόκκινη τουαλέτα, κ. Π. Χέλλη ώρ-ιστάτη με τουαλέτα πολύ σιζ, κ. Παυλίδου, Δίς Μ. Σαυροφράου, Δίς Α'. Θ. Φοιράη.

— Έτάκιω: έπιτυχής ο χορός του Τέννος - γλόμπ εις το Κα-

καινούργιες θρησκείες, κατακτούσα βασίλεια δόκλιηρα...

Τα βιβλία μου έδωσαν τη σοφία. "Όλα όσα ή άκούραστη άνθρώπινη σκέψις έδημιούργησε από αιώνων, βρισκονται συγκεντρωμένα σ' ένα μικρό τόμο, μέσα στο μυαλό μου. Έγω, το ξερω, περισσότερη κρίση από όποιος έσας τους άνθρώπους. Και περιφρονώ τα βιβλία σας, και περιφρονώ τα αγαθά της ζωής και της σοφίας. "Όλα εινε ματαια, προσοσιν', πλανηρά, όλ' άπογοητεύουν... "Όσο περήφανοι και άν είστε, οι ώραιοι και οι σοφοί της γής, ο θάνατος θα σάς διαγράψει από το προσώπου της...

"Ω άνθρώπω, εισθε τρελλοί και δέν άκολουθήτε τον ίσιο δρόμο. Παίρνετε το ψέμα για αλήθεια και την άσχημιά για άμορφιά. Θα ξαφνιαζόσαστε άν βλέπατε τα δέντρα, άντι για μήλα και πορτοκάλια να βγάζουν βατραχούς και σαύρες ή άν τα ρόδα άνάδανον μυρωδιά ιδρώτος άλόγου. "Έτσι κ' έγώ ξαφνίζομαι που σάς βλέπω να έχετε αντάλλαξει τον ουρανό με τη γή. Δέ θέλω να σάς καταλάβω.

Γιά να σάς αποδείξω πόσο πράγματι περιφρονώ έκείνο για το όποιο ζήτε, άγονόμαι τα δύο έκαικομύρια, τα όποια τόσο δ-νειρενόμενον άλλοτε, σά να ήσαν ο παράδεισος, και τα όποια συχαινομαι τώρα. Για να στερηθώ του δικαιώματος να τ' άποκτήσω, θα έγκαταλείνω αυτό το δωμάτιο πέντε ώρες πρό της ώρισμένης ώρας και θα παραβιάσω έτσι τη συμφωνία μας...

Αφού διαβάς: όλ' αυτά ο τραπέζιτης, ξανάβηλε την κόλλα του χαρτίου άπάνω στο τραπέζι, φίλησε στο κεφάλι τον περίεργο έκείνο φυλακισμένο, άρχισε να κλαίη και έγκατέλειψε το περίπτερο. Ποτέ, σε καμμιά άλλη εποχή, ουτέ εις ήμέρες που ειχε τα μεγαλειότερα χασιμα-ά του στο χρηματοστήριο, δέν ειχε νοιώσει για τον έαυτο του τόσο περφορνηση όση αυτή τη στιγμή. "Όταν έγώρισε στο σπίτι του, εαπλώθηκε στο κρεβάτι του, μα, έπι ώρα, ή συγκίνησή του και τα δάκρυα δέν τον άφρσαν να κοιμηθί.

Την άλλη μέρα το πρωί, οι φυλακες έτρεξαν κατάχλωμοι και τον έληροφόρησαν ότι ειχαν δη το φυλακισμένο του περιετέρου να πηδάη από το παράθυρο στον κήπο, να διευθύνεται τρέχοντας προς την πόρτα του φράχτη και κατοπάν να εξαφανίεται.

Ο τραπέζιτης ε ήγχε άμέσως με τους άνθρώπους του στο περίπτερο και πιστοποίησε τη φυγή του φυλακισμένου. Για να μη προκαλέσει άδικους φησαρίες, πήρε άπ' το τραπέζι το γραμμειον χαρτί και, όταν έγώρισε στο σπίτι του, το φίλησε στο χρηματοκιβώτιό του.

A. ΓΣΧΩΦ

πρις. Τα τραπέζια ειχαν κα αληφθή από τον γνωστότερον άθηναιζόν κόσμον, όποτε ν' άποδίεται έντόπος ειδικού χορού.

— Οι ώματες της βραδιάς εινε ή κ. Ν. Χωρέμη, το γένος Μπάρσαρη, πολύ γοητευτική φυλογονμία, κ. Μπακοπούλου, της όποιας ή λεπτοτάτη εμμορφά εινε όντονισμένη πάντοτε με την κομψήν τουαλέτα της, Δίς Αλική Διπλαράου με κόκκινα, Δίς Κάπρη με κιτρινα, κ. Εύ. Μπαλατζή, Δίς Αίζα Καλέργη, σάν φρεσκοκομμένο τριαντάφυλλο, κ. Γεωργολοπούου με κιτρινα, Δίς Νικολαΐδη, αλληθινά «Σάτζ», Δίς Χατζηπαργήρη πολύ εμμορφη με άσπρα, Δες Αελέ και Άλεξ. Βεζάνη, πολύ χαριτωμένες σιλουέτες με μετέ, Δίς Κάπαρη με κιτρινα, Δίς Νέπη Δημητριάδη με ρός, πράσινα και δαντελά με θαυμασία κούπ, Δίς Ρόζα Λινιότι, εμφάνις που της διακρίνει ένα «κασέ» ιδιαιτέρως με θαυμάσιον φορεμα άλο άσπρο ταρά.

— Την παραμονή του Νέου Έτους, Ρεβεγιόν παρά τω στρατηγώ και τή κ. Μπαλλιδόν.

— Αΐθουσαι εύχρησται, στο βάθος διευθετημένη σσηνή προαναγγέλει μία άσσηνή «άτρυξίνον».

— Προηγήθη μία άλλη καλλιτεχνική απόλυσις, το πράγματι άξιοθαύμαστον παζέμο της Δος Ξ. Άξελου ής άτιδωσεν πολλήν τέχνην Μπετόβεν και Αιστ.

— Επηκολούθησεν το μονόπρακτο έργον του Άλφρε ντε Μυσσέ «Κατρί» παρά έρασιτεχνών Δδων, Μπαλλιδόν φέρουσα μαύρο ταρά στίλι και Δος Φαριάη με άσπρα και ρός στίλι τουαλέτα, γεμοφορθηθείσαι ένθουσιωδώς για την τεχνικήν απόδοσιν.

— Περιεφρέθησαν πρόσβυ: Γαλλιας και κ. Κλεμάν Σιμόν, πρόσβυ: Άμερικης και κ. Σάινιερ, πρόσβυ: Ιταλίας και κ. Άρλοτια με λευκά, πρόσβυ: Πολωνίας και κ. Γιούργεβιτς, στρατηγός και Δίς Θ. Φραντζή με φρέζ, Άπουριός των Ναυαίων και κ. Άργυροπούλου, ή Δίς Π. Άργυροπούλου με λευκά, κ. και κ. Γ. Καρανταγή με βι- ρός, κ. και κ. Άλ. Μαζηρωτή με μαύρα, κ. και κ. Π. Τουαδωρη με βελούδο μπλέ, κ. και κ. Μανέια, κ. και κ. Κογιέζκο πολύ ιύμορφη με μπλε τρυκαυά, κ. και κ. Τριμυρι με τουλιαν ρός, κ. Σεβαστοπούλου, κ. και κ. Μαλτινιώη με λευκή τουαλέτα, ή κ. Φαγκαλά με ταρά ρός, κ. Μτοια έξ Άλεξανδρείας έλεγάντικη εμφάνις με λευκή τουαλέτα, Κόμησα ντε Κοριέζ, φοριστάτη με κιτρινα.

Η ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό Νυφικό Φόρεμα

(Από την έν Ζαπτιέφ "Έκθεσιν του κ. Δημ. Γυλιόσση)

Παπτάς, Σκένδερ και άλλοι.

— Έπακολούθησεν χορός ζωηρότατος μέχρι πρωτών ώρών.

— Έπίσης Ρεβεγιόν παρά τω κ. και τή κ. Γ. Γυλιόστρα.

— Η οικοδοστονα εδεχτο τους κεκλημένους της με την χάριν που την διακρίνει φέρουσα τουαλέτα λευκή με άρζάν.

— Παρετέθη σουπέ θαυμασιόν.

— Διακρίνομεν κ. και κ. Π. Μπέπη με κόκκινα, κ. και κ. Π. Χέλλη πολύ όμορφη με κόκκινα, κ. και κ. Καρτάλη, κ. και κ. Ν. Πετρίτση, κ. και κ. Α. Τσουκαλά κ. ά.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Το «Μπουκέτο» μαζί με τις άλλες άνακαινίσεις του όρχεσ από των Χριστογενώνων να στολιζή το έξωφυλλό του με πίνακας μεγάλων ζωγράφων. Στο Χριστογεννητικό φύλλο έδημοσιεύθη ο περίφημος πίναξ του Ραφαήλ. Η Παγαγία με τον μικρόν 'Ιησούν και στο Πρωτοχρονιάτικό ο Πότης του Μπέλμερ.

Η εικών του σημερινού έξωφυλλου εινε έργον του μεγάλου Γερμανού ζωγράφου Γκρόυεν ε.

Το «Μπουκέτο» θα συνεχισή τον δημοσίωσιν εκλεκτών ζωγραφικών πίνακων μεγάλων ζωγράφων, Έλλήνων και ξένων, κ' έτσι οι άναγνώσται του θα άποκτήσουν μιὰ συλλογή καλλιτεχνικών εικόνων.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο κ. Σωτήριος Τσουγρούπουλος και ή Δίς Μαρία Γ. Μουμουτζή ηραβωνίσθησαν. Η Λευκή θυνας του «Μπουκέτου» εύχεται όλοψυχώς ταχεαν την στέγην.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΕΡΙ ΔΥΡΙΩΝ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Έκτός της άλλης έκλεκτής ύλης της, και το νέον μας ά- νάγνωσμα: ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ — ΟΙ ΒΥΚΟΛΑΕΣ — ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ — ΟΙ ΜΑΓΟΙ διά μέσου των αιώνων, του Δομινικανού Μοναχού ΜΑΤΘΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΑΝΤΟ έξοριστού της 'Ιερής Έξέτάσεως, κλπ. κλπ.

A. ΓΣΧΩΦ

ΡΟΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ

ΤΗΝ κεντρική πλατεία, μπρός στο αθηροδρομικό σταθμό της κομποπόλεως, ένα ζευγάρι νεονύμφων έκανε τον περιπάτο του. Έκεινος είχε περάσει το μπράτσο του στη μέση της, κι εκείνη πάλι άκουμπουσε τρυφερά έπάνω του και έτσι ήταν ευτυχισμένοι. Τό φεγγάρι τους έστραβοκόκκιζε, ανάμεσα απ' τα σύννεφα και έπειτα κρυβόταν μέσα σ' αυτά, ίσως από φθόνο, ίσως από μελαγχολία, βλέποντας πως ήταν πολύ νόστονο και μάταιο, να ζή αυτό μόνο κι έρημο, χωρίς κανένα σύντροφο στη ζωή του.

Η άερόσφαιρα ήταν βαρεία, φορτωμένη απ' το άρωμα πού άφηναν οι κρίνοι και η πασαλιές. Απ' τό άπέναντι μέρος της σιδηροδρομικής γραμμής κελαδοσε ένας κοκκός.

Τι ώρα πού είνε εδώ! Έλεγε εκείνη. Νομίζω κανείς πως όλα αυτά αποτελούν ένα όνειρο. Κότταζε τι ώρα πού είνε, εκεί κάτω, το μικρό δασύλλο! Τι χαριτωμένη πού είνε οι τηλεγραφικοί στύλοι καθώς στέκονται όρθιοι, βουβού κι άκίνητοι! Δίνουν ζωή σ' όλη την γύρω έξοχή, Σάστσια, και φαίνονται σάν να μάς λένε πως πέρα μακριά, υπάρχει πολιτισμός και άνθρωποι πολιτισμένοι. Δέν νομίζεις, αγαπούλα μου, αλήθεια, ότι ή έλαφρά αυτή αύρα φέρνει σι' αυτά μας τόν θόρυβο κάποιου τρέινου, πού φθάνει; — Ναι... Αλλά πώς τρέχουν τα χέρια σου, αγαπημένη μου... Φαίνεται ταγαμένη σάν νάχης όγους, Βάρια.

- Δέν πιστεύω;
- Και τι φαι μάς έχουν κρειάδες γι' άπόψε;
- Λαχανόσουπα και κοτόπουλο.

Γιά μάς τους δυό ένα κοτόπουλο είνε άφκετό. Έπειτα γιά σένα έφεραν απ' την πολιτεία σαρδέλλες και χαριόνα...

Έκείνη τή στιγμή, τό φεγγάρι κρύφτηκε πίσω απ' τα σύννεφα. Η ευτυχία των ανθρώπων, ή ευδαιμονία των δυό εκείνων έροστευμένω, τού θύμιζε τή μοναξιά του και τό έρημικό του κρεβάτι, εκεί πέρα, πίσω απ' τα δάση και τις κοιλάδες...

Τι χαρά! φώναζε άξαφνα ζωηρά ή Βάρια. Έρχεται τό τρέινο! Νάτο!...

Τρία τεράστια πύρινα μάτια παρουσιάστηκαν πέρα στόν δρόμονα. Ο σταθμάχος βγήκε έξω απ' τό κτίριο του σταθμού. Έδώ κι' εκεί δίπλα στις σιδηροδρομικές γραμμές, έλαμψαν τα φώτα των σημάτων.

Πάμε να ιδούμε τό τρέινο, κι' από κει πηγαινουμε στό σπίτι μας, είνε ό Σάστσια μ' ένα χαμογερό. Τι θαυμάσια πού αισθάνομαι τόν έαυτό μου, Βάρια, όταν βρίσκομαι κοντά σου, πρόσθεσε τρυφερά, σκευθοντας προς τό μέρος της γυναίκας του. Τόσο θαυμάσια πού μου φαίνεται, σάν να μην είνε αλήθεια, σάν να όνειρεύομαι...

Έτσι σφιχαγκαλιασμένοι προχώρησαν προς τόν σταθμό. Τό μαύρο θηρίο μέ τα πύρινα μάτια λυότασε την ταχύτητά του, πλησιάζοντας προς τό σταθμό κι' έπειτα σταμάτησε άπότομα.

Απ' τα μισοφωτισμένα παραθύρια των βαγονιών μέ τα θολά τζάμια, έπρόβαλαν τότε μισοκοιμισμένες ψυχογονιές, καπέλλα άνδρικά και γυναικεία, πλάτες και γακαδάς πανωφοριών.

Οι δυό νεόπαντροι, πάντοτε σφιχαγκαλιασμένοι, περιεργάζονταν τους ταξειδιώτες.

Ξαπνικά, μέσ' από να βαγών, άκούσθηκαν ζωηρές χαρούμενες κραυγές: — Α, ά! ή Βάρια και ό άνδρας της ήρθαν να μάς προύπαντήσουν. Νάτοι! Βερένκη! Βερένκη! Έδώ είμαστε!...

Χρυσά βραχιόλια, σκουλαρίκια και δαχτυλίδια; Τό έπιχειρήμα ήταν άκαταμάχητο και τέλος, ύστερα από πολλές παρακλήσεις των δημογρόνων, ό καπετάν πασάς συμφώνησε να τού πάνε τα μιά απ' δσα ζήτησε. Καταγανακτισμένοι οι Χιώτες έκαναν συνέλευση και άποφάσαν να μην επιτρέψουν στό έξης τις γυναίκες τους να φορούν πολύτιμα κομμήματα. Κατώρθωσαν μέλιτσα ώστε να έπαβάλη και άφορισμό ή Έκκλησία γιά τις παραβάτες. Ούτε όμος ή άπειλές και ή συνελυσεις των άνδρων, ούτε οι τρομοεφοί κεραυνού τού άφορισμού κατώρθωσαν τίποτε. Η Χιώτισσες έξακολουθούσαν να φορούν τα κόσμηματά τους.

Τότε οι Χιώτες κατέψαγαν στόν Πατριάρχη. Κι' ό Πατριάρχης έδωκε ρητή άπαγόρευση σχετικώς. Η άπαγόρευση αυτή έγνε άφορμή να κληρονομήσουν ή Χιώτισσες τα κοσμηματά τους. Δέν τα φορούσαν πάλιν ούτε σε γάμους ούτε σε πανηγύρια. Μά τι σημαίνει; Είχαν ένα άλλο στολίδι ή φημιγόμενες νησιώτισσες. Τήν όμορφιά τους! Στολίδι πού κανείς δέν μπορούσε να τούς τό άπαγορεύσει. Στολίδι άτίμητο. Στολίδι πού τις έκανε ξεκουστές σ' όλο τόν κόσμο...

Τι φορική επιδρομή, Θεέ μου!...

Ο άνθρωπος πού μιλούσε έτσι, ήταν ένας άνδρας ψηλός και χονδρός, μέ φουσκωμένα μάγουλα και δυή καλσαφά, μέ δυό φουντωτές άστρες φοβορίτες.

Έν τή μεταξύ απ' τό ίδιο βαγόνι κατέβηκαν δυό κορίτσια, τα όποια οίχθηκαν στό λαμό της Βάρια. Πίσω απ' τα κορίτσια έμφανίσθηκαν μία γυναίκα κοντοχονδρη, ένας κύριος, ό κύριος έκεινος πού είχε φωνάξει πίσω απ' τό παράθυρο τού βαγονιού, πίσω απ' αυτόν δυό νέοι μέ στολές μαθητών τού γυμνασίου, φορτωμένοι μέ βελιές και πίσω απ' τους φορτωμένους μαθητές τού γυμνασίου, ή γκυβερνάντα των κοριτσιών και άκόμη πίσω απ' τήν γκυβερνάντα, ή γαριά!...

Νά 'μαστε! Έπί τέλος, έφθάσαμε! φώναζε χαρούμενος πάντα ό ψηλός χονδρός κύριος. Έδώ παιδιά, εδώ κορίτσια, εδώ γαριά. Προχώρησε προς τους δυό νεόπαντρους και, ενώ έσφιγγε μέ διαχτυλικότητα τό χέρι τού Σάστσια, είνε μέ τόν ίδιο πάντα τόνο:

Θά έλεγε κανείς πως μάς περιμέναμε μέ άγωνία! Θά είχατε θυμώσει πειά μέ τόν γέρο θείο σας (έννοοις τόν έαυτό του) πού δέν έρχόταν να σάς ιδή. Τι χαρά, τι χαρά!

Πήρε μιά άνάσσα κι' έπειτα γυρίζοντας προς τα μέλη της οικογενείας του, ξαναφώναζε μέ τόνο τρυφερής προστάξης:

Αί, παιδιά! Κόλα, Κόστια, Νίνα, Φίρα... παιδιά! Άγκαλιάστε λοιπόν τόν ξάδερφό σας τόν Σάστσια, άγκαλιάστε τον, φιλήστε τον! Είμαστε όλοι δικοί σου, πρόσθεσε άποτεινόμενος στόν Σάστσια, είμαστε δικοί σου μέ τους προγόνους και τούς άπογόνους μας, δικοί σου γιά άρκετές μέρες. Θά χορτάσης τή συντροφιά μας. Α! Και να σου τό πό άπό τώρα. Μαζύ μέ τήν έθιμοτυπία. Δέν θέλουμε κομπλιμέντα...

Οι δυό νεόπαντροι έβριναν άφονοι. Καθώς κούτταζαν τό θείο μέ όλα εκείνα τα αναριθμητα μέλη της οικογενείας του, τους είνε πιασίοι, τρεμύλια, μιά τρεμύλια δυνατή κι' άπειρίγηλη, πού τους έκοβε τήν λαλιά.

Μιά δυσάρεστη εικόνα πέρασε απ' τό μυαλό τού Σάστσια. Έβλεπε τή δύσκολη θέσι στήν όποία θά βρισκόταν αυτός και ή γυναίκα του μέ τους ξένους των. Έπρεπε να τους παραχωρήσουν τα τρία δωμάτια απ' τα όποια άπέτελει ή κατοικία τους, μέ όλα τους τα έξορηματα, κρεβάτια, καναπέδες, μαζιλίκια, σκεπάσματα και άκόμη να τους προσφέρουν τό χαριόνα, τις σαρδέλλες, τό κοτόπουλο και τή λαχανόσουπα, τα όποια όστόσο μόλις έφθαναν γιά να χορτάσει αυτός κι' ή γυναίκα του. Έβλεπε άκόμη τή θεία να ξεφωνίζει απ' τό πρωί ως τό βράδυ τις σνεσιθωμένες της λεγευμιάδες, τα βάσανα της, τα παράτονα έναντίον του συζύγου της, πού την κατηγορούσε επί άνικανότητας, να άναφέρει διαρκώς μέ ύπερηφάνεια τήν άριστοκρατική καταγωγή της και να τονίζει κάθε λόγο και λιγάκι ότι αυτή κατάγεται απ' τήν οικογένεια των βαρώνων Φίντινις. Έβλεπε άκόμη τήν γαριά, πού θά ήταν ύποχρεωμένος να της κρατάει συντροφιά και τέλος τόν γέρο θείο, ό όποιος θά τόν ξεφρέλαινε μέ τις φωνές του!

Όλα αυτά τα είνε σέ μού σημαία όπτασία ό Σάστσια και τό πρόσωπό του έσκυθότασε και πήρε μιά έκφρασι σκληρή. Τι θά τους έκανε λοιπόν όλους αυτός! Τι φορική επιδρομή, Θεέ μου!...

Γύρισε προς τήν νεαρή γυναίκα του, την κούτταζε μέ ύφος δυσάρεστημένο και μονορούσιος σφιγγοντας τα δόντια του:

Όλοι αυτοί ήρθαν γιά σένα. Αυτοί είνε οι Ξένοι σου πού να τους πάρη ό διάβολος, να τους πάρη!...

Όχι, όχι, αυτοί ήρθαν γιά σένα! άποκρίθηκε ή Βάρια κατακτρινη, μέ τό ίδιο ύφος.

Κάθε άλλο! Ηρθαν γιά σένα!

Γιά σένα σου λέω! έπανέλιξε έντονα ή Βάρια μέ άστραπές στά μάτια.

Όχι, αγαπητή μου φίλη, Ηρθαν γιά σένα. Είνε συγγενείς σου! Είνε δικοί σου φιλοξενούμενοι!

Έκείνη τή στιγμή άκούσθηκε έντονη και χαρούμενη πάντοτε ή φωνή τού θείου.

Λοιπόν Βερένκη, Σάστσια! Τι καθόσαστε και κρυφομύλατε έκει. Αφήστε τα γλυκομύληματα. Τα λέτε και άλλη ώρα...

Ο Σάστσια γύρισε τό πρόσωπό του και μ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο τούς είνε: — Σάς παρακαλώ, σάς παρακαλώ...

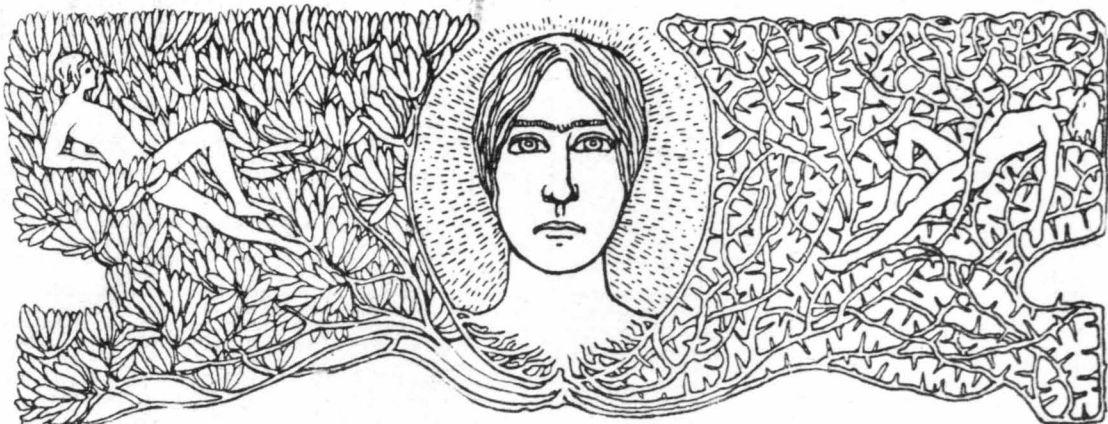
Τό φεγγάρι ξαναβάρηκε πάλι, άνάμεσα στά σύννεφα, μέ ύφος όμοιο χαρούμενο πειά. Τώρα φαίνονται χαρούμενο κι' ευτυχισμένο, χωρίς φθόνο. Ηταν εύχαριστημένο γιατί άυτό δέν είχε συγγενείς...

Ο Σάστσια γύρισε τό πρόσωπό του γιά να μην ιδούν οι Ξένοι του τή έκφρασι της φύσκας και της άπελιτύσε πού τόν είχε καταλάβει κι' έπανέλαβε ψιθυριστά:

Σάς παρακαλώ, αγαπητοί συγγενείς. Όρτίστε! Περάστε...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

«Νά, καλέ μου, κύριε, σ' αυτό τό μικρό δάσος, πέρ' απ' τό χειμάρρο, γίνηκε κάποτε ένα εγκλήμα. 'Ο μακαρίτης ο πατέρας μου—πού ο Θεός νά συχωράη τήν ψυχή του—πήγαινε σ' άφεντικό του μιά μέρα πεντακόσια ρούμπλια. Ήτανε τό νοίκι μισού χρόνου που πλήρωναν οι μουζικιοί τών χωριών μας γιά τά κτήματα που τούς νοίκιαζε. 'Ο πατέρας μου φοβότανε τό Θεό και διάβαζε ταχτικά τίς Γραφές. Γι' αυτό τό λόγο οι μουζικιοί μας τόν έκτιμούσανε πολύ και, όταν ήτανε νά στείλουνε κανένα στην πολιτεία γιά νά μιλήση στις άρχές ή γιά νά πάη χρήματα, έστέλναν πάντοτε τόν πατέρα μου. Δέν ήτανε συνηθισμένος άνθρωπος ο πατέρας μου. 'Όσότε, χωρίς νά θέλω νά τόν προσβάλω, θά σάς πώ ότι είχε κι' αυτός μιά άσπεία άδυναμία: άγαπούσε πολύ τό ποτό. Ήταν άδύνατο νά περάση μπρός από χάνι χωρίς νά μπη μέσα και νά πιη ένα ποτήρι. Και τότε, άντίο έννοιες!

'Ο πατέρας μου ήξερε τήν άδυναμία του αυτή και κάθε φορά που πήγαινε στην πολιτεία ξένα λεπτά, μ' έπαιρνε μαζί του ή έπαιρνε τή μικρή μου άδερφή τήν 'Ανιούτκα γιά νά έχωμε τό πους μη τόν πάρη ο ύπνος πουνθενά ή μήπως τού πέσουν τά λεπτά από πάνω του.

Γιά νά σάς μιλήσω ειλικρινώς, όλη μας ή οικογένεια, είχε τήν ίδια άδυναμία με τόν πατέρα μου γιά τή βότκα. Νά έγώ: ξέρω νά διαβάσω και νά γράφω και ξεη δολόκληρα χρόνια ήμουν υπάλληλος τ' ένα κληνιμπόριο τής πολιτείας, μπορώ νά κουβεντιάζω με όποιονδήποτε σπουδαγμένο κύριο, μπορώ νά λέω άμωρα λόγια, μιά τι νά θέλετε όλα αυτά, μιά κ' έχω τό ίδιο πάθος με τόν πατέρα μου. Ή βότκα, όπως διάβασα σ' ένα βιβλίο, εινε τό αίμα τού Σατανά. Και αυτό εινε μιά μεγάλη αλήθεια, καλέ μου κύριε. Ή βότκα με κατάντησε έτσι φτωχό άμαξά, όπως με βλέπετε, άμωροφωτο σά μουζικιο που δέν ξέρει νά διαβάξη...

Ας ξαναγυρισουμε όμως στην ιστορία μας... 'Ο πατέρας μου, όπως σάς ειλπα, πήγαινε λεπτά σ' άφεντικό στην πολιτεία. Ή 'Ανιούτκα τόν συνάδευε, που ήταν εκείνη τήν εποχή έφτά-όχτώ χρόνων κ' έμοιαζε μ' ένα παρατάκι τόσο δά, που μόλις φαίνεται. 'Ως τό Καλάντινο όλα πήγαν καλά: ο πατέρας μου δέν είχε μεθύσει άκόμα. Μά μόλις έφτασαν στό Καλαντινίκ και μπήκαν στό χάνι τού Μοισόσικα, άμέσως τόν πατέρα μου, τόν κυριεύσει ή άδυναμία του. 'Αφού άδειασε μονοροδιφι μερικά ποτηράκια, ή γλώσσα του λύθηκε κ' άρχισε νά κοροιδεύεται μπρός στους άλλους πελάτες:

— Είμαι, έλεγε, ένας φτωχός άνθρωπάκος κ' όμως έχω αυτή τή στιγμή πεντακόσια ρούμπλια στην τσέπη μου!... Ποιός άλλος έχει τόσα... Θά μποροείνα, άν ήθελα, ν' αγοράσω μ' αυτά όλη τήν ταβέρνα μαζί με τόν ταβερνιάρη τής, τήν γυναίκα του τήν 'Εβραία και τά εβραϊόπουλά τους... Μπορώ νά τ' αγοράσω δυό φορές δλ' αυτά!

'Αφού ο πατέρας μου άστειεύθηκε έτσι, άρχισε κατόπι νά παραπονιέται.

— Χριστιανό, ειλπε, εινε μεγάλη δυστυχία νάνα κανένας πλούσιος, νάνα έμπορος ή κάτι παρόμοιο... Άμα δέν έχει κανείς λεπτά, δέν έχει ούτε σκοτούρες... μιά όταν έχη λεπτά, πρέπει νάχη

πάντα τό νού του στην τσέπη, του γιά νά μην τόν κλέψουν οι κακοί άνθρωποι... Εινε τρομερό σ' όποιον έχει πολλά λεπτά νά ζή ανάμεσα σόν άλλο κόσμο...

Οι άλλοι πελάτες τής ταβέρνας άκουγαν φυσικά τά λόγια αυτά του πατέρα μου και διάφορες σκέψεις γεννιόντουσαν μέσ' στό μυαλό τους... Κατασκεύαζαν τότε τή σιδηροδρομική γραμμή τού Καλαντινίκ κ' είχαν μαζεφτή κεί πέρα εργάτες κάθε λογής γιά νά δουλέψουν. Οι περισσότεροί τους ήταν ύποπτα στοιχία. Όταν τό πήρε χαμπάρι αυτό ο πατέρας μου, ήτανε πειά άργά. Τά λόγια δέν εινε σπουρνιτάκια: άμα πετάξουν μιά φορά δέ μπορεί νά τά ξαναπιάση κανείς ποτέ...

'Ο πατέρας μου κ' ή αδελφή μου, καλέ μου κύριε, έφγαν από τό χάνι και τράβηξαν ανάμεσα στό δάσος, όταν έξαφνα είδαν πως κάποιος έχοχταν καθάλλα από πίσω τους. 'Ο πατέρας μου—αυτό τό ξέρω καλά— δέν ήτανε καθόλου δειλός, μά βλέποντας τόν καθάλλο, άμέσως τού πέρασαν χίλιες-δυό ύποψεις άπ' τό μυαλό. 'Ο δρόμος τού δάσους αυτού δέν ήταν καθόλου πολυσύχναστος: δέν έπερνούσαν παρά κάφρα με σανά και με ξύλα: ένας καθάλλορος δέν είχε καμιά δουλειά εκεί μέσα, προπάντων στην εποχή που όλος ο κόσμος δούλευε στά χωράφια. 'Αν περνούσε κανείς, δέν είχε βέβαια καλό σκοπό...

— Θάίλες κανείς ότι μάς παρακολουθού... Είπε ο πατέρας μου στην 'Ανιούτκα. Καλάζουν πολύ γρήγορα... Έκανα πολύ άσχημα πού φάνηκα τόσο άνοιχτόστομος στην ταβέρνα... Δέν κατάνια καλύτερα τή γλώσσα μου... 'Αλλοίμονο, κόρη μου, έχω κακά προαισθήματα...

Σκέφθηκε λίγο τόν κίνδυνο που διέτρεχε κ' έπειτα ειλπε στην άδερφή μου:

— Τά πράγματα εινε άσχημα... Φαίνεται ότι μάς παρακολουθούν γιά νά μάς πάρουν τό λεπτά... Γι' αυτό, άγαπημένη μου 'Ανιούτκα, πάρε έσύ μικρούλα μου, τά λεπτά, χω' τα μέσ' στό μπουστό σου και πήγαινε κρύφου πίσω από κανένα βάτο... 'Αν τά πράγματα ερθουν όπως άλλοιμονο, τά φαντάζομαι και μου ριχτούν γιά νά με ληστέψουν, έσύ τρέχα στή μητέρα σου και παράδωσέ τής τά λεπτά γιά νά τά πάη σ' άφεντικό. Μονάχα πρόσζε νά μη σέ πάρη χαμπάρι κανείς, όποιονδήποτε κι' άν εινε αυτός. Τράβα ποτέ από τό δάσος, ποτέ από

τίς ρεμματιές, έτσι που νά μη σέ δη κανείς... Βάλε τά πόδια σου στόν όμο σου κ' επικάλεισου τή βοήθεια τού πολυέλεου Θεού. 'Ο Χριστός μαζί σου!

'Ο πατέρας μου έδωσε στην 'Ανιούτκα τό δέμα με τά λεπτά. Τότε αυτή έφγυε, έπληξε και διάλεξε τό πιο πυκνό σύδενδρο και χώθηκε μέσα.

Σέ λίγο, τρείς καθάλλορδες έφτασαν τόν πατέρα μου στό δρόμο του: ο ένας ήταν ψηλός, χοντροκαμμένος, με κόκκινο πουκάμισο και ψηλές μπότες. Οι άλλοι δυό ήταν ξεσκισμένοι, λυγδιασμένοι και φαινότουσαν σάν άλγες. Τά πράγματα, καλέ μου κύριε, έφγαν άκριβώς όπως τά είχε προβλέφει ο πατέρας μου. 'Ο άνθρωπος με τό κόκκινο πουκάμισο, ένας ρωμάλιος μουζίκιος, κρύφτηκε τό άλογο του και άμέσως κ' οι τρείς τους

'Η 'Ανιούτκα ήταν τότε έφτά-όχτώ χρόνων

οίχτηκαν άπάνω στο φτωχό μου πατέρα :

— Στάσου, γουρουνί, γαιδοίρι! τού φώναξαν. Πού εινε τα λεφτά ;

— Ποιά λεφτά ; άπάντησε εκείνος, κάνοντας τόν άνήξερο. Πηγαίνε στο διάβολο !

— Τα λεφτά που πηγαίνεις στ' άφεντικό σου για τ' άνεκα... Δόσα μας άμείσος, γουρουνί, γαιδοίρι, μουλάρι... Άλλοίως είσαι χαμένος !... Θά πεθάνεις χωρίς να εφομολογηθής σε παπά !

Και άμέσως άρχισαν να κακοποιούν τ' άδυστηριμένο μου πατέρα, ο όποιος, άντι να τούς παρακαλέση ή να κλάψη ή να κινή ή να πει τίποτε άλλο, άρχισε να τούς φέρνεται μ' αυτός μ' άνάλογο τρόπο, άγρα μ' άπότομα.

— Τι γυρεύετε άπό μένα, κατηραμένοι ; τούς έλεγε. Άνθρωποι τού σχοινίου και τού παλουκιού, δέν έχετε Θεό μέσα σας... Δέν θέλετε λεφτά έσεις, άλλα έξλο, έξλο που να μαριόσουν ή πλάτες σας για τρία χρόνια !... Σεφορτώθηκε με παληανθρώποι, γιατί άλλοις θά υπερασπιστώ κ' έχω τόν άντιό μου. Μέσ' τών τσέπη μου έχω ένα πιστόλι μ' έξη σφαίρες !...

Μά τά λόγια αυτά θύμισαν περισσότερο τούς κακούργους, οι όποιοι άρχισαν να χτυπάνε τόν πατέρα μου με ό,τι είχαν άπάνω τους.

Τόν έφωσαν άπό πάνω ως κάτω, μά δέν τού βρήκαν τίποτε. Τού έβγαλαν κ' αυτές τίς μπότες και τού τίς πήραν, αφήνοντάς τον ξεπόλυτο. Όταν είδαν ότι ο πατέρας μου, παρ' όλο τ' έξλο που έφαγε, τούς έβριζε όλοένα και πιο πολύ, άρχισαν να τόν βασανίζουν με χιλιους - δυό τρόπους. Ένωμεταξύ ή Άνιούτκα είχε καθήσκει μέσ' στο στένδρο και ή δυστηριμένη τά έβλεπε όλα. Όταν τέλος είδε τόν πατέρα μου να σωρίζεται κάτω ροχαίνοντας, σηκώθηκε κ' άρχισε να τρέχη μέσ' άπό τά δένδρα και τά χαντάκια, τραβώντας για τ' σπίτι.

μικρούλα. Δέν ήξερε τ' όνομα της.

“Ο Ντανίλιτς πήρε τήν κόρη στείλι του...”

“Η Άνιούτκα ήταν μικρούλα, πολύ δρόμο και τραβούσε κατ' εθείαν έμπρός, χωρίς να ξέρη πού πηγαίνει. Τό σπίτι μας θά άπειζε άπό τό μέρος έκκεινο ίσαμε δέκα βέρσατα. Ένας άλλος θάκανε τό διάστημα αυτό μέσα σε μιά ώρα, μά ένα παιδί, τό καταλαβαίνετε αυτό, κάνει ένα βήμα μπρός και δυό πίσω και δέν εινε καθόλου εύκολο να περπατάη κανείς ξεπόλυτος στ' άγκάθια και στις τσουκνίδες. Πρέπει γάψη συνηθείς, ενώ ή άδερφή μου δέν έκανε τίποτε άλλο παρά να ζερταίνεται κοντά στο τζάκι ή να σουρνεταί στην αυλή του σπιτιού μας. Φοβόταν μάλιστα ως τότε να πάη μονη της στο δάσος.

Κατά τό βράδυ, ή Άνιούτκα έφτανε κοντά σε μιά καλύβα. Ήταν ή καλύβα τού δασοφύλακος, πίσω άπ' τό Σουκορούκοβο, μέσα σ' ένα κρητικό διάσος πού τό νοίκιαζαν καρβουνιαροί. Κτύπησε τήν πόρτα, ή γυναίκα τού δασοφύλακος βγήκε έξω. Άμέσως ή Άνιούτκα αναλόηθηκε σε λημνούς και τής άφηγήθηκε με κάθε ειλικρίνεια όλα όσα είχαν συμβεί στον πατέρα μου και σ' αυτήνη. Τής μίλησε άκόμα και για τά λεπτά που κρατούσε έτανω της. Ή γυναίκα τού δασοφύλακος έκανε πώς τήν λυπάται.

— Κόρη μου, φτωχή μου κόρη, τής ειπε, είσαι τόσο μικρούλα πού ο Θεός σε λυτήθηκε και σε φύλαξε ! Άγαπημένο μου παιδί, έμπα μέσ' στην καλύβα μας ! θά σου δώσω τούλάχιτο να φας !

Καλόπισσε τήν Άνιούτκα, τής έβγαλε να φάη και να πιη κ' έκλαψε άκόμα μέσ' της. Μά δυό λόγια, ή γυναίκα τού δασοφύλακος προσηύχθηκε τόσο τήν άδερφή μου, ώστε εκείνη—φανταστήτε !— τής έμπιστεύθηκε τά λεπτά.

— Θά σού τά κρύψω, φής μου, και θά σού τά ξαναδώσω αύριο τό πρωτ... Έγώ θά σε πώω ως τό σπίτι σου, πουλάκι μου...

Ή γυναίκα πήρε τό χόρημα κ' έβγαλε κατόπι τήν Άνιούτκα να κοιμηθί, πλάσι τού τζάκι έπάνω σε κάτι σκοπέδες άπο σημηδες. Εκεί κοιμόταν κ' ή κόρη της, ένα κοριτσάκι τής ηλικίας τής Άνιούτσκας μας. Ή Άνιούτκα μάς έλεγε άργότερα τή μισωδία πού είχαν αυτές ή σκοπέτες : μύριαν μέλι. Ή Άνιούτκα επαλώθηκε, μά δε μπόρεσε να κοιμηθί. Έκλαψε σγα-οιμη, θρηνώντας τόν πατέρα της και φοβόταν. Είχαν περάσει, καλή μου κώρη, μιά δυό - ώρες, όταν είδε άξαφνα να μπαίνουν μέσα στην καλύβα οι τρεις λησται πού είχαν βεσανίσκει τόν πατέρα της. “Ο ψηλότερος, αυτός με τό κόκκινο πουκάμισο—ο άρχηγός τους—πλησίασε τήν γυναίκα και τής ειπε :

— Άσχημα νανάτα, γυναίκα μου... Πήραμε στο λαίμο μας μιά ψυχή χωρίς κανένα κέρδος. Σκοτώσαμε έναν άνθρωπο τό μεσημέρι πού δέν είχε πενήτα άπάνω του.

— Έτσι λοιπόν ; Ο άνθρωπος με τό κόκκινο πουκάμισο ήταν ο άνδρας τής γυναίκας, πού φιλοξενούσε τήν Άνιούτκα ;

— Ένας άνθρωπος, είπαν κατόπι και οι σύντροφοί του, σκοτώθηκε για τό τίποτε. Βαρώναιε τή συνειδήσή μας κ' ένα έγκλημα, χω ρ ι ε

νάχο υμε
δι ά φ ο
ρο !...
Η γυ
να τ ι α α

τούς κούταξε και τούς τρεις και χαμογέλασε.

— Γιατί γέλας, έμμελαμένη ; τής φώναξε ο άνδρας της.

— Γέλω γιατί χωρίς να κάνω κανένα έγκλημα, χωρίς να βαρύνω μ' αυτό τή συνειδήσή μου, έπληρα έχω τά λεφτά...

— Ποιά λεφτά ; ρώτησαν κ' οι τρεις. Τι μάς τσαμπουνιάς ; τρελλάθηκες ;

— Δέστε μόνοι σας άν τρελλάθηκα. Και ή γυναίκα έβισε τό δέμα και τούς έδειξε τά λεπτά πού είχε πάρει άπ' τήν Άνιούτκα μας, ή καταραμένη. Έπειτα τούς τά διηγήθηκε όλα : πώς ή Άνιούτκα είχε φτάσει στην καλύβα, τής ειχε πει και όλα τάλλα. Άμέσως οι δολοφόνοι άλλάλαξαν άπ' τή χαρά τους. Έπειτα μοίρασαν μεταξύ τους τά λεπτά και λίγο έλειψε να πισαιτούν άπάνω στη μοισαία. Τέλος κάθησαν γύρω άπό ένα τραπέζι για τ' γλεντίσιου.

Ένωμεταξύ ή φτωχούλα ή Άνιούτκα, ξεπλωμένη καθώς ήταν, τάκουγε όλα όσα έλεγαν και σπάρταζε άπό τό φόβο της, σαν τό ψάρι. Τι να κάνει ; Κατάλαβε άπό τά λόγια τους ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει κ' ότι τόν είχαν άφήσει, έτσι, σκοτωμένο, καταμεισε τού δρόμου, στο δάσος. Νόμισε τότε, μικρούλα καθώς ήταν, ότι οι λήκοι κ' οι σκύλοι θά τόν έτρωγαν. Φοβόταν άκόμα και για τόν άντιό της, φοβόταν μήπως τήν κλείσουν σε κανένα ύπόγειο, όπου θά τήν άφησαν να πεθάνη τής πείνας, για να μή μαρτυρησθί το έγκλημά τους.

Οι δολοφόνοι άφού έβγαλαν ό,τι βρισκόταν μέσ' στο σπίτι, έστειλαν τήν γυναίκα για να τους άγοράσει πιωτό. Τής έδωσαν πέντε ρουμπλια για ν' άγοράσει βότκα και γλυκό κρασί.

Γλεντούσαν με τά λεπτά τού θύματός τόν. Σε λίγο έστειλαν πάλι τή γυναίκα για να τούς πέρη κρασί· ήθελαν να πιούν τόσο, πού να μή δινάσουν πιά ποτέ.

— Θά γλεντήσουμε, έλεγαν, ως τό πρωτ. Έγουμε τώρα μπόλικά λεφτά. Δέ χρειάζονται οικονομίες.

Κατά τ' μεσάνυχτα, όταν πια είχαν μεθύσει για καλά, έστειλαν τρίτη φορά τή γυναίκα να τούς πέρη βότκα... Ο άρχηγός μοιρανούζοντας άρχισε να κερή βόλας μέσ' στην καλύβα.

— Ε, άδερφή, ειπε, σε μιά στιγμή, τί θά κάνουμε ; Πρέπει να ξεροτωθούμε τή μικρή... Άλλοίως αυτή θά μάς προδώση :

Κουβ έντιασαν, σκέφτηκαν κ' άποφάσισαν να μήν άφήσουν ζωντανή τήν Άνιούτκα : θά τής έκοψαν τό λαίμο. Εινε βέβαια τό εμψιχικό σήμαμα να σκοτώση κανείς έν' άθώο κοριτσάκι. Μονάχα ένας μεθυμένος ή ένας τρελλάς μπορεί να πέρη στην ψυχή του μιά τέτοια άμαρτία. Έπειτα άρχισαν να συζητούν επί μιά ώρα πάνω-κάτω πούός θά ήταν εκείνος πού θά τήν σκοτώανε. Ο ένας ήθελε να τή σκοτώσει ο άλλος και λίγο έλειψε να πισαιτούν άπάνω στη συζήτηση. Τέλος άποφάσισαν να βγάλουν κληρο. Ο κληρός έπεσε στον άρχηγό. Άμέσως εκείνος ήπιε ένα ποτήρι γεμάτο ως πάνω βότκα και βγήκε στην είσοδο για τ' πέρη τόν άντιό του.

Μά ή μικρή Άνιούτκα ειχε τό νού της. Κι' άν μικρή, σκέφτηκε κατι πού δε θάρχεται ούτε στο-μυαλό ενός σπουδαγμένου άνθρώπου. Ή καλύβα, ο Θεός τήν έμπελοχρήσθησε και τής έστειλε σ' εκείνες τίς τρομερές στιγμές λίγη γνώση. Ή, άκόμα, ο φόβος της τήν έκανε έξυτη. Οπισωδότησε, ή Άνιούτκα φάνηκε πιο έξυτη κ' άπ' τους τρεις κακούργους. Σηκώθηκε άθόρυβα άπ' τίς σκίπες πού κοιμόταν κ' άρχισε να προσηύχεται. Έπειτα πήρε τήν προβιά με τήν όποία τήν ειχε σκεπάσει ή γυναίκα τού άρχηγού και τήν έκρυψε πάνω άπό τό κοριτσάκι τους, πού κατ'ος εās είπα, κοιμότανε δίπλα της. Φόρεσε ύστερα τά ρούχα τού κοριτσιού κ' έτσι μεταμορφωμένη με τά ξένα ρούχα, διέσχισε τήν καλύβα, περιόνατας μπρος άπ' τούς μεθυμένους. Έκείνοι, νομιόντας πώς ήταν ή κόρη τού δασοφύλακα τού άρχηγού τους, ούτε τής έδωσαν κέν σημάσια. Εδύναος για τήν Άνιούτκα, πού ή γυναίκα τού δασοφύλακα, δε βρισκόταν μέσ' στην καλύβα : ειχε πάει ν' άγοράσει βότκα, άλλοις δε θά έξέφυγε άπό τά νύχια τών κακούργων, γιατί τό βλέμμα της γυναίκας εινε διαπεραστικό σαν τού γελαστό.

Ή Άνιούτκα βγήκε άπό τήν καλύβα και, χωρίς να ξέρη πού πήγαινε, τρέλασε στα πόδια. Όλη τή νύχτα πλανότανε μέσα στο δάσος. Μονάχα κατά τά ημερωράματα, κατώφλισσε να βροθί τό δρόμο. Ο Θεός τήν έβρήθηκε και άπάντησε σε λίγο τόν γραμματέα Ίγκορ Ντανίλιτς—πού ν' άράσει ή ψυχή του—πήγαινε να ψαρεύη στο ποτάμι. Ή Άνιούτκα άμέσως τό τά διηγήθηκε όλα. Τότε εκείνος παρατόντας τό ψαρέμα τού, ξεναγύρισε στο χωριό, πήρε τήν κόρη σπιτι του και τήν παρέδωσε στή γυναίκα του. Έπειτα μάτρευε κηπουσους μουζίκους κ' όλοι μαζί, ξεκίνησαν για τήν καλύβα τού ληστή δασοφύλακα.

Τήν
ώρα πού
έφτασαν
έκει, οι
κακοτρ-
γοι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΩΓΙΩΝ

ΞΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Α.

Μιά ήρεμη και ώραια εμφάνιση στις έκλεκτες δεξιώσεις που την διακρίνει μιά συμπαθεστάτη δειλία παρ' όλον το έντονον και ζωηρόν της φυσιογνωμίας της. Μελαχρινή με ώραια φεγγερά άμυδαλωτά μάτια και μιά φινέτσα εξαιρετική προσώπου και σιλουέτας. Πολύ χαριτωμένη στη συνομιλία της. Παρ' όλω το χαμόγελο που διαβιβίζει στη φυσιογνωμία της, διακρίνει κανείς ότι εινε βαθύνονος και σοβαρωτάτη. "Αν κρίνει κανείς από τις ώραιότερες και εύχαρίστες δεξιώσεις που δίδονται στο καλλιτεχνικά διακοσμημένο σπίτι της, άνειλαμβάνεται ότι κατέχει το μυστικόν μιάς συγκατατηκής και φιλόνης ύποδοξης."

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο πλέον εύχάριστος χορός της εποχής ήτο της Λέσχης Καλλιτεχνών "Ατελιέ, που έδότη το παρελθον Σάββατον εις το Καζιό. — "Αντραί" άνεξάντηλον στον χορό, στους όμιλους που αποτελούντο από κομψές κυρίας και κυρίους, στα γύρω τραπέζια που ήσαν κατελιμένα από τους γνωστοτέρους άθηναικούς τύπους.

Παρουσία πολλές ώμορφες. Συναγωνιόδες από κομψές ώραιότες βραδυνές «οοριτι» που φέτος θεωρείται απαραίτητον να χρησιμοποιούν ως συμπλήρωμα τών βραδυών φορεμάτων. Φορέματα άιθέρια "Υπερισχύοντα τα στύλ, τα όποια — αλήθεια — γιά βράδυ εινε λιαν διακοσμητικά και έξαιρουν την ώραιότητα της άνθηρας νεότητος, όπως της Δος Λούση Δ. Κωνσταντινίδη, με τούλλα βέρ - ντε - γκαρ, Δος Ίρέν Ν. Μακκά, με ταρτά κίτρινα, Δος Σαΐκου με ταρτά ρός μώβ, Δος Σ. Χαροκόπου, με τούλλα και δαντέλλα μετς ρός, Δος Λένα Φορέστη, δαντέλλα κόκκινη λάκι, Δος "Αλεξ. Ν. Μακκά, με ρός ταρτά, ή νεαρά κ. Δελγιάννη με άσπρα, Δις Σταύρου, με ρός, Δις Ντίτη "Αλ. Δημητριάδη, με τουαλέττα πολύ σικ από ζωρζέτ άσπρη «τροσσέ» με λουλούδια ρός.

— Επίσης παρεωρήθησαν κ. και κ. Καλαμάρα, κ. και κ. Κοσμοδοπούλου, κ. και κ. Α. Λαδοπούλου, με κόκκινη μουσελίνα, κ. και κ. Π. Μπέμπη, έλκυστική φυσιογνωμία και έκτακτος κομψή εμφάνις, κ. και Δις Κρίστα, άριστοτεχνική σιλουέτα, κ. και κ. Νικολαΐδη, πολύ σικ με μωβ κρεπ - σατέν, κ. και Δις Γ. Κωνσταντινίδη, αΐθερια με κρεπ - σατέν ρός - τε, κ. και κ. Γ. Βαλλιάνου, ώραιότητα με τουαλέττα χαριτωμένη από μαύρη δαντέλλα σ' έξαισία «κούτα», κ. και κ. Ζαοίρη, με δαντέλλα μετς, κ. και κ. "Αποστολίδη, τουαλέττα άσπρη, κ. και κ. Διαλέττη, με ρός μουσελίνα, κ. και κ. Γ. Πετρίδη, με ρός δαντέλλα.

— Στήν "Αγγλική Προεβρία ένα μουκέττο από τις κομψότερες "Αθηναίες. Στου Ναυάρχου Τερά έλλο. Στής Κ. Β. πανζουρλιόμος

κοιμόντουςαν άκόμα, κάτω στο πάτωμα, καθέναν στο μέρος όπου εινε πέσει άπ' το πολύ μεθύσι. Κ' ή γυναίκα βρισκόταν κι' αυτή στο ίδιο χάλι. Πριν άπ' όλα, τους έψαξαν και τους ήπραν πίσω τα λεφτά που ειναν κλέψι. "Όταν εκτίτασαν πλάι στο τζάκι — μαζί μας νάσαι πάντοτε ή προστάσια του σταυρού! — ειναν την κόρη του δασοφύλακα σωμισμένη άπάνω στα άματά της, νεκρά, με το κεφάλι της σχοιμένο στα δύο από το χτύπημα της άβινας που της εινε καταφέρει ο πατέρας της, νομιζόντες την γιά την "Ανούτκα.

Εξώπνησαν τους κακοήγους και τη γυναίκα, τους έδεσαν τα χέρια πίσω άπ' την πλάτη και τους ώδηγησαν στην άστυνομία. "Η γυναίκα οδραλιζε στο δρόμο, ένδι οι άντρες δέ μπορούσαν να καταλάβουν ποός τους εινε πρόδοσι.

Σε λίγον καιρό έγινε ή δική τους στην πόλη. Τους έτιμώρησαν με όλη την άστυροχρότητα του νόμου.

Αυτό ήταν, καλέ μου κύριε, σ' αυτό το διάσο, πέρ' άπ' το χείμαυρό! Νά! το μολίς φαίνεται μακριά! "Ο ήλιος κατακόκκινος κρβρεται ογιά-ογιά πίσω άπ' αυτό. Κοιρβεν τιάσο μαζί σας και τ' άλόγα μου σταόθρηον, σά να μ' άκούουν κι' αυτά... "Ε, ε, πουλάκια μου, κουνήθητε λιγάκι... Δρόμο τόρα! Το άρνητικό εινε καλός κύριος και θά μās δάση γενναίο πουρηπόδο!... "Εμπρός, περισσότερά μου!..."

ΑΝΤ. ΤΕΣΧΟΦ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ."

ΕΒΘΑΜΗΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΘΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΔΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

"Εσπαστικόν δ' εν έτος... Δοχ. 1901" Εσπαστικόν Διρ. "Αγγίλις Μία και δι' όλην την "Αρκικήν έτησία συνδρομή Σελίνια 24.

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα όσον γ' άπευθύνονται προς τον "Ίδιοκτήτην του "Μπουκέτου κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΩΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα κρησιόβηνα τέλη τιμάνται Δοχ. 2.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΡΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," : Έν "Αμερική Μ^ρ D. STROYMBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A. και έν Αι-γύπτω—Σουδάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πρès τούς έν Αιγύπτω και "Αφρική άνανγνώτας και συν-δρομητάς μας

"Η Διεύθυνσις των περιοδικών μας «Μπουκέτο» και «Οικογένεια» άνέθεσεν την γενικήν αντιπροσωπειάν καθ' όλην την Αιγυπτον και την "Αφρικην εις τόν έν "Αλεξανδρεία κ. Χριστόδουλον Σαράφην (12 Cheikh Soliman Pacha. - Tel. 28-99).

"Ο κ. Χ. Σαράφης ως και ό περιοδούων ήδη βοηθός του Γραφείου του κ. Παν. Κεμερλής έχουσι το δικαίωμα της έγγραφής συνδρομής ών εις τα περιοδικά «Μπουκέτο» — «Οικογένεια» και της εισπράξεως των συνδρομών.

"Ελπίζομεν δι' οι έν Αιγύπτω και "Αφρική φίλοι μας θέλουσι ένισχύσει τόν άνωτερο αντιπροσώπων μας κ. Σαράφην ως και τόν βοηθόν του κ. Κεμερλήν εις το έργον της ευντερέας διαδόσεως των περιοδικών μας.

H ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

σωστός διαρκέσας μέχρι πρωϊνών ώρών μ' ένα κέρφ μοναδικόν. Γέροι, νέσι, όλοι έφαινότο να διασκεδάζουν με μεγάλο άντραιν και φρεσκότητα :

Διςκρίνομεν τους Πρόεβρις "Αγγίλις, "Αμερικής, "Ιταλίας, και Γερμανίας, Επίσης κ. και κ. "Υψηλάντη, θαυμασία εμφάνις με μαύρα, κ. Σ. Πεσματζόγλου με μπλε μουσελίνα, δις "Αλιχ Μπέμπη με άσπρα, κ. Καποδίστρια με μαύρα, δις "Ελ. "Ανδρικόση, δις Λόρη Σταϊκου τουλί μώβ, ένα φρεσκο κομψοτάτο λουλούδι με πράσινη δαντέλλα, δις Αλιχία Χριστομάνου, δις Λίττα Καλλέργη, σπανία ώμορφία ζωνθής κοπέλλας, κ. Π. Ξέλιμη με κόκκινα, δις "Ελ. "Αργυροπούλου με μπλε, δις Ίρέν Μακκά νοστιμιστάτα με κόκκινα, κ. Ο. Κάφρα με μετς δαντέλλα, κ. Παταδά κομψοτάτη εμφάνις με μαύρη μουσελίνα, δις Παπαρηγοπούλου με μπλε, δις Λορέθδου κομψοτάτη με κίτρινα, δις Μαλαμιδη με μουσελίνα μπλε. Οι "Αγιοι χαριτωμένοι με γέλι, άφάφεια, έδιδαν έναν τών χαρούμενον στην άλυσθημένη βραδυά.

— Δεξιόσας-μποριτζ την παρελθοσαν Παρασκευήν παρά τή Στρατηγή και τη κ. Βλαχουπούλου.

— Η οικοδέσποτα ένέχτο τους κεκλημένους βοηθουμένη ύπό της χαριτωμένης θυγατρής της.

— Μεταξύ τών κεκλημένων Πρόεβρινα Γαλλίας, κ. Κλεμάν Σιμόν, κ. Σκέντερ, κ. και κ. Σπ. Μαυρουδή, κ. και κ. Β. Λομπρόστη, κ. και κ. Τρικουπή, Δις Κορδέλλα, κ. και κ. Ν. Μακκά, Δις Μακκά, κ. Δ. Πετροκοκκίνου, κ. και κ. "Αργυροπούλου, κ. και κ. Βότση, κ. ά.

— Την παρελθοσαν Τρίτην δεξιόσας παρά τή κ. και τη κ. Α. Μιχαλοπούλου, το θαμάνον μέγαρον τών όποιον φιλοξενούσαν μικρόν άριθμόν έκλεκτών κεκλημένων. Αΐθουσα θαίματα καλλιτεχνικού διακόσμου σ' ένα συντοπιστόν έξαισιώδες άρμονικόν.

— Η οικοδέσποτα φέρομα πολύ σικ τουαλέττα έναρμονισμένη στην λεπτή και πρικόμψη σιλουέτα της, έδέχτο με σπανιαν χάριν και άβρότητα.

— Παρίσαντο ή κ. "Ελ Βεντζέλου, ή κ. Κλεμάν Σιμόν, ό Στρατηγός και ή κ. Α. Φραντζή, ή κ. Δαγκλή, ό κ. και ή κ. Πετροκοκκίνου, κ. και κ. "Αλ. Χωρέμη, ή κ. Πρίγκου, ή κ. "Αγγέλου, κ. και κ. Τοπάλη, ή κ. Σπήρβεν—ώραία εμφάνις,— κ. και κ. "Αρ. Κυριακίδη, κ. και κ. Χαλιντζή, κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ή κ. Λιβεριάτου—κομψότατον σύνολον,— κ. και κ.

Κ. "Ηλίαςκου, κ. και κ. Κ. Βεντζέλου, με κόκκινη ώμορφη τουαλέττα, κ. ά.

H MONTAIN

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Τήν 24ην Φεβρουαρίου ή «Οικογένεια» πασηγυρική με 36 ΣΕ. ΛΙΑΔΕΣ, ΜΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΩΜΑΤΑ, πλουσίως εικονογραφημένη, με όλην "Απομνηστική σπαρταριστή, με τους παλαιοús τύπους τών "Αθηνών ανισταρισμένους από διάσημον Γάλλον ζωγράφον και χίλιες όντες άλλες καινοτομίες που θά σάς καταλήξουν. "Ετοιμασθήτε να την άπολαύσετε! Κέτι το πρωτφανεές στα έκδοτικά χρονικά του Περιοδικού Τύπου.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

"Η ειχών του σημερινού έξωφύλλου μας εινε έργον του μεγάλου Γερμανού ζωγράφου Γουόλφου "Αόλφου Κούντς. Το έργον αυτό γνωστόν με τόν τίτλο «"Ενα βλέμμα στον κόσμο» εδρασκεται στην Πινακοθήκη της Δρέσδης.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ο ΒΙΑΝΚΑΣ

ΒΙΑΝΚΑΣ Ζούκωφ, παιδάκι έννιά χρόνων, μαθητευόμενος έδω και τρείς μήνες στο ταγακαράδικο του 'Αλιάκον, δέν εκλείσει καθόλου μάτι τή νύχτα εκείνη των Χριστουγέννων. Τό πρωτό, μόλις έβγαλε ο άφεντικός του και οι άλλοι εγγάτες, έμεινε μόνος μέσο' στο μαγαζί. "Έβγαλε από ένα ντουλάπι ένα μπουκάκι με μελάνη, ένα κοντιλοφόρο με σκουριασμένη πένα και βάζοντας μπροστά τον μιά κόλλα χαρτί οριζοτό, άρχισε να γράφει.

Πριν όμως άρχισοι να γράφει τό πρώτο του γράμμα έφριξε, φοβισμένος, μιά τελευταία ματιά πρós τήν πόρτα και τό παράθυρο και έπειτο, κάνοντας τό σταυρό του, άναστéναξε βαθεΐα. Γονατιστός τώρα ο Βιάνκας, μπρός στον πάγκο στον όποιο ελεγε βάλει τή οριζοτή κόλλα, έγραφε με τά κέξης :

"Αγαπητέ μου Παππούλη, Κωνσταντίνε Μάκαρις ! Σου στέλνω ένα μικρό γράμμα μου. Σου στέλνω για να σε χαιρετήσω από τό Χριστουέγνα και για να σου ευχθώ όλα τ' αγαθά του καλού Θεού. Δέν έχω πειρά ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, ενδ μόνο μου έμεινες στον κόσμο..."

Ο Βιάνκας, στο σημείο αυτό, διέκοψε τό γράμμα του κ' έστρεψε τό βλέμμα του πρós τό σκοτεινό παράθυρο, όπου άνατανόλισε τό φως του χωριού του κ' άμέσως του φάνηκε ότι έβλεπε εκεί τον παππό του Κων.Κων.τίνε Μάκαρις. Ήταν ένας πέντε χρόνων, άδύνατος, έξαιρετικά έσφοδός και αβέλος, ο όποιος χαμογελοσσε πάντοτε με τά μάτια του του μεθυσού. Ήτανε νυχτοφύλακας στα μαγαζιά τόν κ. Χ. Ζιβράκοφ. Τήν ήμέρα κοιμόταν στην κουζίνα τών άφεντικών του, όπου ελεγε διάφορες εθιμικές Ιστορίες στις μαγειρίσες. Τή νύχτα, τυλιγμένος στην προβάτα του, τριγύριζε γύρω από τίς οικοδομές και τά μαγαζιά, σαλεύοντας τή μαγκοίρα του. Ή γρηά σούλλα του ή Κατσάνα κ' ο μαύρος μεγάλος μαυροσκύλος Βιούν τόν συνόδευαν. Ο Βιούν ήταν ένας σκύλλος πολύ χαϊδεμένος κ' ευγενικός. Κυρτοσσε με τήν ίδια γλυκύτητα τούς ξένους και τούς κυριούς του. Ψιπτός δέν έξερε να χή κανείς έμπιστοσύνη σ' αυτόν : ή πού ηρουσιτική ύποκρισία κρυβόταν κάτω από τή φαινομενική του ευγένεια. Κανέναν σκύλλο δέν ήξερε να μπαίνει τόσο πονηρά, σάν κ' αυτός, στα ύπόγεια με τίς προμήθειες ή να κλέβη τίς κόπτες από τούς ροιφίσιους. Έκατό φορές του ελεχαν σπασίσει τά πινά του πόδια, δύο φορές τόν ελεχαν κρεμάσει, μα αυτός ήταν, φαίνεται, άθάνατος και δέν πάθανε τίποτε.

Αυτή τήν ώρα, χωρίς άλλο, ο παππούς του Βιάνκα θά βρισκόταν όρθιος μπρός στην πόρτα τής ύπηρεσίας τών άφεντικών του, κεντάζοντας με μισόκλειστα τά μάτια τά όρμια παράθυρα τής εκκλησίας του χωριού που έλαμπαν, ενδ συγχρόνως θά κουβέντιασε με τούς ανθρώπους του σπιτιού.Θάτριβε τά χέρια του για να τά ζεστάνη και θά ταμπόσσε χαμιά ύπηρετρία ή μαγειρίσσα... Ο καιρός θά ήταν λαμπρός και δροσερός, ή νύχτα καθαρή και διαφανή και θά ξεχώριζε κανείς πέρα όλο τό χωριό με τά λευκά του στίγια, με τίς στήλες του καπιού που άνέβαιναν ανάλαφρες στον όρανό από τίς κληνοδόχες, με τ' ασπέρνια δέντρα του όπου άπόμεινε κατασταλαγμένο τό τελευταίο χιόνι...

Ο Βιάνκας, καθώς τά σκεφτόταν δλ' αυτά, άναστéναξε. Βούτηξε τήν πένα του στο καλαμάρι κ' έξακολούθησε τό γράψιμο του :

"Χθές τό βράδυ ελεγα ένα μαργαρίτα. Ο άφεντικός μ' άρπαξε από τά μαλλιά κ' άρχισε να με χτυπά κ' ένα καλαπόδι, γιατί ένω κοινοούσα τό μωρό του στην κουζίνα, με πήρε, χωρίς να τό θέλω, ο ύπνος... Κε' άλλες τρείς φορές τήν περασμένη βδομάδα μ' έδειρε. Και τά παιδιά τής γειτονιάς με δένρουν κ' αυτά... Οι άλλοι εγγάτες δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά να με κοιροδέουν... Με στέλνουν άδιάκοπα στην ταβέρνα να τούς αγοράζω βότκα και με βάζουν και κλέβω διάφορα πράγματα του άφεντικού μωρό, ο όποιος, ύστερα τό κοιροδέει και με χτυπάει με δει, βροθή μπρός στα χέρια του. Και για τροφή δέν μου δίνουν τίποτε : Τό πρωτό, λίγο ψωμί, τό μεσημέρι λίγο χυλό και τό βράδυ πάλι ψωμί. Τό τούτο και τά λάχανα, τά τρώω μόνο τ' άφεντικά. Με βάζουν και κοιμάμαι σ' ένα διάδρομο κ' δεαν τό μωρό κλαίει δέν κοιμάμαι καθόλου, γιατί με τή κώωνον και τό κουνάω... Καλέ μου παππούλη, κάνε μου μιά χάρη, έλα και πάρε με από δω, πάρε με πίσω στο χωριό !... Έδω δε μπορώ πειρά να ζήσω... Θά σου ελαιω

αίωνια σκλάβος σου και θά παρακαλάω πάντα τό Θεό για σενα, φτάνει να με πάρης από δω... Άλλοιώς θά πεθάνω..."

Ο Βιάνκας έσφιξε τά χέλια του για να μήν κλάψη, έτριψε τά μάτια του με τά μαυρισμένα χέρια του και, χωρίς να θέλη, τρείς λυγμοί του έξεργαν. Έξακολούθησε τό γράψιμο του.

"...Θά σου τρίβω τόν καπνό σου, θά προσεύχομαι για σενα, και, αν κάνω καμιά άταξία, θάλης τό δικαίωμα να με δέρηης σά σκυλλά. Κε' αν νομίζης ότι δε μπορώ να βρω δουλειά στο χωριό, θά πάρω ένα κασελάκι και θά γυαλιώ παπουτσία ή θά πάω σε κανένα κοπάδι για τσοπανόπουλο... Άγαπητέ μου παππούλη, δέν μπορώ πειρά να ζήσω έδω... Αυτή ή ζωή είνε χειρότερη κ' από τό θάνατο... Θάφωνα και θαρρόμονι στο χωριό με τά πόδια, μα δέν έχω παπουτσία και φοβάμαι μήπως παγώσουν τά πόδια μου... Αν με πάρης από δω, όταν θά μεγαλώσω, θά σε ταίζω και δέν θ' άφήνω κανένα να σε προσβάλη και, όταν θά πεθάνης, θά πληρώω τόν παπα ή σε μνημονεύη στην εκκλησία, όπως έκανες ενδ για τή φροχή μου μητέρα..."

"Αν θέλης να μάθης και για τή Μόσχα, σου γράφο ότι είνε μιά όρμια πολιτεία. Όλα τής σά πένια είνε πολύ ψηλά, τέτοια που δέν έχου ούτε οι άρχοντάδες στο χωριό κ'. Ύπάρχουν έδω πολλά άλογα, μα άρνάκια δέν υπάρχουν κ' όλα τα σκυλλά είνε ήμερα. Τα Χριστουέγνα έδω τά παιδιά δέν πάνε από πόρτα σε πόρτα για να πουνε τά κλάνα... Ύπάρχουν έδω μαγαζιά που πουλούν τουρξίμα, σάν κ' εκείνα που έχου τ' άφεντικά... Στοιχηματίζω πως θάχου ενκατό ροίβλια τό καθένα. Στα γασάπικα πουλάνε πτενιούδες, πουλιά και λαγούς, μα τό αίμα τους είνε καταμαυρο και μυριέτι άσχημα... Καλέ μου παππούλη, όταν θά γίνη στο σπίτι τών άφεντικών τό δέντρο τών Χριστουέγνων με τά δώρα πάρεμοι για μένα ένα παιχνοδάκι και φύλαξη τό βαθεΐα μέου στο πρόσονι μισόλο μου. Ζήτησέ τό από τήν δεσποινίδα Όλγα θά σου τό δώση άμα τής πής πως είνε για μένα..."

Ο Βιάνκας στο σημείο αυτό άναστéναξε με θλίψη και τά βλέμματά του στράφικαν πάλι πρós τό παράθυρο. Θυμήθηκε ότι για να διαλέξη ένα καλό δέντρο τών άφεντικών του για τά Χριστουέγνα, ο παππούς του πήγαινε πάντα στο δασος και τόν έπαιρνε μαζί του. Ήταν ο καλός κάρος τότε !... Ο πάγος έτριξε, καθώς προχωροσσαν, κάτ' άπ' τά πόδια τους. Ο παππούς του, πριν κινήη τό δέντρο, κάπνιξε τήν όρτα του, ροιφούσε κορμιά πρξεία ταμπάκο και κοροΐδευε τό Βιάνκα που έτερε από τό χρέδι... Τα δέντρα ήσαν γεμάτα από τά κρσίσιλλα του πάγου κ' έμεναν ασάλευτα, σά να περιμένα με άγονία πειρά σ' αυτό, θάκοβε ο παππούς του Βιάνκα. Που και που άπάνω στα χιόνια περνούσε σάν άστρηπή ένας λαγός...

"Άγοσ έκοβε τό δέντρο, ο παππούς του Βιάνκα τό έσορνε ως τό σπίτι, όπου οι άφεντάδες άρχισαν να τό στολίζου.

Η μικρή δεσποινίδα Όλγα, ή μεγάλη φιλενάδα του Βιάνκα, τό φρόντιζε περισσότερο άπ' όλους. Η Όλγα, τόν καιρό που ή μακροτίσσα μητέρα του Βιάνκα ήτανε καμαφίρα της, φρόνιζε κάθε μέρα τό Βιάνκα με μπροπένια και τού μάφαινε, μα και δέν ελεγε άλλη δουλειά να κάνει, να διαβάξη, να γράφει, να λογαριάξη ως τά εκατό κ' ακόμα να χορεύη ταρξίλιες. Όταν όμως πέθανε ή μητέρα του, έβραλαν τό Βιάνκα στην κουζίνα μαζί με τόν παππό του. Από κεί τόν έστειλαν στη Μόσχα, μαθητευόμενο στο ταγακαράδικο του 'Αλιάκον...

"Έλα γρήγορα, αγαπημένο μου παππούλη, συνεχίσε ο Βιάνκας, και πάρε με. Σ' έσορξίω στο όνομα του καλού Θεού. Εύσπλαχνίσο με τό δυστυχημένο όρφανο, γιατί έδω όλος ο κόσμος με δένρει... Πειθαίνο τής πεινας και στενοχοριέτι τόσο που δέν μπορώ δ' σου τό περιγράφο... Δέν κάνω άλλο παρά να κλαίω... Χθές τ' άφεντικό με χτύπησε με ένα καλαπόδι στο κεράλι τόσο δυνατά, ώστε έπεσα κάτω και με άσκολία μπόρεσα να ένασσηκοφώ. Η ζωή μου δολοκλήρη είνε άθεοφρήνηρη, είνε χειρότερη κ' από του έρημου σκυλλά. Δόσε τά χαιρετίσματα σου στον 'Αλιάκον, στον Ίγκορ τό μονόφθαλμο και στον άμαξά, και προπάντων μη δανείσης τήν φουσαρόνικα μου σε κανένα. Σε άσπάξομαι, ο έγγονός σου

Ίβαν Ζουκώφ

"Αγαπητέ μου παππούλη, μήν ξεχάσης ναρθής να με πάρης..."

Ο Βιάνκας όπισλος στα τρέσρα τό χαρτί και τόκλεισε ο' ένα φάκελλο που τόν ελεγε άγορησία τήν περασμένη ήμέρα ένα καπία. Σκέφτηκε λίγο, βούτηξε τήν πένα του στο καλαμάρι κ' έπειτα έγραψε τή διεύθυνση :

"Γιά τόν παππό μου... Στο χωριό..."

Έξωσε τό κεράλι του, σκέφτηκε πάλι κ' έ-

Και τά παιδιά τής γειτονιάς με δένρουν κ' αυτά...

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΟΚΟΥΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΑΝΕΙΟ

‘Ο δούξ ‘Αλμπερκ ντεξ Αιγξ είχε κλείσει πειρά τὰ ξηρίνα του και δέν είχε καταπιστή άκόμα μέ καμιά δουλειά.

Περούσε τις ήμέρες του και τις ώρες του ήσυχα, αλλά και μέ μιιά υπέροχη νωθρότητα και είχε άφιερώσει όλες του τις δυνάμεις και όλη του την περιουσία στά χαρτιά, στις κούρες και στό όραιο φίλο.

Μά άν ή δυνάμεις του δούκος ήσαν άνεξάντλητες, δέν συνέβαινε τό ίδιο και μέ την περιουσία του. ‘Ετσι κατάνησε μιιά μέρα νά βρεθή χωρίς πενήτρια στην τσέπη του. Σέφτηκε λίγο και μέ τούς άγκώνες άκουμημένους στό τραπέζι του και μέ τό κεφάλι άνάμεσα στις παλάμες του και άμέσως πήρε την άπόφασι του. ‘Οπως είπαμε, δέν είχε καταπιστή ποτέ στη ζωή του μέ καμιά δουλειά, μά αυτό που σέφτηκε νά κάνει τόρα δέ θα τον άπασχολούσε και πολύ, δέ θα τον κούραζε καθόλου.

— Είπε άσχημο, μουρητούσε, μιιλώντας μέ τον έαυτό του, μά άφού τό άποφάσισα, θα τό κάμω.

‘Αμέσως έπηρε ένα κομμάτι χαρτί και, ενώ ένα άκαθόριστο χαμόγελο πλανιόταν ανά ζείλι, έγραψε στό χαρτί αυτό όχτώ λέξεις. ‘Οχτώ λέξεις, ούτε μιιά παραπάνω! Κατότι έχωσε τό χαρτάκι αυτό σ’ ένα φάκελλο, άπάνου στόν όποιο έγραψε ένα όνομα και τόν έβαλε μέσα στό συρτάρι του τραπέζιου. Συγχύσιους έβγαλε από κει ένα ποτόλι. Σήφισε την κάννη στό δεξιό κρόταφο και έτοιμάζονταν νά πειθή τη σκανδάλη, όταν έξαφνα τὰ μάτια του συνάντησαν τό ήσυχο και γαλήνιο βλέμμα του πορταίου του δούκος Γκοντράν, του πατέρα του, που κερμόταν άντίκρου του στόν τοίχο.

— ‘Α! ‘Οχι! δέ θα σκοτωθώ μπροστά σου πατέρα μου! φώναξε ό δούξ ‘Αλμπερκ κι άμέσως σηκώθηκε και πήγε και κρύφτηκε πίσω από ένα παραβάν, στη γωνία του δωματίου. ‘Ενας πυροβολισμός άκούστηκε σέ λίγο και ό βαρις δούπος σώματος που σοριάστηκε στό πάτωμα.

‘Η δουλειά αυτή, ή μόνη μέ την όποια καταπίστηκε στη ζωή του ό δούξ ‘Αλμπερκ ντεξ Αιγξ, δέν ήταν ούτε πολύπλοκη, ούτε κοραστική. Και τόρα ήσυχασε για πάντα. Μετά πέντε λεπτά, τρία διακριτικά χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα. Σέ λιγάκι άλλα τρία μέ άδύνατα και τέλος ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας κύριος. ‘Ηταν ένας τύπος εθνενοδής μέ κομψή περιβολή, αλλά ξεθωριασμένη και γυαλιστερή.

— Αί! ‘Αλμπερκ! φώναξε μπαίνοντας. Βλέποντας όμως ότι κανείς δέν του άπαντούσε, κάθισε σέ μιιά καρέκλα κοντά στό τραπέζι.

‘Υστερα σηκώνοντας τὰ μάτια του και βλέποντας άνικρυ του τό πορταίο του δούκος Γκοντράν, μέ τόν άπλούστερο και φυσικότερο τρόπο, άρχισε μαζί του συζήτησι:

— Μακαρίτα, κύριε δούξ, ειπε, θα σάς παρακαλέσω, άν επιτρέπεται, νά μου κρατήσετε συντομία μέ- χως ότου γυρίσει ό γυιός σας. Αποθύμιι μονάχη που δέν μπορείτε νά μέ πληροφορήσετε άν θ’ άόρηξη, ή όχι. Γιατί πρέπει νά ξερετε, σήμερα βιάζομαι πάρα πολύ. Και δέν είνε δόσολο νά καταλάβετε γιατί βιάζομαι, φθάνει νά σάς έκμιστρονευθώ ότι έχω 48 ώρες νά πάω. Θα μέ μεμφήτε ίσως γιατί δέν κατέφραγα άμέσως στον άξιότιμο κύριο υιό σας. ‘Εχετε δίκαιο, μακαρίτα κύριε δούξ. Δέν έπρεπε ν’ άόρησω τόσο και τό στομάχι μου άπό χθές τό βράδυ διαμαρτύρηται έντόνος γι’ αυτή την άργοπορία μου. Τι τὰ θέλετε... δέν ξερω ποιο διαταγιοι μέ κρατού-

σαν αυτή τη φορά νά καταρύγω στην παλιά φίλια του υιού σας. ‘Ισως επειδή πολλές φορές τον ένόηλαρα για δανεικά κατά τὰ τελευταία χρόνια. ‘Αλλωστε ό καυμένος ό ‘Αλμπερκ, όπως φαίνεται, δέν είνε σέ πολύ άνηθη κατάσταση. ‘Ενώ άλλοτε μωιδνε χιλια φράγκα και περισσότερα κάθε φορά, πρό όχτώ ήμερών μόλις κατόρθωσα νά τού ξεκολλήσω δυό είκοσόφραγκα. Πέστε μου, μακαρίτα κύριε δούξ, μήπως τελείωσε και ό ‘Αλμπερκ τὰ χρημάτα του;

Περιστό νά πούμε ότι ό μακαρίτης κ. δούξ δέν ένοηλήθηκε καθόλου ν’ άπαντήση.

‘Ατελιωμένος από την πείνα ό άριστοκράτης, τράβηξε τό συρτάρι του τραπέζιου μέ την έλπίδα μήπως βρή εκεί μέσα κανένα φράγκο. Βρήκε μόνο ένα γράμμα που άπευθύνονταν σ’ αυτόν τόν ίδιο. ‘Ηταν τό γράμμα μέ τις όχτώ λέξεις που είχε γράψει ό ‘Αλμπερκ. Νά τί έλεγε:

‘Αλλοίμονο! άγαπητέ Λιονέλ! Δέ θα σί ξαναδανείσω πειρά! ‘Απελ τωμένος ό άριστοκράτης, άρχισε νά κάνει βόλτες επάνου κάτω στό δωμάτιο.

— Γιατί νά μού γράψη αυτά τὰ λόγια, έλεγε, ενώ είνε τόσο ευγενής!...

Ξαφνικά όμως τὰ βλέμματα του έπεσαν πίσω από τό παραβάν. Αυτό που είνε τον τρούμαξε βέβαια, αλλά και τού έλωσε τό μυστήριο. ‘Αφού πέρασε ή πρώτη κατάπληξη, ό Λιονέλ σκέφοντας πάνω άπ’τό πτώμα του φίλου του, πήρε τό πιστόλι και άρχισε νά τό περιεργάζεται. Είχε άκόμα πέντε σφαίρες.

— Γελάστηκε, φιακόριε μου, φώναξε τότε, νομίζοντας πως δέν θα μέ ξαναδανείσεις πειρά. Σου μένουι άκόμη πέντε σφαίρες. Δανείζομαι τί μιιά.

Και, λέγοντας αυτά, στήριξε την κάννη του πιστολιού στό δεξιό του κρόταφο και πίεσε τη σκανδάλη. ‘Η σφαίρα όμως έπαθε άφρογιστία.

— ‘Ε! ‘Αλμπερκ! δανείσε μέ μιιά άκόμη! φώναξε. Δέ βρέθηκε στην άνάγκη νά δανεισθή τρίτη. ‘Η δεύτερη σφαίρα δέν έπαθε άφρογιστία και έτσι τό Λιονέλ σοριάστηκε πενάρος, πλάι στό πτώμα του φίλου του.

ΖΩΡΖ ΝΤΟΚΟΥΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΝΑΣ ΗΡΟΣ

Κατά την έκστρατεία της Αιγύπτου, οι Γάλλοι ήττήθησαν από τούς Μαμελούκους στό Τορσού. ‘Ο στρατάρχης Κλέμπερ τότε, ό όποιος άντικαπιτούσε τόν Ναπολέοντα στη διοίκηση του στρατού, βλέποντας τόν μεγάλο κίνδυνο του διέτρεχε ό στρατός του νά πανικοβληθή και νά διασκορπισθή, εκάλισε τόν άφροσωμένο άξιωματικό Σεβαρντέν, διοικητή μιιάς πυροβολαρχίας και τόν διέταξε νά τρέξη νά καταλάβη, μέ δυό κανόνια, την ήγερτα του Μπουσσάι.

— Μείνε εκεί, μαζί μέ την πυροβολαρχία σου, έως ότου σκοτωθής όλοι! τού έλεπε. Πρόκειται περί της σωτηρίας όλης της στρατιάς! Κατά τη διάρκεια που οι έχθροι θα συγκεντρώνουν επάνου σου όλα τὰ πυρά τους, θα μού μείνη έμένα καιρός ν’ άνασυγκροτήσω τό στρατό και νά ξεασφαλίσω την κανονική του ύποχώρηση. ‘Υστε, πηγαίνε εκεί και προσπάθησε νά φρουρήθης όσο τό δυνατό άργότερα.

‘Ο Σεβαρντέν έξετέλεσε κατά γράμμα την διαταγή που έλαβε: σκοτώθηκε μαζί μέ όλους τούς πυροβολητάς του, ό ύπόλοιπος όμως στρατός έσωθή!

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

‘Ενας ‘Αγγλος συγγραφέας μπήκε μιιά μέρα σ’ ένα βιβλιοπωλείο. ‘Εβιάλεξεν ένα βιβλίο και άποτεινόμένος στον βιβλιοπώλη τόν ρώτησε:

- Είπε ενδιαφέρον αυτό;
- Δέν ξερω, απήνησε ό βιβλιοπώλης.
- Πώς!... Πουλάς λοιπόν βιβλία, τὰ όποια δέν έχεις διαβάσει;
- Μά την πίστι μου, όχι.
- Αυτό μού φαίνεται παράξενο.
- Και γιατί παρακαλώ σάς φαίνεται παράξενο; ‘Αν ήμουνα φαρμακοποιός, θα είχατε την άπαιτησι νά έδοκιμάζα δια τὰ φάρμακα της σπαστικής μου;

πειτα έπρόσθεσε: «Γιά τόν παππού μου Κωνσταντίνο Μάκαριτες.» Έδωγυμμένος γιατί μόρασε νά γράψη χωρίς νά τόν ένοηλήση κανείς, πήρε τό κακότι του και χρίζοντας άπάνου του, χωρίς νά περάσι τὰ μανίκια, τό σακάκι του, έτρεξε έξω...

Τὰ χασαπόπουλα, τὰ όποια είχε ρογήσει την περασμένη μέρα, τού είχαν πη ότι νά γράμματα τὰ ρίχνουν στά γραμματοκιβώτια κ’ όα έπειτα τάρμάξια του ταχυδρομίου, δδηγομένα από άμαξάδες μεθυσμένους, τὰ έπαιρναν και τὰ πηγαίναν στις τέσσερες άκρες της γής. ‘Ο Βιάνκας έτρεξε στό πρώτο κουτί κ’ έρριξε από τη χαραμάδα του την κολύτιμη επιστολή του.

Μιά ώρα άργότερα, λικνισμένος από τις πιό γλυκέες έλπίδες, κοιμόταν ήσυχα ήσυχα. ‘Εβλεπε στόνειρό του ένα τζάκι. Καθισμένος κοντά ό παππούς του Κωνσταντίνος Μάκαριτες, διάβαζε στις μαγεύρισεσ τό γράμμα του Βιάνκα...

‘Ο σκύλλος ό Βιούν, τριγύριζε κοντά στό τζάκι σαλεύοντας την ουρά του... ANT. ΤΣΕΧΟΦ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Τό χρόνο που άρχιζε ή διήρχει μου αυτή, ήμουν σταθμάρης σε κάποιο σιδηροδρομικό σταθμό της βορειοανατολικής Ρωσίας. "Αν ή ζωή μου έχει ήταν εύθυμη ή θλιβερή, μπορείτε να κρίνετε μόνοι σας, όταν σας πώ ότι σε άποστασι είκοσι βρετανίων γύρω δέν ήσπρχε ούτε ένα σπίτι. Δέν ήσπρχε ούτε μιá γυναίκα, ούτε μιá ταβέρνα, ούτε τίποτε... Καί ήμουν άκόμη νέος, δυνατός, φλογερός και άπεριοριστος. "Η μόνης μου διασκέδασης που είχα τότε ήταν νά κυττάζω τά παράθυρα τών βαγονιών τών τρένων που περνούσαν και νά πίνω βότκα, μιá τρισάβλη βότκα, που μου την πουλούσαν νοθιμένη με διάφορα ναρκωτικά. "Όταν, χαμιά φορά, ένα χαριτωμένο γυναικείο κεφάλι προβάλε από τό παράθυρο κανενός βαγονιού, άμείσως καρφονόμουν στη θέα μου άκίνητος σαν άγάλμα, που καθόταν ή μιλά και δέν ξεκολλούσα τά μάτια μου άπ' αυτό, ως ότου τό τρένο χανόταν πέρα, μακριά... "Όταν δέν είχα πάλι δουλειά, έπινα όσο μπορούσα νά χορή ή κοιμά μου από την έλευση βότκα τών Έβραίων και, όταν μεθούσα, γινόμουν άληθινός διάβολος. "Έτσι δέν πρόσεχα πώς περνούσα ή άτελείωτες ώρες κι ήμέρες...

"Η στέλλα ή άπέραντη που άπόλυνόταν λόγω από τό σταθμό μου, έξακολουσε άπάνω μου πούδ μελαγχολική επίδραση. Το καλοκαίρι, ή έπισημη γαλήνη της, ή μονότονος χαρμής τών γυφίλων, τό διάφανο φως του φεγγαριού, από τό άποίν δέν μπορούσε νά προστατεψεί ποθενά—όλα αυτά με γέμιζαν με άπέραντη και πένθυμη θλίψη. Τό χειμώνα πάλι, ή άσπλη λευκότης της στέλλας, ή άτελείωτες νύχτες και τό σφραγισμα τών λίκων έδάρωναν άπάνω μου σαν ένας κακός τράβιξ.

Στό σταθμό μου, έκτός από μένα και τή γυναίκα μου, ζηναν άκόμη, ένας τηλεγραφητής κοινός και χωραδικός και τρεις άλλοι άντρες για προσωπικά. "Ο έπισταθμάρης μου, που ήταν ένας φυματικός νέος, πήγανε τακτικά στην πολιτεία για νά κάνει θεραπεία, και εκεί έμενε μήνες διόζηθρους, έπιπτενομενος σε μένα τή δουλειά του, καθώς και τό δικαίωμα νά παίφνω τους μισθούς του. Δέν είχα παιδιά και έτσι μπορούτε νά φαντασθήτε πώς πληρική ήταν ή ζωή μου.

Προτάξαμε, θυμόμα, εκείνο τό χρόνο με την γυναίκα μου την Πρωτοζορνιά, καθισμασε μπρός στο τραπέζι, μεσοσάμει άργύ-άργά και άνοίγαμε, από τό απλανό δωμάτιο, τον κοινό τηλεγραφητή, ό άποίος χτυπούσε τό μηχανήμα του. Είχα πιη ήδη πέντε ποτήρια βότκας και με τό κεφάλι βαρύ, άκοιμισμένο στους άρχοντες μου, σολλογιζόμουν την άπερίγραπτη και άτελειστη θλίψη μου.

"Η γυναίκα μου, καθισμένη δίπλα μου, δέν ξεκολλούσε τά μάτια της από τό πρόσωπό μου. Με κυττάζε άποως μπορεί νά κυττάξη μιá γυναίκα που δέν έχει τί-

τίποτε άλλο στον κόσμο έκτός από έναν ώφαιο σφύργο. Μ' άγατούσε τρελλά, άποταχτικά, άν κι' έγώ πολλές φορές την έδουσα, μη ξερόντας που άλλού για ξεθιμάνο.

Παρ' όλη την πλήξη που με βασάνιζε, είχα προετοιμαστή για νά γιορτάσουμε την Πρωτοζορνιά με έκτακτη λαμπρότητα και γι' αυτό προέμναμε τά μεσάνυχτα με άνωπομονησια. Είχαμε, μεταξύ τών άλλων, και δύο μποτιλιε σαμπάνιας, γνήσιας Γαλλικής σαμπάνιας, την όποιαν θ' άνοίγαμε όταν θα χτυπούσαν μεσάνυχτα. "Έντομεταξί, έγώ κι' ή γυναίκα μου, περιμένοντας, σιωπώνουμε και κυττάζαμε από τό ρολόι του τοίχου και πότε τις μποτιλιε.

"Όταν ό δείχτης έδειξε μεσάνυχτα παρ'ό πέντε, πήρα τή μιá μποτιλία και αγρά-αγρά άρχισα νά την άνοίγω. Δέν ξερο άν ή βότκα που είχα πιη προηγουμένος με είχε έξασθηρήσει ή αν ή μποτιλία ήταν έγρη, θυμόμα μόνο πώς, όταν ό φελός πετάχτηκε με κρότο ως τό νταβάνι, ή μποτιλία ξεφύγε από τό χείρα μου και έπεσε κάτω. Χύθηκε κάπου ένα ποτήρι, γιατί προύτιστα και την έπισσα και την έφραξα με τό δάχτυλό μου.

— Καλή χρονιά! Καλή τύχη! Είπα στη γυναίκα μου γειυίζοντα: τά ποτήρια. Πιές!

"Η γυναίκα μου πήρε τό ποτήρι της και χάρφωσε άπάνω της τό περιτρωμα βλείματά της. "Η όρη της είχε χλωμάσει κι' έδειχνε μεγάλο φρόδο.

— "Ω! μου έλε άρίνοντας τό ποτήρι της στο τραπέζι και χλωμάζοντας άκόμη πιο πολύ. Σού έπεσε ή μποτιλία κάτω! Αυτό δέν είνε καλό!... Είνε κακό σημάδι... Κάπου πολύ μεγάλο κακό θα κάθουμε αυτό τό χρόνο...

— Τί άνόητη που είσαι! τής είπα. Δες πράγματα που δέν θα τάλεγε ούτε μιá γορή παραμάνα... Πιές!

— "Ο Θεός νά δώσει νά βγώ άνόητη, μου άπάντησε, μά, νά έδής που θα μάς σημάδι κάποιο κακό...

Και χωρίς νά φέρη καν στα χείλη της τό ποτήρι, τό έβαλε στην μάντα, παρόμερα και βυθίστηκε σε στογασμούς. "Έγώ τής είπα μερικά γνωστά πράγματα για τις διαφορές δεσποδαιμονίες του λαού, ήμα μισή μποτιλία σαμπάνια, έπειτα άρχισα νά κόβω βόλτες μέσ' στο δωμάτιο και τέλος άδούηκα έξω.

Γέρος άπ' τό σταθμό, ή παγομένη νύχτα έλαμπε γαλήνια, μέσα στην ψυχρή και έσημη ώμορφιά της. Ψηλά στον οφρανό, πάνω από τό σταθμό, τό φεγγάρι και δύο μικρά λευκά σύννεφα, άκίνητα, σαν κολλημένα, κρεμόντοισαν και φανώντοισαν σαν νά περιμεναν κάτι. "Ένα έλαφρό και διάφανο φως άπόλυνόταν παντού και ή γαλήνη ήταν βαθιά κι' άπόλυτη.

"Άρχισα νά βαθίζω. "Τί ζώα αυτές ή γυναίκες! σεφτόμουν κυττάζοντας τον ξαστερο και λαμπρό οφρανό. Κι' αν παραδεχτή κανείς

Μιá χαριτωμένη γυναίκα, με μαύρα μάτια, καθόταν από τραπέζι...

«Τι τα σημάδια βγαίνουν καμιά φορά αληθινά... τί δυστυχία τάχα μπορεί να μās βρή αυτό το χρόνο; 'Η δυστυχίες που μās έχουν χτυπήσει ως τώρα είναι τόσο μεγάλες, ώστε δεν μπορεί να φανταστή κανείς μεγαλύτερες απ' αυτές. Τί κακό άκομα μπορεί να πάθω τὸ φάρι, όταν ένα άτομο γὰρ πεταχθῶ, γιατί ἔχω ἀναγκασμένος, γὰρ να κερδίσω ἕνα κομμάτι ψωμί, να δουλέω σκληρά κ' ἀδικάτως. Οἱ γονεῖς μου πέθαναν όταν ἦμουν πολὺ μικρὸς κ' ἔμεινα μ' ἔδωξαν τότε ἀπὸ τὸ σχολεῖο πὸν πῆγαινα. 'Ετσι, ἂν καὶ ἦμουν ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένεια, δὲν ἔπαινα καμιάς μορφώσεως. Δὲν ἔμαθα καμιά τέχνη. Δὲν ἔχω κανένα ἄσυλο, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, οὔτε καὶ δουλειὰ πὸν νὰ τὴν ἀγαπῶ. Δὲν εἶμαι ἱκανὸς γὰρ τίποτε καὶ μόλις μετὰ βίας κατόρθωσα νὰ γίνω ἕνας ἀσημαντὸς σιδηροδρομικὸς σταθμάρχης. Δὲν ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου παρὰ δυστυχίες κ' ἀπογοητεύσεις. Τί χειρότερο μπορεί νὰ μοῦ συμβῆ ἄκομα;»

«Ὁ κόκκινα φῶτα φάνηκαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μακριά. 'Ενα τραῖνὸ ἔφτανε. 'Η ναρκωμένη στέπια ἄκουγε τὸ θόρυβό του. 'Η σκέψεις ἦταν τόσο μικρὲς, ὥστε ποὺ φαινόταν ὅτι οἱ ἦχοι ποὺ ἔβγαζαν τὰ σιματά καὶ ὁ θόρυβος τοῦ τραίνου ἦσαν οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ βογγητὰ τῆς καρδιάς μου.

«Τί χειρότερο μπορεί νὰ μοῦ συμβῆ ἄκομα; ἔξακολουθοῦσα νὰ σκεπτόμην. Νὰ πεθάνῃ ἡ γυναῖκα μου... Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο τρομαχτικὸ... Δὲν μπορεί κανεὶς νὰ κρῦβεται ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τὸν δὲν ἀγαπῶ τὴ γυναῖκα μου... Τὴν παρέρθηκα τὴν κατὰ πὸν ἦμουν ἄκομα ἕνα παλῆσταυδο... Τώρα εἶμαι νέος καὶ δυνατὸς, ἐνδὲ ἐκείνη γέρασε, ζάρωσε, ἀποβλακώθηκε. 'Εχει ἄκομα τοῦ κόσμου τὴς δευδαμονίες καὶ τὴς προλήψεις... Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ καμιά ὁμορφιά μέσα στὴν ἀνοῖσια ἀγάτῆς τῆς, σὸν πλάσῃ τῆς στήθος καὶ τὰ οὐσιμῆ τῆς μάτια... Τὴν ἱσοφέρω, μὰ δὲν τὴν ἀγαπῶ. Τί κακὸ λοιπὸν μπορεί νὰ μοῦ συμβῆ ἄκομα;... 'Η νύχτῃ μου χάνεται ἐδῶ πέρα γὰρ ἕνα κομμάτι ψωμί. Τὴς ἄλλες γυναῖκες, τὴς ὁμορφες, τὴς βλέπω μόνο στὰ παρῆθρα τῶν τραίνων νὰ περνοῦν σὸν ἄστρα ποὺ σβῖνουν. Δὲν ἐγνώρισα, οὔτε γὰρ γνωρίσω ποτὲ μου τὴν ἀγάτῃ... 'Ετσι πᾶνε χαμένα τὰ χρόνια μου, ἡ τὸλμῃ μου, ἡ τρυφερότῃς μου... 'Ολα χάνονται σὸν σὸν καὶ τὸ ἀκούω καὶ τὰ λεπὰ τῆς, ἐδῶ, μέσ' στὴ στέπια, δὲν ἔχουν καμιά ἀξία...»

«Τὸ τραῖνὸ πέρασε μὲ θόρυβο μπροστὰ μου καὶ ἀπὸ τὰ κόκκινα παρῆθρα του, μὲ φῶτις μὲ ἀδαφορία. Τὸ εἶδα νὰ στέκεται κοντὰ στὰ πράσινα φῶτα τοῦ σταθμοῦ, νὰ μὲν ἔχει ἕνα λεπτὸ κ' ἔπειτα νὰ ἔκινῆ πάλι.

«Αφὸ βᾶδισα ἔτσι ὡς δύο βῆματα, πῆρα τὸν ἴδιον δρόμο γὰρ νὰ γυρίσω πίσω. Μονάχος μου, προσπαθοῦσα νουθετοῦσα τὸν ἐαυτὸν μου ἀπῆρτα δυστυχισμένο, νὰ χάσω τὴς σκέψεις μου ἄκομα πὸν διηθερῶ, ἄκομα πὸν μελαγχολάζω... 'Υπάκουον, βλέπετε, μερικὲς στιγμὲς ποὺ ἡ συνείδησις τῆς δυστυχίας προκαλεῖ κάποια εὐχαιρίστη σπορὴς φτωχοῦ ἀνθρώπου σὸν καὶ μένα. Θᾶλεγε κανεὶς πὸς κοκετᾶρον μὲ τὴς ἴδιες τὴς ὀδίνες του.

«Τί κακὸ, λοιπὸν, μπορεί νὰ μοῦ συμβῆ ἄκομα;» ἔξακολούθησα ν' ἀναρωτιέμαι καθὸς ἐγνώριζα σὸν σταθμὸ. Μὲ φαίνεται πὸς ἔλα τὰ κακὰ τὰ πέρασα. Τὴς πὸν βαρεῖς ἀφορτήσεις τὴς γνώρισα, ἀναριθμητὲς φορὲς ἔμεινα χωρὶς πεντάρα, οἱ πρῶταί μου δὲν παύουν νὰ μὲ ἐπιλήττωνον γὰρ τὰ παρατηρήματά μου, πολλὰς φορὲς πελαῖον τῆς πείνας... Πέρα ἄκομα ἕνας λυσοσῖμος ἄνθρωπος μπῆκε στὴν αὐτὴ τὸν σταθμὸ καὶ μὲ δάγκωσε... Τί ἄλλο κακὸ μπορῶ νὰ πάθω;... Οἱ ἀνθρώποι μὲ βρίζουν, μ' ἔξετελεῖζον καθημερινῶς... Τὸ ἴδιον τοῦς κάνω κ' ἐγὼ... 'Ολα τὰ ἐγκλήματά τὰ ὅλα μὲ τὸ μυαλό μου, μὲ συγχρῶν, χωρὶς νὰ φοβῶμαι τὴν τιμωρία, δὲν μπορῶ νὰ κάνω κανένα...»

«Τὰ δύο μικρὰ σύννεφα εἶχαν ἀπομακρυνθῆ τὸρα ἀπ' τὸ φεγγάρι καὶ εἶχαν σταθῆ πὸν πέρα τὸ ἕνα κοντὰ τὸ ἄλλο, σὸν νὰ φηλοῦσαν μετᾶς τοῦς κατὰ ποὺ δὲν ἔκανε νὰ τ' ἀποῖσι τὸ φεγγάρι. 'Ενας ἑλαφρὸς ἀνεμος περνοῦσε ἀπὸ τὴ στέπια, φέρνοντας τὸν ἰσχυροφὸ θόρυβό τοῦ τραίνου ποὺ ἀπομακρύνεται...

«Στὴν πόρτα τοῦ σταθμοῦ, εἶδα τὴν γυναῖκα μου ποὺ μὲ περιέμενε. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν γλαστὰ καὶ σὸν πρῶστὸ τῆς ἔσκαρμιζόταν ἡ χαρά.

— Πῆγαινε γρήγορα, μοῦ εἰπε, στὴν κἀμάρ σου νὰ φορέσῃς τὴν καινούργια σου μπλουζά... 'Εχομε ἐπισκέψεις.

— Τί ἐπισκέψεις; τὴ ρώτησα ἐγὼ ξαφνιασμένος.

— Ἡ θεῖα μου Ναταλία Πετροβόνα, μοῦ ἀπάντησε, ἦθε μὲ τὸ τραῖν.

— Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ Ναταλία;

— Ἡ γυναῖκα τοῦ θεῖου μου Σιμεὼν Φιντόρωιτς. Δὲν τὴ γνωρίσεις ἄκομα. Εἶνε πολὺ καλὴ καὶ πολὺ ὁμορφῆ... Ἀφὸ μοῦ εἰπε αὐτὰ ἡ γυναῖκα μου, παίρνοντας τώρα πὸν σοβαρὴ ἔκφρασι, πρόσθεσε γρήγορα-γρήγορα, σὸν νὰ μὲ φοβόταν:

— Βέβαια, μὰς ἦθε κάπως ἀπροσδόκητα, χωρὶς νὰ

τὴν περιμένουμε, ἀλλὰ μὲ θυμώνεις, Νικολάι μου. Φανοῦ συγκρατατικὸς... 'Ο θεῖος μου εἶνε κακὸς, πολὺ κακὸς καὶ φέρεται στὴ γυναῖκα του σὸν νὰ ἦταν σκλάβο πὸν τὴν ἀγόρασε. 'Ετσι ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε πειὰ ἡ θεῖα μου νὰ ζῆσι μαζὺ του, σηκώθηκε κ' ἔφυγε... Μοῦ εἰπε πὸς δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ πέρα παρὰ τρεῖς ἡμέρες, ὡς ποὺ νὰ λάβῃ ἀπάντησι ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς, σὸν ἄποιο ἔγραφε.

«Ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀράδιασε ἄκομα μερικὲς φλυαρίες γὰρ τὸ σπῆτῃ θεῖο τῆς, γὰρ τὴς μικρὲς ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν νέων γυναικῶν, γὰρ νὰ καταλήξῃ σὸν συμπέρασμα ὅτι τὸ καθῆκον μου εἶνε νὰ δίνωμε ἄσυλο σὲ ὄλους καὶ προστάτων σ' ἐκείνους ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸν ἴσι δρόμο, ὅπως π. χ. ἡ θεῖα τῆς.

«Εγὼ, μὲ καταλαβαίνοντας τίποτε, φόρεσα τὴν καινούργια μπλουζά καὶ πῆγα στὴν τραπέζια νὰ γνωρίσω τὴ «μικρῆ» μου θεῖα.

«Μία χαριτωμένη νέα γυναῖκα, μὲ μεγάλα μαύρα μάτια, καθόταν σὸν τραπέζι μου. Κι' ἀμέσως τὸν τραπέζι, οἱ γυρῶσι τοῖχοι, ὁ κακοφτιαγμένος καναπές... ὡς κ' ἡ σκῆνῃ ποὺ τὰ σκέπαζε... ἔλα μὲ φάνηκαν σὸν ξαναγενομένη, ἔξωραῖσιμένα, ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ δρῶσεροφ καὶ νέου αὐτοῦ πλάσματος, ποὺ σκόρπιζε γύρω μὰ εἰσῶδια γεμάτῃ ὁμορφῆ καὶ πρόκλησι...

«Τὸ ὅτι ἡ ἐπισκέπτριά μου ἦταν προκλητικὴ, τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴ χαμόγελο τῆς. ἀπὸ τὸ ἄρματι τῆς, ἀπὸ τὸν ἐξοριστὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον κῦτταζε καὶ μὲ σὸν κλεινε τὰ μάτια τῆς, ἀπὸ τὸν τόνο μὲ τὸν ὁποῖο ἀκούσε στὴν γυναῖκα μου, ἡ ὁποία ἦταν κατ' ὄλα τιμῆ... Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ διηγηθῆ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ συζύγου τῆς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας γέρος τῖραννος, ἐνῶ αὐτὴ ἦταν καλὴ καὶ εὐθῆνη, γὰρ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔφριξε ὅτι εἶχε βαρεθῆ νὰ ζῆ κοντὰ στὰ γερῆματα μ' ὅτι εἶχε φύγει γὰρ νὰ τρέξῃ νὰ βῆ τὰ νεῖα...

«Δὲν ἤξερα πὸς εἶχα ἕναν ἀνεψιὸ τόσο μεγάλο! μοῦ εἰπε ἡ «θεῖα» μου, δίνοντάς μου μὲ χῆρὸ τὸ χῆρῃ τῆς.

«Κι' ἐγὼ, τῆς ἀπάντησα σφιγγοντάς τὸ μὲ θέρημῃ σὸν δῶδο μου, δὲν ἤξερα πὸς ἔχω μὰ τόσο ὁμορφῇ θεῖα...

«Ἀρχισαμὲ πάλι νὰ τρώμε. 'Ανοῖξα καὶ τὴ δεύτερη μπλουζῖα τῆς σαμπάνιας καὶ τὸν πῶμα τῆς πετάχτηκε μὲ κρότο σὸν γταβάνι. 'Η μπλουζῖα δὲ μοῦ ἔπεσε ὡς τόσο αὐτὴ τὴ φορὰ καίτοι. 'Η θεῖα μου ἦταν μονορούφι ἕνα δολοφόρο ποτῆρι καί, όταν ἡ γυναῖκα μου βῆκε γὰρ μὰ στίγμῃ ἔξω τὸ ξαναγέμισε καί, χωρὶς διατηροῦσε, τὸ ἀδειασε πάλι μὲ μᾶς. Εγὼ ἐντομητᾶς μὲθεῖσα ὄχι τόσο ἀπ' τὴ σαμπάνια, ὡς ἀπ' τὴ φλόγα μὲ τὴν ὁποία μ' ἔκαυαν τὰ μάτια τῆς. Καὶ καθὸς τὰ κῦττασα, οἱ στίχοι ἕνὸς παλινοῦ τραγουδιοῦ ἀντηχοῦσαν σὸν μυαλό μου:

*Μᾶτια φλογερὰ καὶ μαύρα,
μᾶτια μου παθητικὰ,
μᾶτια ὄλο φωτιὰ καὶ λαῦρα
μᾶτια ἐσεῖς τόσο γλυκὰ
μᾶτια ποὺ μόλις σὰς εἶδα
σὰς ἀγάπησα βαθιὰ,
ποῦ εἶν' ἡ καθε σὰς ἀγρίδα
στὴν καρδιά μου μὰ σπαδιά...*

«Δὲ θυμάμαι πειὰ τί ἔγινε κατόπιν, όταν ἡ γυναῖκα μου μᾶς ἤφρησε μόνους γὰρ νὰ πᾶν νὰ στρώσῃ τὸ κρεβάτι τῆς ἔξωσις μου. Θυμάμαι μόνονα πὸς μὰ μεγάλη ἀγάτῃ ἄρχισε μετᾶς μου στὰ μῆτιστορήματα:

*Πρῶτῃ φορὰ σ' ἀτίκνυσα,
ὡ σὺ γυναῖκα ὄραια,
μὰ ἡ ὄρα ἦταν κακὴ
καὶ ἡ σίγα μ' ἔμοιρα!*

«Λεῖ τὸ ἴδιον παλιὸ τραγουδοῖ...

«Ἀγαπήθηκαμὲ τρελλὰ κ' ἡ ἀγάτῃ μου μ' ἔκανε νὰ τὰ στείλω ὄλα σὸν δαδῶλο, καὶ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ σταθμὸ καὶ τὴ δουλειά μου. 'Ἦθε σὸν ἕνας τρομερὸς ἀνεμοστρόβιλος μανιασμένος καὶ μὲ συνεπῆσε σὸν ἕνα φτεροῦ... Μὲ γύρισε, μὲ γύρισε καὶ γὰρ νὰ μὲ παρατήρησι χρειάστηκε νὰ πεθάνῃ ἡ γυναῖκα μου, νὰ μοῦ φύγῃ ἡ θεῖα μου μὲ κάποιον ἄλλο καὶ νὰ χάσω κ' ἐγὼ τὰ νεῖα μου... Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς μακρινῆς αὐτῆς στέπιας καὶ μ' ἀφήσε, καθὸς βλέπετε, κίσιέ μου, σ' αὐτὸ τὸν ἔρημο δρόμο τῆς Μόσχας... Πῆστε μου καὶ σὴς τὸρα τὴ μεγαλειότερο καὶ τὴ χειρότερο κα-
τὸ μπορεί νὰ μὲ βῆ ἄκομα...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ

Ἡ γυναῖκα μου μῆς σεβήρισε τώρα φρούτα καὶ λίκέρ.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΕΝΩ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ...

Ο Κατηγοροδικείο της επαρχίας συνεδριάζει... Στο έδωλο του κατηγορουμένου κάθεται ένας κήρυξ μέσης ηλικίας, με πρόσωπο ήλιο, κατηγορούμενος επί καταχρήσει και πλαστογραφία. "Ένας αδύνατος και στενωθώραξ δικαστής διαβάσει εκείνη τη στιγμή το κατηγορητήριο με φωνή στριγγή και οβρυμένη. Διαβάσει μονοκόμματα, χωρίς να λαβαίνει υπ' όψει του τα κόμματα και τις τελείες, και το μονότονο διάβασμά του μοιάζει με το βόμβο των μελισσών ή με το μουχούρισμα ρυαλιού. Με το ναυόημα ενός τέτοιου διαβάσματος δεν μπορεί κανείς να κάνει τίποτ' άλλο παρά να δνεοστολή, να σκαλίσει τις αναμνήσεις του και να κοιμάται. Γ' αυτό όλοι, δικασταί, ένοχοι και άχροαστήριο, έχουν κρυφίσει από μια άκατανίτη νύστα. Κανένας θόρυβος δεν άκούγεται γύρω. Μοναχά κάθε τόσο άκούγονται από το διάδρομο του δικαστηρίου κανονικά βήματα ή το βήμα του κανενός ένοχου που χαμογιάζει και προσπαθεί να συγκαταστήθι.

Ο δικηγόρος της έπαισιόπιστος, με το κεφάλι του άκουμπισμένο στο χέρι του, παλεύει με τόν βυνο. Το μονότονο διάβασμα του γράμματος έχει κάνει τις σκέψεις του να χάσουν τη σειρά τους και να πάρουνε δρόμο.

«Τί μεγάλη μύτη—συλλογίζεται ο δικηγόρος μας άνασκηρόντας—τά βαρετά βλεφάρά του—έχει αυτός ο κλητήρας! Τοι χατάνε όλο του το πρόσωπο που φαίνεται νόστιμο! "Αν οι άνθρωποι είχαν αυτές δυο και τριών όργωνών μάσκων, θα βρισκόταντοσαν σ' πολύ στενόχωρη θάλα... Θα έπερε να χρίζουν τα σπίτια τους πολύ μεγαλύτερα άπ' ό,τι τα χρίζουν σήμερα...»

Ο δικηγόρος μας κώνησε το κεφάλι του σαν ένα άλογο που το τσομπάνι ή μινίγες, κ' έξακολούθησε να σκέπτεται :

«Τί να κάνουν τάχα τώρα στο σπίτι μου; Αιτή την ώρα συνήθως ή γυναίκα μου, ή πεθερά μου, τα παιδιά, όλος ο κόσμος βρίσκεται στο σπίτι... Οι μικροί, ο Κόλιας κ' ο Ζίνκας, εινε χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή τουπομένο μέσ' στο γραφείο μου... Ο Κόλιας με τα πόδια του άπάνω στην πολυθρόνα, με το στήθος στηρημένο όλόκληρο στο γραφείο, ζωγραφίζει στα χαρτιά μου... "Έχει ζωγραφίσει κιόλας ένα άλογο με μπετό μονοπόδι, με μια τελεία άντι για μάτι. Έναν άνθρωπο με το χέρι ψηλά κ' ένα σπίτι γυρωτό σαν τόν πυργο της Πέρας... Ο Ζίνκας βρίσκειται κ' αυτός κοντά στο γραφείο και τεντώνει σαν στρουθοκάμηλος το λαυό του για να δη ή ζωγραφίσει ο αδελφός του... "Ζωγράφισε τόν μπαμπά » του λέει σ' λίγο κ' ο Κόλιας ανάλαμβάνει να μου κάνει το πορτοφάτο... "Έχει ζωγραφισμένο κιόλας έναν άνθρωπάκο... Δεν μένει παρά να το προσθήσει μια μαυρή γενειάδα και ίδού έγω έκ το φουκό. "Έπειτα ο Κόλιας κατεβάζει άπ' τη βιβλιοθήκη τόν Πονικό Κώδικα για να δη τις εικόνες που δέν... Έχει, ένα ο Ζίνκας έπιθεοεί το γραφείο μου. Βλέπει το κουδούνισμά, το χτυπάει. Βλέπει το καλαμάρι, βουτάει άμπεως το δάχτυλό του... "Αν κανένα από τα σωράτια μου τόγο ξεχάσει ξεκλείδωτο, το άνοιξη, το γραμούνει και το κάνει άνω-κάτω... "Έπειτα έβρανα άρχισιν κ' οι δυο να παίρνουν ένα είδος κωνιτού και κινηητό μέσ' στο γραφείο μου... Χώνονται κάτ' άπ' τα έπιπλα, πηδών, τρέχουν, χορεύουν, ός τόν φριχόν κάποι κανένα βαζό ή τη λάμπα... "Οραία, πολύ όφρα... Και, όστερ' άπ' τα παιδιά, να τόωρα ή παρωμένα μας που διεψίνετται χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή στο σαλόνι κρωπώντας στα χέρια το τρίτο μας έργο... Αιτός ο νεαρός πλάτος της οκάγγενείας μου δέν κάνει άλλο παρά να κλαίη, να κλαίη άδιάκοπα...»

—Σμύφως πρός τις καταθέσεις τών μηνυτών και προϊσταμένων του κατηγορουμένου, έξακολουθεί να λήη μονότονα ή γραμματεός του δικαστηρίου, έκ τών χερμάτων, τα όποια διεχειρίσθη ότος κατά τόν μήνα Σεφρωάριου, παρουσιάσθη έλλειμμα 12.853 ρουβλιών και 41 κατακλιών...

Μά και ή περιλήψης τών σκέψων του δικηγόρου έξακολουθεί :

«Αιτή τη στιγμή, σκέπτεται, ίσως τώονε στο σπίτι... Βρισκόμται στο τραπέζι, ή πεθερά μου, ή γυναίκα μου ή Ναδία, ο αδελφός της ο Βάσιος και τα παιδιά... Στο πρόσωπο της πεθεράς μου ζωγραφίζονται, όπως πάντα, όλες ή σπουδαίες άπασχολήσεις της, που δέν την άφίνουν να ήσυχάση ούτε στιγμή. Η γυναίκα μου πάλι, που εινε πειά άδύνατη και μα-

ραμένη, μολονότι έξακολουθεί περιέγως να διατηρη το δέμη της λεινό και διαφανές, φαίνεται σαν να την έβάλαν με το έσοι να κόνιτη στο τραπέζι κ' ότι όλο της το είναι το άπασχολεί ή έργασία, την όποια δέκωψε για να φάη. Δεν τρώει τίποτε και φαίνεται άρρωστη. Η φροντίδα είν' άπλωμένη στο πρόσωπό της, όπως και στής μητέρας της. Θα φαντάζεσθε τόωρα ότι τις δυο αυτές γυναίκες τις άπασχολούν τα παιδιά, ή κοίξινά, ή πλάσι, οι προσκεκλημένοι, το σύγρισμα, ή κοσμικές σχέσεις κ' ένα σωρό άλλα πράγματα. Εινε άλήθεια πως πράγματι τις άπασχολούν όλ' αυτά, όπως έπίσης εινε άλήθεια ότι δέν κάνουν τίποτε. Ναί, ή Ναδία και ή μητέρα της δέν κάνουν απολύτως τίποτε... "Αν, από τη βαρεσιτήματα τους να κώνονται, ποτίουν κανένα λουλούδι ή γραμιάζουν με τη μαγειρίσσα, έπειτα, επί δυο ήμέρες συνέχεια, θρηνούν άδιάκοπα από τη μεγάλη κοίρασι (!) και σου μιλούν σαν να έκαναν καταναγκαστικά έργα... Ο κοινάδος μου ο Βάσιος μασεί όργα και σωπαίνει με ύφος θλιβερό, γιατί χωρίς άλλο έπήρε πάλι σήμερα κοιλούρα στα Μαθηματικά... Εινε ένα παιδί ήσιχο, περποητικό, εύννομον... μά καταστρέφει τόσα παπούτσια, τόσα παντελόνια, τόσα βιβλία, όστε που γίνεται άντιπαθητικό και άνικύφορο με την επάδωνται που φέρνει στον προύπολογισμό μου... Οι δυο προκόμενοι μου, ο Κόλιας και ο Ζίνκας, θά εινε κ' αυτοί στο τραπέζι και θά έχουν άρχισει τα συνθησμένα τους χαμομάτα... Ζητούν άδιάκοπα ξεδι και πιλέρι, παρατούνονται ο ένας εναντίον του άλλου κ' άφίνουν όλοένα να τους πέφτουν κάτω τα κούτάλια τους... Η πεθερά μου και ή μητέρα τους τόνς άπειθώνουν παρατηρήσεις σέ σοβαρό τόνο... Ο Θεός να σάς φιλάξη να καθήσετε στο τραπέζι του σπιτιού μου... Δεν θά ήσυχάσετε ούτε στιγμή, από τις σκωνιές και τις κλωστής. Και τα φαγητά... Αιτά εινε πού εινε!... "Όλα εινε άσχημα, άνοστα, άθλια... Μικρόν πετρελαίο και όργων γεύσι σα να τόνς έφραξαν ζαχαρι κ' άλάτι... Πού εινε ή όφραεις σουπέ και τα περιφίμα φητά που έτρωγα όταν ήμουν γρασόνι... Στο τραπέζι ή γυναίκα μου κ' ή πεθερά μου μιλούν όλοένα Γαλλικά... Μά όταν ή κώνένται τους, γαρίζε με ένα, ή πεθερά μου άρχινεί να μιλάη Ρωσικά, γιατί, κατά τη γνώμη της, ένας άνθρωπος τόσο λίγο λευτός, τόσο λίγο ειδοσθητός, τόσο άγενής και πρόστιχος, σαν κά μένα, δέν εινε άξιός να μιλούν γ' αυτόν «εις την γλυνκίαν Γαλλικήη γλώσσων». ε'Ο φτωχός ο Μιζάλης—θά λειή ή γυναίκα μου—θά πεινάη πολύ. Δεν ήπαι σήμερα το προί παρά ένα ποτηρι τσάι, χωρίς να βουτήξη καθόλου και έφυγε τρέχοντας για το δικαστήριον...» Και ή πεθερά μου θά τις άπαντήη με κακια: «Μην άνησυχής, μωρούλα μου. Ένας άνθρωπος σαν κ' αυτοί δέν κάνει τίποτα να πεθάνη της πεινας... Θα έξη

Μ' άρεπαξε άπό τ' αυτί και με κονβάλησε βρίζοντας με στο σπίτι !...

πείω ός τόωρα πέντε φορές στο μάτ του δικαστηρίου για να πώνη τα δικαστορικά του και τόνς μεζέδες του... Γ' αυτό το λόγο ο δικηγόρος δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά να ζητούν κάθε πέντε λεπτά δικαιοη της συνεδρίασεως... Πάνε και κώντοπλινόν με τόνς δικαστές...»

«Μετά το φαγητό, ή γυναίκα μου κ' ή πεθερά μου άρχισουν οσβιρή κώνένται για να περιορισουν τα έξοδα. Λογαριάζουν, γράφουν, έαυλογαριάζουν, ζαναγράφουν και βρίσκουν στο τέλος ότι τα έξοδα πολυαπλασιώσθησαν τεραστίως. Φονάζουν τη μαγειρίσσα και τα βάζουν μαζί της, λέγοντας την απαύτα και άσωτη... Άρχισουν έπειτα τόν κανηγά για μιά διασφορά στα φώνια πενήντα λεπτόν... Δάσκηρα, λησμοί, φαρμακερία λόγια... "Έπειτα συγριχουν τις κώμαρες κ' επειδή δέν μπορούν να συγριχουν τίποτε, άλλότως θείσι στα έπιπλα... Κ' όλ' αυτά τα κάνουν επειδή δέν έχουν τίποτε άλλο να κάνουν... "Α' έξέγασα. Η γυναίκα μου παίζει και πιάνω, άλλ' εινε καλύτερα να μην την άκούσετε...»

—Ο μήρτης της κατηγορίας Ηερετώ—έξακολουθεί να λήη ό γραμματεός—καταθέτει ότι ο κατηγορούμενος του κατεχράσθη 2.500 ρουβλία, τα όποια του ένεπιστοπήθη διά να τα τοποθετήση καταλλήλως...

«Όταν τα σκέπτεται, τα θημάτια και τα ζυγίσει κανείς όλ' αυτά—έξακολουθεί να σκέπτεται ο δικηγόρος—όταν συλλογίζεται πως το σπίτι του εινε μά άληπνή κόλασι, γάνει όλο του το κέρσι για τη δουλειά του... Κοιράζεται, αποβλακωνεται, άσφυξιά κανείς—όλη την ήμέρα κλεισμένος εδω μέσα, μέσα σ' αιτή την άτιμωσφια της πληξείας, μόνο και μόνο για να βρη μά στάλα άνάστασι το βράδι στο σπίτι του... Μά όταν δέν τα βρίσκει κ' έχει μερικά παραδόκια στην τσέπη του, τειλειώνοντας τη δουλειά του πηγαίνει κατεψιχόν στο μπαζό της ε' έμφορης Νεράϊ-

ΑΠ' Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΗ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΝΑ ΕΞΑΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑ!

«Ένα πρωί—γράφει ο Θεόφιλος Γκωτιέ στην μελέτη του για τη ζωή και το έργο του Μπαλζάκ—ο Μπαλζάκ με εκάλυσε επειγνόντως στο σπίτι του. Άνησχυσα για τη μεγάλη αυτή βία και έσπευσα να πάω. Στο γραφείο του μεγάλου μυθιστοριογράφου βρισκόνταν μαζεμένοι άλλοι πέντε φίλοι, οι οποίοι είχαν κληθή με τον ίδιο τρόπο.

Ήρθες, τέλος πάντων! μωφ φωναξέ ο Μπαλζάκ μόλις με είδε. Λιονώσιος τεμπέλης θά είσαι και βροδινώνητος! Σε περιμένο από μιάς ώρας. Αφού το μεσημέρι πρόκειται να διαβάσω στον «Κασέλ», τον διευθυντή του θεάτρου, ένα νέο μου εξάπρακτο δράμα.

Μόλις τ' άκουσαμε αυτά, ξεσπάσαμε στις πολυήμερες μας με το φόρο άνθρωπον που τήχουν πάρει άπόφαση να... ύποστούν την ανάγκασιν ενός έργου.

Ο Μπαλζάκ ενόησε τις σκέψεις μας και μιά ειπε :

—Το δράμα... δέν έχει ακόμη γραφή!

—Διάβωτε! άνέκραξα. Τότε τι μάς εκάλυσε εδών;

—Σάς εκάλυσε γιατί το δράμα πρέπει να έτοιμασθή άμέσως για να πάρω την προκαταβολή! Σε λίγες μέρες πρέπει να έξοφλήσω ένα χρέος μου...

—Είπε άδύνατον να γραφή ένα ολοκληρω δράμα έως αύριον, τού είπαμε.

—Όλα τά εσκέφθηκα, άπάντησε άτάραχος ο Μπαλζάκ. Καί ίδου τί άπέρασα: Ο καθένας άπό σάς θά γράψη άπό μιά πράξη... Κ' έτσι, άν ένευχθήσασιν άπόψε, ως αύριο το μεσημέρι το έργο θά είνε έτοιμο!...

Τάχαμε χαμένα, Μπροσάναμε θυμωσ και νά τού άρνηθούμε; Τόν άγαπούσαμε τόσο!...

—Άς είνε, τέλος πάντων, τού είπα. Διηγούσο μας την ύπόθεσι, για ν' άρχίσουμε άμέσως τού γράφωμα...

—Μά, καθήμεν μον, άπάντησε τότε ο Μπαλζάκ με τού φουκότερο θρος τού κόσμου, άν ελξα βοή την ύπόθεσι, δέν θά έγεννάτο κανένα ζήτημα... κ' ούτε θά σάς καλοείσα να με βοηθήσετε!... Πρέπει και την ύπόθεσι να βοήθει και νά τού γράφωμε άνε-σώδες!

Σάς φαίνεται παράξενο. Κι' όμως έτσι έγινε. Βοήκαμε την ύπόθεσι και γράφαμε τού έργο την ίδια νύχτα. Το έργο αυτό με τόν τίτλο «Βοιτόρες» παίχθηκε με μεγάλην έπιτυχία έκείτα άπό λίγες ήμέρες».

δας... Έκει με τις τοιγάνες, τά ξεγνάει όλα... Ναι, σάς όρκίζομαι πως τά ξεγνάει όλα... Στο λόγο της τιμής μου... Πώς να μη τά ξεγνάει, όταν ξεπλιάνεται στο ντιδάν του σεπαρέ κ' άκούει άτ' όξω τις τοιγάνες να τραγουδούν και να χορεύουν και όταν νοιώθει την ψυχή του να γίνεται άνω-κάτω άπό τή νοητική φωνή της όμορφης Γελάσας... «Ω, θεία, γλυκιά και ύπέροχη Γελάσα!... Τι δόντια, τί μάτια, τί στήθη... Μιά βραδιά μ' έπιασε να βγαίνω άτ' έκει ή γυναίκα μου... Θεέ μου!... Μ' άπολαξέ άτ' τού άπεί και με κουβάρισε βρίζοντας στο σπίτι... Τι φορική νύχτα πού πέρασα!... Άχμία τρέιμο...»

Στό μεταξύ αυτό ο γραμματέας τού δικαστηρίου διαβάει, διαβάζει, διαβάζει άτελείωτα... Μέσα στα μάτια τού δικηγόρου όλα γύρω του άρχίζουν να διαλύονται και να χορεύουν, όπως ή Γελάσα... Οι δικασταί και οι ένοχοι στριμογυρίζουν, τού Κοινόν τριλιζει, τού ταβάνι χαμηλώνει και ξεαναειναι πάλι. Μέσ' τού μυαλό του ή σκέψις τού χορεύει κ' αϊτές και χάνουν τή σειρά τους...

—Όραία... ψιθυρίζει ο δικηγόρος μουσικισμικώς. Όραία... Τί όραία πού είνε στο ντιδάν της «Όμορφης Νεράιδας». Γλυκά, ξεστά, θεία, ή Γελάσα τραγουδεί...

Η φωνή τού προέδρου άκούγεται εκείνη τή στιγμή:

—Τόν λόγον έχει ο κύριος συνήγορος!

—Όλα είνε όραία στην «Όμορφη Νεράιδα», έξαιολογούει νά ψιθυρίζει ο δικηγόρος. Έκει δέν υπάρχει ούτε ή πεθερά μου, ούτε ή γυναίκα μου, ούτε ή σούπα τού υφριέτι πετρέλιου... Η Γελάσα είνε γλυκιά και καλή μαζί μου...

—Τόν λόγον έχει ο κύριος συνήγορος!

Ο δικηγόρος σηριάζει κ' άνογει τά μάτια του.

Νά πάω ή δογή! Τούσκωρον στη καλύτερη στιγμή τούς οεμβασιούς του. Άλλά τί να γίνει; Πρέπει να τη δω λόγια ύπέρο τού πελάτου μου... Σίνεται, χαμογυριέται και λέει δτι φτάσει... «Επειτα ξανα-λέφεις τούς όνειροπολήσεις του. Σκέπεται πάλι την κόλασι τού σπιτιού του, τόν παράδεισο της «Όμορφης Νεράιδας». Σκέπεται... Σκέπεται... Κοιμάται σχεδόν. Και δέν συνέχεται παρά την όψη πού ο πρόεδρος διαβάζοντας την άπόφασιν λέει:

—Καταδικάζουμε τόν κατηγορούμενο εις δέκα έτών εικητή!...

Τά λόγια αυτά τόν αφύγουν έντε-λως στα σύγκαια του. Κιττάει τόν καταδικασθέντα πελάτη του και ψιθυ-ρίζει:

—Δέκα χρόνια εικητή!... Μά τι σημαίνει; Καλύτερα στη φυλακή παρά στο σπίτι, κοντά στην πεθερά και στη σύζυγο... ANT. ΤΣΕΧΟΦ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

— Η οικονομικές στενοχώριες τού Μωπασάν

Τελευταίως στο Παρίσι βρέθηκε ένα γράμμα τού Γκυ ντε Μωπασάν, γραμμένο στα 1876. Το γράμμα αυτό απευθύνεται στον Φίλοτιέ, στον όποιον ο Μωπασάν γράφει για τις άβάσταχτες φτώχειες τού :

«Η άποδοχές μου, γράφει ο Μωπασάν, φθάνουν τώ 2.400 φράγκα τόν χρόνο. Με τού ποσόν αυτό, μόλις και μετά βίας, καταβάω να ζω. Άπό τα 216 φράγκα πού περνά τόν μήνα πληρώνω τού ένοικίου μου, τόν ραφτι μου, τόν παιπιοτή μου, τήν γυναικα πού σιγρίζει τού διαμερισμα μου κατ' την τρεφην μου, και δέν μου μένου, πλέον παρα μόνον 12—15 φράγκα τόν μήνα για να παρτασώ κ' έγώ τόν νεόν! Νομίζω ότι ένας άλλος εργάτης, είνε πιο εύτυχισμένος άπό μένα, γιατί έχει λιγώτερες ύποχρεώσεις και δαπάνες. Μ' άλλα λόγια, φιλε μου, ψευτώ, φιαχτώ, ύποψέω!...

— Η σπατάλη τού Όσακρ Ουάιλδ

Είνε γνωστόν βέβαια ότι ο Όσακρ Ουάιλδ, στα τελευταία ίδιως χρόνια της ζωής του υπέφερε άπο φρικτές οικονομικές στενοχώριες. Και σ' αύτο συντελούσε τού ότι μόλις έπαυε κανένα ποσόν στα χέρια του, τού παταλούσε αλαφια σε μια-δύο μέρες. Οι συγγενείς και φίλοι τού τον μάλωναν για τού ελαττωμά του αυτό. Έκενος όμως τούς απαντούσε :

—Τι τά θέλετε! Όταν σπαταλώ τά χρημάτα μου, έχω, τουλάχιστον για μιά μέρα, την έντύπωση ότι είμαι πλούσιος. Αυτό είνε ή μόνη χαρά μου. Θέλετε να την στερηθώ κ' αύτην;

— Τέ σφύριγμα στο θέατρο

Σε μιά παράστασι της Γαλλικής Κομωδίας, προ όλιγων ετών, οι θεαταί εσφύριζαν τού έργο και τούς ήθοποιούς. Η διεύθυνσις τού θεάτρου κατηγγέλει τούς πρωταγώστους και ζητείσι άποτήρησιν. Άρχισον τότε άτελείωτες συζητήσεις γύρω άτ' τού παταλαίου αύτου ζήτημα, άν έχη δηλαδή δικαίωμα τού Κοινόν να σφύριξη ένα έργο πού δέν τού άρέσει.

Ίδου λοιπόν τί βγήκε στην επιφάνεια άτ' όλη αύτη τή φασορία :

Το πρώτο θεατικό έργο πού σφύριχθηκε ήταν μιά κομωδία τού μεγάλου Κορηγίου, ο όποιος έπειτα άπό την παταγή ή εκείνη άποδοκιμασία τού εύθυμογραφικού ταλαντού του εργατέλειψε την κομωδία και έγραψε τις άδύνατες τραγωδίες του.

Άπό τότε λοιπόν άρχισε τού Κοινόν να σφύριξη τά έργα πού δέν τού άρέσουν. Και ο μέγας συγγραφέας τού 17ου αιώνου, Μπουλώ, έγραψε σχετικώς :

«Τέ δικαίωμα τού να εφύριζον τού έργο εφ θεαταί, τού άγοράζον στην είσοδο τού θεάτρου, μαζί με τού εμψύχο τους!...

Όπόσσο τού ζήτημα έφθασε πολλές φορές ως τά δικαστήρια. Πρό 30 έτών, ή διεύθυνσις της περιφημής αιδούσης «Κολόν», στο Παρίσι, κατηγγέλει τρεις νέους πού είχαν σφύριξει μιά κομωδία. Και μολοντί ο εισαγγελέας ήλθε στην καταδίωξη τους, οι τρεις νέοι άποθώθηκαν άτ' τού δικαστήριο, ή άπόφασις τού όποιου άνέφερε σιν τούς άλλους και τά έξης :

«Εφ' όσον δέν διετάραξαν άλλως την ηουχλον σφ θεάτρων, είνε άθώοι. Άλλάσθε εφ' όσον τού Κοινόν έχει δικαίωμα να επιδοκιμάξη ένα έργο, έχει έπίσης τού δικαίωμα να εκδιώκων την διασφύρισις τού».

Κατόν αυτού ή διεύθυνσις τού «Κολόν» έφερε τού ζήτημα στο Άνωτάτο Άσφροτικό Δικαστήριο (τόν Άρειον Πάγο της Γαλλίας), τού όποιου έξέδωκε την ίδια άπόφασιν με τά ίδια άιριθώς λόγια.

Πρό ήμερών, τέλος, οι Παρισιοί δημοσιογράφοι ζήτησαν την γνώμη της παγκοσμίου φήμης ήθοποιού Σαέλ Σορέλ, για τού ζήτημα τού σφύριγματος στο θέατρο. Και ή Σορέλ έκρηχθή ύπέρο τού σφύριγματος, διαμαρτυρήθη με ύμάλιστα έναντίον τού σημερινού Κοινού, τού όποιον είνε άδρανές, άδιάφορο, σνήπι και έχει καταργήσει τού σφύριγμα!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άπό τού γάμο εύγομια και τρέμο άπό την πείνα.

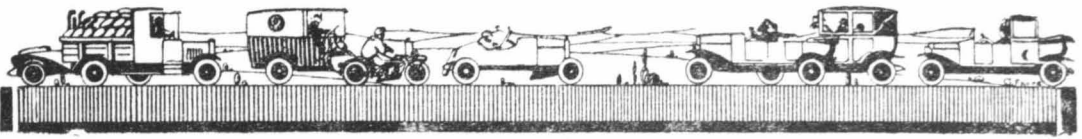
— Άρνί πού βλέπει ο Θεός λύνος δέν τού τρέφει.

— Άς μ' άγαπάει ο έπίσκοπος κ' ός με μισούν οι δόκαιοι.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΤΣΕΡΝΙΑΚΩΦ

Εκείνο το βράδυ στο θέατρο, ο δημόσιος υπάλληλος Ίβάν Τσερνιακώφ, καθισμένος στη δεύτερη σειρά των καθισμάτων, μπρός στην όρχηστρα, παρακολουθούσε με τὰ ματογυάλια του το παίξιμο των «Καθόντων της Κορνεβίλλης». Βρισκόταν ανά ζενιθ τῆς μακαριότητος, όταν ξαφνικά...

Στὰ διηγητάκια συναντάει κανείς συχνά τὴ λέξι «ξεφαρνα». Οἱ συγγραφεῖς ἔχουν δικαίω τὴν χρησιμοποίησίν, γιατί ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀπροσδόκητα... Ἄλλ' ἂς συνεχίσωμεν: «Ξεφαρνα λοιπὸν ἡ φροσιονωπία τοῦ Τσερνιακώφ πήρε μιὰ κομικὴ ἐκφρασι, τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω, ἡ ἀναπνοὴ του κόπηκε... Ἐβγάλε τὰ γυνάλια του, ἔσπυρε καί... ἀτσού!... φταρνίστηκε!

Σὲ κανέναν δὲν ἀπαγορεύεται, σὲ ἀποδοκιμάζετε μέρος κ' ἂν βροσκαται, νὰ φταρνίζεται. Οἱ μουζίκιοι, οἱ ἀπαιτητοὶ καί, κυρίως φοροφόροι, αὐτοὶ οἱ ἄποικοι, φταρνίζονται... Ὅλος ὁ κόσμος φταρνίζεται... Ὁ Τσερνιακώφ, χωρὶς ἐλάχιστα νὰ ταραχθῆ, σκουπίστηκε μὲ τὸ ματιλιάκι του καί, σὺν ἄνθρωπος εὐγενῆς, κίτταξε γύρω του γιὰ νὰ δῆ, ἂν μὲ τὸ φταρνισμὸ του εἶχε ἀνοησιχθεῖ κανένα.

Μὰ ἀμέσως τὰ ἔχωσε.

Εἶπε ἕνα ἠλικιωμένο κύριο, καθισμένο μπροστά του στὴν πρώτη σειρά, ὁ ὁποῖος μοιρομύριζε, σκουπιζόντας προσεχτικὰ μὲ τὸ γάντι του τὸ γυαλάκι του κεφαλῆς καί τὸ λαμπὶ του. Στὸ πρόσωπο τοῦ ἠλικιωμένου αὐτοῦ κυρίου ὁ Τσερνιακώφ ἀναγνώρισε τὸ γενικὸ διεθυντὴ τῶν κρατικῶν σιδηροδρόμων τῆς περιφέρειας, ὁ ὁποῖος εἶχε βαθμὴ στρατηγού.

— Τὸν ἐπιτοίλισα! σκέφτηκε ὁ Τσερνιακώφ. Δὲν εἶνε βέβαια προσιτάμενός μου... Αὐτὸς ἀνίκει σὲ ἄλλῃ ἰκέρεια, ἀλλὰ πάντως τὸ πρόγμια εἶνε στενὸ χωρὸ... Πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην...

Ὁ Τσερνιακώφ ἔβηξε μὲ κάποιον διαταγμὸ, ἔσπυρε λίγο ἐμπρός καί ψυθίωσε στ' αὐτὸ τὸν στρατηγού:

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ποὺ σὰς ἔλερωσα χωρὶς νὰ θέλω...

— Μπᾶ... τίποτε... τίποτε... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνιος.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! συνέχισε ὁ Τσερνιακώφ. Συγχωρήστε με!... Δὲν... τὸ ἔκανα ἐπίτηδες.

— Σὰς παρακαλῶ, ἀφήστε με ν' ἀκούσω τὴ μουσικὴ, τοῦ εἶπε ἀντὶ ἀπατησίσεως αὐτὴ τὴ φορὰ.

Ὁ Τσερνιακώφ ταραχθῆκε, κοκκίνησε, χαμογέλασε ἠλιθίως καί ἄρχισε νὰ παρακολουθεῖ πάλι τὸ ἔργον. Μὰ τώρα, κίτταζόντας στὴ σκηνή, δὲν εἶχε τὴ μακαριότητα τοῦ ἔννοιου προηγουμένου. Μὰ ἀνησυχία τὸν ἐβασάνισε. Κατὰ τὸ διάλειμμα πλῆσιος τὸν στρατηγού, κίτταξε ἀλόγικα του καί κατανόησεν τὴ θέλησιν του, ἐτραβίωσε:

— Σὰς ἔλερωσα, ἐξοχώτατε... Συγχωρήστε με!... Δὲν τὸ ἔκανα ἐπί...

— Ἄ, μὰ πάρε ἐπὶ τέλος! τὸν διέκοψε ὁ στρατηγός. Τὸ εἶχε ἔξωρασι καλάς καί σὺ μὸν ἐπαναλαμβάνεις ὁλοένα τὸ ἴδιον πράγμα...

«Ἄφου τὸ ἔχει ἔξωρασι, γιατί ἔχει τόση κακία στὰ μάτια του, σκέφτηκε ὁ Τσερνιακώφ κίτταζόντας τὸν στρατηγὸ μὲ ἔπισησιν καὶ μάτια. Πρέπει νὰ τοῦ ἐξηγήσω διὰ δὲν τὸ ἤθελα... ὅτι τὸ φταρνισμὸς...

κ' ἔπειτα στὸν ποταμὸν Ἐρκίνα...

Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔγιναν φανερά δυο πράγματα: Πρῶτον ὅτι τὸ κομικὸ τοῦ Πέτρον οἶθε τὸ γῶμα τῆς πατριδος του ἤθελε νὰ τὸ δεχθῆ καί νὰ τὸ καταλύσῃ καί δεύτερον διὰ μιὰ ἀπὸ τῆς πηγῆς τοῦ ποταμοῦ Ἐρκίνα τρέφεται ἀπὸ τὰ νερά τῆς Καταβόθρας.

Καί ἡ λαϊκὴ παραδόσις συνεχίζεται:

Ὁ Πέτρος Κοσμίης δὲν ἔλπισε. Γίνηκε βοσκὸλάκας! Καί όταν πέφτει πολλὴ βροχὴ, στίς ἄγριες χειμωνιάτικες νύχτες, ὁ «ἀναθεματισμένος», καθάλλα στ' ἀλόγο του, βοσκᾶ κ' ἀναστενάξει στὰ σκοτεινὰ βᾶθη τοῦ βραδιάνου, φωνάζοντας γοερά: «— Μάνα μου, μανούλα μου, βγάλε μου τὸ σάβανον!...»

Καί τὸ ἀλόγο τοῦ Πέτρον, κίττωντας δυνατὰ τὰ πέταλά του στὰ λιθάκια, χλιμνιτρίζει σάν χίλια μαζὶ ἄλογα. Καί οἱ δαιμόνες καί τὰ στοιχεῖα τοῦ λόγγου καί τοῦ βραδιάνου ἐνώνουν τῆς στρίγγλικες κραιπῆς τους μὲ τοὺς θρήνους τοῦ βοσκολάκα. Καί ὅλη ἡ κοιλιά γύρω ἀνατριχιάζει!... Ο ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

σὺ εἶνε φρικτὴ ἀνάγκη, γιατί ἄλλοιως θὰ ἴσποθεῖ ὅτι τὸν ἔφτασε ἐπίτηδες στὸ πρόσωπο... Ἄν δὲν τὸ ὑποθέτῃ καλάς αὐτὸ, θὰ τὸ ὑποθέσῃ ἀργότερα. Ἄν δὲν τοῦ ἐξηγήσω...»

Μόλις ἔγινε στὸ σπίτι του ὁ Τσερνιακώφ, διηγήθηκε στὴ γυναῖκα του, πὺς, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, φάνηκε ἀγνώρις. Τοῦ φάνηκε πὺς ἡ γυναῖκα του δὲν ἔδινε ἀκριθεῖς σημασία σὲ διὰ ἡγε σιμῆ. Στὴν ἀρχὴ, ἐκείνη τρώαζε λίγο, μὰ όταν ἔμαθε πὺς ὁ στρατηγός δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς προσιτάμενους τοῦ συγγόνου τῆς, ἠτάχισε. Τοῦ εἶπε ὡστόσο:

— Πήγαινε νὰ τοῦ ζητήσης συγγνώμην, γιατί ἄλλοιως θὰ ὑποθέσῃ πὺς δὲν ξέρεις νὰ συμπεριφερθῆς στὴν κοινωνία...

— ἔχεις δικαίω... Τοῦ ζήτησα βέβαια καί στὸ θέατρο συγγνώμην, ἀλλ' αὐτὸς μού φρόνησε κατὰς παραδοξά... Δὲν μού εἶπε μιὰ λέξι πὺς ν' ἀξίση τὸν κόπο... Κ' ἐξ ἄλλου δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ μιλήσωμε...

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσερνιακώφ, φορώντας τὴν καινούργια του στολή, ἀφού προηγουμένως στολίστηκε μπρός στὸν καθρέπτη, διεψήθησε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ στρατηγού γιὰ νὰ ἐξηγηθῆ... Μπαίνοντας στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς, εἶδε συγκεντρωμένον ἐκεῖ ἀκριβὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἴσται γιὰ διάφορες δουλειὰς του. Ὁ στρατηγός μιλούσε στὸν καθῆνα μὲ λίγα λόγια καί κατόπιν προχωροῦσε στὸν ἄλλο. Τέλος σταθερὰ ἔμεινε στὸν Τσερνιακώφ, τὸν ὁποῖο φάινεται δὲν θησιόταν.

— Τὶ θέλετε; τὸν ρώτησε.

— Ἄν θυμιστέ, ἀπάντησε ἐκείνιος τραυλιζόντας, γχετὸ τὸ βράδυ στὸ θέατρο... φταρνίστηκε καί σὰς... ἐπιτοίλισα χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Συγγνώμην...

Τὸ ἀσημαντὸ πράγμα ἤρθατε νὰ μὲ ἀτασχολήσετε!... Τὶ περίεργος ἄνθρωπος εἶστε! ἔστε ὁ στρατηγός προχωροῦντας πρὸς ἕνα ἄλλο ἐπισκέπτη.

Δὲν θέλει νὰ μού μιλήσῃ! σκέφτηκε ὁ Τσερνιακώφ, χλιμνιζόντας. Ἄρα εἶνε θυμωμένος μαζί μου... Ὁχι, δὲν πρέπει νὰ εἶνε θυμωμένος... Πρέπει νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ...

Ὅταν ὁ στρατηγός τελειώσε τὴν συνομιλίαν του καί μὲ τὸν τελευταῖον ἐπισκέπτη καί θέλησε νὰ βανερηθῆσὶ τὸν διαμερισμὸν του, ὁ Τσερνιακώφ ἔβανε ἕνα βῆμα πρὸς αὐτὸν κ' ἄρχισε νὰ τραυλιζῆ:

— ἔξοχώτατε, ἀγαθότατε... Συγχωρήστε με!... Δὲν τὸ ἔκανα ἐπίτηδες!... Ὁχι... Συγχωρήστε με!

Ὁ στρατηγός τότε κατανόησε καί τοῦ εἶπε:

— Μὰ γιὰ νὰ μὲ κοροιδίσης ἤρθες ἐδῶ;... Καί ἔξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ἀφίροντας τὸν Τσερνιακώφ ἐρημ.

Ὅταν συνήλθε κατὰς, ἄρχισε νὰ λέη:

— Μὰ γιὰ ποῦ καροιδία μιλάει; σολλογίστηκε. Δὲν ἴπαχα καί μιὰ καροιδία στὴ μέση... Ἄλλοιμονο, ὁ στρατηγός δὲν θέλει νὰ μὲ καταλάβῃ... Ἔτσι δὲν θὰ τοῦ ἐξηγηθῶ ποτε... Ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ!... Θὰ τοῦ γράψω, μὰ δὲν θὰ ξαναῖθω περὶ ἐδῶ...

Αὐτὰ σολλογίζεταν ὁ Τσερνιακώφ, καθὼς ἔγινε στὸ σπίτι του, μὰ δὲν ἔγραψε τὴν ἐπιστολή τὸν στρατηγὸν... Σκέτταξε, σκέτταξε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ βρῆ τὴ ἔμπειρ νὰ κινή. Στὸ τέλος ἀποφορῶσε νὰ ξαναῖθῃ στὸ στρατηγὸν νὰ ἐξηγηθῆ διὰ ἔπισης.

— Ἦθελα γχετὸ καί ἀνοησιχθεῖ τὴν ἐξοχότητά σας ἄχριστο νὰ τραυλιζῆ μολὶς βρέθηκε πάλι μπρός στὸν στρατηγὸν—ὄχι γιὰ νὰ κοροιδήσω, ὅπως εἰσφορῆθηκατε νὰ φαντασθῆτε. Ἦθελα γιὰ νὰ σὰς ἐξηγήθω, ἐπειδὴ, καθὼς φταρνίστηκε, σὰς ἐπιτοίλισα... Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ κοροιδήσω... Θὰ τολισίωσα τίττα νὰ κίνο ἕνα τίτιον πράγμα... Ἄλλοιμονο, ἂν μού ἔλειπε ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰ ἱερὰ πρόσωπα...

— Ἐσο γιούρωσα! φωνάζε ὁ στρατηγός.

— Τὶ εἶπατε, κύριε; ψυθίρωσ' ὁ Τσερνιακώφ παγονώντας.

— Ἐσο! ἐπανέλαβε ὁ στρατηγός ὑψώνοντας τὸ χεῖρ του.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ὁ Τσερνιακώφ ἔνοιωσε κατὰ νὰ λυθῆναι μέσα στὸ στήθος του. Μὴ βλέποντας, μὴ ἀκούγοντας τίποτε, ἀπιστοχόρησε πρὸς τὴν πόρτα καί σιέθηκε ὡς τὸ σπίτι του.

Ὅταν τέλος ἔφτασε σ' αὐτὸ μηχανικά, χωρὶς νὰ βγάλλῃ τὴν καινούργια του στολή, ἔαπλώθηκε σ' ἕναν καναπέ... καί πέθανε!...

Ὁ καινός του ποὺ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ ἐξηγηθῆ τὸν στρατηγὸν τὸν εἶχε ἀφεί... ANT. ΤΣΕΧΩΦ

Ὁ Τσερνιακώφ στολίστηκε μπρός στὸν καθρέπτη...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Τ Ο Μ Ι Σ Ο Σ

ΝΑΓΕΡΤΟΙ έπάνο στο φρέσκο άζινο οι νιγηρα, ξεκαυλώνοντας μέσα στην καλύβα του χωριού, όπου θα περνούσαν τη νύχτα τους. Άπό το άνοιχτό παράθυρο, έβλεπαν μέσα ή άγριές του φεγγαριού κ' οι ήχοι μιας φουσκωμένης που έπαιζε στο δρόμο. Το άζινο μύριζε. Οι νιγηροί μισούσαν για τα σκυλιά, για τις γυναίκες και για τους πρόβατα των έφορτες. Έξω-φρα ένας άπ' αυτούς είχε :

— Δεν είναι και τόσο σπουδαίο πράγμα ν' αγαπήσει κανείς από μια γυναίκα... Η γυναίκες πλαστήζουν για να μας άγαπούν... Υπόφερε όμως κανείς από σας, κούρα, που να μισήσετε, να μισήσετε παρ' όλην την ηλικία; Ποιος από σας γνώρισε τις παροχές του μίσους αυτού; Έ...

— Έ, λοιπόν, ξεκαυλώθηκε ο νιγηρός, έχω επισήφισα από μια χαριτωμένη νέα γυναίκα και έτσι μπόρεσα να μελετήσω το γυναικείο μίσος σ' όλη του την έκταση... Αυτό συνέβη την εποχή που δεν καταλάβαινα τίποτε ούτε από την άγάπη, ούτε από το μίσος... Ήθιον τότε όχθο χρόνιο, μα αυτό δεν έχει σημασία. Το σπουδαιότερο σόλο δεν τον έβασα έχω σ' αυτήν την πόλη, αλλά έκεινη... Άκούσατε λοιπόν και προσέχετε...

— Ένα όμοιο άνοιξιότιμο δειλινό, βρισκόμην στο παιδικό μου δωμάτιο με την παιδαγωγό μου, τη Ζινότσα, ένα χαριτωμένο και ποικιλοπλάσιμα, κ' έκάνανε μιάθρη. Η Ζινότσα, κριττάζοντας άσηχημένα από το παράθυρο, έλεγε :

— Άναλφάβητε λοιπόν όξινόμο. Πέζ μου : Τώρα, Πέτρο, τί εκπνέετε; — Άνθρωπικό όξο, απάντησα, κριττάζοντας από το ίδιο παράθυρο. — Όρασι, είτε ή Ζινότσα.

Κατόπιν μ' έρώτησε τί είναι ό όξινόμο κ' έχω της απάντησα πάλι σωστά. Μα, έχω όμως μιλήσει για το όξινόμο και τον όξινόμο, ο πατέρας μου, κάτο στην αλήθ, έτοιμάζονταν για το νιγηρ. Τα σκυλιά γαργάλα. Οι έπαρχές του έξεργάζαν τ' άμάξι του και το φρόντιζαν μ' ένα σωρό όμοια πράγματα. Κεντά σ' άμάξι, βρισκόταν ένα άλλα άμάξι, μέσα στο όποιο καθόνοταν ή μητέρα μου κ' ή αδελφή μου, ή όποιες έπρόκειτο να πάνε έπισκεψή σέ κάποιο συγγενή μας, που γινόταζε. Δεν θα ήμουν στο σπίτι παρό ή Ζινότσα, ό μεγαλύτερος αδελφός μου, που είχε ποδόδενο, κ' έχω... Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε τί στενοχώρια μου και την πληξή μου...

— Τί αναγινοσε λοιπόν; με ξεναρωτήσε ή Ζινότσα, κριττάζοντας πάντα άπ' το παράθυρο.

— Όξινόμο... — Μάλιστα. Και ονομάζομαι όξινόμο το σημείο, όπου, καθώς φέρονται, ή θάλασσα ένονητα μί τον όξινόμο... Την στιγμή εκείνη τα δύο άμάξια ξεκίνησαν από την αλήθ. Συγχρόνως είδα τη Ζινότσα να βγαίνει από την τσέπη της ένα μπιλιέτο, να το σφύρηνη νιγηρά κ' έπειτα να κοκκινίζει και να κριττάζει το μεγάλο σόλο. Σε λίγο σηκώθηκε κ' έξαφνετικά παραγγέλη άρχισε να κόβη βόλτες μέσ' στο δωμάτιο. Έκτοτε να περάση μισή ώρα άκόμη για να τελειώσει το μάρημα...

— Τώρα έχομε άσηχηματι, είτε ξεφύλλίζοντας το βιβλίο με χέρι που έστρεψε μ' άναστροφή γογγύρα-γογγύρα. Λίσε μου το ύπ' όψη, 325 ποδιόμα κ' έχω θά... Ξαναγνώρισα άίωσός...

Και βγήκε έξω. Την άκουσα να κατεβαίνει γογγύρα-γογγύρα τη σκάλα. Την είδα έπειτα, άπ' το παράθυρο, να περνά σκεδόν τρέχοντας την αλήθ και να μπαίνει στον κήπο. Ή γογγύραόμα των κινήσεών της, ή έξαρση του προσώπου της και ή παραχή της με είχαν σκανδαλίσει. Ποιά πήγαινε; Και γιατί; Σκέπτηρα λίγο κ' άίωσος νόμισα πως τα κατάλαβα όλα: Είχε κατεβή στον κήπο, έτοιμασμένη τη άπουσία των γονέων μου, για να κομψή... φρούτα. Άν είναι έτσι, είναι μέσα μου, γιατί να μην πάω κ' έχω να φάω κεράσια. Και πετώντας κάτω την άσηχηματι, μου, έτρεξα κάτω στον κήπο. Μειδώνθηκα προς τις κερασιές, μα ή παιδαγωγός μου δεν ήταν εκεί. Τέλος, αφού άρκετη ώρα, την είδα να διευθετάνη προς το μέρος του βάλτου, γλιστρή, γρονθώντας και στών παλαμικό θάφομο που άνοιγε. Κερμήτρα τότε πίσω από ένα δέντρο και είδα, κούρα, αυτό που θα σας διηγηθώ τώρα.

Στόν όχθο της λίμνης, ανάμεσα από δύο έλατα, βρισκόταν ό αδελφός μου ό Σάσας. Άπό την όμη του φανόταν πως δεν είχε καθόλου ποδόδενο, όπως έλεγε. Κριττάζε τη Ζινότσα να πλησιάζη και όλο το

προσώπο του έλαμπε, σαν ήλιος, από εύτυχία... Η Ζινότσα διεκδινούταν προς αυτόν, συγχροτώντας με δυσκολία τη συγκίνησή της. Φανόταν πως έπήγαινε για πρώτη φορά στη ζωή της σ' έρωτικό ημετερό...

Κριττάζτησαν για μία στιγμή και φανόντοσαν σαν να μην έπισταιαν στα μάτια τους. Έπειτα, ή Ζινότσα, σαν να την έσπρωχνε μια άγνωστη δύναμη, έβαλε τα χέρια της έπάνω στους ώμους του αδελφού μου κ' έγειρε το κεφάλι της προς το στήθος του. — Ο Σάσας γέλασε, φωνάζει κάτι και με την ιδεεπρότιμη του νέου που άγαταίει για πρώτη φορά, έβαλε τα χέρια του πάνω στα μάγουλα της Ζινότσας...

Και ό κούρα, κούρα, ήταν λοιπόν. Ο γέλοφος πίσω άπ' τον όποιον βασίλευε ό ήλιος, τα δέντρα, ή καταρραμένη όχη, ό αδελφός, ό Σάσας, ή Ζινότσα, καθρεπτιζόντοσαν μέσα σ' άσηχηνα νερά της λίμνης. Βασίλευε όλόγυρα μια γαλήνη, που δεν μπορέσει να την φαντασθήτε. Πεταλόδες πολλαχώς πετόσαν στους θύλακούς, πίσω άπ' τον κήπο περνούσε ένα κοπάδι από κάταστρα άρνάκια...

Μα το μόνο που έχω έβλεπα άπ' όλα αυτά, ήταν ότι ό Σάσας είχε άγκαλιάσει τη Ζινότσα. Νοσηθοντας, δεν ξέρω για ποιά λόγο, νιγηρ, ξεναρωτήσα στην κούρα μου, χωρίς να περιμένο να τελειώση το φαντερό. Έξωφρα ένα θοισαυτετικό χαμόγελο άλλοθιζε στο πρόσωπο, γιατί σκέπτηρα ότι στο έξω κ' ή Ζινότσα και ή Ζινότσα βρισκόνοσαν από την έξωφρα μου. Η γαλήνη τους έξηρατό άπ' δω και λέρα από την έξημεθεί μου. Θα τους έβανα να το καταλάβουν άπ'όλο.

Το βράδυ, όταν έβασα για να κοιμηθώ, ή Ζινότσα αήθη, όπως πάντα, στην κούρα μου, για να δη μήπως κοιμόμην με τα πόδια κ' αν είχα κάνει την προσέχη μου. Κριττάζε την έτοιμία που απλωνόταν στο χαριτωμένο προσώπο της και γογγύρισε. Το μιστικό μου ή έπνευ... Ή' όπ'ό της είναι σηκωστική :

— Έ... Έ... Έξω... Έξω... — Τί έξωσι; — Έ... Έ... Σας είδα κοντά στη λίμνη, άγκαλιάσμενος με το Σάσα... Τα είδα όλα...

Η Ζινότσα άναστροφή, έγινε κατακόκκινη και, τρεμοπαρήτηνη, σφαιρήσε κ' άπ' τα μαρτζάλα. Έγω, απολαμθώνοντας την παραχή της, ξεκαυλώθηκα :

— Είδα... είδα... πως είσαστε άγκαλιάσμενος... Θα το πω της μαμάς... Χαί! χαί!...

Η Ζινότσα με κριττάζε κριττάζοντα και βεβαία πηά ότι τους είχα δη, που έπιασε το γέμι για που φωνάζει με φωνή που έστρεψε :

— Πέτρο, είσαι κούρα... Σε ικετεύω, για τ' όνομα του Θεού... φανού σαν άνθρωπος... μην τίς τίποτε σε κανένα... Σε ικετεύω... Η δυστυχισμένη φρόδων τη μητέρα μου, που ήταν γυναίκα έννοχη και άσηχη... Έξ άλλον με την ανακόληση μου είχα καταστρέψει όλη την πατήρ της άγίαθής της... Μπορείτε

έπειτα να φαντασθήτε την ψυχική της κατάσταση... Έκείνη τη νύχτα ούτε μπόρεσε να κοιμηθώ και το πρωί, στο πρόγευμα, είδα πως είχε τα μάτια της κοκκίνα και κούρα.

Σε λίγο όταν είδα το Σάσα μόνο, δεν μπόρεσα να κρατηθώ και του είπα :

— Τά ξεφω... τά ξεφω... Σε είδα γδρ; πως φιλώσε; τη δεσπονίδα Ζινότσα.

Ο Σάσας με κριττάζε και μου είπε :

— Είσα ζώο.

Αυτός δεν φρόδωνε όσο ή Ζινότσα, πράγμα που μ' έρέθηκε ή περιόλη. «Καλά, σέφτηρα. Θα το δείξω!...»

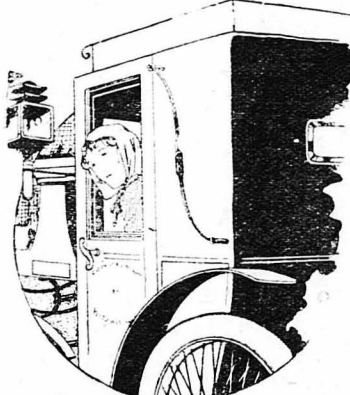
Τ' άπόγευμα, ή Ζινότσα, που έκανε όλες μου τίς ιδιοτροπίες. Ούτε τα μαθημάτα μου διάδασα, ούτε έγραφα, ούτε τίποτε... Αυτό έξαυλώθηκε έπί μια ήδοιούδα... Όπόσο το μιστικό μου ξεκαυλώθηκε να με βασανίζη... Ένα βράδυ που είχαμε προσκαλεσμένους στο τραπέζι, αφού κριττάζε ποηρά τη Ζινότσα, είπα δυνατά :

— Έξω... έξω... Είδα... — Τί έξωσι; με φώτησε ή μητέρα μου.

Μα δεν είπα τίποτε, βλεπόντας ότι όλο το αίμα της παιδαγωγός μου είχε άνεβη στα μάγουλά της.

Όταν την άλλη μέρα είδα στο μάρμα τη Ζινότσα, που φάνηκε πάλι σωβαρή και άσηχη. Και έξωφρα σέ μία στιγμή, χωρίς να το περιμένο, μου είπα :

— Ω, σέ μισώ!... Άν ήξερες, κούρα, σηκώμενο παιδί, πίσω σέ μου!... Πόσο με άπερηθόνα! Για κανένα δεν εύχηθαι να τον βωθ κακό, όσο για σένα... Τα καταλαβαίνεις αυτό; Το καταλαβαίνεις... Θέλω να το καταλάβης... Έχει τέτοια έξαρση το προσώπο της, καθώς μου το έλεγε αυτό, όπως τρώαμα και φοβήθηκα μήπως μ' άπάξη με τα νύχια της. Και

Θυμώμαι το τελευταίο βλέμμα που έρεξε από το άμάξι της στο σπίτι μας...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

M. M.

Από τις πλέον όμορφες κατέλλει τις νέες εσόδους. Όμοια κοσμοποτασία, φρεσιγονομία πικάντικη, ύψος συμπαθέστατο. Παρ' όλο που κατοικεί πάντα στην έξοχη—και έχει όλη τη δροσιά και τη χάρη του αγροπολιούδου—συνά θεάται σε κοσμικές συναθροίσεις, που ύπαγονται στην δικαιοδοσίαν της, ήτοι των πλέον νεαρών υπάκματις. Μόλις 17 έτων και δίδει την έντυπωση, ως έξ της προόρου αναπτύξεός της, ότι είναι μεγαλύτερα. Πολύ άγατη και περιζήτητη στον φίλο της κύκλο. Την διακρίνει εξαιρετική καλωσύνη. Το ντύσιμό της πάντοτε καλαιπώρη και οι εμφανίσεις της πάντοτε όμορφες.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Δευτέρα δεξιώσεις προς τιμήν των Ιταλών έπισημον παρά τῷ Πρεσβευτῇ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς κ. Ἀρλόττα.

— Προηγμένη γένια, εἰς τὸ ὅστιον παρεκάθησε ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἐλ. Βενιζέλος, ὁ παραδιόμουντες Ἰταλὸι, ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Φραντζῆ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ ἡ Δις Μπότσαρη καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐπισήμων.

— Τὸ γένια παρετέθη στὸν κήρον κατὰ μικρὰ τραπέζια, τὰ ὅποια ἦσαν διευθετημένα μετὰ πολλὴν ὀφθαλμικήν.

— Ἡ οικοδόσων καὶ ἡ Δις Ἀρλόττα ἦσαν ἀπ' τὴς κομψότερας εμφανίσεις μετὰ τολαίτες ἑμπόκων καὶ ἐδέχοντο τοὺς κεκλιμένους τὸν μετὰ πολλὴν συμπληρωτικότητα.

— Σὲ μιὰ γωνίᾳ τοῦ κήπου εἶχε τοποθετηθῆ ἔξιλον διάπεδο, ὅπου ἐξόρευε ἡ νεολαία μετὰ πολλὴν κέραι.

— Παρευρισθῆσαν οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Ἀργυρόπουλος, Γονατῆς, Σπυριδῆς, Καραθανασίου, Μανέτας μετὰ τῶν κηρίων τῶν, ὁ Ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου καὶ ἡ κ. Παπαδάτου.

— Ἐκ τῶν Διπλωματικῶν Σώματός ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Διδὴ Λοφοῦν, ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κ. Κλεμάν Σιμόν, ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Γερμανίας κ. Κάρντοφφ, ἡ Πρεσβεῖα τῆς Πολωνίας κ. Γιουγκεβιτς, ἡ Πρεσβεῖα τῆς Ρουμανίας κ. Ρασιάνο—ὄμοια εμφανίσεις μετὰ λίανὴ τολαίτια καὶ λιανὴ ἱσοξία, ὁ ρομαντικὸς τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας καὶ ἡ κ. Ἐμπερλίαν, ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Ἀλβανίας, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἡ κ. Μολδοβάκ, ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Σουηδίας κ. Ἀλμτρεμερ, ὁ

τις ἐπόμενες μέρες κάθε φορά που την έδλετα, ἡ ὄψις της μετὰ τράμας...

Ἀποφάσισα λοιπὸν μὲς' στὸ φόβο μου, ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάμω, ἦταν νὰ τὰ πῶ ὅλα τῆς μαμάς. Καὶ τὰ εἶπα. Τῆς διηγήθηκα πὺς εἶχα διῆ τὸ Σάσα νὰ φίλησ τὴ Ζιντόσκα. Τῆς τὸ εἶπα ἀπὸ τὸ φόβο μου, χωρίς νὰ καταλαβαῖναι τὸ συνέπεια μποροῦσε νὰ ἔχη ἡ ἀποκάλυψις μου. Ἀφοῦ με ἄκουσε ἡ μαμά, ποὺ εἶπε ἀσθηρὰ:

— Δὲν εἶνε δουλειά σου νὰ μιλάς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα... Εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀνῆμα...

Ἡ μητέρα μου δὲν ἦταν μόνον ἐνάτηρη ἦταν καὶ διπλωμάτις. Γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσῃ σκανδαλό, δὲν ἐδίωξε τὴ Ζιντόσκα ἀμέσως, μὲ σιγὰ-σιγὰ καὶ συστηματικὰ τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ μόνη της.

Θυμοῖμα ὅτι, ἔβην ἡ Ζιντόσκα ἔργου, τὸ τελευταῖο βλέμμα ποὺ ἔβλεψε ἀπὸ τὸ ἰμάδι της στὸ σπῆτι μου, διευθύνθηκε στὸ παράθυρο, ὅπου ἦσαν καθισμένοι. Τὸ θυμοῖμα ἀνῆμα αὐτὸ τὸ βλέμμα.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ Ζιντόσκα ἔβην γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Εἶνε τότε ἡ κηρία Ζενάικ Νικολάεφνα, τὴν ὅποια ὄλοι ἐξέρετε πολὺ καλά. Τὴν ξαναεἶδα τὸν καιρὸ ποὺ ἦμιον μαθητῆς ἐπὶ στρατιωτικῆς σχολῆς... Παρ' ὅλες τὴς προσπάθειές της, δὲν μπόρεσε νὰ κινήσ τὸ μῖσος ποὺ τῆς προκαλοῦσα καὶ ποὺ κἀκου προσπάθειαι νὰ μὴ φανῆ προσωποφάνεια.

Καὶ σήμερα ἀνῆμα ποὺ εἶμαι ἀνδρας, με κιντᾶει πάντα ἰσοξία καὶ κἀθετα σὲ ἀναμμένα κἀθῶνα, ὅσκις πηγαῖν στὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ μου...

Ἄτ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι τὸ μῖσος, ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη, δὲν ξεχνιέται ποτέ...

Καί, τώρα, αἰσθη! Τὰ κοκκῶνα λαλοῦν... Πρέπει νὰ κοιμηθῶμε λίγο, κυριοί... Καληνύκτα!...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΡΜΗΝΗ ΦΙΛΑΡΕΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-08)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Ἐσωτερικὸν δι' ἓν ἔτος... Δοχ. 120... Ἐξωτερικὸν Λιγ. Ἀγγλίας Μία καὶ δι' ἄλλην τῶν Ἀφρικῶν καὶ Βελγικῶν Κοινοτήτων συνδρομῆ Σελῖνα 24. Ἀλ Ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἔμβρασμα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἱδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται δοσχ 3

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," : Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. STROYMBOS 261 w. 85th Str Ne -York U. S. A. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδᾶν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΡΑΦΗΣ, 12 Sheikh Soliman Pacha, Al-xandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκῶ ὁ κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ἈΜΡΡΙΑΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πόλησαν τοῦ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ: NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX 497, NEW YORK, C. Γ.Υ, δέον δέσιν ν' ἀπευθύνονται ὁ ἑνδιαφερόμενοι

Πρεσβευτῆς τῆς Ἰαπωνίας καὶ ἡ κ. Μπεντιζῆ, ὁ ἀσμβουλός τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας κ. Ἰμμελεν, ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας καὶ ἡ μακροστία Τριόνρα.

— Διακοσμικὲς εμφανίσεις ἡ κ. Ταηλόρ—χαριτωμένη κομποστασία καὶ φρεσιγονομία λεπτότητῃ σάν νεαντία—μετὰ τολαίτια σπῆτι, ἰσοξία σπῆτι, ἡ Δις Ἀλίκη Μπέλιμη—νοστιμιωτάτη φρεσιγονομία—μετὰ χαριτωμένη τολαίτια ἄσθη, ἡ Δις Ἀδῶρη Στ. Σταῖου, ἔνα ἀληθινὸν κομψοτέχνημα μετὰ ἄσπρο καλλιτεχνικὸν φῶρεμα, ἡ Δις Τσερεζόλε, ἐξοικονομικὴ φρεσιγονομία, μετὰ ἄσπρο.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ὑψηλάντη, ἡ κ. Καποδίστρια, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Καραντάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τομαδάου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ν. Μακά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Λοκρέτης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντ. Μάτσα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Αἰθεράτου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τυτάλδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπαλιάνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βαλτῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Ἀραβαντινοῦ, ὁ βαρώνος καὶ ἡ βαρώνη Σερένα, ἀδερφία εμφανίσεις μετὰ ἰσοξία καὶ ἰσοξία τριαντάφυλλα, ἡ Δις Σκῶτ—πολὴν χαριτωμένη—ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κουντιρωτῆ, ἡ Δις Φωστρησοῦλου—λιανὴ ἐπιδεξία χορευτρία—ἡ Δις Ψιασῆ, κομψοτάτη μετὰ κῶκκινα.

— Καὶ οἱ κ. κ. Παπαναστασίου, Στατηρῆς, Βλαγγόπουλος, Σεοπιρῆς, Σαλταράς, Μεταξᾶς, Μ. Ἀλεξάνδρης, Μ. Ἀθανασιάδης, Ντε-λί-Σέτα, Μασόκ, Λιαμπάντοπουλος.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέρα δεξιώσεις παρά τῷ Πρωτόφῳ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς κ. Βενιζέλου εἰς τὸ «Πεντελικόν».

— Παρόσθη τὸ Ὑφυπουργικὸν Συμβούλιον, τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα, ὁ βαρώνος καὶ ἡ βαρώνη Σερένα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κορῆσιου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γαλιότ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Λοκρέτης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Φουκά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Καραντάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Μιχαλοκοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βαλτῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τριόνρα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰμμελεν καὶ ὁ κ. κ. Βερνάντι, Σαλταράς, Ἀέλης, Κεμάλ βέης, Κρόμπα, κλπ.

— Καὶ αἱ δεσποινίδες Ἀρλόττα μετὰ ἄσπρο, Α. Μαρή, πολὴν ὀμορφῆ μετὰ γοφῆ. Καραντάρη μετὰ πᾶσινα. Φραντζῆ μετὰ ἰσοξία. Γκέκα μετὰ πᾶσινα.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην παρετέθη γένια παρά τῷ Ἀρχηγῷ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς κ. Λάϊον.

— Παρεκάθησαν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ναυτικοῦ Ἐπιτελείου καὶ ἡ κ. Γ. Παπᾶ μετὰ κομψοτάτη τολαίτια, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ταηλόρ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. καὶ ἡ Δις Καλέρη ὄμοιασπῆτι.

H MONTAIN

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο ΗΡΩΣ...

Κάποιος φροδοπερηφάνος Χειμασιώτης διηγῶνται μιὰ μέρα φανταστικὰ ἀνδραγαθίαται τὸν σπῆτις παρῶτες τὸν ποὺ τὸν ἀκούων νὰ εἰσπα ἀνοιγοῖ. Μεταξὺ τῶν ἀκούστων ἔτιχε νᾶναι κάποιος κα' ὁ πῶστος ἀγωνιστῆς καὶ ἱστοριογράφος Χριστόφορος Πετροβῆς, ὁ ποῖος ἔβην τὸν ἐρώτησε ὁ κομψοτάτης:

— Με θυμάσαι πὺς ἔβην ἐγὼ στὸν πόλεμο, ἀσθηγῆ; — Ἦως δὲν με θυμάσαι... Ἰσοξία σπῆτι πόδια καὶ φωνῆες: «Νερό! νερό!...»

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Υ ΜΑΣ

Ἡ σημερινὴ εἰκόνη τοῦ ἔξωφυλλοῦ τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε ἔργον τοῦ Ἑλληνικοῦ λογογράφου Ράλλη, γνωστῆ μετὰ τὸν τίτλον τὸ «Θυμιασμός».

Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Ποὺ κυκλοφορεῖ αἴθριο εἶνε ἀληθινὸ ἐντρυφήμα. γιὰ τὸ σπῆτι, γιὰ τὴν ἐξοχὴ ὅπου παραθερίζετε.

Ἦλη διαλεκτῆ, συναρπαστικῆ. Εἰκόνες καλλιτεχνικῆς. Προμηθευθῆτε τὴν αἰριανὴ «Οικογένεια».

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ ἐπὶ τῆς ἐδοῦ Πατησίων Ἐμποροπρατικῆς ἔπισημον ἐνδύματα κ. Ἡρακλῆς Ζελιώτης ὅπως διέλθῃ ἐκ τοῦ Λογιατηρίου μας πρὸς ἐξέφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

«ΝΑΔΙΑ, Σ' ΑΓΑΠΩ!...»

ΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ χειμωνιάτικο... Όλα είνε παγωμένα γύρω μας... Τό χιόνι άσπώνει τούς βοστρύχους τών κροτάφων και τó χροΐδι τού άπάνω χείλους τής Νάδιας, ή όποία έχει περάσει τό μπράτσο τής στό δικό μου.

Βρισκόμαστε στό παγοδρόμιο, ψηλά, στην κορυφή μιάς μεγάλης βουνοπλαγιάς. Άπό τά πόδια μας, ώς κάτω στη γή, κατηφορίζει τό παγωμένο βουνό, άπάνω στό όποίο ό ήλιος άνταναλλάτα, όπως μέσα σ' ένα καθρέφτη. Δίπλα μας, είνε εις παράταξιν μερικά έλκνθρα, σκεπασμένα με τούχα κόκκινη, ζσηρή.

—Έλατε, Νάδια, να μπούμε σ' έν' άτ' αυτά και να πάρουμε τόν κατήφορο! Ικετεύω τή φίλη μου. Μιά φορά μόνο!... Σάς βεβαιώνω πώς δεν έπιάνει κανείς κίνδυνος.

Μά ή Ναντέγκα φοβάται...

Ό παγωμένος δρόμος ώς τούς πρόποδες τού βουνού τής φαίνεται σάν ένας τρομερός γκρομός, άκαταμετρήτου βάθους. Όταν κυττάει κάτω, όταν μονάχα τής προτεινό να μπούμε σ' έν' άπό τό έλκνθρα, ή καρδιά τής σταματά, ή άνατηνό τής κόβεται. Καί πού άν τολμήσει να κατέβη μαζί μου στην άβυσσος;... Θα πεθάνη, χωρίς άλλο, θα τρελλαθεί άπό τό φόβο τής.

—Σάς παρακαλώ... τής λέω, δεν πρέπει να φοβάσθε... Καταλάβετε τό αυτό... Είνε άδυναμία τής θελήσεως, είνε δειλία...

Έτσι ή Νάδια δέχεται επί τέλους, αλλά, όπως βλέπω στην όψη τής, φοβάται τρομερά γιά τή ζωή τής. Είνε χλωμή, τρέμει δόλοληρη, ένώ έγώ την τοποθετώ μέσα στό έλκνθρο. Περίεπαλλο τό χορμί τής με τό μπράτσο μου και άπολόμαι μαζί τής στην άβυσσος...

Τό έλκνθρο φεύγει σάν σφαίρα. Ό άέρας ούρλιάζει, σφουρίζει σ' αυτιά μας, χτυπάει τό πρόσωπό μας, μάς κεντάει μέχρι πονού την έ-πιδερμίδα, σάν να θέλη μέσα στην όργη του να τά σχίση όλα, ν' άποσπάσει τά κεφάλια μας άπό τούς ώμους μας. Η άπεις τού άνέμου μάς έμποδίζει ν' άνατείνουμε. Μάς φαίνεται ότι ό διάβολος ό ίδιος μάς έχει άπιάξει με τά πόδια του και μάς τραβάει, ούρλιάζοντας, προς τή κόλαση. Όλα τ' άντικειμένα γύρω έχουν μεταβληθή σε μία μακροά ταΐνια, ή όποία ξετυλίγεται άδιώκωτα. Άκόμα ένα λεπτό και νομίζω πώς χανόμαστε...

—Νάδια, σ' αγαπώ! ψιθυρίζω εκείνη τή στιγμή στη φίλη μου με σδυμένη φωνή.

Τό έλκνθρο άρχίζει τώρα ν' άνακόπητ τό δρόμο του, τό ούρλιαχτό του άνέμου γίνεται λιγότερο τρομακτικό... Η άνατηνό, πού μάς είχε κοπή, μάς ξανάοχεται... Επί τέλους, έφτάσαμε κάτω. Η Νάδια δεν είνε ούτε ζωντανή, ούτε πεθαμένη. Είνε χλωμή, πολύ χλωμή, και με δυσκολία άνατείνει. Τήν βοηθώ γιά να σηκωθή...

—Δεν θα τό ξανακάνω ποτέ μου πια αυτό! μου λέει κυττάζοντας με με τά μάτια τής, τά διάπλατα άνοιγμένα άπό τόν τρόμο. Δεν ξαναπαίνομ σ' έλκνθρο γιά τίποτε στον κόσμο! Λίγο έλειψε να πεθάνω!...

Μά όταν, έπειτα άπό λίγο, συνόρεχεται έντελώς, με κυττάει έροηματικά σάν να θέλη να μάθη άν έγώ τις ελπια τις τρέψ, λέξεις: «Νάδια, σ' αγαπώ!». ή άν τής φάνηκε πώς τις άκουσε μέσα στον τρελλό στρόβιλο τού άνέμου.

Έγώ βρίσκομαι δίπλα τής. Κατιζώ και κυττάζω προσεκτικά τό γάντι μου.

Με παίρνει άπό τό μπράτσο κι' άρχίζουμε να περπατάμε επί πολλή ώρα στό παγωμένο βουνό. Είνε φανερό πώς τό αίνιγμα τών τριών λέξεων δεν τήν άφηνει σε ήσυχία. Θέλει να μάθη άν είχα τή ή δεν είχα τή έγώ αυτές τις λέξεις. Ναι ή όχι; Αυτό είνε ένα ζήτημα έγοισμού γ' αυτήν, ζήτημα ζωής, τιμής, ευτυχίας — ένα ζήτημα πολύ σοβαρό, τό σοβαρότερο ζήτημα τού κόσμου...

Η Νάδια με κυττάει άνυπόμονη, θλιμμένη, κατ' ευσθεϊαν μέσα στό μάτια, σάν να θέλη να δή αν πρόκειται να τής μιλήσω σχετικά. Άχ! τί έκφρασις εν' αυτή πού έχει τό χαριτωμένο προσωπάκι τής, τί έκφρασις!... Βλέπω πώς παλεύει με τόν έαυτό τής, πώς θέλει να πη, να ρωτήσει κάτι... Μά δεν βρίσκει τις λέξεις. Μπερδεύεται, φοβάται, ή χαρά τήν στενοχωρεί...

—Ξέρετε;... μου λέει σε μία στιγμή χωρίς να με κυττάει.
—Τί τή ρωτάω έγώ.

—Πάμε... πάμε να κατέβουμε άκόμα μία φορά.

Άνεβαίνουμε τή σκάλα τού παγοδρόμιου και φτάνουμε πάλι άπάνω στην κορυφή τού βουνού. Τοποθετώ πάλι μέσα στό έλκνθρο τή Νάδια πού είνε χλωμή και τρέμει, και άπολόμαστε πάλι μέσα στην τρομερή άβυσσος... Πάλι ό άνεμος ούρλιάζει, και πάλι, στό πιο γρήγορο, στό πιο κρίσιμο, στό πιο τρελλό σημείο τού δρόμου τού έλκνθρου, τής ψιθυρίζω με σδυμένη φωνή:

—Νάδια, σ' αγαπώ!

Σέ λίγο τό έλκνθρο σταματά και ή Νάδια οίρνει μία ματιά στό βουνό άπό τό όποίο κατεβήκαμε. Έπειτα καρφώνει τά μάτια τής στό πρόσωπό μου και, ένώ έγώ τής μιλώ άδιάφορα και γαλήνια, όλα, όλα άπάνω τής, ώς και τό μασσόν και τό σάλι τής, έκαρφώνουν μία ύπερτάτη αίσια. Καί στό πρόσωπό τής φαίνονται σάν να είνε γραμμένες αυτές ή φράσεις:

—Τί σημαίνει, λοιπόν; Ποιός έπάρφερε α τ ές τις λέξεις; Αύτός; Η μήπως μου φάνηκε μόνο πώς τις άκουσε;

Αυτή ή άβυσθαίτη τήν βσιανίζει, τήν κάνει να χάνη τήν ύπομνή τής. Τό δυστηγμένο παιδί, μόνι μπροστας ν' άπάντησ στις έρωτήσεις τής καρδιάς τής, κατασφαιράει. Εν' έτοιμη να κλάη...

—Γυφίζουμε στην πόλη; τής λέω εκείνη τή στιγμή.

—Θά ήθελα... θά ήθελα, μου άπαντάει τότε κοκκινίζοντας, να κατεβήκαμε άκόμα μία φορά... Αυτό τό κατακαύλιμα μ' άρέσει... «Τής άρέσει!»... Καί όμως, τήν ώρα πού τήν βάσω, όπως και τις προηγούμενες φορές, μέσα στό έλκνθρο, είνε χλωμή, τρέμει, άνατείνει με δυσκολία... Τόσο πολύ φοβάται...

Κατακαύλιμα γιά τρίτη φορά και τή βλέπω να με κυττάει στό μάτια, να κατασκοπεύει τά χείλη μου. Μά φέρον τό μαντήλι μου στό στόμα μου, σ' έτσι, στην πιο τρελλή στιγμή τής πώσεως, κατορθώνω να τής ψιθυρίσω πάλι, χωρίς να με άντιληφθή, με σδυμένη φωνή:

—Νάδια, σ' αγαπώ!...

Κ' έτσι, κι' αυτή τή φορά, τό αίνιγμα παραμένει άνιγμα. Σέ λίγο τήν συνοδεύω άπό τό παγοδρόμιο στό σπίτι τής, μά σ' όλο τό δρόμο ή Νάδια σιωπάει και είνε σκεπτική. Προσπαεί να περπατήσει άργά και σέρνει τά πόδια τής, σάν να τρομηνέ διαρκώς να τής επαναλάβω αυτές τις τρεις λέξεις. Καί βλέπω πώς ή ψυχή τής ύποφέρει και πού προστάθεια καταβάλλει γιά να έπιδηθή στον έαυτό τής: «Δεν είνε δυνατόν να μου ψιθυρίσε ό άνεμος αυτά τά λόγια... Δεν θέλω να μου τά ελπε ό άνεμος...»

Τήν άλλη μέρα τό πρωί έλαβα ένα επιλιε-τάκι μ' αυτά τά λίγα λόγια: «Αν θα πάτε σήμερα στό παγοδρόμιο, έλάτε να με πάρετε». Καί άπό κείνη τήν ήμέρα άρχισα να πγαίνω κάθε μέρα μαζί με τή Νάδια στό παγοδρόμιο. Καί, κάθε φορά πού κατακαυλιόμαστε με τό έλκνθρο, ψιθυρίζα με σδυμένη φωνή τά ίδια λόγια:

—Νάδια, σ' αγαπώ!...

Έτσι, σε λίγον καιρό, ή Νάδια συνήθισε σ' αυτά τά λόγια, όπως συνήθισον στό κρασί, στη μορφίνη. Δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτά, άν και έξακολούσθουσε πάντοτε να τήν τρομάζει τό κατακαύλιμα άπό τό ύψος τού βουνού. Μά τώρα, ό φόβος και ό κίνδυνος έβδιναν μία ξεχωριστή γοητεία σ' αυτά τά λόγια, πού έμεναν πάντοτε γιά τή Νάδια ένα αίνιγμα και τής μεθούσαν τήν ψυχή...

Και πάντοτε έ μ ας τούς δύο ύπομαζότανε: τόν άνεμο σ' έμένα. Ποιός άπό τις δυο τής έξομολογείτο τόν έρωτά του; Δεν ήξερε. Μά δεν τήν έννοιασε... Μία φορά πού μεθούσε, τί τήν έννοιασε γιά τό ποτήρι με τό όποίο έκανε;...

Μία φορά, ένα μεσημέρι, πήγα μόνος μου στό παγοδρόμιο. Άνακατεμένος με τ' άλλο πλήθος, είδα έξαφρα τή Νάδια ν' ανεβαίνει τού βουνό. Άφού ανέβηκε δεκά τή σκάλα, πλησίασε στα έλκνθρα... Μια φανόταν πώς φοβόταν να κατακαυλήση μόνη τής... Πόσο τρομακτικό θά τής φανόταν! Ήταν χλωμή σάν τό χιόνι, έτρεμε... Περπατούσε σάν να πγαίναε προς τό μαρτύριο, μά προχωρούσε... Έβόδιζε χωρίς να κυττάει στό πλάι τής, άποφασιστικά... Ήταν φανερό πώς είχε άποφασίσει να ποτοποιήσει επί τέλους, άν θάκοιγε, όταν έγώ δεν θά ήμουν μαζί τής, τά γλυκά και γοητευτικά λόγια... Τήν είδα, χλωμή, με τό στόμα άνοιχτό άπό τόν τρόμο, να κάθεται μέσα στό έλκνθρο. Έκλεισε τά μάτια και, κάνοντας ένα κίνημα σάν ν' άποχαμετοϋ-

Ό Τσέχοφ κατά τό 1890

σε τόν κόσμο, απολύθηκε... Ζήεις... Τά πατίνια του έλακθρου αφύρξαν... "Άκουσε τάχα αϊτή τη φροά τίς τρείς λέξεις ή Ναντέν... Δέν ξερω... Την είδα μόνο νά βγαίνη από τό έλικυθο εκμυδενισμένη, αδύνατη... Κατάβανε κανείς από τό πρόσωπό της πώς κ' ή ίδια δέν ήξερε αν άκουσε αϊτή ή αν δέν άκουσε τίποτε στο δρόμο της. Ό φόβος της, καθώς κινούσε, την είχε κάνει, φαινετα, νά μήν ακούη, νά μη ξεχωρίση τους ήχους, νά μήν καταλαβαίνη...

Μά νά, επί τέλους, ήρθε ή άνοιξη, ο γλυκός Μάρτης... Ό ήλιος γίνηκε πού θαυματούχος... Τό παγονίον μάς βουινά μαύρισε, έχασε τη λάμψη του, τά χιόνια του έλυωσαν τέλος... Τό πατινάρισμα έπαψε... "Έπαψε και ή φτωχή Ναδία ν' άκούη τά μεθυστικά έκείνη λόγια. Καί έγώ έτοιμαζόμουν νά φύγω άπό την Πετρούπολη γιά πόλην καρό, γιά πάντα ίσως...

Αυό μέρες πρό της άναχωρήσεως, καθόμουν τό δειλινό στόν κήπο μου, πού χωριόταν από τόν κήπο της Ναδίας μ' ένα ψηλό καί πικνό φράχτη... Έκανε άκόμη άδεικό κρύο, μά ή άνοιξη μύριζε παντού. Σέ μά στιγμή πλησίασε τό φράχτη κ' άρχισε νά κυττάζω από μά χαρμάδια. Είδα σε λίγο τη Ναδία νά βγαίνη από την πόρτα της και νά στρέφη προς τόν ούρανό τό βλέμμα της τό θλιμμένο και γεμάτο άγνια... Ό άνοιξιάτικος άνεμος σφύριζε στο χλωμό καί καταβεθιμένο πρόσωπό της... Της θύμισε χωρίς άλλο τόν άλλο εκείνο άνεμο, πού ουρλιάζε άπάνω μας στο βουνό, γιατί άξασα ή ήψη της μελαγχόλησε, μελαγχόλησε ατερίγερτα... Ένα δάκρυ κήλησε στο μάγουλό της... Καί ή πτοχή κόρη άπλωσε τά δυό της χέρια σάν νά βίσκετε τόν άνεμο νά της ξαναφέρει άκόμα μά φροά εκείνα τά λόγια... Τότε έγώ, έσποφελούμενος ένός σφυρίγματος του άνέμου, ψιθύρισα μ' οδυσημένη φωνή:

—Ναδία, σ' άγαπάω!...

Θέε μου, τί ήταν αυτό πού έπαθε εκείνη τη στιγμή ή Ναντέν... Άρχισε νά φωνάζη, νά γελάη μ' όλη της την ύψη, ν' άπλώνη τά χέρια της προς τόν άνεμο, χαρούμενη, έντυχιμένη και τόσο ώραια!...

Και έγώ θά ξεφυγα μετά δυό μέρες...

Χρόνια πολλά έχουν περάσει από τότε πού συνέβησαν αυτά... Τώρα ή Ναδία είναι παντρεμένη και έχει τρία παιδιά. Μά δέν ξεχασε ποτέ τόν καυρό πού πηγαίναμε μαζί στο παγοδρόμιο και πού ο άνεμος της ψιθύριζε: «Ναδία, σ' άγαπάω...» Τά λόγια αυτά της είναι τώρα ή πιο έντυχιμένη, ή πιο συγκινητική, ή πιο ώραια άνάμνησις της ζωής της...

Έγώ όμως τώρα, πού είμαι πιά ήλιωμένος, δέν μπορώ νά καταλάβω γιά πούό λόγο έλεγαν αυτά τά λόγια, γιά πούό λόγο άστειεύομουν...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

Μόλις ξημερώση ή πρωτομαγιά, τά κορίτσια του Καστελλόριζου πηγαίνουν νά φέρον άπ' τά πηγάδια ετ' άμίλητο νερό, κρατούντας στά χέρια τους τά λουλούδια πού μάζεψαν άποβαράς. Με τό νερό αυτό νίδονται έπειτα όλοι στο σπίτι. Στο τέλος παίρνουν κ' από ένα γλύκισμα του τάπου ενιά νά περάση ο Μάης γλυκός σάν τό μέλι. Ό μήνας αυτός λένε πώς έχει πολλές ώρες. Έκ τούτου προήλθε κ' ή κατάρα: «Η ώρα του Μάη νά σ' είψη».

Η άρραβωνισμένη, πού πηγαίνει νερό στο σπίτι της μελωούσης πεθεράς της, παίρνει από κει γιά δώρο ένα ή περισσότερα φλωριά, περασμένα σε μά μεταξωτή κορδέλλα ή σε μά χρυσοφραγμένη κλωστή. Άφού νιερουν με τ' άμίλητο νερό όλοι στο σπίτι της πεθεράς, εβήνεται στη νέα ενά τό φρέσι και στεφανομένη και νά της τό φέρον κ' αύτηνης ή νύφες τών άδελφών της, γιατί ή νύφες τών πρώτο χρόνο τού γάμου τών συνηθίζουν νά πηγαίνουν κ' αυτές στην πεθερά τους εμαγιάντο νερό.

ΠΕΡΙΕΡΙΓΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Στό Νιού Χάβεν της Άμερικης άπέθανε τελευταία κάποια ιδιότροπη γορή, γνωστή γιά την άποστροφή της προς τους σκύλους.

Η άποθανούσα άφησε διά διαθήκης 50.000 δολάρια με την έντολή νά διατεθή ο τόκος τών γιά την περιθαλίη τών πτωχών οικογενειών της πόλεως, πού δέν θά είχαν στο σπίτι τους σκυλιά. Μόλις έγινε γνωστό τό περιεχόμενο της διαθήκης, πραγματική πανολεσθία έγινε στους σκύλους, οι όποιοι έφρονέοντο κατά εκατοντάδας από τους κυριούς τών με την έλπίδα της συμμετοχής στο κληροδότημα της άπαισις κινωδιωκτρίας.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Σκυυιδινές προλήψεις

Στή Ζάκυνθο την πρώτη κάθε μηνός δέν μιάν γιά ποτικώς, φείδια κ' άλλα τέτοια ζώα, γιά νά μη γεμισθί τό σπίτι από αυτά.

Επίσης την πρώτη του μηνός δέν καλούν τόν γαϊτό, δέν αγοράζουν φάρμακα, δέν δέρονται τά παιδιά, δέν δανείζουν χρώματα.

Αν κανένας βγαίνοντας την πρωτομηνιά άπ' τό σπίτι του, άντιμώση πλούσιον ή εργατικόν άνθρώπο, όλος ο μήνας θά περάση καλά γι' αυτόν. Αν όμως ο πρώτος πού θά δη στο δρόμο τυχή νάμια κανένας φτωχός ή τεματέλης, τότε ο μήνας θάμια άσχημος.

Επίσης όποιος παίρνει την πρωτομηνιά χρώματα πού τού χρωστούσαν, τά τρίβει στο κεφάλι του, κάνει τό σημείο του σταυρού και εύχεται τόν πρώην όφειλέτη του.

Επίσης την πρώτη του μηνός ή νοικοκυρες στη Ζάκυνθο τόχουν σε κακό νά πάρουν φωτιά ή ξυδι από ξένο σπίτι, γιατί φοβούνται μήν τους συμβή καμιά σημεφωρά. Άκόμα δέν αγοράζουν ποτέ την πρώτη του μηνός φάρμα, ούτε άφίνουν Έθραίο νά μηθί στο σπίτι τους.

Όταν βρέξη στις 3 Μαρτίου πιστεύουν ότι όλος ο μήνας θάμια βροχερός και λένε: «άφού βρέχεται ο σάνος, θά βροχή και ή σταφίδα», έννοώντας μ' αυτό ότι θάχουν βροχή και τόν Αύγουστο.

Κατά τόν Μάιο ο μοναχογύς δέν κόβει ποτέ τά μαλλιά του, ούτε φτιάχνει κανούργια ρούχα, ούτε αγοράζει τίποτε γιά τόν έαυτό του. Στά σπίτια, όπου έχουν μοναχοπαϊδια, δέν καθαρίζουν τόν Μάιο τίς άφραγες, ούτε φτεύνουν λουλούδια ή δένδρα, ούτε βραίνουν. Υπάμνη: μάστακα τό σχετικό δίστιχο:

**Όπώχει γυό μονογετή
τό Μάη μήνα μή διαστή.**

Την παραμονή της πρώτης Αύγουστου, ή γυναίκες φέρονται από τη θάλασσα κάτω πέτρες, άπάνω στις όποιες είναι φτωχώνια χρώτα και τίς όποιες δυναμούν κοντάς σκυλλισμάς. Τις πέτρες αυτές τίς βάζουν άποκάτω από τό κρεβάτι τους γιά νάχουν όροσά και γιά νά φύγουν οι ψύλλοι...

Η Τρίτη θεωρείται και στη Ζάκυνθο ήμερα άποφοράς και πιστεύεται ότι όποια δουλειά κ' άν πάση κανείς Τρίτη, δέν θά τού βγεί σε καλό. Γιά την Πέμπτη πιστεύεται ότι έχει ενιά ώρα καλή και γιά τίς άλλες ήμέρες λέγεται τό ακόλουθο δίστιχο:

**Τετάρτη και Παρασκευή τά νύχια σου μη κόψης
και Κυριακή νά μη λουσθή: αν θέλης νά προκοψής.**

Όταν κανείς, βγαίνοντας άπ' τό σπίτι του τό πρωί άνταμώση κάποιον στο δρόμο κ' εκείνος τόν ρωτήση πού πάει, τότε αυτός πρέπει νά γυρίση πίσω, αν θέλη νά μήν τού συμβή κανένα κακό.

Τό βράδυ δέν έπιτρέπεται νά γυρίζουν άνέμυ, ούτε νά κόβουν τά νύχια, γιά νά μήν τους πάση καμιά άρρώστεια.

Όποιος βρίσκει τά μενάντζια μαύρο σκύλλο στο δρόμο του, πρέπει νά τόν μοντζέση με τά δυό τόν χέρια και νά πη:

**Όταν γεννήθηκε ο Χριστός
ή-αν τό σκυλλί σταυρός.**

Τό αίμα του άνθρώπου

Η καρδιά του άνθρώπου παράγει σε κάθε λεπτό 10.800 γραμμάρια αίματος. Τό αίμα, τό όποϊον έχει παραγάγει ή καρδιά ένός άνθρώπου όδόντα χρονών, άνέχεται περί 1.544.002.560 χιλιογράμματα. Με τό αίμα αυτό ήμπορούν νά γεμισούν 154.440 πλοία χωρητικότητας 100 τόννων τό καθένα!... Αν υποθέσουμε ότι κάθε πλοίο άπ' αυτά έχει μήκος 40 μέτρων, τότε όλα μαζί θά καταλαμβάναν ήμκος 6.176 χιλιομέτρων! Αν δε τό αίμα τούτο μετεφέρθη διά βαγονίων μήκους δέκα μέτρων τό καθένα και χωρητικότητας 10 τόνων, τότε ή άμαζύστια θά καταλάμβανε 1.544.000 χιλιομέτρων. Όταν δηλαδή τό πρώτο βαγόνι θά έβηθε στο Βόρειο Πόλο, τό τελευταίο δέν θά είχε βγή άκόμα από την Άθήνα!

Ό άφορισμός του παπᾶ.

Μιά χίλια είχε δυό πεινιούς και μία νύχτα της τους έλεναν. Πήγε λοιπόν κ' αύτή στον πατά και τόν παρακάλεσε νά άφροση τόν κλέφτη. Την Κυριακή ο πατάς, πού είχε κλέψει ο ίδιος τους πεινιούς της χίρας, βγήκε στην Έσρά Πύλη και είπε δυνατά:

—Χωρισμοί, όποιος έλεψε τους πεινιούς της χίρας, τά μαύρα από πάνω του ποτέ νά μήν τά βγάλη, κόκκινο φεί ποτέ του νά μη φροέση, τά γένεια του κ' τά μαλλιά του ποτέ νά μήν τά κόψη!...

—Φτάνει, παπά μου, φτάνει, πετάχτηκε ή χίρα. Πολύ βαρός είναι ο άφορισμός σου...

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Η νύχτα είχαν φρυακίσει τὸν Πέτρο Σεμνόνοβιτς, διευθυντὴ τῆς τοικῆς Τραπεζῆς, τὸ λογιστὴ του, τὸ βοηθὸ του καὶ δύο μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, γιὰ καταχρήσεις. Τὴν ἐπιώρῳ τῶν συλλήψεων αὐτῶν, ὁ ἔμπορος Ἄντιεφ, μέλος τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἰδίας Τραπεζῆς, συζητοῦσε μὲ τοὺς φίλους του στὴν ταβέρνα γιὰ τὰ σπουδαία αὐτὰ γεγονότα.

— Ἐταί το θέλησε ὁ Θεός! ἔλεγε. Λέν ξεφεύγει κανεὶς ἀπὸ τὴ μοῖρα. Σήμερα τρώμε ψοχὰ τὸ χαδιάρι μᾶς κ' αἰθριο μᾶς περιμένει ἔξωρα ἢ φυλακῆ, ἢ φτώχεια κ' ἴσως καὶ ὁ θάνατος. Ὅλα γίνονται στὸν κόσμο αὐτό. Δὲν παίρνετε τὸ παράδειγμα τοῦ Σεμνόνοβιτς;...

Ἐλγε πῆ ἀρετὰ καὶ μιλοῦσε μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια, ἐνῶ οἱ φίλοι του, μωσώντας χαδιάρι, τὸν ἀκούγαν. Περιέγραφε τὸν ἐξευτελισμὸ καὶ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ Πέτρου Σεμνόνοβιτς, ὁ ὁποῖος χθὲς ἀκόμα ἦταν πανίσχυρος κ' εὐπόλητος, καὶ πρόσθεσε ἀναστενάζοντας:

— Ἐταί εἶνε... Ἐρχετα μέρα ποὺ πληθύνουν οἱ γάτοι τὰ δάκρυα πλύνουν ἐξ αἰτίας τους ὁ ποτικὸς... Πρέπει ὅμως νὰ τὰ παθαίνουν αὐτὰ ὁ κατεργάρηδες! Ὅσο ἔβλεπαν ἦταν καλὰ... Τώρα ἄς δώσουν λόγο γιὰ τὶς κλεψίαις τους...

— Πρόσεξε ὅμως μὴ σὲ βοηθήσουν καὶ σένα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, παρατήρησε κάποιος φίλος του.

— Ἐμένα... Γιατί;
— Γιατί... Γιατί ἐκεῖνοι ἔβλεπαν βέβαια, ἀλλὰ ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Τραπεζῆς, τῆς ὁποίας ἐσὼ μέλος, τὴ ἔκαινε;... Δὲν ὑπέγραψες εἰς τὰ τέλη ποὺ ἐξοφλοῦσαν ἐκεῖνοι;...

— Αὐτὸ εἶνε; εἶπε χαμογελώντας ὁ Ἄντιεφ. Ναι, τὰ ὑπέγραφα... Μοῦ τάρεφταν στο μαγαζὶ μου καὶ τὰ ὑπέγραφα... Μήπως ἤξερα τί εἶνε;... Κ' ἔπειτα, χωρὶς τὰ γυμὰ μου, δὲν ἔβλεπα τί εἶνε...

Καὶ ἡ συζήτησις γιὰ τὸ κρᾶτ τῆς Τραπεζῆς συνεχίζοταν ἔτσι. Ὁ Ἄντιεφ ἔθεβαίωσε σὲ λίγο διὰ τὸ εἶχε προβλεῖαι ἀπὸ καιρὸ κ' διὰ, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, ἤξερε, διὰ τὰ πράγματα δὲν ἐπήγαν καθόλου καλὰ στὴν Τράπεζα. Καί, ἐνῶ ἔτρωγε κ' ἔβανε, ἀπαρίθμησε καμιά δωδεκάμηνη ἀδέμειτες πράξεις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, τὶς ὁποῖες ἤξερε.

— Ἀφοῦ τίς ἤξερες, γιατί δὲν τίς κατήγγειλες; τὸν ρώτησε κάποιος.

— Δὲν τίς ἤξερα μόνο ἐγὼ, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Ἄντιεφ, διὴ ἡ πόλις τίς ἤξερε. Κ' ἔπειτα δὲν παρφάνα νὰ τρέχω στὰ δικαστήρια... Ἄς τ' ἀφήσουμε πειὰ αὐτὰ... Ἀρετὰ συζητήσαμε...

Ὁστόσο, δταν ἐγγύρισε τὸ σπίτι του ὁ Ἄντιεφ, ἡ ὑπέρτρινα ποὺ τοῦ ἄνοιξε, ἦταν κατάχλωμη κ' ἔστρεψε τόσο, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ μίση. Ἡ γυναίκα του, μὰ ντιβάνι στὴ σάλα καὶ περιέφερε περὶτρομη ἐδῶ κ' ἔκει τὰ βλεμμάτια τῆς. Κοιτὰ τῆς βρισκόταν, ἢ ἕνα ποτήρι νερὸ τοῦ φαινόταν σὴν νὰ εἶχε παραλύσει. ὁ μεγάλος του γιός, ὁ Βασίλης, μὲ τὴ μαθητικὴ του στολῆ,

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ Ἄντιεφ, κιντὰζοντας γύρω του ξαφνιασμένος.

— Ἦθε ὁ ἀνακριτὴς μαζὺ μὲ τὸν ἀστυνόμο, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιός του, κ' ἔβαναν ἔρινα.

Καὶ πράγματι, ὅλα τὰ ἔπιπλα, τὰ ντουλάπια, τὰ τραπέζια, τὰ κομμά, ἦσαν ἀνωκάτω. Γιὰ μὰ στιγμὴ ὁ Ἄντιεφ ἔμεινε ἀκίνητος, σὴν νὰ εἶχε πάσει καταληθῆ, χωρὶς νὰ καταλαβαῖν τίποτε. Ἐπειὰ ὅλα τὰ μέλη τὸ ἀρχισαν νὰ τρέμουν καὶ ἔγιναν μονομιάς βαρεὰ. Τὸ ἀριστερὸ προκάντων πόδι του τοῦ φαινόταν σὴν νὰ εἶχε παραλύσει. Κ' ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ σταματήσῃ τὸ τρεμοβίλιασμα αὐτό, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ ντιβάνι. Τὰ σπλάχνα του εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὸ ἀριστερὸ τοῦ πόδι ἀνεβοκατέβαινε ὀλοένα. Ὁσὸ τόσο ἀνασκόπησε ὄλο του τὸ παρελθόν, χωρὶς νὰ βοῆ διὰ εἶχε κάνει ποτέ του καμιά ἀξιόποινη πράξι.

— Ὅ! αὐτὰ εἶν' ἀστεία! εἶπε καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι. Χωρὶς ἄλλο ἢ μὲ συγκοφάνησεν... Θὰ πάω αἰθριο νὰ παρατονεθῶ...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, ὁ Ἄντιεφ, βστερ' ἀπὸ μὰ νύχτα ἀπνίας, πῆγε, ὅπως πάντα, στὸ μαγαζὶ του. Οἱ πελάτα του τὸν ἐπλη-

ροφόρησαν διὰ τὴ νύχτα ὁ ἀνακριτὴς εἶχε διατάξει τὴ σύλληψι τοῦ ὑποδεσθιντοῦ καὶ τοῦ ἐυτροπὸ τῆς Τραπεζῆς. Ἡ εἰδησις αὐτὴ ὁμως δὲν τὸν ἀνησάχησε καθόλου, γιατί ἦταν βέβαιος πὸς τὸν εἶχαν συκοφαντήσῃ κ' διὰ ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ τοῦ ζητοῦσαν καὶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἔρινα ποὺ εἶχαν κάνει στὸ σπίτι του.

Σὲ λίγο ἤρθαν στοῦ μαγαζὶ του καὶ μερικὸι φίλοι του καὶ ὁ Ἄντιεφ ἄρχισε νὰ πῆν μαζὺ τους, νὰ τοιμπῆν χαδιάρι καὶ νὰ φιλοσοφῆ. Ἐταί σιγά-σιγά ἔχρασε τὴν ἔρινα. Δυὸ μόνο πράγματα τὸν ἀπασχολοῦσαν τώρα. Τὸ ἀριστερὸ τοῦ πόδι, ποὺ τὸ ἔνοιωθε πολλὸ ἀδύνατο, καὶ τὸ στομάχι του, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέη.

Μὰ τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Μοῖρα τοῦ κατάρωσε ἐν' ἄλλο βαρὺ χτύπημα: Σὲ μὴ ἔκτακτῃ συνεδρίασι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως, ὄλοι οἱ ἀνθρώποι τῆς Τραπεζῆς, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἄντιεφ, διεγράφησαν ἀπ' αὐτὸ, ὡς ἐνεργῶντες σὶς καταχρήσεις κ' εὐρισκομηνὶ ὑπὸ καταδωξίν. Τὴν ἄλλη πάλι μέρα τὸ πρωὶ ἔλαβε ἕνα ἔγγραφο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἦταν ἐπίτροπος, διὰ τοῦ ὁποίου τοῦ ζητοῦσαν νὰ παραιτηθῆ ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ αὐτοῦ.

Ἐταί τὰ χτυπήματα τῆς μοῖρας ἐχοχόντοσαν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, τόσο ποὺ ὁ Ἄντιεφ ἔρασε τὸ λογαριασμὸ τους. Μέρε: ἀλόκοτες, καινοῦργιες, πολλὲ διαφορετικὲς ἀπὸ τὴν περσμένη του ζωῆ, εἶχαν φτάσει. Ἡ κάθε μὴ τοῦ ἔφερε κ' ἀπὸ μὰ καινοῦργια ἐκκλησι, κ' ἀπὸ ἕνα καινοῦργο χτύπημα. Ἐταί, ἕνα πρωὶ, ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἐκάλεσε νὰ τὸν ἀνακριθῆ. Ὁ Ἄντιεφ γύρισε ἀπὸ τὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο κατωκόκκιος, ντροπισμένος...

— Μοῦθάει τὸ μαχαίρι στὸ λαμπὸ, ἔλεγε, γιὰ νὰ τοῦ πῶ γιατί ὑπέγραφα τὰ τεκ... Τί νὰ τοῦ πῶ ὅμως, ἀφοῦ τὰ ὑπέγραφα;... Μήπως τὸ ἔκανα σκοπίμως; Μοῦ τὰ ἔφεραν στοῦ μαγαζὶ μου καὶ τὰ ὑπέγραφα... Οὔτε μποροῦσα νὰ διαβάσω τί ἦταν λεπομένο σ' αὐτὰ...

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι ἤρθαν οἱ δικαστικοὶ κλητήρες καὶ ἀφοράγισαν τὸ μαγαζὶ καὶ κατὰσχρασαν τὰ ἔπιπλα τοῦ Ἄντιεφ, ὁ ὁποῖος, μὴ νομίζοντας τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἔνοχο σὲ τίποτε, καὶ νομίζοντας πὸς δι' αὐτὰ ἦσαν μὰ μηχανορραφία, ἔτρεχε ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο γιὰ νὰ κινή τὰ παρόνα του. Μὰ ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ ἀπαντοῦσαν στερεόττητα:

— Νὰ ῥθῆτε ἐδῶ ἄμα σᾶς καλέσομε...
— Ἄλλοι πάλι τοῦ ἔλεγαν:

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δουλειὰ δικῆ μας...
Ἐντωμεταξὺ τὸ ἀριστερὸ τοῦ πόδι ἀτονόσε κάθε μέρα καὶ πὸ πολλὰ καὶ τὸ στομάχι του χώνεμε μὲ μεγάλη δυσκολία. Κ' ἐπειδὴ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἔμεινε σφραγισμένο καὶ κλειστὸ, ἡ ἀνέχεια δὲν ἀργησε νὰ ῥθῆ. Τότε ὁ Ἄντιεφ ἀποκάσισε νὰ πῆν στὴν ἔξοχῃ, κοντὰ στὸν ἀδελφὸ του, καὶ νὰ κινή ἔμπορῳ σταριῶν. Μὰ ἡ ἀρχὲς δὲν τὸν ἄφρασαν νὰ φύγη. Γι' αὐτὸ ἔστειλε μόνο τὴν οικογενεία του κ' ἔμεινε μόνος.

Ἐταί τώρα, χωρὶς δουλειὰ καὶ χωρὶς λεπτὰ, ὁ πρόων ἐπίτροπος περνοσε τίς ἡμέρες του στὰ μαγαζία τῶν φίλων του, πίνοντας, τρώγοντας καὶ ἀκούγοντας τίς συμβουλές τους. Τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ, γιὰ νὰ σκοτῶνῃ τὸν καιρὸ του, πῆγανε στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ, ἐπὶ ὄρες ὀλόκληρες, κούτταε τίς ἐκόνες, χωρὶς νὰ προσεύχεται. Ἡ συνειδήσι του ἦταν καθαρὴ καὶ ἀπέδιδε τὰ βασάνά του σὲ κάποια πλάνη ἢ παρεξήγησι. Κατὰ τὴ γνώμη του, ὅλα προήρχοντο ἀπὸ τὸ διὰ ὁ ἀνακριτὴς καὶ οἱ ἄλλοι δικασταὶ ἦσαν νέοι καὶ ἀπειροὶ. Τοῦ φαινόταν πὸς ἂν ἔνας γέρος δικαστὴς κοιθένταε μαζὺ του, ὅλα θὰ ταχτοποῖόντοσαν...

Ὁταν, βστερ' ἀπὸ μῆνες ὀλόκληρους, ζῆγισε ἡ μέρα τῆς δικασι, ὁ Ἄντιεφ δανείστηκε πενήντα ροῦβλια καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλι, ὅπου βρισκόταν τὸ δικαστήριον.

Ἦ δικὴ βάσταεξ μᾶμων βοδομάδα. Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ἄντιεφ ἔμεινε καθισμένος, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους συντόφορους τῆς ἀτυχίαις του, μὲ δλῆ τὴν ἀπιστοῦρητι καὶ τὴ σοβαρότητα ἐνὸς τιμῶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κατηγοροῦρεται ἀδίκως καὶ ὁ ὁποῖος δὲν καταλαβαῖν ἀπολύτως τίποτε ἀπὸ ὅσα τοῦ λένε. Τοῦ φαινόταν πὸς οἱ δικασταὶ δὲν ἔδικαζαν ὅπως ἔπρεπε, γιατί δὲν ἔβιναν καμμιὰ σημασία σ' αὐτὸν καὶ μόνο κάθε τρεῖς μέρες τοῦ ἀπῆθναν μὰ ἐρώτησι. Κι' ἡ ἐρωτήσιες ὅμως αὐτὲς ἦσαν τέτοιες, ὥστε ὁ Ἄντιεφ μὲ τίς ἀπαντήσεις του προκαλοῦσε τὰ γέλια τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁταν τὸν ἐκάλεσαν

Ἦθε ὁ ἀνακριτὴς μαζὺ μὲ τὸν ἀστυνόμο κ' ἔβαναν ἔρινα...

τούν ψηλά, μπροστά στα τρυφερά μας.
"Ω, οι άτιμοι! Μας αναγκάζουν να πυροβολούμε τα δυστυχισμένα μας παιδιά, τις αδελφές, τις μητέρες μας!

Και τα τρυφερά πέφτουν από τα χέρια μας!
Μιά με, μπροστά μας προβάλλει η δυνατή μορφή του άρχηγού μας, Χλωρός, φωνάζει με βροντερή φωνή:
— Παιδιά, γιατί σταματήσατε; Χτυπάτε!... Το ξέρετε... αν τα παιδιά μας μείνουν ζωντανά στα χέρια τους, θα βασανιστούν σκληρά... Έμπρός λοιπόν... Έμπρός, βαράτε!... Καλύτερα να τα σκοτώσουμε έμεις!...

Και πρώτος πυροβολεί αυτός. Η γοηή 'Αρμένισσα, που τη βρήκε ή σφαίρα, χτύπησε τα χέρια της, κίτταξε το φωνηί της και έπεσε κάτω νεκρή!...

"Ήταν η μητέρα του!...
Τά θηρία νέκρωσαν στον τόπο. Κατάλαβαν πως είμαστε άποφασισμένοι. Ο γιος σκότωσε τη μητέρα του! Ένας τέτοιος φοβερός φόνος τους έκανε κι' αυτούς ακόμα ν' ανατιγιάσουν και τρομαγμένοι άρχισαν να υποχωρούν...
Αυτό όμως δέν βάσταζε πολύ.
"Πόσοι τάχα τέτοιοι θα βρεθούν μέσα σ' αυτούς; σκέφτηκαν.
"Έκαναν λάθος όμως. Γιατί μόλις έκαναν να προχωρήσουν, όλοι τήνωσαμε τα τρυφερά μας. Η γοηή μητέρα, που κείτονταν στη σάβη, έγινε σημάδι μας.

— Χτυπάτε... βροντοφωνούσε ο άρχηγός. Έγώ σκότωσα τη μάνα μου!... Χτυπάτε!... "Άς πεθάνουν όδες άπ' τα χέρια μας καλύτερα!...
"Ήταν ώχρός σαν τό θάνατο.
Αυτή τη στιγμή είδα μία γυναίκα στα χέρια ενός Κούφου.
"Η γυναίκα μου!... Ναι, ναι... ήταν εκείνη!
Σημάδεμα, έκλεισα τα μάτια και... πυροδόλησα.

"Όταν άνοιξα πάλι τα μάτια μου, είδα τη γυναίκα μου, την άγαπημένη μου γυναίκα, να κείτεται στη γη και κοντά της σκοτωμένο και τόν Κούφου. "Όρμησα τότε στη γυναίκα μου, άρπάξα τό πτώμα της, τό σήκωσα και γύρισα στη θεία μου.

"Κάνεις δέ μ' έπειραξε.
"Ήταν νεκρή. "Η σφαίρα τη βρήκε στο κεφάλι και τα μάτια της με κίτταζαν γεμάτα φρίκη.
Μέ προσοχή την κούβάλησα κοντά στη γοηή τη μάνα μου.
— Μάννα, τις είπα, μάννα, να ή νύφη σου! Τη σκότωσα εγώ!...
Και γύρισα πάλι στους συντρόφους μου.
"Ο άφοβόλιμος έξασκολούβη. Γοήγορα όμως θα παστούμε στα χέρια... Ωά μείνη άραγε από μας κανένας ζωντανός;
"Έχετε γειά, φίλοι, που ζήτε εκτός κινδύνου!...
Οι μειλοθάνατοι σάς χαιρετούν!

ΒΡΤΑΝΕΣ ΠΑΠΑΖΙΑΝ

Μετάφρ. Κ. Σ. ΚΟΚΟΛΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Γιά τόν Μέγαν 'Αλέξανδρο διηγούνται τό εξής χαρακτηριστικό περιστατικό.

"Η μητέρα του ή 'Ολυμπιάς συνήθιζε συχνά να έπερβαίνει στις ύποψήσεις του και να του κάνη παρατηρήσεις, τις άποίες εκείνος δεχόταν με μοναδική απάθεια. Τής τά συγχωρούσε δέ όια, γιατί είχε μάθει να την άγαπά και να τη σέβεται περισσότερο από κάθε άλλον, μετά τό δάσκαλό του τόν 'Αριστοτέλη.

Μιά μέρα ο 'Αλέξανδρος έλαβε ένα γράμμα από τόν 'Αντίπατρο, στό όποιο ο πατέρας στρατηγός του διεμαρτύρητο για τήν άνάμξη τής 'Ολυμπιάδος στη διοίκηση του κράτους.

"Ο 'Αλέξανδρος διάβασε τό γράμμα ένώπιον πολλών αϊλικών του κι' έπειτα είπε μεγαλοφώνως για ν' άκουσθή από όλους:

— "Ο 'Αντίπατρος δέν ξέρει ότι ένα μόνο δάκρυ τής μητέρας μου είνε άσυγχρίτως άποτελεσματικώτερο από χίλιες τέτοιες έπιστολές!...

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

"Η εικών του σημερινού έξωφύλλου του «Μπουκέτου» είνε έργον του ζωγράφου Λεμάχ, με τόν τίτλο «Η πρώτη 'Αγάπη».

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

11 Μαΐο ν 1863.—Σήμερα ο Γκόλτκιν, ο λογιστής μας, εζήγντα χρόνον γέρος, πήρε, έπειθ έδωκε, γάλα μαζί με κωνιά. Τόν έπιασε όμως άπ' αυτό «ντελιόριουμ τρέμενς». Οι γιατροί, που τόν εξέτασαν, είχαν με βεβαιότητα ότι θα πεθάνη αύριο. "Ετσι θα γίνω εγώ λογιστής. Οι πρσισταίμενοι μου μου έχουν υποσχέθη άλλωστα ότι καιρό τή θεία του.

— Πήρα ένα φασκόμιο, έπειδή ύποφέρω από έντεριτίδα.
3 Αύγουστου 1865.—Ο λογιστής Γκόλτκιν ύποφέρει ακόμα από τό στήθος του. Ξαναγίωσε να βίχη και πίνει γάλα με κωνιά. "Αν πεθάνη, ή θείος του είνε σίγουρα δική μου. Έχω αυτή τήν έλπίδα, μη πώ άδύνατη τώρα, γιατί φαίνεται ότι τό «ντελιόριουμ τρέμενς» δέν είνε πάντα θανατηφόρο.

— Μιά γοηή (ή Γκουφρέντα) μου είνε χθές τί δέν πάσχω από έντεριτίδα, αλλά από άμωφρόνεια. "Ίσως νάχη δική μου...

30 Ιουνίου 1867.—Η έφημεριδες γράφουν ότι ή χολέρα κάνει θηάου στην 'Αραβία. Ωά ερθη ίσως και στη Ρωσία και τότε ασφαλώς θα χηρεύσουν πολλές θείσεις. Θα πεθάνη ίσως και ή γοηή Γκόλτκιν και τότε εγώ θα γίνω σίγουρα λογιστής. Γιατί άλλωδες πώς θα πάρω τή θεία του; Φαίνεται πως αυτός δέν έχει σκοπό να πεθάνη. Νά ζή κανείς τόσα χρόνια, είνε, κατά τήν γνώμη μου, έξωφρενικό, είνε ντροπή!...

"Η έντεριτίς μου με βασανίζει σήμερα πολύ και δέν ξέρω τί να πάρω για να ησυχάσω... "Αν έπαιρα σπόρους άμίνθου της 'Ιουδαίας;...

2 'Ιανουαρίου 1870.—Ένας σκύλος σήλασε πένθιμα χτές όλη τή νύχτα στην αϊλή του Γκόλτκιν. "Η μαγειρισά μου ή Πελαγία μου είνε πως από είνε κακό σημάδι για τό νοικοκυρη του παιπού και προμηνάει τό θάνατό του. Κάθισα μαζί της κενθενιάζοντας σχετικώς ως τις δύο τό πρωί. "Όταν θα γίνω λογιστής, θα αγοράσω μία γούνα για τό παιτό μου και μία ερόματα ντι κάμερα. Θα παντρεφτώ ίσως. "Όχι βέβαια με κανένα κοριτώα, γιατί αυτό δέν ταυριάζει τήν ήλικία μου, αλλά με καμιά χήρα.

Θέλω να πάω για τήν έντεριτίδα μου στο δόκτορα Βότκιν. Λένε πως είνε καλός γιατρός.
4 Ιουνίου 1878.—"Η έφημεριδες γράφουν ότι πανούκλα παρουσιάστηκε στη Βελιάνια κι' ότι πεθαίνουν κάθε μέρα πολλοί άνθρωποι. "Ο Γκόλτκιν πίνει, για να τήν προλάβη, βότκα βρασμένη με πιπέρι. Μά αν ή πανούκλα έλθη εδώ, ασφαλώς δέν θα τη γλυτώση, και τότε σίγουρα θα γίνω εγώ λογιστής.

4 Ιουνίου 1883.—"Ο Γκόλτκιν έτι τέλους πεθαίνει. Έπήγα σπίτι του και με δάκρυα στα μάτια του ζήτησα συγγνώμη γιατί περιμενι τό θάνατό του με τόση άνυπομονησία. Με συγχώρεσε μεγαλόκαρδα, κλαίγοντας κι' εκείνος, και με συμβούλεψε να πίνω για τήν έντεριτίδα μου ζουμί από βρασμένα βελανίδια.

7 Ιουνίου του ίδιου έτους.—Χτές έπαφαν τό Γκόλτκιν. "Αλλοίμονο! "Ο θάνατος αυτού του γέρου δέν μου βγήκε σε καλό. Τόν βλέπω κάθε νύχτα στον ύπνο μου να φορά ή ένα άσπρο ποικάμισο και να μου γνέφη!... "Ω! δυστυχία, δυστυχία, σε μένα τόν καταραμένο!... Δέν εγίνα εγώ λογιστής, αλλά ο 'Τσαλικώφ!.. Φρικη!.. "Ακούτε, να μη βάλουν έμένα στη θεία του μακαριότη, αλλά ένα νέο. έπαθι τόν πρσισταίμε ή θεία του, που είνε γυναίκα στρατηγού.

Πάει! "Όλες ή έλπίδες μου διαλύθηκαν!...
Δέν θα γίνω ποτέ λογιστής!...

10 Ιουνίου 1886.—"Η γυναίκα του Τσαλικώφ τόν έγκατέλειψε. "Ο δυστυχισμένος είνε άπορηγόρητος. Μπορεί ν' αυτοκτονήση από τή θλίψη του. "Αν αυτοκτονήση, θα γίνω εγώ λογιστής. "Όπως βλέπετε λοιπόν, δέν έχάθηε ακόμα κάθε έλπίδα για μένα. Έχω τό μέλλον άνοιχτό μπροστά μου και ή ήμέρα που θ' αγοράσω τή γούνα για τό παιτό μου και τή ρόματα ντι κάμερα δέν είνε ίσως μακρινά...

"Όσο για τήν παντρεία μου, δέν έχω ακόμα άποφασίσει... Γιατί όμως να μη παντρεφτώ, αν μου παρουσιαστή καμιά καλή εκκαιρία; "Όστόσο πρέπει να συμβουλευτώ και κανένα άλλο. Στο ζήτημα του γάμου χρειάζεται μεγάλη σκέψη.

—"Ο θηρωρός Ράισοφ με συμβούλεψε να πάρω συγγνώμη για τήν έντεριτίδα μου. Ωά τό δοκιμάσω κι' αυτό.

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΠΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ
Τά τρία νέα άναγνώσματα τής 36σελίδου
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
«ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ»
"Ιστορία έρωτος, βγαλμένη άπ' τό ημερολόγιο μίας νέας.
"Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ»
Μεσαιωνικό άνάγνωσμα γεμάτο έρωτας, σκάνδαλα, έγκλήματα.
"ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ»
"Αθηνηή φρικιαστική ιστορία δύο άπανθρώπων κακούργων.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

Η ΣΥΜΦΟΡΑ

τορνευτής Γρηγόριος Πέτροφ, που ήταν περιφρ...

Είχε να διασχίση ακόμα καμιά τριαντα...

Η φοράδα του, που ήταν γρηνή κι αδύνατη, σερνόταν με δυσκο...

— Έσθ, Ματρώνα, φησίαισε στη γυναίκα του, μὴν κλαίεις... Κάν...

— 'Εσθ, Ματρώνα, τῆς φησίαισε, ἐνὸς ἕκαστου αὐτῶν...

— 'Εσθ, Ματρώνα, τῆς φησίαισε, ἐνὸς ἕκαστου αὐτῶν...

— Τότε ο γιατρός Πάβελ Ίβάνιτς θά διατάξῃ νά σέ πάνε σὺ...

Καὶ ο τορνευτής, χωρὶς νά κυττάξῃ τὴ γυναίκα του, πρόστασε...

— Τότε ο γιατρός Πάβελ Ίβάνιτς θά διατάξῃ νά σέ πάνε σὺ...

Ο Γρηγόριος ἐννοοῦσε οὕτως τὴ χάριτα του καὶ τὰ πόδια του...

Καὶ ὁ Γρηγόριος, στρέφοντας πρὸς τὴ γυναίκα του, τῆς εἶπε:

— Βλέπεις, γρηνή, ξερω ἐγὼ νὰ μιλάω στοὺς ἀρετανάδες...

Ζοῦσε ὡς τότε χωρὶς φροντίδες, χωρὶς χαρές, χωρὶς θλίψεις...

— 'Ο τορνευτής θυμηθεῖτε οὕτως τὰ βασάνια του ἐλχαν ἀρχίσει ἀπὸ τὴν...

— 'Ακου, Ματρώνα, τῆς φησίαισε, ἐνὸς ἕκαστου αὐτῶν...

— Βλέποντας πρὸς αὐτὴ καὶ τὴν κίτταξε, μὴ ἀνατριχίλα τότε διέ...

— Γιατί λοιπὸν τὸ χιόνι δὲν λιώνει σὸ πρόσωπό τῆς; ἀναρωτή...

Τοῦ φαινόταν ἀλλόκοτο οὕτως τὸ χιόνι δὲν ἔλιωνε σὸ πρόσωπο τῆς...

— Μὰ τί ζῶο πὸς εἶνε! φησίαισε ὁ τορνευτής. 'Εγὼ τῆς μιλάω...

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ, παράτησε τὰ γκέμια του καὶ ἄρχισε νά σκέ...

— Τότε λοιπὸν πέθανε; ἀναρωτήθηκε μὲ φόβον.

Καὶ ὁ τορνευτής ἄρχισε νά κλαίῃ. Συλλογιζόμενος πόσο γρήγορα...

χωρίς αυτήν και πώς της είχε φερθή πολύ άσχημα ως τώρα.
 — 'Η φτοχή, συλλογιόταν, πήγαινε και ζητάνε για μās. Την έστελναν άκόμα να ζητάει ψωμί από τους άλλους. Τι κρίμα! Έρρεπε η κοιλιά να ζήσει άκόμα δέκα χρόνια για να μάθει ποιός είναι στ' αλήθεια... Θεέ μου!... Μά πού στ'ό διάβολο πηγαίνω τώρα; Δεν πρόκειται πια να την κάνουμε καλά, αλλά να τη θάψουμε. Άς ξαναγυρίσουμε!

Και ο Γρηγόρης, σιέδιν'ας τ' αλγό του, άρχισε να τ'ό χτυπάει μ' όλη του τή δύναμη. Προχωρούσε όλοένα με περισσότερη δυσκολία. Τώρα δεν έβλεπε πια τίποτα μπροστά του κ' έννοιουθε μιά περιέργη γαούρα στα χέρια του.

Θυμόταν ότι εδώ και σαράντα χρόνια ή Ματρώνα του ήταν νέα, άμορφη, εύθυμη κ' από πλούσιο σπίτι. Τού την είχαν δώσει έλπίζοντας στο μέλλον του, έπειδή ήταν καλός τεχνίτης. Δεν τούς έλειπε τίποτα για να ζήσουν εύτυχισμένοι, μα ή δυστυχία θέλησε να μη συνέλθη ο Γρηγόρης από τ'ό κρασί που ήπιε την ήμερα των γάμων του, παρά μόνο σήμερα. Θυμόταν καλά τ'ό γάμο του, μα από τ'ό γάμο του και πέρα δε θυμόταν τίποτα, τίποτα άτ' όσα συνέβησαν, έκτός από τ'ό ότι έκανε, κοιμόταν κ' έδεχνε τή γυναίκα του. Έτσι χάθηκαν σαράντα χρόνια!

Τά λενά σύννεφα τ'ό χιονιού, που στρουβιλιζόντουσαν μπροστά τ'ό του, άρχισαν σιγά-σιγά να γίνονται γκριζά. Τ'ό δειλινό έπεφτε.

— Πού πηγαίνω λοιπόν; άναρωτήθηκε ο τορνευτής. Πρέπει να πάω να τή θάψω... Κοιτώνε να χάσω τ'ό μυαλό μου.

Άξαφνα ένας ξερός κρότος άκούστηκε πίσω. Δεν τόλμησε να γυρίσει να κοιτάξει, γιατί ήξερε πώς ήταν τ'ό κεφάλι της πεθαμένης, που σκόνταρτε άπάντο στο έλκυσθρο.

Ό άέρας σκοτεινίαζε όλοένα και πιο πολύ. Ό άνεμος γινόταν πιο κρύος, πιο διαταραστικός...

Σέ λίγο τ'ό γέμια τ'ό έφερναν από τ'ό χέρια. Θέλησε να τ'ό βοηθ. να τ'ό ξαναπαύσει, μα δεν μπόρεσε... Τά χέρια του δεν τόν ύπακούσαν πια...

— Δεν πειράζει! σκέφτηκε. 'Η φοροάδα θα γυρίσει μόνη της... Σέ-ρει τ'ό δρόμο... Πρέπει να κοιμηθώ τώρα, να κοιμηθώ ως την ώρα που θα τή θάψω...

Κι' ό τορνευτής, κλείνοντας τ'ά μάτια του, άποκοιμήθηκε. 'Υστερ' από λίγο έννοιωσε πώς ή φοροάδα του σταμάτησε. Άνοιξε τ'ά μάτια του και διέκρινε μπροστά τ'ό ένα πράγμα σκοτεινό, που έμοιαζε με καλύβη ή με μύλο.

Θέλησε να κατεβή κάτω για να δη τι είναι, μα έννοιωσε σ' όλο του τ'ό σώμα ένα τέτοιο μονόθυμο, που τ'ά προτιμούσε να παγώσει καλύτερα παρά να κάνει την παραμικρή κίνηση... και άποκοιμήθηκε πάλι, χωρίς να τ'ό καταλάβη...

Όταν έγυμνωσε, είδε πώς βρισκόταν σ' ένα κροβάτι, σέ μιά μεγάλη αίθουσα με άσπρους τοίχους. Άπό τ'ό παράθυρο έβλεπε κανείς πώς ή ήμερα έξω ήταν ήλιολουμένη. Ό τορνευτής είδε μπροστά τ'ό διάφορους άνθρώπους και τούς είπε:

— Θά ήθελα, φίλοι μου, να είδαποήσω τόν παπα...

— Καλά, καλά! τόν διέκρινε με φωνή. Μείνε ξαλωμένος.

— Καλέ μου κύριε, Πάβελ Ιδάντις, φώναξε ο Γρηγόρης βλέποντας τ'ό γιατρό μπροστά τ'ό του... Έξοχότατε... Έδεργέτη μου...

Θέλησε να σηκωθή και να πέση στ'ά πόδια τ'ό γιατρού, μα έννοιωσε ότι τ'ά χέρια του και τ'ά πόδια του δεν τόν ύπακούσαν.

— Έξοχότατε, ρώτησε που εινε τ'ά χέρια μου; Πού εινε τ'ά πόδια μου;

— Άποχαμέθηκε πια τ'ά χέρια σου και τ'ά πόδια σου... Παγώσανε!... Έμπρός, εμπρός... Γιατί κλαίς;... Έξηρες ως τώρα, χάρις στο Θεό... Έξηρες ξέγνινα δόκλαρα χρόνια... Δεν σου φτάνουν;... — Μά εινε καίμα, έξοχότατε, εινε καίμα... Συχωράτε με... μα δε δά μορούσα να ζήσω άκόμα πέντ'έξη χρονάκια;...

— Καί τι να κάνης;

— 'Η φοροάδα δεν εινε δική μου, πρέπει να τή γυρίσω πίσω...

Πρέπει να θάψω τή γρηά... Έπειτα πρέπει να τής κάνω ένα μικρό μνημόσυνο, γιατί άν δεν της τ'ό κάνω εγώ ποός θα της τ'ό κάνει;... 'Ω, πόσο μαζεμένα και γρήγορα ξερονται όλα τ'ά κακά... Άκόμα πρέπει να κάνω μια μικρή ξύλινη αγαροθήκη της έξοχότητός σου...

Μά ο γιατρός δεν τόν άφησε να τελειώση...

Δάγκασε τ'ά χείλη του και τ'ό βγήκε από τήν αίθουσα...

Κατά τ'ό βράδυ ο Γρηγόρης ο τορνευτής πέθανε...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό επιλοποιός και... φιλόσοφος Μήλας. Ένας περίεργος τύπος. Πρώτης τάξεως τεχνίτης και βαδύς φιλόσοφος. Έχει ψυχή ο άνθραςος; Πώς άποστράμωσε τόν περίφημο Μακράκη. 'Η άποστράτης τ'ό Βούλαρη. Πώς τιμαρρήθηκε ο Μαυροπαίδης. Μαστιγώσις μέχρι θανάτου.

Ένας από τούς παλιούς και περίεργους τύπους τών Αθηνών ήταν και ο Μήλας, ο περιπατητικός φιλόσοφος και... επιλοποιός, με τ'ά βαθεία ιερατικά γένεια και τ'ά μεγάλα κορρογγία γυαλιά.

Ό Μήλας είχε δικές τ'ό σκέψεις και κομιοθεωρίες ως φιλόσοφος, τις άποίες όμως δεν ζήτησε να επιβάλη στους άλλους. Δεν είχε άπουδάσει σέ κανένα Πανεπιστήμιο, ούτε είχε διαβάσει κανένα σύγγραμμα φιλοσοφικό. Είχε δικό του, είταμε, σύστημα, με τ'ό όποίο πολλές φορές άποστράμωσε και τούς σοφούς.

Ός επιλοποιός ήταν έκτακτος. Ό,τι έδωγαινε από τ'ά χέρια του, ήταν κομφοτεχνία. Άγαπούσε την τέχνη του με πάθος και σέ ό,τι καταπιάνοταν, όσο μικρό κ' άνάξιο λόγου κ' άν ήταν, θά τ'όφτιανε άριστοτέλεσμα.

Γι' αυτό πολλές φορές μάζεσε τούς εγγάτες του και τούς έκανε διάφορες θεωρίες.

— Όποιαδήποτε τέχνη, τούς έλεγε, όσο μικρή κ' άν εινε, δεν εινε βάνανση ποτέ. Έκείνοι που όνομιάζουν τή βιοτεχνία βάνανση, εινε βάνανσοι αυτοί οι ίδιοι. Κάθε τέχνη εινε δημιουργική. Όταν κάνει κανείς ένα έπιπλο καλό, αυτό εινε δημιουργία. Είμαστε λοιπόν κ' έμεις οι εγγάτες δημιουργοί. Και όσος ο Θεός έκανε τέλεια τ'ά πάντα, λέγει τ' έμεις να κάνουμε τέλεια τ'ά έργα τών γερασών μας. Γιατί μ' αϊτόν τόν τρόπο πλησιάζουμε στο Θεό, ο όποιος μās έπλασε κατ' εικόνα και όμοιοσι του, δηλαδή δημιουργού, γιατί ο Θεός δεν είχε τόν καιρό να κατασκευάση τραπέζια και κομιά. Αυτά τ'ά άφησε να τ'ά κάνουν έμεις.

Ό Μήλας δεν παραδεχότανε ποτέ ότι ύπάρχει Παράδεισος και μέλλουσα ζωή.

Μιά μέρα πάστηκε με τόν περίφημο θεολόγο Μακράκη. Ό Μακράκης έπέμεινε ότι ύπάρχει μέλλουσα ζωή. Ό Μήλας είχε άντιρωμισεις. Άξαφνα γυρίζει και λέει τ'ό Μακράκη:

— Δεν μου λες, γιατί έχουμε μονάχα έμεις οι άνθρωποι ψυχή, κ' όχι και τ'ά έντομα, τ'ά ζώα και τ'ά πουλιά, που εινε πιο έξητνα από μās;...

— Γιατί έμεις είμαστε τ'ό θαύμα της δημιουργίας, απάντησε ο Μακράκης.

— Έσύ εισαι τ'ό θαύμα της δημιουργίας!... Και εισαι τελειότερος κ' έξητνότερος από ένα χελιδόνι;

— Βέβαια!

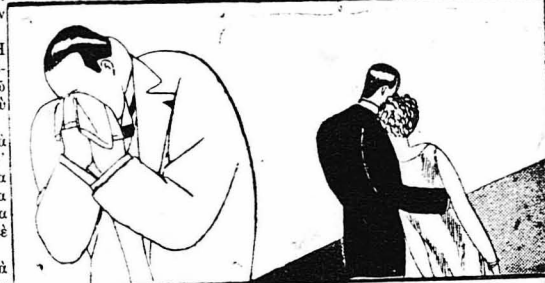
— Βέβαια! Είπες βέβαια. Αυτά, μάτια μου, φεύγουν από τή Εύφορη τ'ό φθινόπωρο και πηγαίνουν στην Άφροκη, κ' όταν γυρίζουν βρσκοιε τ'ό κανένα τή φουλία του. Δεν καταβεις και τ'ό λόγου σου να ταξειδέησις ως τή Λαμία, να δούμε άν δά μπορούσις να τή βυθίς χωρίς να σε άδηγηση ο άγωγιάτης;... Άν δεν σε φάνε οι λύκοι στο δρόμο, δάνα θάμα!... Γιατί λοιπόν να μιν άναστηθούν μιά μέρα μαζί μας και τ'ά ζώα;... 'Η όλοι ή κανείς!

Και ο μακαρίτης ο Μακράκης... δεν απάντησε!...

Ό πατέρας τ'ό πολιτευτ'ό Δημ. Βούλαρη, ο διοικητής 'Υδρας από τ'ό 21, ήταν άνθραςος τ'ό καθήκοντος και πολύ άσθητός. Την ήμερα που γεννιόταν ο Δημήτριος Βούλαρης, ο πατέρας του είχε διατάξει τή μέχρι θανάτου μαστιγώση τ'ό 'Υδραίου παλ'ηφαρό Μαυροπαίδη, ο όποιος τρομοκρατούσε τ'ό νησί. Οι συγγενείς τ'ό Μαυροπαίδη παρακαλούσαν τ'ό Βούλαρη να χάριση τή ζωή στον κατάδικο, μερικοί μάλιστα φίλοι του τ'ό τραγουδούσαν τ'ό έξητ τραγούδι:

Άδελφέ Καπετάν Γιώργη χάρισι
 [τον τή ζωή]
 να σου πη ο κάμοσι όλος: 'Νά σου
 [ζήση τ'ό παιδί!...]

Ό καπετάν Γιώργης όμως ήταν άμειλικτος και ο Μαυροπαίδης πέθανε από τ'ες μαστιγώσις τών δμίων.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΩΣ και σήμερα, κατά τον πέμπτο αιώνα, ο ήλιος έβγανε κάθε πρωί και βασιλευε κάθε βράδυ. Την αγωγή, όταν η πρώτη αχτίτες έλλαξαν φιλμάτια με τη θροσά, η γή ησυχάζε και τολιγόταν με τα πένθια σκατάδια. Κάθε νύχτα και κάθε μέρα έμοιαζαν με την άλλη.

Κάθε τόσο μόνο ένα σύννεφο σκέπαζε τον ορίζοντα και ο κεραυνός τότε μοιγούζε η ένα άστρην έπεφτε, σχηματίζοντας μια λαμπρή γοασηή από σταφύλια. Έπίσης και μια φορά ένας καλόγερος έτρεξε κατάλομος και διηγούταν στους αδελφούς του ότι είχε δη μια τυχρη κοντά στο μοναστήρι. Κι' αυτά ήταν όλα. Κατά τα άλλα, όλες η μέρες και όλες η νύχτες έμοιαζαν καταληρητικά μεταξύ τους.

Οι καλόγεροι δούσαν και προσεγγόνισαν. Ο ήρωιμένος τον έπαζε στο άρμόνιο, συνέθετε μουσική και έγραφε λατινικούς στίχους. Αίτός ο έπερόχος γέρος είχε ένα θαυμάσιο χάρισμα από το Θεό: Έπαζε στο άρμόνιο με μια τέχνη τόσο υπεγάλη, που και αυτοί οι γέροι μοναχοί, τον οποίον, απ' τα γεράματα, η άνοχη ήταν εξασθενημένη, δέν μπορούσαν να ανηρατήσουν τα δάκρυά τους, όταν οι ήχοι της μουσικής, βγαίνοντας απ' το κελλί του, έφταναν ως αυτούς.

Για ότι και αν μιλούσε ο ήρωιμένος, και για τα πιο ανηρασιμένα άκόνα πράγματα—για τα δέντρα, για τα ζώα η για τη θάλασσα—δέν μπορούσε να τον άκουση κανείς, χωρίς να γελάει η να κλάει. Φανόταν ότι χορδές, όμοιες με το άρμόνιο του, άντηχοούσαν μέσα στην ψυχή του.

Λαζάδες χρόνια περνούσαν έτσι. Η ήμερες και η νύχτες έμοιαζαν πάντοτε. Έκτός από τα πουλιά και τ' άγρια ζώα, κανένα άλλο ζωντανό πλάσμα δέν φανόταν ποτέ κοντά στο μοναστήρι. Το πιο κοντινό χωριό ήταν μακριά, και, για να φτάση κανείς σ' αυτό, χρειάζονταν να διασχίση με τα πόδια μέσ' στην έρημη καιμιά έλατοστη βέρστα. Οι μόνια που άπορεύονταν να περάσουν αυτό το διάστημα ήταν οι άνθρωποι που, περιφερόντας πελά τη ζωή τους, την πετούσαν πίσω τους και καταφεύγαν στο μοναστήρι, σαν μέσα σ' ένα τάφο.

Φαντάζεστε λοιπόν την έζηληση των καλογορών, όταν, μια νύχτα, τους χτύπησε την πόρτα ένας κάτοικος της πολιτείας, ένας άμαρτωλός, ένας άνθρωπος που άγατούσε τη ζωή του!

Προτού άκούει ο άνθρωπος αυτού ζήτηση την εύλογια του ήρωιμένου και προσενηθή, ζήτησε να φάη και να πιη. "Όταν τον ρώτησαν πως είχε φτάσει από την πολιτεία στην έρημη, τους διηγήθηκε μια ωραία ιστορία. Είχε βγηή στο κληνη, είχε πιη και είχε πλανηθή. "Όταν δέ οι καλόγεροι του πρότειναν να μηη στο μοναστήρι για να σόση την ψυχή του, τους άπάντησε χαμογελώντας:

— Δέν είμαι έγω δικός σας άνθρωπος. Άραθ έφαγα και ήπια, κτύπησε τους καλόγορους που τον άπρητοούσαν, κούνησε το κεφάλι του, σαν να τους έλεεινολογούσε και τους είπε:

— Είστε ποιά άφελείς, οι μοναχοί. Δέν έξορτε ποιά να τρώτε και να πίνετε. Νομίζετε λοιπόν πως έτσι θα σόσετε την ψυχή σας; Δέν συλλογιζόσαστε ότι ένν όσεις έδοθι έχετε την άνταπεινή σας, τρώτε, πίνετε και συλλογιζόσαστε την μακαριότητα, οι άλλοι άνθρωποι χάνοντα για πηγαίνον στην πόλεια. Στην πολιτεία, ένν οι μσοί άνθρωποι πεθάνουν της πείνας, οι άλλοι, μη ξέροντας τι να κάνουν το χροσάρι τους, πηγόντα μέσ' στην άσπυαία, σαν τις μύγες στο μέλι... Δέν έχουν ούτε πίστι, ούτε άρετή... Ποιός λοιπόν θα τους σόση και θα τους διδάξη αυτούς; Μήπως έγω που μεθώω από το πρωί ως το βράδυ; Γιατι τάχα ο Θεός σας έδωσε τόσα χαρίσματα;... Για να μένετε κλεισμένοι μέσα στους τέσσερους τοίχους του μοναστηριού σας, μη χάνοντας τίποτε.

"Αν και τα λόγια του μεθωμένου κληνηή ήταν προσβλητικά και άπρητή, όστόσο έπιδρασαν στον ήρωιμένο μ' ένα παράδοξο τρόπο. Και, κτυπάζοντας τους μοναχοί, έγινε γλυκός και είπε:

— Άδελφοί, αυτός ο άνθρωπος έχει δίκιο! Οι άλλοι οι άνθρωποι χάνοντα πραγματικάς μέσ' στο έγκλημα και την άσέβεια, ένν ήμεις καθόισατε άδοναίς, σαν αυτοί να μη μιάς άμωρουμε καθόλου. Γιατι τάχα να μην πάω στην πολιτεία, για να ξαναβηθίσω στους άδονάους το Χριστό που τον έχουν ξεχάσει.

Τα λόγια του μεθωμένου κληνηή είχαν έπιδράσει τόσο στον ήρωιμένο, όστε την άλλη μέρα κλάς, πήρε το ραβδί του, άποχωρήσε τους μοναχοί και ξείνησε για την πολιτεία. Οι άλλοι μονα-

χοί έβασαν έτσι τη μουσική του, τις διδαγές του και τα ποιήματά του. Έπί ένα μήνα, δέο μήνες, έληήταν, χωρίς ο γέρος να ξαναγυρή. Τέλος, στις άρχές του τρίτου μηνός, άνοταν ένα πρωί το γνωστό τους ήχο του ραβδιού του. Οι μοναχοί έτρεξαν άμέσως να τον ανηρατήσουν και τον έγέμισαν με τις ερωτήσεις τους. Μα ο ήρωιμένος, άντι σ' αναγαλάισση, βλεπόντας τους ύστερα από τόσο καιρό, άρχισε να κλάει κλαρά, χωρίς να ληη λέξη.

Οι μοναχοί παρατήρησαν τότε ότι είχε γεράσει και άδυνατίσει πολύ. Το κωροασμένο πρόσωπό του εξέφραζε μια βαθιά θλίψη, και, όταν άρχισε να κλάει, φανόταν σαν άνθρωπος που τον είχαν προβάσει.

Οι μοναχοί άρχισαν να κλάινε και αυτοί και να τον ρωτούν επάνονα γιατί έκλαγε και γιατί είχε το πρόσωπό του τόσο θλιμένο.

Μα ο ήρωιμένος, χωρίς να τους άπαντήση, κλείστηκε στο κελλί του. Έμεινε εκεί έντά μέρες, χωρίς να πιη, χωρίς να φάη, χωρίς να παθή στο άρμόνιο του. Έκλαγε μόνο όλοένα. "Όταν οι μοναχοί χτυπούσαν την πόρτα του και τον κάλυπταν να βγη έξω να τους πη την άφορηή της θλίφούς του για να τη συμεριστούν και ξείνοι, αυτοί δέν τους άπάντουσε και κρατούσε άπόλυτη σιωπή.

Τέλος μια μέρα βγήκε από το κελλί του. Συγκέντρωσε όλους τους μοναχοίς γύρω και, με τα μάτια κώκνα απ' τα δάκρυα, με μια έσφαρα θλίφούς, άρχισε να τους διηγητά τι του είχε συμβη μέσα στους τρεις μήνες που έλειπε απ' το μοναστήρι.

Η φωνή του ήταν γαλήνια και τα μάτια του γελαστά, καθώς περιέγραφε το ταξίδι του απ' το μοναστήρι στην πολιτεία. Στο δρόμο του, τα πουλιά του τραγουδούσαν, τα άγρια κελιάσαν και γελούζε και κωνογυριε έλαδες γυήσαν την ψυχή του. Βάδιζε, σαν ένας στρατιώτης που πάει να πολεμήση, βέβαιος κωλας για τη νίκη του. Βάδιζε όνειρεμένιος και χαμογελώντας στίχους και βινοές και έτσι έφτασε στην πολιτεία χωρίς να τε καταλάβη.

"Όταν όμως άρχισε να μιλήη στους μοναχοίς για την πολιτεία και τους κατοίκους της, η φωνή του έστρεψε, τα μάτια του έλαμψαν και κλωγίστηκε όλόκληρος από θυμό.

Ποτέ του δέν είχε δη, ούτε είχε τολμήσει ποτέ του να φαντασθή, όσα είδε φθάνοντας στην πολιτεία. Τοπ ήταν γραστό, στα τέλη της ζωής του, να άνακαλήνη και να καταλάβη πόσο δυνάτος είνε ο Σατανάς, πόσο όραία είνε η άμαρτία και πόσο άδύνατοι, δειλοί και πισοτένιοι οι άνθρωποι. Η πρώτη κατοικία στην οποία έμνηξε τηζαία, ήταν ένα σπίτι της άσπυαίας. Καμιά πενηνταριά άνθρωποι, που είχαν πολλά χημάτια, έτρωγαν και έπιναν εκεί μέσα, χωρίς κανένα μέτρο. Μεθωμένοι, τραγουδούσαν και έπρηφονταν άντράστατα, λόγια φριχτά και άπάσια, που δέν θα τολμούσε ποτέ να πη ένας θεοφοβούμενος άνθρωπος. Μα αυτοί ούτε το Θεό φοβόντουσαν, ούτε το διάβολο, ούτε το θάνατο. Έλεγαν και έζωναν, ότι φανόταν καλύτερο σ' αυτούς. Το κρασί τους που έμοιαζε με ήλεκτρο και άχνηοβόλους σα χροσάρι, θα ήταν χωρίς άλλο έξαφρετικά γλυκό και κωρομένο, γιατί, μόλις το έπιναν, χαμογελούσαν με μακαριότητα και ήθελαν να πινών και άλλο.

Από την όρηή του, έξεκαλούθησε να περιγράφη στους αδελφούς του τι είχε δη στην πολιτεία. Έπάνω στο τραπέζι, άνάμεσα στους άντρες αυτούς που γλεντούσαν, στεζόταν όρθη μια άμαρτωλή γυναίκα μωδωγμνη.

Θα ήταν δύσκολο να φαντασθή κανείς και να βρη μέσα στη φση πράγμα πιο έλυστιζό άπ' τη γυναίκα εκείνη. Το δρομοφό αυτό πλάσμα, με τα μακριά μαλλιά, τα μαύρα μάτια, τα παχιά χείλη, το άδύνατο, το κωικό, έδειχνε τα δόντια της που ήταν λευκά σαν το χροσά και χαμογελούσε σαν να έλεγε:

— Δέστε πόσο όραία και άδύνατοτη είμαι!...

Τα μετάξια και τα χροσάρια έπεταν, σε όραίες πτυχές από τους όμοιους της, μα η όμορφή του κωμοπό της δέν μπορούσε να κωφτη κάποι απ' τα ρούχα της. "Όπως το κωνογυριο χροσά βγαίνει απ' την άνοιξιάτικη γη, έτσι η όμορφή αυτή κωποιστε τις πτυχές των ρούχων που τη σκεπάζαν και φανερόντανε θεία. Η γυναίκα αυτή έπινε κρασί, τραγουδούσε και ξείνε τα μεθωτικά φιλιά της σε όποιον της τα ζήτησε.

Έπειτα ο ήρωιμένος, σαλεύοντας τα χροσά του με όρηή περιέγραφε τις ιστοδρομίες που είδε στην πολιτεία, τις ταυρομαχίες, τα θέατρα και τα έγωσθηρία των καλλιτεχνών, στα όποια ζωγράφισαν η έφταναν με πηλό γυμνές γυναίκες. Μιλούσε σαν έμμενεμένος και περιέγραφε τα πράγματα

Με μια έσφαρη θλίφους άρχισε να τους διηγητά...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ κυνικοί φιλόσοφοι.

Ο περίφημος κυνικός φιλόσοφος Αντισθένης βλέποντας ότι δεν έπιγαν κανένας ν' άκουση τη διδασκαλία του θυμούσε στο τέλος κ' αυτός και δεν έδεχόταν κοντά του κανέναν. Άκόμα και το Διογένη, ο οποίος τον αγαπούσε πολύ και ήθελε να γίνει μαθητής του τον έζηνηγούσε με το ραβδί του και μία φορά κάλυπτε τον έχτπησε στο κεφάλι. 'Ο Διογένης όμως άκλόνητος στην άποφασί του, του άπαντούσε στερεοτύπου :

— Χτύπα με όσο θέλεις. Στο τέλος θα πεισθής και σύ πώς είνε άδύνατο να βρής τόσο μεγάλο ραβδί, ώστε να με άπομακρύνής από κοντά σου...

Ο γέρο— Αντισθένης βλέποντας τη μεγάλη έπιμονή του περιφήμου κυνικού έδэхθηκε στο τέλος να τον κάμη μαθητή του και τον άγάπησε περισσότερο από κάθε άλλον.

Οι Σπαρτιάται και ο περίπατος.

Είναι γνωστή άπ' την ιστορία η άσθιρότης της νομοθεσίας στην άρχαία Σπάρτη, όπου δεν έπαρεπόταν νό χάνη κανείς τον καιρό του, γυρίζοντας άεργος έδω κ' έκει.

Διηγούνται μάλιστα σχετικώς πως όταν έμαθαν κάποτε οι έφοροι της Σπάρτης ότι μερικοί στρατιώται έκαναν το βράδυ περίπατο κοντά στο φρούριο της πόλεως, τους έστειλαν μία λακωνική διαταγή : **Μη περιπατείτε !...**

Και οι στρατιώται διέκοψαν τους περιπάτους του.

Τά κύπελλα του Άγροθούκλους.

Ο τίμνος της Σικελίας Άγροθούκλης κατήγετο από ταπεινή οικογένεια. 'Ο πατέρας του ήταν κεραμίδας. Γι' αυτό όταν έγινε άφρότητα τούρναος, άπάντο στο τραπέζι του συνήθειε να βάζη πλινθιά κύπελλα κοντά στα χρυσά. Λέχοντάς τα : **δέ έλεγε στους νέους άμοιρατίους του :**

— Προητέρα έφτανα πλινθιά κύπελλα μαζί με τον πατέρα μου. Τώρα άξιούμαι με την έπιπάδα και την άνδρεία μου να κατασκευάζω χρυσά !...

ΤΑ ΚΕΡΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ

Στην Εδρώπη και στην Άμερική οι συγγραφείς και οι ποιητάι, οι ονομαστότεροι άπ' αυτούς φυσικά, πληρώνονται βασιλικά για τά έργα τους. 'Ετσι ο περίφημος Άγγλος ποιητής και διηγηματογράφος Ρίντναφ Κίβλινγκ κερδίζει μυθώδη ποσά από την πένα του. Το ίδιο όκομα συμβαίνει και με πολλούς γάλλους συγγρόνους ποιητάς και πεζογράφους, οι οποίοι ζοιν ήγεμονικά από τις προσόδους των έργων του.

Έκείνος όμως που έλαβε τη μεγαλύτερη άμοιβή εν σχέσει με το μέγεθος του έργου του ήταν κάποιος άφαντός Άγγλος ποιητής του περασμένου αιώνος, ονόματι Τζέιμς Σμιθ. 'Ο Σμιθ αυτός, καθώς περπατούσε μία μέρα στους δρόμους του Λονδίνου, συνάντησε το γυνιστό του έκδοτης Στρέχαν, ο οποίος έπασχε από άρθρίτιδα και επειδή ήταν και γέρος, με δυσκολία έσεργε τά ποδια του. Συνομιλήσαν για λίγο μαζί κ' έπειτα άπεχωρίστηκαν. Ύστερα από δύο μέρες όμως ο έκδοτης έλάβαινε άπει το Σμιθ ένα μικρό ποίημα. το οποίο σέ πρόχρησε μετάφρασι έτσι ως έξης :

*Συγκεντρώσεις εις τά ύψη,
στη γαλή σου κεφαλή,
ση δύναμι έχει λείψυ
άπό το άλλο σου κορμί.*

*Άν τά πόδια σου βαρειά
σού τά κάρφοσε ή άρθρίτι,
δεν πειράζει Φαρεγά,
τάβρα με ψηλά τη κούτη !..*

Ο Στρέχαν τόσο πολύ ένθουσιάστηκε άπ' αυτό το δικτάστιχο, ώστε έσπευσε άμέσως να τροποποίηση τη διαθήκη του και να κληροδοτήη 3.000 λίρες στον πανευνήη Σμιθ !

τόσο τέλεια, ώστε οι μοναχοί, καρφωμένοι στη θέσι του, τον άκουσαν άόρατα, πνιγμένοι από έκσταση. 'Όταν τους περιέγραψε όλες τις παγίδες του τριβύλιου, δηλ την όμορφιά της άμοιρίας και την άκατανίκητη χάρι των γυναικών, ο ήγούμενος καταράστηκε το Σατανά, και, άφήνοντας τους άλλους μοναχούς άφρονους, κλείσθηκε στο κελλί του ..

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν βγήκε πάλι άπ' το κελλί του, δεν εύρηκε ούτε έναν να λόγ ρο στο μοναστήρι !

Είχαν φύγει όλοι για την πολιτεία, γοιτευμένοι άπ' την άμαρτία που τους περιέγραψε τόσο ζωηρά, τόσο ώραία, τόσο ύπεροχα ..

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας δαιμόνιος Έλλην καλλιτέχνης

Μιά από τις πλέον ενδιαφέρουσες φαινογνωμίες των παιδιών Άθηνών είνε και ο Σταμάτης Κλεάνθης, περί του οποίου έλάχιστα γνωρίζουμε. 'Ο τόπος της καταγωγής του Κλεάνθης ήταν η Θεσσαλία όπου γεννήθηκε στα 1802. 'Όταν έμεγάλωσε κατέταγη μεταξύ των πρώτων στον Έερο Λόχο του Ύψηλάντου και κατά τη γνωστή καταστροφή του ήρωικού αυτού λόχου, έπεσε αιχμάλωτος στα χέρια των Τούρκων. Κατώσθωσε όμως σε λίγον καιρό να δρατευσθή και κατέφυγε στη Γερμανία. Έκει για να έξοικονομησή τά μέσα της συντηρήσεως του άναγκάζοντο να εργάξεται, ενώ συγχρόνως παρακολούθησε στο Βερολίνο μαθήματα άρχιτεκτονικής, μαζί με τον τότε σωμαθητή του και έπειτα άχώριστο φίλο του Έδουάρδο Σάουμπερτ. 'Ο νεώρος Έλλην με την έξυπνάδα του και την έπιμέλεια του καθόσθωσε να προσελάνη γρήγορα την σωμαθεία και την έκτίμησι των καθηγητών του, οι οποίοι έβλεπαν άπό τότε σ' αυτόν μία καλλιτεχνική ιδιοφυία. Μάλιστα κατά τας άπολυτηρίους έξετάσεις της Άκαδημίας του Βερολίνου έλαβε το πρώτο βραβείο από τα χέρια του βασιλέως της Πρωσίας, ο οποίος τον συνεχώς θεομότατα. 'Ο Κλεάνθης όμως μοιλονότι του άνογόντα ενούτάτου μέλλον στη γερμανική πρωτεύουσα έπρωτίμισε να κατεβή στην Έλλάδα, ή οποία τότε έκυβερνούντο από τον Καποδίστρια Κυβήρνοντας στην πατρίδα του μαζί με τον φίλο του Σάουμπερτ δεν θέλησε να έπιδοθή χαμιά δημοσία θέσι, αλλά προσπαθούσε να έξοικονομηται με ιδιωτικώς έργασεις. 'Ο Κυβερνήτης όμως, μόλις έμαθε τον έσοχό του δύο έπιφανών καλλιτεχνών ήλθε σε συνεννοήσεις μαζί τους και τους διοόσε άρχιτέκτονας της Κυβερνήσεως με μισθόν 180 φρούκας κατά μήνα.

Όταν πρωτόνιε σένης να μεταφερθή η πρωτεύουσα του Έλληνικού Κράτους από το Ναύπλιο στας Άθήνας, ο Καποδίστριας ήλθε μαζί τους στο άρχαίον Άστυ και άνέβησαν στην Άκρόπολι. Από εκεί πάνω έξήτασε την έρεπισημένη πόλι και άνέθεσε σ' αυτούς να χαράξουν το σχέδιο των Νέων Άθηνών.

Στά 1832, ο Κλεάνθης, έγκαιστημένος πειά στην Άθήνα, έτέλεσε τους γάιους του με γνώστην Άτιθίδα κόρη. Το περίφημο όμως σχέδιο του για την πρωτεύουσα δεν έξετέλεσθη ποτέ, γιατί οι διάφοροι πολιτικοί που κατέλαβον την άρχη άνέθεταν σε δικούς του άνθρώπους την εργασία αυτή.

Ο Κλεάνθης όμως άφησε άρκετά οικοδομήματα που δείχοντο το καλλιτεχικό του δαιμόνιο, όπως το μέγαρο της Κοιτέσουας Θεοτόκη, τά άνάκτορα της Δουκίσσης της Πλατείας παρά τον Ίλισον και το μέγαρο της ίδιας στην Πεντέλη. Έπίσης αυτός άνήγαγε και το οίκημα του οποίου έγινε ή τελευταία ιδέωση του πρώτου Πανεπιστημίου μας και έδιδάχθησαν τά πρώτα μαθήματα οι πρώτοι φοιτητάι. Το οίκημα αυτό βρισκέται κάτω άπ' την Άκρόπολι και λέγεται άκόμα σήμερα 'Πανεπιστήμιο του Κλεάνθους.

Στά 1857 ο Κλεάνθης έννοικισε να μεταλεία της Πόρου επί 90 χρόνια. Κατά τη δογματική μάλιστα εργασία, λέγεται, ότι άνόκωλυσε εκεί μια φίλβα φοριστοτατο ροσάρου. Άλλά επειδή δεν ήταν πλοσμονος για τέτοιες δουλειές, ή έπιχείρησι του ένταύχως και ο Κλεάνθης περιήλθε σε μεγάλη οικονομική δυσχέρεια.

Έκτός των άνωτέρω τίποτε άλλο δεν είνε, δυστυχώς, γνωστόν για τον δαιμόνιο Έλληνα καλλιτέχη, ο οποίος μοιλονότι να δόξαση τον τόπο μας, άν τον βοηθούσαν ή περιστάσεις και οι κυβερνήται.

Η εύθουσιόσηα του Σπανδώνη.

Ολίγοι άπ' τους Άθηνάιους δημοσιογράφους ύπηξαν τόσο εύθουσιόητοι στην εργασία τους όσο ο μακαρίτης ο Σπανδώνης, για τον όποιον διηγούνται σχετικώς χαριτωμένα ανέκδοτα. Μιά από τις περιφημότερες δημοσιογραφικές του περιπέτειες είνε και ή έξης :

Όταν ο Τρικοήτης περιώδευε κάποτε στα Βαλκάνια, ο Σπανδώνης, ο οποίος εργάζοντο τότε στην αντίτροκονική 'Ακρόπολι, έλαβε από το Γαβρηλίδη την έντολή να τον παρακολουθήση στο ταξείδι του εξ άποστάσεως. Στο δρόμο ο Σπανδώνης έπιληροφρηθή από τις Βουλγαρικής έφημερίδες, ότι Τρικοήτης έπρωτενε στον χωρφυτοεργό της Βουλγαρίας Σαμπούλοφ, τη διανομή της Μακεδονίας μεταξύ των δύο κρατών. Χωρίς να χάση καιρό λοιπόν κατευθύνθηκε άμέσως στη Σοφία για να μάθη την άλήθεια κι' επειδή δεν έβρηκε εκεί τον Σαμπούλοφ, έφυγε την ίδια ώρα για το Σιστοβο, όπου έβλεψε να τον άνταμώση. 'Ο Βούλγαρος όμως πρωθυπουργός θέλοντας να άποφύγη αυτή τη συνάντησι και φοβούμενος εξ άλλου τον Έλληνα δημοσιογράφο, διέταξε να τον θέσουν υπό άστυνομική έπιτήρησι. Κι' έτσι ο Σπανδώνης πέρασε μια από τις χειρότερες νύχτες της ζωής του μέσα σ' ένα χάνι, υπό τη φρούρησι των Βουλγαρών χωροφυλάκων, όσους όνημερούσε και με χιλίες δυσκολίες πέρασε το Δούναβι με μία βάρκα και κατέφυγε στη Ρουμανία.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ

‘Ο Ίβαν Ίβάνοβιτς Λάτκιν, ένας νέος με ώραιο παρουσιαστικό, και η δευτέρα εξαδέλφη του Άννα Σεμιονόβνα Ζαμπλίκου, μία χαριτωμένη και κομψή νέα, αφού κατέβηκαν την απότομη βχθή, κάθησαν σ’ ένα πάγκο. Κάτω από τα πόδια τους τ’ ποτάμι άβλωνε τὰ γαλήνια νερά του και πίσω τους ένα πυκνό σούντερο από μικρές λιτές, τους έκοβε από τὰ μάτια όλου του κόσμου...

Τό μέρος ήταν γοητευτικό...

Οι μόνοι που μπορούσαν να τους δουν εκεί ήταν τὰ ψάρια που γλιστρούσαν σάν αναλαμπές μέσα στο διάφανο νερό. Οι δύο νέοι ήταν ξεφοδιασμένοι με καλάμα για τὸ ψάρεμα, με καβιτές, μ’ ένα τενεκεδάριο δοχείο και με δλα τάλλα σύνεργα κ’ άμέσως άρχισαν να ψαρεύουν.

— Είμαι εύτυχης που βρισκόμαστε επί τέλους μόνοι, άρχισε να λέη ο Λάτκιν, ορίζοντας ματιές ολόγυρά του. Έχω πολλά πράγματα να σάς πώ, Άννα... παραπολιά!... Όταν σάς είδα για πρώτη φορά... Προσέγγε, τὸ άγκιστρο σας κοιμάται... τότε μόνο κατάλαβα για ποῦ λόγο ήπαρχω στον κόσμο!... Τότε μόνο κατάλαβα που ήταν τὸ είδωλό, στο όποιο πρέπει ν’ άπερτίσω ολόκληρη τή ζωή μου... Σίγουρα κάποιο μεγάλο ψάρι θά τσίμησε τὸ άγκιστρο σας... Βλέποντάς σας, έννοιωσα για πρώτη φορά τί θά πη άγάτη... τί είνε ή μεγάλη άγάτη!... Μήν τραβάτε άκούα!... Αφήστε νά τοιμησθι καλά. Πέστε μου, άγατημένη μου, σάς έξορκίζω, μισώ νά ήπολοήτω—όχι, στην άγάτη σας, δ-γι, γιατί ένα τέτοιο πράγμα οίτε τὸ άξίζω, οίτε ποῦθ νά σκέτομαι, άλλα τούλάχιστον στή... Τραδηήτε...

Η Άννα Σεμιονόβνα τούδηξε τὸ άγκιστρο της κ’ άμέσως ξεφώνησε με χαρά. “Ένα ψάρι άσμοποράσμο έλαμψε στον ήρα...”

—Θεέ μου, μιά πέρα!... φώναξε. “Α... ά... Γαήγορα! Πάει!... Ξεφύγε από τὸ άγκιστρο!...”

Η πέρα, ξεφεύγοντας από τὸ άγκιστρο, έπεσε στή χλόη... Έκει έκανε μερικὸς σάλτους πρὸς τὸ ποτάμι, και, πλουφ!... Ξαναβρόθηκε μέσα στο νερό...

Καθὸς προσπαθοῦσε νά πάση τὸ ψάρι, ὁ Λάτκιν έπιασε, χωρίς νά τὸ θέλη βέβαια, τὸ χέρι της Άννας Σεμιονόβνας και τὸ έφερε, πάλι χωρίς νά τὸ θέλη, στή χειλη του!... Έκείνη έκανε νά τὸ τραβήξη, μὰ ήταν πεια πολὺ άργά... Τὰ χειλη τους, χωρίς νά τὸ θέλουν πάντοτε, ένώθηκαν σ’ ένα φίλημα... “Όλα αὐτὰ συνέβησαν έτσι, χωρίς κανείς τους νά τὸ θέλη... Τὸ πρώτο αὐτὸ φίλημα τὸ διαδέχτηκε και δεύτερο και τρίτο... Έπειτα άρχισαν ή έξομολογήσεις, ή διαβεβαιώσεις αιώνιας πίστεως, σ’ δοκίμα..."

Εύτυχισμένες στιγμές!

Ότσοο, σ’ αὐτὸ τὸν κόσμο, ζαμιά εύτυχία, άλλομονο! δέν είνε ποτέ άπόλυτα... Ένα εύτυχισμένο γεγονός κλείνει συνήθως μέσα του και τὸ φαρμάκο του ή κάτι άπέξω τὸ φαρμακόκει...

Τὸ ίδιο συνέβη κ’ αὐτὴ τή φορά!

Καθὸς οι δύο νέοι φιλιόντουσαν άγκαλιασμένοι, ένα γέλιο ξεσπαινε άντήχησε μπροστά τους, σὲ μερικὸν μέτρον άπόστασι...

Προτόμοι τότε κούταξαν πρὸς τὸ ποτάμι κ’ άμέσως ή γλώσσα τους έχασε τήν όμιλία της.

Γιμὸ ὅς τή μέση, ένα παιδί βρισκόταν μέσ’ στο νερό!... Ήταν ὁ μαθητὴς Κόλιας, ὁ αδελφός της Άννας.

‘Ο Κόλιας, βόθιος μέσ’ στο νερό, κούταξε τους δύο έρωτευμένους πονηρά και γέλοισε άδάναστα.

—“Α!... ά!... ά!... Έκανε. Φιλοάσατε!... ‘Ωραία!... Θὰ τὸ πῶ τῆς κοιάς!...”

— Έλάτω, έκανε ὁ Λάτκιν, τραυλίζοντας, ὅτι... ὅτι... ένα τί-

νὰ κατασκοπέησε τους άλλους και νὰ τους προδίδη... Είνε πρότερο, άνήθικο, άηδές... ‘Υποθέτω ὅτι εσύ, που είσαι τίμο και εύγενικό παιδί...

— Δώστε μου ένα ρουβλί, είνε τὸ τίμο κ’ εύγενικό παιδί, και δέν θὰ πῶ τίποτε... “Αν δέν μου τὸ δώσετε, θὰ τὰ φανερώσω όλα.

‘Ο Λάτκιν έβγαλε ένα ρουβλί από τήν τσέπη του και τὸ έδωσε στον Κόλια. Αὐτὸς τὸ έβασε στή χούφτα του, σφύριζε κ’ άρχισε νά κολιματά... Οι δύο νέοι Ξανάρχισαν τὸ ψάρεμά τους, μὰ τὰ φίληματά τους δέν τὰ Ξανάρχισαν πειά...

Τὴν άλλη μέρα, ὁ Λάτκιν γάρισε στον Κόλια ένα κοιτι με μπουγιές κ’ ένα μπλονί, ή δὲ αδελφή του τὸυ έδωσε όλα τὰ κοιτια που είνε άδεια στήν τουαλέτα της. Μὰ εκείνος τους ζήτησε άκούα νά του άγοράσουν ένα ξεγιάρι κοιματιά για τὰ μανικετια, που πορίσταναν τὸ νεράλι ενός σκυλου... Τί νὰ κύνουν; Τὸυ τὰ πήραν...

‘Υστερα από δύο μέρες πάλι ὁ Κόλιας τους ζήτησε ένα μεγάλο τούπι... Τὸυ τὸ πήραν κ’ αὐτὸ...

Μὰ ὅλη αὐτὴ ή ιστορία άρρεσε, φαινεται, πολὺ στο κακό παιδί, και, για νὰ τὸυ χαρίζουν περισοτερα άκούα πράγματα, δέν τους άφινε οὔτε στιγμή ήσυχους. Τους κατακόλυε παντὸ... “Όπου πήγαινε ὁ Λάτκιν με τήν Άννα, κ’ ὁ Κόλιας βρισκόταν εκεί... Δεν τους άφινε δευτερολετο μόνους...”

—Τί πρότερο παιδί! Έλεγε ὁ Λάτκιν, τρίζοντας τὰ δόντια του. Τσοο μισρο και νὰ είνε τόσο καταεργάσις!... Φαντάσου, τί θὰ γίνε άφύοτερα...

Όλο τὸ μήνα Ιούνιο, ὁ Κόλιας δέν άφησε σὲ ήσυχία τους έρωτευμένους. Τους άπειλοῦσε πως θὰ τους μαρτυρήσει, τους κατακόλυε και άπατοῦσε διαρκὸς ἀ’ αὐτοῦς δοῦρα, ἀπὲ τὰ δάτια που δέν έννευ εύχαριστημένους...

Μιά μέρα ή Άννα κ’ ὁ Λάτκιν είχαν τραυίσει μέσα στο σιλονι και άρχισαν νά φιλιόνται τρυφερά... Μὰ νὰ συν ὁ Κόλιας παρουσιάστηκε στήν πόρτα γελώντας σαρκαστικά. Αὐτὴ τή φοιή ή άναίδειά του έφτασε σὲ άπροχώρητο και τους ζήτησε ένα γουόο ρολόγι!...

Τὸυ τὸ πήραν κ’ αὐτὸ... Μὰ οὔτε μ’ αὐτὸ τελείωσαν ή άπαιτήσεις του. Και ὄχι μόνο μ’ αὐτὸ, άλλ’ έταξε διαρκὸς μαζὸ τους ὅπως ή γάτα με τὰ ποντικια...

Μιά μέρα, σὸν τραπέζι, καθὸς σεοβίθουν τίς μελόπιτες, ὁ Κόλιας, έπειδη ὁ Λάτκιν δέν τὸυ είνε άγοράσει άκούα μ’ φαρμακόμια που τὸυ είνε ζήτησις, άρχισε νά γελιὰ δυνατά, μισόκλεισε τὸ μάτι του, και, στρεφόμενος παιδικιὰ πρὸς τους δύο έρωτευμένους, τους ρώτησε:

—Τί λέτε;... Νὰ τὸ πῶ τόρα;...

‘Ο Λάτκιν έγινε κατακόκκινος, και, άντι νὰ διαγκώση τή μελόπιτη του, δάγκωσε τήν πετσέτα του. Η Άννα πάλι έγινε κατακίτρινη, σικώθηκε από τὸ τραπέζι και πήγε και κλείστηκε στήν κάμαρη της...

... Και ή ζωή αὐτή, μέσα στήν άγωνία και τὸ φόβο, εξακολούθησε για τους δύο έρωτευμένους, χωρίς στο μικρὸ τους τυραννο τὸν Κόλια, διὸ ολόκληρους μήνες... Τελος, κατά τίς άρχές του Σεπτεμβριου, ὁ Λάτκιν έξήτησε τὸ χέρι της Άννας από τους γονεὴς της...

“Ω! τί εύτυχισμένη ήμερα ήταν εκείνη!... Αφου μίλησε στους γονεὴς της νέας και έπέτυχε τή συγκατάθεσι τους, ὁ Λάτκιν έστρεξε άμέσως κατ’ εὐθεταν στον κήπο και άρχισε νά ψάχνη νά βοή τὸν Κόλια. Μόλις τὸν είνε, σφύριλασε σχεδόν από τήν εύχαριστήσι του και τὸν άπαξε από τὸ αὐτὸ...”

Τὴν ίδια ὅμως στιγμή φάνηκε στον κήπο και ή Άννα, ή ὀποία έγαυνεέσις νά βῆ τὸν Κόλια... Τὸν άπαξε κ’ αὐτὴ από τὸ αὐτὸ...

Είχαν τραυίσει σὲ σιλονι κ’ άρχισαν νά φιλιόνται...

μιο κ’ εύγενικό παιδί, σάν κ’ εμένα... δέν... Είνε πολὺ κακό ποῦμα

Άρσαν πολύ στους αναγνώστες μας ή σάτυρες των παλαιών, των προπολεμικών έλλογων και τις συνεχίζουμε.

Σήμερα δημοσιεύουμε μία σάτυρα που έγκυκλοφόρησε μετά τας έκλογάς του 1910.

Σίας έκλογάς αυτές άπετυχε παραδόξως ο Δημοκρατικός Φιλάρτος και ο Σοσιαλιστής και χορογράφος κ. Πλάτων Δρακούλης. Έσπαιρυσθη λοιπόν καταλήλος ή άποτυχία των :

Είς αυτήν την τρικυμία, του έλλογικού πελάγους, χάσαμε τους Δημοκράτας, χάσαμε τους χορογράφους Μωσ' τι πέλαγος και τούτο

Η «Άγκυρα» ως γνωστόν ήταν το έμβλημα των Βενιζελικών, οι οποίοι έπέτυχαν στις έκλογές αυτές.

Την ίδια έποχή κατέρρευσε και το περίφημο βουλευτικό του Ναυπλίου, π. άγμα τό όποτον συμπεριελήφθη καταλήλος στη σάτυρα :

Πάει και τό βουλευτικό έγκρημισθήκε κ' αυτό, Τήν άλήθεια νά σ'ς πώ, τ' άκουσα κ' έχάρηκα.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

σπάνιον, μ'ή την άλήθεια, φέρνει άπάνω τας άγκυράς και βουλίζει κολοκύθια!

Τ'ας γ.ά. νά γκρημισθούν φέτος ή. ανε γραφό, όλα τ' Β ο υ λ ε ν τ ι κ ά, τ' παραβαλιόρινα!

και δός του τραβερσάρου. Πάν' ή δίξες, πάν' τ' κάλλη δέν ξαναγυρίζουν πάλι!

Γιά τό μακαρίτη Θεοτόκη ή σάτυρα έγραψε : **Μηδ' άστρο βλέπω πουνθέν, μηδ' κανένα φίρμ είνε φορζύνα δυνατή,**

Στόν Ράλλη του όποιον πολλοί φίλοι άπεσάρησαν πρός τόν Βενιζελισμό :

Άνόμα δέν άπέθανα κ' άναψαν τ'α νεριά μου, μου π'ησαν και τούς βουλευτάς από την άγκαλιά μου!

Τού στρατηγού Νίδερ, πολι. ευθέτως τότε και άποτυχόντος πανηγυρικός στην Λιτωλικωμανία :

Νάμουν πουλί νά τέταγα νά πήγαινα τού ψήλου, ν' άγγατευνα από μακρ'ά τό δολιο Μασολόγγι, νά δώ πώς κινουν έκλογές νά δώ πώς ρίχνουν μαύρο... Έκεί ν' άκούστε κλάμματα, νά δ'ητε μοιρολόγια, νά κλαίη ή μάνα τό παιδί κ' ή Νίδερ τόν Γουβέλη!...

Ός γνωστόν τότε έξετεθή ως ύποψήριος βουλευτής στην Αιτωλικωμανία και ό μακαρίτης ό Μανώλης Γουβέλης, καταψηφισθείς μέχρι τέτοου σημείου, ώστε νά έλθη τελευταίος... άποτυχών!...

Όταν λοιπόν, κατά την ήμέραν των έκλογων, κάποιος φίλος του ρώτησε τόν Μανώλη :

— Έ, πώς π'ας κ'η-Μανωλάκη ;
— Οραία ! Οραία ! Έξοχα !... Όσο πάω και μαυρίζω!... άπάντησε ό Γουβέλης, ό όποιος, όπως θ'ά ξέρετε, είχε τρομερή άπέχθεια κατά τού γ'ηρατος και τόν λευκόν τριχών και βαφοίτανε άγρίως...

Οραία σατυριόθηκε τιν έποχή αυτή και ή περιοδιά του πρω-θυπουργού κ. Βενιζέλου στη Θεσσαλία :

Ραγδαίως τούς ανέπτυξεν άδρά έπιχειρήματα, ραγδαίως είς τούς λόγους του κ' είς π'ασαν τόν ιδέαν.

Ραγδαία ό τελέχθησαν αύτός χειροποιήματα, και όλα ταύτα αύθημερ'ν ύπό βροχών ραγδαίαν!

λο αυτή... Κ' οι δύο τότε άρχισαν νά τραβήξουν δυνατά.

Έτραπ'ε νά διη κανείς τότε την ευχαιρίστη, την ικανοποίηση των δύο μνηστήρων καθώς άύωναν τόν Κόλια νά ήμηνά και να τούς ικετεύη :

— Αγαθμίνοι μου, καλοί μου, άδελφοί μου, δέν θ'ά τό ξανακάνω πιά!... "Αί ! "Αί !... Σιχωσάτε με!...

Ύστερα από λίγο, οι δύο μνηστήρες όμοιόλογησαν ότι, από τή στιγμή που είχαν έρωστει ή ό ένας τόν άλλο, δέν είχαν νοιώσει ποτέ τόσο μεγάλη ευστυχία, τόσο βαθεία εϋδαιμονία, όσο τής στιγμής που τραβήσαν τ' αυτιά τού κακού έκείνου παιδιού, τού μικρού τ'υράνου των...
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ

Είχε δοθή τότε τό περίφημο τραπέζι των Τριεκάτων στο ό-ποιο παρεκάθησαν οι δύο ύποψήριμοι βουλευτάι ό Καρδής Φίλιος και ό Λαοίσης Φίλιος, οι όποιοι άν και διατάρανοι κομματικώς περιποιούντο άλλήλους. Τότε τούς είπε και ό Βενιζέλος τό γνωστό λαϊκό ρητό παρηλλαγμένο :

Φίλιος σ' φίλευε τόν Φίλιον!...

Κατά τις έκλογές αυτές από τόν συνδυασμό των 'Αθηνών είχεν άποκλεισθή ό πλουσιος διορητής Χαροκόπος 'Ο Βενιζέλος, ό όποιος τόν έκτιμούσε και ήθελε νά τόν έχη βουλευτή, κατόρθωσε νά τόν συμπεριλάβουν στόν συνδυασμό των Μεγάρων.

Γι' αυτό και ή σάτυρα άπευθύνεται πρός τούς «άχάριστους 'Αθηναίους».

Ό Χαροκόπος μάγα, δωρήσας στήν Πατρίδα, και σ'ε καλύβια κατεικων, και τόσα χάσας από σ'ας,

δέν έχει την ανάγκην σ'ας, θ'ά β'γη στήν Μεγαρίδα και σ'ά Κ α λ υ β ι α...τή; [Χ α σ ι α σ !]

Νά και ένα όφραίο εξάστιχο ύπευθυνόμενο πρός όλους τούς ύποψηριούς :

Άρχίσατε περιγράμματα, πώς ήμέρες σωτηρίας, με πρόβματα και θύματα, θ'ά μ'ας φέρετε χενσ'ας. Έ καλά, και ποιός κατόπιν θ'ί μ'ας σώσ'η κ' από σ'ας ;!...

Έπρωτάθη τότε σίας 'Αθήνας και ή ύποψηριότης του κόμητος Ριανκούρ.

Και ή σάτυρα τό σχολιάζει.

Μέσα σ'τους ύποψηριούς, που πληθύνονται άκόμη θέλων οι ίχθυοπαλαί, και τόν Ριανκούρ τάν κόρη!

Νέον δίλημμα προβάλλει, που δέν έξηγεί! άλλώς κ' έρωτώ : — ό κόμητος πόρα είνε Γ α λ λ ο ς, ή γ α λ λ ο ς !

Ίδου και ένας τετράστιχος μονόλογος τού Ράλλη : **Έγώσασ μορ'ε παιδιά σαρανταπέντε χρότους ποτέ τούς ξένους β'ίζοντας και ποτέ τούς γειτόνους!**

Και τελειώνει ή σάτυρα με τό έξης γνωστό έπιγράμμα εις πολιτευόμενον όποτυχόντα : **Σ'άκουσά όργανίζοντα περ'ι πατριδός και θι-σμων**

και τρέμω τόν άχόρταστον αύτόν σον πατριωτισμόν. Και σκέπτομαι πώς τ'α αύτά, κ' ό δυστυχής ό όνος, κάνει σ'άν μένι νησιτικός έξω... τό άχνωτός!

Ο ΠΑΛΗΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Σε μιά από τις περιόδους του, ό βασιλεύς της 'Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ κατέλασε τή νύχτα σ'ε κάποιον έξοχόμ'ο ξενοδοχείο, όπου καταποσιώστησαν νά τόν περιποιηθούν. Μόλις έτεσε νά πληρώσει, ένας ύπρητής χτύπησε τήν πόρτα τού δωματίου του.

— Τί βέλεις ; τόν ρώτησε ό βασιλεύς μόλις μετήκε.

— Ν' αλλάξω τό σεντόνια. Μεγαλειότατε.

Ό βασιλεύς σ'ρωθήκε από τό κρεβάτι του και περιμένε όσπου νά τελειώσει τό σεντόνιο. Κατόπιν ξαναπάλασε. Δέν είχε όμως άποκομιθή ακόμα, όταν ό ίδιος ύπρητής τού ξαναχτύπησε τήν πόρτα.

— Τί θέλεις πάλι ; τόν ρώτησε καταπληκτος ό βασιλεύς.

— Ν' αλλάξω τό σεντόνια. Μεγαλειότατε.

— Όχι δά!...

— Αυτό άπαται ό κανών τού ξενοδοχείου μας, Μεγαλειότατε. Στους κοινούς ταξιδιώτες αλλάζουμε τό σεντόνια μια φορά τήν εβδομάδα και στους έπίσημους μία φορά τήν ήμέρα. Άλλά, για τό βασιλιά μας, έχουμε χρέος νά τ' αλλάζουμε κάθε ώρα!...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΗΚΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

"Όπως θα διαβάσατε ήδη στις εφημερίδες, από δεκαεπταήμερου συνέβη στο Παρίσι ένα τραγικό δυστύχημα, έντελώς... φιλόλογικό. "Έν' αυτόντο, το όποιον οδηγούσε ο γνωστότατος συγγραφέας Ίερώνιμος Ταρό, διεμέλισε οίκατό τον ποιητή Λ'γιουστο Ντορσαίν. 'Επί τη ειςαίτια αυτή, σάς παραθέτουμε έδώ μερικά ανέκδοτα του άτυχού ποιητού.

'Ο Ντορσαίν, σάν να προαιθανόταν τί ειδους θάνατος τον έπερίμενε, λίγες ημέρες πρό του θανάτου του έλεγε σε κάποιον φίλο του: "Ό σύγχρονος πολιτισμός δεν αγαπάει καθόλου ούτε τους ποιητές, ούτε τους σοφούς. "Έτσι ο μέγας χημικός Μπερτελό διεμελίσθη από ένα καμινό και ο μέγας ποιητής Βερνάρν από μιά άμαξοστοιχία... Καθημερινώς τρέφω μήπως συμβή κανένα παρόμοιο δυστύχημα καί στο Μπαταλάγ..."

Πού να ήξερε ο δυστυχής τί θάνατο προώριζε ή μοίρα σ' αυτόν τον ίδιο...

'Ο 'Ανατόλ Φράνς δεν αγαπούσε καθόλου την ποίηση του Ντορσαίν και έπανελιάβανε συχνά ότι τά ποιήματά του έστερούντο πλούτου ειζόνου.

— Έίνε, έλεγε, σάν ένα χηροού, ποι κάνει καθημερινώς την ίδια άνοδοσέση με τά ίδια λουλουδία. 'Αντιθέτως ο Ντορσαίν ειδαίμαζε τον 'Ανατόλ Φράνς. Καί όταν μιά μέρα έμαθε τις δυσμενείς του κρίσεις περί των ποιημάτων του, ειπε:

—'Ο Φράνς είναι τόσο μεγάλος, ώστε έχει το δικαίωμα να είναι άστυχός στις κρίσεις του για τά έργα των άλλων...

Αυτό θα πη μετριοσφουήνη!..

'Ο Ντορσαίν άνηξε στη σχολή των ποιητών που έργάζοντα άδοξούβα, ένδιαφερόμενοι μονάχα για τό έργο του. "Ένας από τους μεγαλειέτους Γάλλους μυθιστοριογράφους έλεγε σχετικώς τελευταία:

—Θά μπορούσε να είχε γίνει μεγάλος, πλούσιος και ένδοξος, άν δεν έλάτρευε την ταπεινότητα...

'Ο Ντορσαίν είχε παντρευτή από πολλών έτών μιά γοητευτική πρωταγωνίστρια του θεάτρου «'Οντέον», ή όποια άπύγγελε με θαυμασία φωνή τους στίχους του.

Γι' αυτό ο ποιητής έπανελιάβανε συχνά:

—'Η καλύτερη κριτική των ποιημάτων μου είναι ή φωνή της γυναίκας μου. "Όταν απαγγέλει ένα ποιήμα μου και ξεάφνα σταματάει, καταλαβαίνω πως οι στίχοι του δεν είναι καλοί και τους διορθώνω...

δος στο Λονδίνο, το Σοφούλη, το σημερινό 'Υπουργό των Στρατιωτικών, τον Προβελέγγιο, το Χαμοιδόπουλο μετά της Τουρκικής Προσέβειας, θείο του μουσουργού z. Καλομοίρη. 'Ο Χαμοιδόπουλος είχε τιλίξει το Σοφούλη μ' ένα χρώμα και επί πλέον του έδεσε τά χέρια πσθάγκωνα. Ξεσνήμασε όλοι, με τον Σουρή και, φυσικά, και την κυρία Σουρή, που δεν άφινε ποτέ μόνον τον άντρα της, για τό σπαι του καθηγητού του Πανεπιστημιου Σακελλαροπούλου. 'Ο Σοφούλης στο δρόμο διαμαρτυρόταν παρακαλώντας να του λύσουνε τά χέρια. 'Υπστού όμως σωστό μαρτύρο. Στο σπαι βέβαια του Σακελλαροπούλου κανένας δεν ένδοσκολεύτηζε να μάζ άναγνωρίση. Καί γελίασαμε τόσο πολύ, είπαμε τόσα άστεία, ώστε ή βραδιά έκείνη μου μένει άλησμόνητη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Αποκρηάτικες άναμν ή σεις των κ. κ. Μήτσου Μυράτ, Μιλτ. Λιδωρίκη, Σπ. Μελά, Ν. Δάσκαρη, Τίμου Μωραϊτήνη, Γ. Πάπ κ. λ. π.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Έίχαμε γυρίσει από την κηδεία της νεαρσύτερης συζύγου του γέρον διεκθοντού του ταχθροσίου της πόλεως μας Περγόφ. 'Αφού έδάφμε τη μακαρίτισσα, πήγαμε πάλι στο σπαι του, για να παρακαθήσομε, σύμφωνα με την παλκή σνήθεια, στο δέλαιο της παρηγορίας.

"Όταν σεοβίρισαν την πλουτιά, ο γέρος χήρος άφισε να κλάη και ειπε :

— Αύτη ή πλουτιά έχει την ίδια κοκκινάδα που είχαν και τά μάγουλα της μακαρίτισσας... Έίνε όμορφη σάν κι' αυτήν...

— Ναι, συμφώνησαν όλοι οι συνδαιτυμόνες, ή μακαρίτισσα ήταν σι' αλήθεια όμορφη... 'Ηταν μιά γυναίκα πρώτης τάξεως...

— Ναι, ειπε κι' ο χήρος. Ναι, όποιος την έβλεπε θαμπαυόταν. Καί όμως, χήρος, έγω δεν την αγαπούσα ούτε για την όμορφή της, ούτε για τους καλούς της τρόπους... Αλλά τά δύο προτερήματα τά συναντά κανείς συχνά και στις άλλες γυναίκες... Την αγαπούσα για ένα άλλο χάρισμά της... 'Αγαπούσα τη μακαρίτισσα, που ο Θεός να πάη κοντά του την ψηή της, γιατί, παρ' όλο το ζοφρό και εδύμο ροακτίηρα της, έμεινε πιστή στο σύζυγό της. Μου έμεινε πιστή, μολοντί αυτή ήταν μόλις είκοσι χρόνων, έννο έγω σε λίγο ζούγωνα τό έξητα... "Έμεινε πιστή σε μένα, ένα γέρο άνθρωπο!..."

'Ο διάκος της ένορίας, που ήταν κι' αυτός στο δέλαιο, στο σημείο αυτό έδειξε την αμφιβολία του, Σεοβίριζας ύποπτα.

—Τι, του ειπε ο χήρος, δεν με πιστεύεις;

—'Όχι πως δεν ό πιστένο, του άπάντησε ο διάκος ταρυγμένος, μά... μά... ή νέες γυναίκες σημερα... αγαπούν πολλ... τά... πως τά λένε... τά ραντεβού...

—'Αν αμφιβάλης, κίηε διάκος, για την πίστη της συζύγου μου, έγω θα σου άποδείξω τό άντιθετό... Κατόψθωνα να την κρατάω κοντά μου πιστή, χρησιμοποιώντας διάφορα στρατηγήματα... Χρησιμοποίησα την παροργία, για να διατηρώ άαηλίδοτη τη συζύγη μου τιμή... Χρησιμοποίησα όμορφινες κουβέντες, που έφτανε μόνο να τις πω για να κοιμηώ έντελώς ήσυχος, ως προς τό κεφάλαιο της συζύγους πιστεως..."

—Πουές ήταν λοιπόν ή κουβέντες αυτές; ρωτήσαμε με περιέργεια.

—'Ο! ήσαν άλιούστατες, άπάντησε έκείνος... Διέδωκα στην πόλι άνασάστατες ήμηρες τις βάρους της γυναίκας μου... Αύτες τις ήμηρες τις ξερετε όλοι και γι' αυτό ίσως με θεωρούσατε ως άτυχή σύζυγο και πάντα κάτι κρυφοφιρόνιζατε όσάκις με βλέπατε να περνάω μαζί με τη γυναίκα μου... "Έλεγα λοιπόν καταλήλιος, για να τό μάθη όλος ο κόσμος: «'Η γυναίκα μου είναι φιληνάδα του διεκθοντού της 'Αστνονιάς 'Ιβάν 'Αλεξίεβιτς... Αλλά μονάχα έφτανε... Κανείς άνδρας

δεν τολμούσε πάλι να έροτοτροπήσει με τη μακαρίτισσα, γιατί όλοι φοβόθονσαν την όργη του διεκθοντού της 'Αστνονιάς... "Όταν μάλιστα ένας άνδρας σναυτούσε στο δρόμο τη γυναίκα μου, άπομακρύνονταν γρήγορα από κοντά της, για να μη βάλη την ιδέα ο διεκθοντής ότι την προσκολούθη... "Έ! 'Ε! 'Ε! διάβολε!... πως μπορείς να τά βάλης μ' ένα διεκθοντή της 'Αστνονιάς... Μπορεί μέσα σε μιά μέρα να σου σκαρώση έντε καταγγελίες και να σε κλείση υπό όλα σου τά χρόνια στη φυλακή... "Έτσι έγω ήμουν έντελώς ήσυχος.

—'Όπες, είπαμε τότε όλοι με καταλήλι, ή γυναίκα σου δεν ήταν φιληνάδα του διεκθοντού της 'Αστνονιάς;

—'Όχι... όχι... άπάντησε έκείνος. 'Αργότερα όμως ο διεκθοντής της 'Αστνονιάς, κβαίνοντας όσα κρυφοφροφύσαν εις βάρος του, θέλαμε να γυροσφή τη γυναίκα μου... Ναι, γαί... τη γυροσφή και γίναμν φίλοι... Μά τόσο το καλύτερο για μένα... "Έτσι ήμουν άξια πιο ήσυχος ότι δεν θα τολμούσε να την κητάξη κανείς, γιατί τό ψέμμα που διέδωδα έγω ειχε γίνει πραγματικότις... "Έ! 'Ε!... πως μπορείς να γίνη αντίχρηος στον έσθια ενός διεκθοντού της 'Αστνονιάς... Έίχα βωή την ήσυχία μου στο ζήτημα της συζύγους πιστεως... Μά ή μοίρα ζήλαρε την εντιμια μου και ο Χάρος μου άφραξε την πιστή μου 'Αλιόνα... Χι... Χι... Χι... Χι..."

"Έπειτα από την άποκαλύψη αυτή του χήρου, όλοι έμειναμε σιωπηλοί.

Τέλος ο διάκος ρωτήσισε: —'Ρωσία! 'Ρωσία!... 'Ο Θεός να δώσει να ξαναπαντρευτήης και να σου μείνη πιστή κι' ή δεύτερη γυναίκα σου, όσο κι' ή πρώτη...

Τή γνώρισε κι' έγιναν φίλοι...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ

ΠΡΟΒΑΛΙΖΟΝΤΑΣ ο μουσικός Σιμοζώφ, έπι-
γαυε στη βίλλα του πριγκίπισσα Μιμπούλωφ, όπου
έπι τη ζεακαρία τών άρραθώνων της ζουης του,
θα γινόνταν μουσική έσπερις με χορό. Είχε περα-
σμένον στον όμο του, μέσα στη δερμάτινη θήκη
του, ένα πελώριο κοντραμπάσσο κι' αίκουλονδούς
την όχηη ζίκουον ποταμού, που κινούσε άργά τά
δρουερά νερά του.

— Άν έξανα ένα πλάνιο! σκέφτηκε γιά μία
στιγμή.

Καί χωρίς να ανυλοιστή τό πράγμα περισσότερο, γόθθηκε και βι-
διήθηκε μέσα στά διάφανα νερά. Ή ποιητική ψυχή του μουσικού, είχε
μαγευθεί άπο την άρμονία που άπλώνονταν γύρω του. Μά ήταν άσυν-
κριτο τό γλυκό αίσθημα που έννοιεσε μέσα του, όταν, άφου κολύπησε
καμιά έκατοστή όργυιές, είδε καθισμένη στην άντιπερα όχηη μία ώ-
ραία νέα που φάρεσε. Κράτησε τότε την άναποή του και έμεινε άφρο-
νος, όπο την έπιδρασι διαφορον άσχημάτων που τόν είχαν καταλι-
σει... Θεέ μου!... Καί αυτός τό νόμισε ότι δέν θα μπορούσε πειά ν' ά-
γαθώσει...

Είχε γάσι κιάς έπιστοσύνη πός τις γυναίκες, γιατί ή πολυαγα-
πημένη σείζωνς του τό είχε σάσει μαζί με τό βιολοστή Σομπάνιν και
άπό τότε ή ψυχή του είχε γείσει κι' ένα συναισθημα κενού και είχε
γίνει μουσάνθρωπος...

—Τί είνε ή ζωή; άναρωτιόταν συχνά. Γιατί ζούμε;
'Η ζωή δέν είνε παρά ένα παραιώθ. Ένα όνειρο...
Μά, καθώς άντικρίνε τόρα την ώραία κοιμι-
σμένη — δέν δυσκολεύτηκε να προσέξει πός ή ώ-
ραία νέα που φάρεσε, κοιμόταν — ο Σιμοζώφ
Ξανασάνθηκε πάλι μέσα του, χωρίς νά τό θέλει
κάτι που έμοιαζε με την άγάπη... Στεκόταν λοι-
πόν μπροστά της, καταθοροχθίζοντάς τη με τό μά-
τια του...

—Μα! γράνει!... Είπε βγάίνοντας ένα βαθό άνα-
στεναγμό. Χαίρε, θεία έμάρτύρι!...Είπε καιρός κάτι
νά πώω στην έσπεριδα της Άντού Ψηλοτόπος...

Καί, κιντάζοντας ακόμα μία φορά την ώραία
του, σκέφτηκε να Ξαναγίσει στην όχηη όπου ει-
χε άψήσει τά ρούχα του, όταν μία ιδέα πέρασε
έξανα άπό τό μυαλό του...

— Πρέτει, είπε μέσα του, να τίς άφήσω μία
άναμνησι μου... Πρέτει να τίς χορμάσω κάτι
στό άγχιόστι μου... Αυτό θα είνε ή έκκλησις κεί-
νων άγνόωτων...

Ο Σιμοζώφ κολύπησε άόδοχα πός την ό-
χηη, έφτιαξε εκεί ένα μεγάλο μουκέτι άπό λου-
λουδια του άγροφ και, άφου τό έδεσε κι' ένα στά-
χυ, τό χορμάσε στό άγχιόστι της νέας...

—Επειτα, κολυμπώντας πάλι, Ξαναγίσιε στην
όχηη, όπου είχε γινθεί... Έκει όμως μία τριεσι-
ή κριολεκτικώς έκκλησις τών έπεριμενε... Τά
ρούχα του είχαν κάνει φτερά... Τού τά είχαν
κλέψει... Άγνωστοι κωκοποιοί τού είχαν πάρει
τά πάντα έκτός άπό τό κοντραμπάσσο του και τό
ψηλό του καπέλο...

— Κατάρα! φώναζε ο Σιμοζώφ. Τά καθάρματα!... Ή έχιζενε!
Δέν με τρομάει τόσο τό ότι έχασα τά ρούχα μου, όσο πού θ' άναγκασ-
θώ να περπατήσω γυμνός, προσβάλλοντάς την ήθική...

Ο μουσικός κάθισε άπάνω στη θήκη του κοντραμπάσσο του και
άρχισε να σκεπταί με ποιο τρόπο θα έβγαίνε άπό την τριεσιή αυτή
θεί.

— Δέν μπορώ, όπόσώ, να πώω στη βίλλα του πριγκίπισσα Μιμπο-
ουλόφ! σκεπτόταν. Θα είνε εκεί και κούρες... Κι' έξ άλλου οι λαπο-
δύτες, μαζί με τό παντάλονι μου, μού έκλεψαν και την κολοφωνία μου,
πού την είχα στην τσέπη του!...

Ο Σιμοζώφ σκέφτηκε επί ώρα, μ' άτόγνωσι τόσο πολλή, ώστε έν-
νοιεσε πως κροτάφορος του να χρωσύν...

—Μπιά! είπε έξαφνα. Πώς δέν τό συλλογιστήκα; Ύπαόχει έδω
κοντά μία γεφυρούλα πού την σκεπάζει ή βλάστησι... Μπορώ, ως ότου
να νυχτώσει, να τριπούσω άπό κάτω και κατόπιν, μέσ' στό σκοτάδι, να
διεφινθώ πός την πρώτη καλύβα πού θα βρεθθί μπροστά μου...

Καί, άρχίζοντας να πραγματοποιή την ιδέα του
αυτή, ο μουσικός φόρεσε τό ψηλό του καπέλο, φο-
τόθηκε τό κοντραμπάσσο του στην πλάτη και διευ-
δίνθηκε πός τη γεφυρούλα. Γυμνός, και με τό ό-
γαρό του στην πλάτη, θήμισε άρχαία ήρωα...

Τώρα, άγαπητέ μου άναγνώστη, ένα θ' ήρωας
βρίσκειτα κάτω άπό τη γέφυρα, παραδομένος στις
πληρέδες του σκέψεις, ως τόν άφήσουμε γιά μερικές
στιγμές και ως Ξαναγίσιουμε στην ώραία νέα που
φάρεσε, γιά να δοίμε τί της συνέθη...

Ή νέα, Ξυνώνοντας και μη βλέποντας πειά την πε-

τωνά της μέσα στό νερό, θέλησε να τραθήσει τό άγχιόστι της, νομί-
ζοντας ότι κάτω ψάρι θα είχε τοιμήσει... Μά ούτε ή πετινά όπε
τό άγχιόστι άνέβαιναν... Τό μουκέτι του Σιμοζώφ είχε μουκέσει,
είχε γίνει βαρύ και τά είχε κούφι.

— Θα έχει τοιμήσει κανένα μεγάλο ψάρι, σκέφτηκε ή νέα...
Μά, όταν τραθήσε όλίγο, είδε πός τό άγχιόστι είχε κοπέ!...

— Τί κούφι! σκέφτηκε... Τι να κάνω τώρα;...
Καί, χωρίς να σκεφθί περισσότερο, ή νέα κόρη πέταξε τ' άνάλα-
φρα ρούχα της και χόθηκε ως τούς άλαδαστρινους ώμους της μέσ' στό
νερό... Δέν ήταν εύκολο να βγάλη τό άγχιόστι της άπό τό μουκέ-
τι που είχε μπλεχτεί, μα ή ύπονοή της και ή θέλησι της νύσαναν στό
τέλος... Ύστερ' άπό ένα τέταρτο της ώρας, ή ώραία, άχτινοβολών-
τας και ευτυχισμένη, έβγαίνε άπό τό νερό κρατώντας τό άγχιόστι
της...

Μά παρ' όλ' αυτά, ή κακοτυχία την έπεριέμενε έξω. Οι λαποδύτες
που είχαν κλέψει τά ρούχα του Σιμοζώφ, είχαν κλέψει έπίσης και τά
δικά της, αφιρόντάς της μόνο τό κοντι με τό δόλωμα!...

—Τί να κάνω τώρα; σκέφτηκε ή νέα με διασάρεκεια. Να φύγω σ'
αυτή την κατάσταση; Όχι! Ποτέ!... Θα προτιμούσε να πεθάνω...
Θα περιμένο να νυχτώσει... Έπειτα θα πετιχώ ως την καλύβα της
γυναίκας του δασοφυλάκα μας, πού είνε έδω κοντά και θα την στεί-
λω στό ήλιο να μού φέρη καινούργια ρούχα... Ως την ώρα αυτή
θα πάω να χορμάσω σ' αυτό εκεί τό γεφυρούλα...

Ή ήρωίς μας, μουκρινόμενη μέσ' τό στα ψηλά
χόρτα, έσκυψε κ' έστρεψε πός τό γεφυρούλα...
Μά μόλις χόθηκε άπό κάτω και είδε μπροστά της
τό γυινό μουσικό με τό κοντραμπάσσο του στην
πλάτη, λιποθύσισε κι' έβγαίε μια κραγή...

Ο Σιμοζώφ τρώμισε κ' έκείνος, γιατί στην ά-
χη πήρε τη νέα κόρη γιά νεράϊδα.

— Μήπως είνε καμιά νεράϊδα, πού ήθε να με
γητέψει! σκέφτηκε. (Καί ή ύπόθεσις αυτή τόν έκα-
λόκισε, γιατί είχε πάντα μεγάλη ιδέα γιά την ό-
μορφιά του). Μά άν δέν είνε νεράϊδα και είνε ά-
νθρώπινη ύπαρξις, πός να έξηγησει τόν άλλόκοτο
τρόπο της εμφανισιώς της; Γιατί βρίσκειτα κάτω
άπ' αυτή τη γέφυρα;

Ένώ προσπαθούσε να λύση όλ' αυτά τά ζητή-
ματα, ή ώραία συνήλθε.

— Μή με σκοτώσετε, σάς παρακαλώ! τόν έκέ-
τευσε. Είμαι ή νέα πριγκίπισσα Μιμποουλόφ...
Θά σάς δώσωον πολλά χρήματα οι γονείς μου, άν
μ' εύσπλαχνιστείτε... Είχα μπει μέσ' στό νερό γιά
να ξεμυέξω τό άγχιόστι μου, και κλέψτες μού πή-
ραν τά φορεσιά μου, τά γούβια μου, τά πάντα...

— Δεσποινίς, είπε ο Σιμοζώφ με φωνή έκτετυ-
τική, και μέσα μού έκλεψαν τά ρούχα, μαζί με τό
παντάλονι μου και την κολοφωνία πού βρίσκονταν
μέσα...

Σώπαε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε με στενω-
ζούρια :

— Ύψηλοτάτη, βλέπω πός τό θεάμα μου σάς
θίγει... Μά πρέτει να συμφωνήσετε και σεις ότι
με τίς συνθήκες υπό τις όποιες βρίσκομαι δέν μπορώ να τό κινήσω
άπό δω... Ά! μού ήθεε μία ιδέα!... Δέν θα θέλατε να σάς βάλω
μέσα στη θήκη του κοντραμπάσσο μου και να τό κλείσετε άπό πάνω,
όπως ώστε οπτε σεις να με βλέπετε, οπ' έγώ να σάς βλέπω...

Καί, λέγοντας αυτό, ο Σιμοζώφ, έβγαλε τό κοντραμπάσσο του
άπό τη θήκη του. Τού φάνηκε γιά μία στιγμή ότι μ' αυτό πού έκανε
βεβήλιε την τέχνη του, μα ο διαταγμός του τού πέρασε άμέσως. Ή
ώραία τότε, χωρίς να πη τίποτε, χόθηκε μέσ' στη δερμάτινη θήκη,
κίλησε καταγής, και ο Σιμοζώφ καθώς την έκλεισε δένοντας τά πε-
τάκι της, έννοιεθε μέσα του κρυφή περηφάνεια, γιατί ή φύσις τόν ει-
χε προκίσει με τόση εφευρετικότητα.

— Τώρα, Ύψηλοτάτη, είπε, πού δέν με βλέπετε πειά, μείναιε έδω ή-
συχ... Όταν σκοτεινάσει θα σάς πώω στην βίλλα των Ύψηλοτάτων
γονών σας... Έπειτα θάρθθω έδω να πάω τό κοντραμπάσσο μου.

Μόλις σκοτεινάσει, ο Σιμοζώφ, πήρε πράγματι άπάνω στους ώ-
μους του τη θήκη, πού έκλεινε μέσα της την ώραία, και διευδίνθηκε
πός τη βίλλα.

Μόλις σκοτεινάσει, ο Σιμοζώφ, πήρε πράγματι άπάνω στους ώ-
μους του τη θήκη, πού έκλεινε μέσα της την ώραία, και διευδίνθηκε
πός τη βίλλα.

— Ουδέν καχόν άμυγές καλού... σκεπτόταν κα-
θώς έόθριανε με τά γυμνά του πόδια τή σκόνη του
δρόμου και λύνεε κάτω άπό τό φορτίο του... Για
την βοήθεια πού έδωσα στην πριγκίπισσα Μιμπο-
ουλόφ, σίγουρα ο πατέρας της θα με άνταμειφή γεν-
ναϊόδορα.

— Ύψηλοτάτη, ρώτησε με τόνο λαμπρού έσπό-
του, ο όποιος προκαλεί τη ντάρια του να χορψύουν

μά κυντρίλλα. Βρίσκεισθε καλά εκεί μέσα ; Σας παρακαλώ, τοποθετήθηκε όπως θέλετε μέσ' στη θήκη... Λέν μ' ένοχλείτε καθόλου...
 "Έξωγα ο Ιπποκρίτατος Σιμωνάφ ειδή δυο ανθρώπους που τους σκέπασε το σκοτάδι, να περατούν μπροστά του... Κότταξε καλύτερα και βεβαίωθηκε πως δεν έβλεπε όπια... Οι άνθρωποι αυτοί μάλιστα κρατούσαν στα χέρια τους και μερικά πράγματα...
 — Έχει γοδύο το να είναι οι κλέφτες μας... εϊπε. Κρατούν μάλιστα κάτι. Σίγουρα θα είναι τα ρούχα μας.
 Και ο Σιμωνάφ, αποδέχεται τη θήκη του με το π' ύψιμο περιεζόμενο της καταγής, άρχισε να τρέχει πίσω απ' τους άγνωστους.
 — Σταθήτε! φώναξε. Σταθήτε! Πιάστε τους!...
 Οι άγνωστοι γύρισαν πίσω, είδαν ότι κάποιος τους κατέδιωξε κ' άρχισαν να τρέχουν. Ή αρχικήσσια, μέσα στη θήκη, άκουγε τρεχάματα και κραγιές : «Σταθήτε!... Σταθήτε!...»
 "Έλετα όλα σάσασαν...
 "Επειδή ο Σιμωνάφ είχε παρασφρηθί από την καταδίωξι, ή ώραία έμεινε επί ώρα ξεπαλιωμένη, πλάσι στην όσθη του νερού, περμενόντάς του μέσα στη θήκη... Σε κάποια στιγμή, οι συνάδελφοι του Σιμωνάφ, ο φιλανθίστας Ζουζωάφ και ο βιοητής Ραζμακαϊνί, πηγαίνοντας εκείνη την ώρα στη βίλλα του πριγκιπτος, πέρασαν από κεί. Μά, Έξωγα, σκόταξαν άπάνω στη θήκη.
 — Ένα κοντραμπάσο! φώναξε ο Ζουζωάφ Ξαφνιασμένος. Σίγουρα θα είναι το όργανο του φίλου μας Σιμωνάφ. Πώς βρίζεται εδώ ;
 — Ασφαλώς κάτι θα του συνέβη, άπάντησε ο Ραζμακαϊνί. Ίσως να μείωσε και τόν έκλεψαν... Έν πάση περιπτώσει δεν πρέπει ν' αφήσουμε το κοντραμπάσο εδώ... Πρέπει να το πάρουμε...
 Ο Ζουζωάφ φορώθηκε τη θήκη στον ώμο του και οι δύο μουσικοί έξακολούθησαν το δρόμο τους...
 — Διάβολε! πολύ βαθύ είναι! μουνηούριξε αδιάζωπα ο φιλανθίστας. Λέν θα δεχθούμε γιά τίποτε στον κόμο να παίζω ένα τέτοιο όργανο... Ούη!...
 Μόλις Έφτασαν στη βίλλα Μπαμπούφ, οι μουσικοί άφησαν τη θήκη στη συνθηθειμένη θέση της στην όσθησρα και τράβηξαν γιά το μπουφέ.
 Ο μνηστήρ της νέας πριγκιπίσσης δούξ Βλαδίμηρος βρισκόταν στη μέση της αιδούσης και μιλούσε γιά μουσική με τόν κόμητα Σαλιζωφ.
 — Στη Νεσπόλι, κόμη, έλεγε ο δούξ, γνώρισα ένα βιοητή που έκανε πραγματικούς θάματα... Θα το πιστέψετε ότι, μ' ένα κοντραμπάσο... ένα απόλ κοντραμπάσο... Έκανε τριλλίεσ τόσο θεϊς, ώστε σου προέξουσε κατάληξι;...
 "Έταίς βάλς του Στράνος.
 — Μπά! Έκανε ο βαρώνος με δυσπιστία. Λέν είναι δυνατόν!
 — Σας βεβαίωνα! Έταίς ακόμα και τη ραφωδια του Λιστ! Μου έμαθε μάλιστα και μένα να παίζω τη ραφωδια αυτή...
 — Τη ραφωδια του Λιστ ;... Χι!... Ο' στευέουσε, δούξ...
 — Λέν το πιστεύετε ; έκανε ο δούξ γελώντας. Θα σας το αποδείξω άμοσος... Πάμε στην όρχιστρα...
 Ο δούξ και μνηστήρ της πριγκιπίσσης, και ο κόμησ, διενθύνθησαν πρὸς την όρχιστρα... Μόλις ζύγωσαν στο κοντραμπάσο άρχισαν νά λινουν τη θήκη του... Και τότε... "Ο! τότε!... Το τί έγινε τότε δεν περιγράφεται... Τρόμος!... Κατάληξι!...
 Γι' αυτό άς αφήσουμε τόν άναγαστή να συμπληρώσει με τη φαντασία του τη σκηνή αυτή και άς Ξαναγορίσουμε στο Σιμωνάφ. Ο φτωγός μουσικός, επειδή δεν μπόρεσε να πάση τους κλέφτες του, Ξαναγύρισε στο μέρος όπου είχε αφήσει τη θήκη του μαζί με το πολύτιμο περιεζόμενό της... Μά δεν βρήκε τίποτα εκεί... Χαμένος, περιτρός, άρχισε να ψάχνη παντού... Έτρεχε μπρός, γύριζε πίσω, τραβούσε άριστερά, δεξιά... μ' άποσος... τίποε... τίποε...
 — Εϊνε φορικό! σκεφτόταν τραβώντας τά μαλλιά του και νοιούθοντας το κορμί του να παγώνη... Ή πριγκιπίσσα σίγουρα θα σκάσει μέσα στη θήκη και θα είμαι έγώ ο δολοφόνος της.
 "Ως τά μεσάνυχτα, ο Σιμωνάφ έτρεχε στους δρόμους άναζητώντας τη θήκη του. Στο τέλος, έξαντλημένος, κατώσπος, γύρισε στη γεφυρούλα.
 — Θα ψάξω το πρωί! σκέφτηκε.
 Μά ούτε τά ψαξιματα της άγνης Ξεφραν κανένα αποτέλεσμα και ο Σιμωνάφ άποφάσισε να περμενί κάτω από τη γέφυρα, ως διου νά νυχτώση...
 — Θα τη βρω! ψιθύριξε, βράζοντας το καπέλλο του και τραβώντας τά μαλλιά του. Έστω κ' ένα χρόνο αν άναγκαστώ νά ψάχνω, θά τη βρω...
 "Ως σήμερα ακόμα οι χωρικοί που ζουν στο μέρη εκείνα, βλέπουν πολλές φορές κάτω απ' τη γεφυρούλα τη νύχτα έναν άνθρωπο γυμνὸ που φοράει ψηλό καπέλλο... Πολλές φορές μάλιστα τόν άκούνε να στενάβη θλιθερά και νά ψιθυρίζει : «Θά τη βρω!... Θά τη βρω!...»
 Εϊνε ο Σιμωνάφ!...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο ηρωϊσμός της κυρίας Ντυφρενουά. Με το τσεκούρι έναντι των Άλγερινων πειρατών. Πώς έσωσε το πλοίο με το όπιο ταξείδεψε. Ο άπότακτος αξιωματικός του Ναπολέοντος και οι ύβρισταί του. Πώς τους έβαλε στη θέση τους. Με το πιστόλι στο χέρι. Το άδαμαντοκόλλητο ρολόι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά από τις γνωστότερες ποιήσεις του 18ου αϊώνος, ή κυρία Ντυφρενουά, ταξείδευε κάποτε στη Μεσόγειο, όταν Έξωγα τὸ πλοίο της προσεβλήθη από Άλγερινους πειρατές. Το πλοήρωμα προσπάθησε ν' αμυνθί, οι πειρατά όμως ήσαν περισσότεροι και καλύτερα όπλισμενα κ' έτσι ή νίκη έκλινε πρὸς τὸ μέρος τους. "Υστερα από λίγη ώρα μάλιστα οι πειρατά επιθίσαν στο κατάστρωμα του πλοίου και άρχισε άγριο μακελειό. Έξωγα, μέσα στη φοριώδη αυτή πάλη, ένας ναύτης πληρώθηκε βαρεαί από ένα πειρατή κ' έπεσε μπρός στην κυρία Ντυφρενουά. Ή ποιήτρια τότε, αντί να τ' άχσει, άρραξε τὸ τσεκούρι του πληρωμένου ναύτη και άρχισε να μάχεται μ' έξαιρετική άνδρεία. Άμέσως τὸ πλοήρωμα του κοραίου, βλέποντάς το παρόδειγμα της, άναθάρεψε και άντεπετήσε με τόση όρμη έναντιον των πειρατών, ώστε τους άνάγκασε νά υποχωρήσουν, να μπουν στα καράβια τους και να τραπούν σε άτακτο φυγή.

Στά 1816, ένας παλιός αξιωματικός του Ναπολέοντος, ο όποιος είχε τεθή σε άπόταξι, όπως όλοι οι όμόφρονες του, από τὸ νέο βασιλικό καθεστώς της Γαλλίας, απέσειδοντάς μαζί με τη γυναίκα του, στήθηκε σ' ένα πανδοχείο κοντά στη Λίλλη γιά νά περσθή τη νύχτα του. Έκει, κουρασμένος καθώς ήταν από τὸ ταξείδι, άποσούθηκε μαζί με τη σύζυγὸ του σ' ένα δωμάτιο και παρεκάλισε τὸν ξενοδόχο νά τους σερβίρη τὸ δείπνο σ' αυτό.

"Υστερ' από λίγη ώρα μπήκε — είσήλθε μάλλον — στο πανδοχείο μιά θουρούβη συντροφιά, άποσειομένη από πέντ' Ξλη νεαρούς αξιωματικούς, οι όποιοι, από τις σκέψεις που φορούσαν, έφαινόταν ότι άπάντη σε κάποιο από τά Ξενακά στρατεύματα που είχαν κατακλισει τότε όλόκληρη σκεδόν τη Γαλλία.

Οι αξιωματικοί αυτοί εδήλωσαν στον ξενοδόχο πως ήσαν πολύ βιαστικοί, κ' επειδή λειούσαν φοβερά, τὸν διέταξαν νά τους σερβίρη άμέσως. Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου τους εϊπε τότε ότι δεν είχε έτοιμο τίποτ' άλλο παρά μόνον τά φαγητά που είχε παραγγείλει ο ταξειδιώτης που είχε φτάσει προηγουμένως.

— Και ποίος εϊνε ο ταξειδιώτης αυτός ; ρώτησε τὸν κάποιος από τους αξιωματικούς.
 — Λέν Ξερω... άπάντησε ο ξενοδόχος. "Ηθε λίγο πριν από σας με τὸ λειωροεϊό της γραμμής...
 — Τότε, εϊπε ο νεώτερος των αξιωματικών, μπορεί ν' άρκεσθί σε μερικά πατάτες, απ' τις όποιες έχει μελόλιεσ στην ζουβίνα...

Και, παρά τις διαμαρτυρίες τὸν ξενοδόχου, ο αξιωματικός έπήγε στην ζουβίνα, έπήρε τά φαγητά τὸν άπότακτο και τις σκεύη του και τά μετέφερεσ στην αιδούσα της τραπεζαρίας, όπου τὸν περιέμεναν οι συνάδελφοί του.
 "Οιοι τότε ρίχτηκαν στο φαί, γελώντας και χοροειδόνοντας τὸν άγνωστό τους ταξειδιώτη γιά τὸ πείδημα του. Κάποιος μάλιστα απ' αυτούς, γιά νά τὸν περάσει ακόμα περισσότερο, έβωσε τὸ ρολόι του — ένα πολυτελέστατο άδαμαντοκόλλητο ρολόι — στο σερβιτόρο, και τὸν διέταξε νά τὸ πόν στον ταξειδιώτη, τὸν-όποιου είχαν φάγει τὸ δείπνο, και νά τὸν παρακαλέσει εζ' μερὸς του να τὸ... βάλη στη σωστή όρα!
 Ο σερβιτόρος εδίστασε γιά μία στιγμή. Θέλοντας και μη, όμως, μπρὸς στις απειλές τὸν αξιωματικού, άναγκάστηκε νά ύπακούση.
 Ο άπότακτος, ο όποιος είχε άκούσει νά πάντα, στην άρχή σέφτηκε νά Ξεσπάση στον ύπρητή. Κατ'όρθωσος όμως νά συγκρατηθί και, παίρνοντας από τά χέρια του τὸ ρολόι, τὸν εϊπε :
 — Πήγαυε να πής στον κύριο που σ' έστειλε ότι θά τὸν πῶ μόνος μου την ώρα, όταν φάω τις πατάτες μου.

Οι αξιωματικοί, όταν άκουσαν την άπάντησιν αυτή, έσκασαν στα γέλια. Έξωγα όμως είδαν στην πόστα να εμφανίζεται ο άπότακτος αξιωματικός, με τὸ παράσημο της λεγεώνος της τιμής στο στήθος. Στο ένα χέρι του κρατούσε τὸ ρολόι και στο άλλο δύο πιστόλια. Προζώησε ως τη μέση της αιδούσης και εϊπε στους αξιωματικούς :
 — Ερχομαι, κύριοι, νά πληροφωρήσω τὸν κάτοχο αὐτοῦ τὸν ρολογιό ότι έφτασε ή... ό ρα ο που ή αυθάδεία του θά τιμωρηθί κατά τὸν άξέλι. Θα σας παρακαλέσω μόνον νά έχετε την καλοσύνη νά μοι πητε ποίος εϊνε αὐτός ο κύριος.
 Κανένας όμως απ' τὸν αξιωματικούς δεν άπάντησε. "Ολοι τ' είχαν χάσει και έντίταταν αστισιμένοι τὸν αξιωματικό.
 — Βλέπω, συνέχισε τότε ο άπότακτος, ότι ο ύβριστής μου εφρόντισε νά τὸ σκάση έγκραφος. Αν τυχόν τὸν γνωρίζετε, σας παρακαλώ πὸλν νά τὸν μηνύσετε νά έλθη νά πάρη τὸ ρολόι του.
 Και ο άπότακτος, άρραί έγραψε σ' ένα χαρτί τη διένθισίν του, εξαορίσσει με μία βαρεαί ύπόκληση τὸν νεαρούς αυθάδεις και γύρισε στο δωμάτιό του.
 Ένοείται ότι κανείς απ' αὐτούς δεν ετόλμησε νά πάη νά τὸν ζητήση τὸ άδαμαντοκόλλητο ρολόι...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

ΟΛΙΣ έφεξε. Δέν είνε άκόμα έρτά ή ώ-
ρα και τό κουρείο του Μαζάφ Κούσιμς
Μπλάσκην είν' άνοιχτό. 'Ο νοικιάσης του,
ένα παλληγάρι είκοσι τριών χρονών, άνι-
φτος, ντυταμένος, άλλα κοιμωμένος,
συγνώζει τό μαγαζί του. Καί μ' όλο που
δέν έχει σχεδόν τίποτα νά συγνώσει, φάτο-
σο ίδιάνει και ξειδρώνει στη δουλειά. Έν-
ει τους τούρους με τά δάχτυλα, σκοτώνει
κανέναν κοριό, ξεσκονίζει με μιά πατσα-
βούρα στό χέρι...

Τό κουρείο του είνε μαρό, στενό και
χαμηλό. Οι σανιδένιοι και τραπεζομαρμα-
ροί του σου θυμίζουν τις ξεθοριασμένες μελούζες που φορούν οι ά-
μαξάδες. Βιάζεται άνάμεσα στό διά θαμάτα, ιδρωμένα παραθύρα, τη
στενή πορτίτσα που τραίει και σάς κλείνεται ή ψυχή σας. Πάνω άπ' **Μ**
την πόρτα ένα κουνούνη, λαστιωμένο από την ήγρασια, τινάζεται και
χτυπά άσθενικά μονακό του, άσως αίτια, και σάς γεμίζει κ' αυτό τό
ευλογημένο θλίψη την καρδιά. Νομίζετε πως διαρκώς κάποιος ψυχο-
ραγεί εκεί μέσα. Κι' άν κινηθείτε στον καθέριτη, που κρέμεται
στον ένα τοίχο, θα δείτε τη φωτογραφία σας παραμορφωμένη άλυ-
πητα άπ' όπες τις μεριές! Έδώ μπροστά σ' αυτόν τον καθέριτη κου-
ρευσιν και ξεραίνουν. Πάνω στό τραπέζι, που είνε άπύτο και σκονι-
ωμένο, ίδιο σαν τον Μαζάφ Κούσιμς, υπάρχουν χίλια-δύο μαροσταυ-
ματάκια: χτενάκια, ψαλιδιά, ξεράφια, βοθρίτσες μαδιμένες και ψυ-
ρμακίες, κολώνια παρανερωμένη του ένός καπνιστή.

Μά και τό κουρείο διάζαληρό δέν κάνει παραπάνω από είκοσι πέντε
καπνία.

Πάνω άπ' την πόρτα άνοιγεται άζαφνα τό
στρώγγιωμα του άρροσταίριου κουνούνησ και σέ
λόγο μπαίνει μέσα ένας άντρας ήλικιωμένος, με
κοντοφόρι και σιβάλια. Έχει τό κεφάλι και τό
λαμό του τυλιγμένα μ' ένα γυναικείο σάλι.

Είνε ό Έρσάτ 'Ιβάνις Γιάγκωφ, νουνός του
Μαζάφ Κούσιμς. Κάποτε ήταν πορτίσης στό 'Ω-
δέτο και τώρα ζή κοντά στην κόκκινη λίμνη και
κάνει τον κλειδαρά.

—Μαζάφσκα, γιά σου ποτάκια μου! λέει στό
Μαζάφ Κούσιμς, πούχει ξεχαστεί με τό συρσίωμα,
Γιά σου κόκκινο αύγό της Λοκωής...

'Ο Μαζάφ ανέρχεται, ξιτνάει, Φιλιούνται... 'Ο
Γιάγκωφ ξετυλίγει τό σάλι του, κάνει τό σταφύ τό
και κάθεται στην πολυθρόνα.

—Τι μαζουρά που είν' ός έσοί! λέει. Δέν είνε μα-
κρός ό δρόμος άπ' την κόκκινη λίμνη ως την πόρ-
τα του μαγαζιού σου. Πώς;

—Πώς τά περνάτε; ρωτάει ό Μαζάφ.

—'Ασχημα, άδελφέ μου. Είχα θέριμες.

—Τι λέτε; Θέριμες!

—Ναι, θέριμες. Ήσιον κορβδατομένος ένα μη-
να. Είπα πως θα πέθανα. Τώρα μου πέφτουν τά
μαλλιά. 'Ο ματρός διάταξε νά κουρευτώ. Θα φυ-
τρώσουν, λέει, καινούργια μαλλιά, γερά. Τότε συλ-
λογίστρια κ' εγώ: «'Ας πάω στό Μαζάφ. Παρά
νύ πάω σέ κανέναν άλλο κουρέα, καλύτερα στον
δικό μου. Γιατί και καλύτερα θα με κουρέη, κ' **Κ**
λεφτά δέν θα μου πάρη. Λίγο μαζουρά πέφτει τό
μαγαζί του, είν' άλφθητα, μά τί βιάζεται αυτό; Κά-
νω και τον περσίωτό μου. Πώς;»

'Ο Μαζάφ Κούσιμς κοιτάει τό κεφάλι του. 'Ο Γιάγκωφ κινά-
ζεται στον καθέριτη. Φαίνεται πως ενθουσιάζεται από τό θέμα. Τό
πρόσώπό του φαίνεται σφοικμένο, τά χείλη του σαν τών Καλιμωχών,
ή μήτη του γονδαή και πλαδαρή και τά μάτια του σαν νύνα μπημέ-
να μέσα στό μέτωπο. 'Ο Μαζάφ Κούσιμς ρέζει στους ώμους του
πελάτη ένα άππο σεντόνι με κίτρινες βούλες και τό ψαλιδί άρχινάει
νά κελαιδή στριγγιλάρια στά δάχτυλά του.

—Θά σάς τά κόψω όλόπειλα, ως τη ρίζα; ρωτάει τό Γιάγκωφ.

—Φυσικά. Νά μοιάσω σαν άτάταφος, σαν γλιώτος! 'Υστερα θα φυ-
τρώσουν πιανάτερα. Πώς;

—Πώς τά περνά ή θεία;

—'Ετσι κ' ετσι. Ζή!... Τις προάλλες πήγε και ξεγέννησε τη γυ-
ναίκα ένός λοχαγού. Της έδωσαν ένα ρούδι!

—'Ετσι; Ένα ρούδι!... Κρατάτε τ' αητή σας!...

—Τό κρατώ. Κίντα μη με κόψης... 'Ω!... Πονώ!... Γιατί μου
τραβάς τά μαλλιά;

—Δέν είνε τίποτα. Δίχως αυτό δέν γίνεται ή δουλειά μας... Τι κά-
νει ή Άννα Έρσάτοβνα;

—'Η κόρη μου; Καλά... Χοροστάει... Την περασμένη βδομάδα,
την Τετάρτη, την άραβωνιάσαμε με τό Σέικην. Γιατί δέν ήθελες;

Τό ψαλιδί παίει με μιάς νά στριγγίλξη. 'Ο Μαζάφ Κούσιμς
κατεβάζει τό χέρι του και ρωτάει τρεμουλιάρικα:

—Ποιόν άραβωνιάσαμε, είνες;

—Την Άννα.

—Πώς δηλαδή... Καί με ποιόν;
—Με τον Σέικην, τον Προκάτη Πέτροβιτς. 'Η θεία του ίπηρετεί
ός οικονομός στην πάροδο Χρισστόμου. Καλή γυναίκα. Πετυχημέ-
νος άραβωνιάς!... Όλοι μας χαίρομα. Δόξα σοι ό Θεός. Σε μιά βδο-
μάδα θα γίνη κ' ό γάμος. Έλα... θα γλεντήσουμε!...

—Μά πως γίνεται αυτό, Έρσάτ 'Ιβάνις; λέει ό Μαζάφ Κούσιμς,
κατάχλωμος και ταραμένος κ' άνοσηρώνει τους ώμους. Πώς γίνε-
ται αυτό;... Αυτό είν' άδύνατον!... 'Η Άννα Έρσάτοβνα, δηλαδή...
έγω είχα αίσθημα μαζί της, είχα σκοπό... Πώς γίνεται αυτό;

—'Ετσι που σου λέω, Πήραμε και την άραβωνιάσαμε. Κολός
άνθρωπος ό Προκάτης. Πώς;...

Κρίως ιδρωτας αναβλάζει άπ' τό μέτωπο του Μαζάφ Κούσιμς.
Άρνει τό ψαλιδί πάνω στό τραπέζι κ' άρχινάει νά τριβή τη μήτη
του με τη γροθιά του.

—Εγώ τό είχα κατά νου... λέει. Δέν είνε δυνατόν, Έρσάτ 'Ιβάνι-
νις, Εγώ... εγώ την άγατούσα κ' έκανα και πρόταση της καρδιάς...
Κι' ή θεία μου έδωσε τό λόγο της... Εγώ σάς τιμώσα πάντα σαν
πατέρα... Σας κουρεύω πάντα τζάματα... Πάντα είχατε από μένα διά-
φορο, κ' όταν πέθανε ό πατέρας μου μου πήρατε τον καναπέ και δέ-
κα ρούβλια και δέν μου τά δόσατε πίσω... Θυμάστε;...

—Πώς δέν θυμάται! Θυμάται. Μόνο που δέν κάνει για γωατρός
έσύ, Μαζάφ. Δέν είσαι σ' ήν γωατρός, άδελφούλη μου... Οίς χρο-
μια έχεις, ούτε θεία καθός πρότα... 'Η τέχνη σου είνε πιωτένια...

—Κι' ό Σέικην είνε πιωτός;

—'Ο Σέικην είνε γωατρός στο συνδικάτο. Έχει καταθέσει εκεί
χίλια πεντακόσια ρούβλια!... 'Ετσι είνε, άδελφέ μου... Άδικα τώρα
γάνεις τά λόγια σου. 'Ο τι έγινε, δέν ξεγίνετα, Μαζάφσκα!... Γύ-
ραφε άλλη νύφη... Δέν χάλασε ό κόρος!... Κούρεψε, λοιπόν! Τι στά-
θμας;

'Ο Μαζάφ Κούσιμς σιωπάει και δέν σαλεύει.
'Υστερα βράζει άπ' την πέστη του τό μαντήλι
του κ' άρχινάει τό κλάμα.

—Αίντε νύ, τον παρηγοράει ό Έρσάτ 'Ιβάνι-
νις. Άστα, κούμενε!... Για δες πως σκορίζει,
σαν γυναίκα!... Τελίωσε πρώτα με τά μαλλιά
μου κ' έπειτα κλάε. Πάρε τό ψαλιδί.

'Ο Μαζάφ Κούσιμς παίρνει τό ψαλιδί, τό
κιντάει με σιγνή άδιάφορα και τό άρνει πά-
λι. Τά χέρια του τρέμουν.

—Δέν μπορώ! λέει. Δέν μπορώ τώρα, δύναμη
δέν μοιάει! Άστυγμένους που είμαι!... Και
ζεινή διαταραμένη!... Αγαπάμιστε, δόσατε λό-
γο και μιά χροιάστε... κακοί άνθρωποι, άσπύ-
χου!... Φύγετε, Έρσάτ 'Ιβάνις! Δέν μπορώ νά
σάς δώ, Σεκομισήτε, σάς παρακαλώ!...

—Καλά, θα περάσω αύριο, Μαζάφσκα. Θα
με τελίωσης αύριο. Κοιμόνιο, περιστέρω μου!

—Καλά!... Καλά!...

—Πήγαγε... Κι' εγώ θάρω πάλι νορίς, τό
ποθί, 'Ηύχασε και μην κλάε...

Τό μισό κεφάλι του Έρσάτ 'Ιβάνις είνε κου-
ρεμένο ως τη ρίζα. Μοιάει σαν άνθρωπος τών
κατεργών. Καταλαβαίνει ότι δέν είνε σκοπό νά
φύγη έτσι, αλλά τί νά κάνει! Τυλίγει τό σάλι στό
κεφάλι του και βγαίνει άπ' τό κουρείο.

'Ο Μαζάφ Κούσιμς, μένοντας μοναχός του,
κάθεται σέ μιά γωνιά και ξεκασιρίζει νά κλάη
σιγά.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ό Έρσάτ 'Ιβάνι-
νις ξαναγυρίζει.

—Τι θέλετε; τον ρωτάει ψυχρά ό Μαζάφ Κούσιμς.

—Ν' άποτελειώσης τά μαλλιά μου, Μαζάφσκα. Τά μισά μείνανε
άκοστα.

—Δόστε τά χρίματα πρώτα. Δέν σάς κουρεύω τζάματα. Άκούσατε
τί είπα; Είπα: Δέν σάς κουρεύω τζάματα. Καλά!...

'Ο Έρσάτ 'Ιβάνις, χωρίς νά πη ούτε λέει, φεύγει. Κι' ως τώρα
άκόμα τά μισά μαλλιά του είνε μακρότερα άπ' τ' άλλα. Τό κοίτημα
με χρίματα τό θεωρεί πολιτέλεια και γ' αυτό περιμένει νά μεγαλώ-
σουν τά κομμένα του μαλλιά και νά φθάσουν τ' άλλα. τ' άκοστα! 'Ε-
τσι μισοκουρεμένος γλεντήμας και στό γάμο. Κι' ούτε θα τά ξεκασιρίη
πει σ' ή ζωή του τά μαλλιά του. Ποτέ... ποτέ παιδί!... Γιατί ό Μα-
ζάφ Κούσιμς, ό άπογοητευμένος γωατρός, δέν θέλει νά τον ξαναβιδή
στό μάτια του. Ποτέ... Ποτέ!... Κατάσβεσ;... Α. ΤΣΕΧΩΦ

'Ο συγγραφέας του διηγήματος Ρώσος
λογοτέχνης Άντ. Τσεχωφ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

—'Η διαφορά μεταξύ της κομωδίας της ζωής και μιάς θεατρικής
κομωδίας είνε ότι ή τελευταία προετοιμάζεται πριν παρθή.
—'Όσο προχωρεί ό πολιτισμός άχρηστεύει πολλές από τις καλές
τέχνες. 'Η ζωγραφική άντικαταστάθηκε από τη φωτογραφία, τό θέα-
τρο από τον κινηματογράφο, ή μουσική μεταβιβάστηκε τό ραδιό-
φωνο και τό μυθιστόρημα τό άντικατέστησαν τά άναγνωσμένα τών έ-
φημερίδων. Στο μέλλον τό καλύτερο άνάγνωσμα θα είνε ή ζωή.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΑΤΑΙΟΤΗΣ ματαιότητων ... Ένα πρωί εκήδεον τον Κύριλλο Ίβάνοβιτς, που ήταν γραμματέας σε κάποια εταιρεία. Ο διστοχής είχε πεθάνει την προηγούμενη νύχτα, άφορ τυραννικήτα άρκετον καιρό άπ' τη στομμένη τη γυναίκα του κ' από τον άλκοολισμό, στον όποιο είχε πέσει, ζητώντας τη λησμονία.

Όταν ή κηδεία ξεκίνησε άπ' την εκκλησία για τό νεκροταφείο, κάποιος από τους συναδέλφους του μακαρίτη, ό Ποπλάδσκη, πήρε ένα άμιάσι και τράβηξε γρήγορα στο σπίτι του φίλου του Γρηγορίου Πέτροβιτς, ανθρώπου νέου, φιλοδόξου και άρκετά δημοφιλούς. Ο Πέτροβιτς ήταν μία σπανία ρητορική ιδιοφυία και κυρίως είχε ειδικότητα να γράφει και ν' άπαγγέλλει άκόμα έκ του προχθίου εξηγητικούς λόγους σε γάμους και επικήδειους σε θανάτους. Μπορούσε να μιλήσει όπου κ' έσπετε τον θέλατε, νησιτικός ή χωρτάτος, νηφάλιος ή σκάνια στο μεθύσι, εύθιμος ή στενοχωρημένος, σ' όποιάδήποτε κατάσταση τέλος κ' άν βρισκόταν. Τά λόγια τρέχαν άπ' τό στόμα του όπως τό γάργαρο νερό που τρέχει από τη βρύση. Στο ρητορικό του λεξικό ή συγγραμμάτικες φράσεις ήταν περισσότερες από τις κατωσφίδες που ύπάρχουν στα επαρχιακά ξενοδοχεία.

Οι λόγοι του ήταν άκόμα πολύ μακροσκελείς, ώστε πολλές φορές στους γάμους, για να τον κώμουν να σταματήσει, αναγκάζόντουσαν να ζητούν την επέμβαση της...άστυνομίας!

—Γιά σένα έχομαι, ξέρεις, άρχισε να λέη ό Ποπλάδσκη μόλις είδε τον Πέτροβιτς. Ντύσου γρήγορα και πάμε. Πέθανε ένας από τους δικούς μας. Τόν συνοδεύουμε τώρα στην τελευταία του κατοικία. Πρέπει λοιπόν να τόν αποχαιρετήσουμε, να του πουμε κάτι, έστω και μη κοιταμάρα... Σε σένα έχομε τις ελπίδες μας γι' αυτή τη δουλειά. Άν έπρόκειτο για κανένα όσημο πρόσωπο, για κανέναν ύταλληλο, βέβαια δεν θα σ' άνηγοχούσαμε. Άλλά βλέπεις πρόκειται για τό γραμματέα της εταιρείας, τό στυλο του γραφείου. Δεν πάει έναν τέτοιον άνθρωπο να τόν θάψουμε χωρίς επικήδειο...

—Ά! ό γραμματέας πέθανε; έλεε ό Πέτροβιτς άνάμεσα από δύο χαμογενητά.

—Ναι, ό γραμματέας της εταιρείας, στην όποία δούλευες κ' έσύ κάποτε...

—Έκείνος ό μετροσανάτας;

—Άκριβώς εκείνος... Θάχουν και τηγανίτες, ξέρεις, για κόλυβα... Τ' άμαξιάτικα εινε πληρωμένα... Πάμε να ζήσης, Γρηγόρη. Γιά σένα, έναν νέον Κιζέρωνα, δεν εινε τίποτα να του πετάξης εκεί διό - τρία λόγια πάνω από τόν τάφο του. Έπειτα ήταν και καλός άνθρωπάκος, ό κακομοίρης...

Ο Γρηγόρης Πέτροβιτς δέχτηκε προθυμότητα. Άνακάτεψε τά μαλλιά του με μία ξαφνική κίνηση δεκαπέντε Κιζερώνων, πήρε έκφραση έπίσημη και μελαγχολική και βγήκε στο δρόμο με τό φίλο του Ποπλάδσκη.

—Τόν ξέρω καλά έγώ τόν γραμματέα σας, έλεε, καθίζοντας στο άμιάσι. Ήταν ένας κατεργάρης. Ένας άχρειός, που δεν είχε τόν διοικό του. Ο Θεός να συχωρέσει την ψυχή του, αλλά...

—Έλα τώρα, Γρηγόρη, δεν εινε σωστό να βρίζεις κανείς τους πεθαμένους.

—Έχεις όπιο, ένας πεθαμένος εινε πάντα συχωρεμένος. Τί τά θέλεις όμως, ύπήρξε ένας άχρειός, ένας φαύλος!

Οι δύο φίλοι πρόφθασαν σε λίγο τη νεκρική ποιητή κ' ενώθησαν μαζί με τους άλλους.

Η κηδεία πηγαινε τόσο άργά, ώστε ό Ποπλάδσκη με τόν ρήτορα πρόφθαναν να σταματούν στα καμηλιά και να τραδούν κάμποσα ποτηράκια ύπερ άναπαύσεως της ψυχής του μεταστάντος...

Στό νεκροταφείο έγινε ή επιμνημόσυνη δέησης.

Η πεθερά του μακαρίτη, ή σείζυγος κ' ή γυναικαδέλφη του σ' όλο τό διάστημα κρατούσαν, κατά τη συνήθεια, τά μαντήλια στα μάτια τους για να σφουγγίζουν στους ποταμούς τών δακρύων τους.

Όταν μάλιστα κατέβαζαν τό φέρετρο στον τάφο, ή σείζυγος φώναζε έπιελπομένη:

—Άφήστε με να πάω κ' έγώ μαζί του... Κύριλλέ μου, πώς θα ζήσω

διόσω ένα φίλι; του έπτα, για να ελευθερωθώ από τά χέρια του.

—Στό στόμα; έλεε, παθαρεύοντας.

—Ναι. Στο στόμα...

Άντι να μ' άπάντησε, έφερε τά χείλη του κοντά στα δικά μου και περιέμενε. Κι' έγώ τότε, έταλομένη από μία ξαφνική τρέλλα, τόν άγκάλιασα και τόν φίλησα...

—Έπειτα, Άλίν, δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο, παρά ότι τά χέρια του Μπόμπ άρχισαν να με σφιγγουν, να με σφιγγουν δυνατά άπάνω στο στήθος του, ως τη στιγμή που έγειρα προς τά πίσω τό κεφάλι, μεθυσμένος από έρωτα... Καταλαβαίνεις, τώρα, άγαπητή μου Άλίν, ότι άπό εκείνη την ημέρα ό Μπόμπ, ό τρελλός Μπόμπ, εινε φίλος μου.

—Ω, βέβαια, τό καταλαβαίνω πολύ καλά... Έκανε ή Άλίν, με κάποια ζήλεια.

Κι' άγκάλιασε την ευτυχισμένη Ζενέττα, που είχε μία τόσο παράξενη, μα και τόσο όμορφη, έρωτική περιπέτεια.

NICOLAS SEGUR

μήνη; Θάσθε μαζί σου...

Δεν πραγματοποιήσε όμως την άπελή της αλή, έτε γιατί σάλλογιστρεπε τη συνταξη, που θα πήρριανε χαμένη, έτε γιατί είχε θούλωσει ό νους της άπ' την έκφραση ύπαινα, που της έλεγαν μπανιζιές. Κατά τό διάστημα αυτό ό συγγενής της την κρατούσαν, κατά τη συνήθεια, άπ' τις μισογίες, για να μην πέση κάτω.

Ο Γρηγόρης Πέτροβιτς, άφορ έκανε σχετική ψαχιά, πετάχτηκε μ' ένα ώμια εις μήκος μπροστά - μπροστά, τινάζε τό κεφάλι του ψηλά, κάπταζε ύπόγυρά του κ' άρχισε:

—Να πιστεύσω τους όφθαλμούς μου και τό άτα μου; Μήπως ό τάφος αυτός εδώ, τό διακοσμημένο ύπόγυρα μάτια, οι δακρυγί και οι θρήνοι, μήπως όλα αυτά εινε παρωσθήσεις; Μήπως εινε έκφυλτοια έκείνες φρεσίδους άνείρου;... Όχι!... Δεν εινε θεοισιν!... Ο όφθαλμοί μου δεν άπατούνται! Έκείνος, τόν όποιον πρό μακρό έτι ύβέλιωσαν τόνον άκαμίων και νεανικώς όρσοσόν, εκείνος, όστις ως μέλισσα φιλόστομος εκόμισε τό μέλι του μόχθου του εις την κοινή καρφή της προδοτικα κωτάτης εταιρείας μας, ό γραμματέας αυτής ό άνανταπάτορας, ό προσφιλέστατός μας φίλος, κείται ήδη νεκρός από τό χρίσιντος στίματος του τάφου. Ο άμειλικτός και άνακατεμένος θάνατος έθεσε έπ' αυτή την κατεσκήνησαν χείρα του και τόν ύψηρσπεν ασυλάρησιν, εν πάθει άκαμψή και έργατωτότη... Ω! άνεπανόρθωτος άπάτεια! Τις θα τόν άνακατεστήση; Καλώς ύπαλήθινος βεβαίως έχομεν πολλούς, αλλά ό Προκόπιος Όσηπτις ήταν μοναδικός...

Στό σημείο αυτό έγινε κάποια ταραχή και μετακίνηση του άκουσθηριού. Όσοσο, ό δαιμόσιος ρήτορα έξακολούθησε ψήφισμα:

—...Ήταν εκ βάθους ψυχής άρσοσώμενος στο καθήκον του. Ήταν άφιλοκερδής, τίμιος, φιλόστομος. Δεν έρείδετο τών πνευματικών και σωματικών δινάμεών του... Ω! πώς άπεσφραζε εκείνος, όστις ως ζήμιαν τών γενικών συμπεριόντων προσεπάσθη να τόν διασκεύησιν, έ-κείνος όστις διε δειλεαστικών άγαθών του βίον έπισηρόντο να παραστήρσιν αυτόν και να τόν εξωθήρσιν εις την παραμέληση του είνεγεσάτου έργου του! Ο Προκόπιος Όσηπτις όμως ύκαί στο σημείο αυτό έγινε κάποια άνεξηρητη ταραχή, ήτο άδιάφορος, ήτο χαμηλή άδαικάντων. Διένεμε την μακράν περιουσίαν του εις τους πτωχότερους συναδέλφους του και διά τόν λόγον αυτόν άποσώσεται τώρα ό σαρακατικό θρήνο και ό καπετό τών χεριών και τών όφρατων, που έστερηθήσαν της προστάσεως του... (Άκρα ήσυχία έπαραισώσεως τρέφου. Που και που άκούγονταν κανένα ξεροβήξιμο...). Ω! τις θα άντικαταστήσει τούτον τον συνάδελφον; (έξακολούθησε ό Πέτροβιτς). Τούτον έργάτην, άρσοσώμενον εις τά καθήκοντα της ύπηρεσίας του και εις την άναποεργίαν; Ω! προσφιλέστατε φίλε... Ήσο ένός προς πάσαν του βίου έπικερρον χαράν και μάλιστα ήγνήθησ την ειτυχίαν της οικογενειακής ζωής. Έμεινας άγαμος μέχρι τέλους του βίου. Μου φαίνεται ως να βλέπω άόμνη τό έπισηρόντο, τό σταματές πρόσωπόν σου, με τό φίλο μείδισμα. Μου φαίνεται ως να ακούω την τρυφερώς φιλικήν σου. Είσηρη εις την σποδόν σου, Προκόπτε Όσηπτις!...

Ο Πέτροβιτς τέλειωσε τόν έπίταρον στο σημείο αυτό, ενώ οι άκουσθητά γέω άρχισαν να ψιθυρίζουν κάτι μεταξύ τους. Ο λόγος άρχισε σε δίλους, έπρωκάλεσε μάλιστα και κάποια δάκρυα, είχε όμως πολλή τα παράδοξα. Πρώτα-πρώτα, δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί ό ρήτορας όνόμαζε τόν μακαρίτη Προκόπιο Όσηπτις, ενώ άπόσώσθησαν τόν διεγερτον Κύριλλο Ίβάνοβιτς! Δεύτερον, όλα έφρανε πως ό μακαρίτης είχε περάσει τη βασανισμένη ζωή του γραμματέας διαρκώς και μαλλιστραδοίμενος με τη νόμιμο σείζυγό του, έπομένως δεν μπορούσε να άνοικασθή άγαμος. Τρίτον, έφρανε ότι είχε πικρά κάποια γένεια, ενώ ό ρήτορα έ-λεγε ότι τό πρόσωπό του ήταν ξεροσκονισμένο και στυλαδίστατο.

Ο άκουσθητά, λοιπόν, άπορούσαν, άλληλοεκαπτόζοντο κ' άνασκήμωναν τους όμους τους. Έπειτα παρατήρησαν ότι ό ρήτορα είχε άρχισι να γίνεται άνήσιος. Τόν είδαν να γοακάνη τά μάτια του και να τρεμοκιάζει.

—Τί έχεις; τόν ρώτησε ό Παπλάδσκη.

—Μαρε αυτός εινε ζωντανός; έλεε με έσφραση φρίκης ό Πέτροβιτς.

—Ποιός εινε ζωντανός;

—Ο Προκόπιος Όσηπτις, διάβολε! Αιτός που μούδαλε άλλοτε τό ροιδία πρόσμια. Νάτος, στέταει έσει κάποι και με κωπάζει.

—Μά δεν πέθανε αυτός. Πέθανε ό Κύριλλος Ίβάνοβιτς.

—Μά έσύ δεν μούδαλε πως πέθανε ό γραμματέας;

—Ο Κύριλλος Ίβάνοβιτς ήταν ό γραμματέας. Άλλά έσύ, ζειζέση, τά μετράδες. Ο Προκόπιος Όσηπτις ήταν γραμματέας μας άλλοτε. Μετετέθη όμως πρό δύο έτών...

—Ξέρω κ' έγώ, αδερφέ, τί διαβολό κάνετε έσείς. Όποιος φέλει πεθαίνει, άτοις θέλει ζή... Δεν μακρό να καταλάβω. Ούγ... Ούγ...

Και ό Γρηγόριος Πέτροβιτς, σκινοντας μία τελευταία ματιά στον Προκόπιο Όσηπτις, που τόν κωπτόσε δακρυώνοντας τά μαύρα του υποστάκια άπ' τη λίσσα του, πούδαλε στα πόδια.

—Σκιά!... Κορητή!... Έγώ νομίζω πως ό έρχα παραχόσιν στον τάφο και σύ ζής άκόμα!... βλαστημάσε στο δρόμο.

Κι' έτρεχε... έτρεχε σαν δαιμονιομένος.

Είχε ειδικότητα να γράφει και ν' άπαγγέλλει λόγους σε γάμους και...επικήδειες!...

ΤΟ ΑΛΛΗ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο γιατρός Νικόλαος Έφγραφίτς, πού ήταν στο πρώτο στάδιο της φθίσεως κι' είχε γίνει ιδιότροπος και γκρινιαρός απ' την αρρώστια του, έψαχνε εκείνη τη νύχτα να βρη κάποιο τηλεγράφημα του αδελφού του.

Αναποδογύρισε τὰ χαρτιά του γραφείου του, ξεθέωσε την υπηρέτρια του στη γκρίνια, σκάλισε και τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων ἀκόμη, μὰ τὸ ἀσημαντο αὐτὸ τηλεγράφημα—ἕνα ἀπλὸ εὐχρητήριο ἦταν!—δὲν φανιόταν πουθενά!

Τὴ διάβολο τὸ ἤθελε; Οὐτὸ κι' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Μονάχα τὸ μιάξιμο αὐτὸ τοῦ χροσίμευε γιὰ πρόφασι, νὰ γκρινιάζη και νὰ ξεθυμαίνη τὴν ἀναποδιά πού αἰσθανόταν, γιατί ἦσαν περασμένα μεσοῦνχτα πειά, κι' ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε συμμαζευτὴ ἀκόμα στὸ σπίτι της!

Στὰ τελευταία, ἔφτασε και στὸ δωμάτιό της, ψάχνοντας βέβαια γιὰ τὸ αἰώνιο τηλεγράφημα. Καθὼς λοιπὸν ἔρριχνε κι' ἔκει ἕνα γύρο τὴν ματιά του, ἀντίκρουσε ἑπάνω στὸ τραπέζι της τουαλέτας ἕνα τηλεγράφημα: Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ πού ζητούσε... Ἦταν ἄλλο...

—Μπᾶ!... Ἐγγλέζικο κείμενο, βλέπω! μουρούρισε με ἀπορία ὁ γιατρός Έφγραφίτς. Καὶ διευθύνεται στὴν πεθερά μου, γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὴ γυναίκα μου... Ἀπὸ ποῦ ἄραγε τὸ στέλνουν;... Ἄ, ἀπ' τὸ Μόντε Κάρλο, και με ὑπογραφή «Μιχαήλ!» Ποιὸς νάαν πάλι, αὐτὸς ὁ Μιχαήλ!... Γιατί ἀπ' τὸ Μόντε Κάρλο;... Καὶ γιατί εἶνε τὸ ὄνομα τῆς πεθερᾶς μου;...

Ὅλο και ξαναμασοῦσε συλλογισιομένοι ὁ Έφγραφίτς, αὐτὲς τῆς ἀπορίες του. Ἐφτὰ χρόνια τώρα πού ἦταν παντρεμένος με τὴν γυναίκα του Ὀλγα, εἶχε συνηθίσει νὰ κατασκοπεύη και νὰ λεπτολογῇ τὴν ἀμφίβολη διαγωγή της.

Πῆρε τὸ ὑποπτο τηλεγράφημα και γύρισε στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ σκέψι σὲ σκέψι, θυμήθηκε ἐπὶ τέλους, πὼς πρόπεροι στὴ Πετροῦπολι ἔκανε μαζί με τὴν γυναίκα του τὴ γνωριμία ἐνὸς νεαροῦ Μιχαήλ Ἰβάνιτς Ρίς, στὸ σπίτι κάποιου φίλου του μηχανικοῦ. Δυὸ μῆνες μετὰ τὴ γνωριμία, τσάκωσε κρυφὰ στὸ «Ἀλμπουμ» τῆς γυναίκας του τὴ φωτογραφία αὐτοῦ του νεαροῦ, με τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσι: «Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παρόντος και εἰς ἑλπίδα τοῦ μέλλοντος!» Κι' εἵπειτα, καμιά-δυὸ φορές ὡς τώρα, τὸν συνήτησε και στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς του...

«ὦ, βέβαια!... Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ γυναίκα του εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπουσιάζη ἀπ' τὸ σπίτι, και νὰ μαζεύεται στίς 4 και στίς 5 τὸ πρωί. Κι' ἀργότερα, ἀρχισε νὰ τοῦ ζητᾷ ἐπιμονα νὰ τῆς βγάλῃ δια-

βάτηριο γιὰ τὸ ἑξωτερικό—ἔτσι δίχως καμιά σοβαρὴ δικαιολογία—κι' ἡ ἐπιμονὴ της αὐτὴ γινόταν ἀφορμὴ ἀδιάκοπης γκρινιας... Καὶ ὅταν πρὸ ἑξῆς μῆνων τοῦ παρουσιάστηκε ἡ καταραμένη φθίσι, ἡ γυναίκα του τὸν ζᾶλισε νὰ φύγουν γιὰ τὴ Νίκαια, ὅπου—καθὼς τοῦ ἔλεγε—θὰ τὸν περιποιόταν με ἀφοσίωσι, και θάβλεπε τὴν ὑγεία του ἀπ' τὸ σπήριο ἐκεῖνο κλίμα!...

Μμμμ!... Γι' αὐτὸ τοῦ ζητοῦσε τὴ Νίκαια; Ἀπλοῦστατα γιὰ τὸ φιλαράκος της ἦταν στὸ Μόντε Κάρλο! Ἄρταξε τὸ Ἄγγλο-Ρωσικό λεξικό, και τραυλίζοντας μιά-μιά τῆς Ἄγγλικὲς λέξεις τοῦ κειμένου τοῦ τηλεγραφήματος, σχημάτισε, μεταφράζοντας, τὴν ἑξῆς φράσι:

«Πίνω ὑγείαν ἀκριβῆς μου ἀγαπημένης... Χιλιάδες πλὴ μικρὸ δωμάτιο της... Ἀνυπόμονα περιμένο ἀπῆξί της... Μιχαήλ».

Ταραγμένος, ἐκνευρισμένος, βήχοντας ἑξερὰ, ἀρχισε νὰ στριφογυρίζη μέσα στὸ δωμάτιό του, σὰν βάναι στὸ κλουβί της. Τὴ γελόσι και οἰκτρό ρόλο θάπαιζε, ἀν ἄκουγε τότε τὴν γυναίκα του και πῆγαιαν στὸ Μόντε Κάρλο! Σφιγγοντας τῆς γροθιὲς του και τρίζοντας τὰ δόντια του, ἀναρωτιόταν, πὼς αὐτὸς, ὁ γυιὸς ἐνὸς χωρικοῦ παπα, ὁ εἰλικρινῆς, ὁ υπερήφανος, ὁ διακεκριμένος χειρουργός, εἶχε ὑποκύψει ὡς τότε στὰ καπρίτσια τῆς γυναίκας του;... Ἐνὸς πλάσματος διελαδῆ, τόσο ἀδυνάτου, τόσο τιποτένιου!...

—Μικρὸ ποδαράκι! μουρούριζε ἀφηρημένα, τσαλακόνοντας τὸ τηλεγράφημα.

Μικρὸ ποδαράκι!

Ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἀγάτησε τὴν Ὀλγα Δημητριάδου ἀπ' τὸν καιρὸ πού τὴν ἔκανε γυναίκα του κι' ἔζησαν μαζί, ἔφτα ὀλοκλήρα χρόνια τώρα, τίποτε δὲν τυρανοῦσε τόσο τῆς αἰσθήσεως του και τῆς σκέψης του, ὅσο τὰ μυρωμένα μακρὰ μαλλιά της, ἡ ἀνάερ και πολλὰς δαντέλλες πού φοροῦσε, και τὸ πραγματικὸς μικρὸ ποδαράκι της, ἕνα τόσο δα μικρὸ και κομψὸ ποδαράκι! Σ' αὐτὲς τῆς ἐντονὲς ἐντυπώσεις του ἀπ' τὴν γυναίκα του, μπουρούσε ἐπισης νὰ προσθέσῃ τούς ὑστερισμούς της, τῆς κλάψης της, τῆς ἀπειλῆς της, καὶ τῆς ψευτιάς της... Ναι, τῆς ἀδιάκοπης, ὑπουλες και γεμάτης ἀπὸ προδοσία ψευτιῆς της...

Μικρὸ ποδαράκι!...

Ἄχ, πὼς τρῦπωσε στὴ ζωὴ του αὐτὴ ἡ γυναίκα, και τοῦ τὴν ἔκανε τόσο μαῦρη! Τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε κοντὰ της, σὰν νὰ τὰ περνοῦσε μέσα στὸν φρικτὸ Ἄδη. Ἡ ἑλπίδες του γιὰ

μιά ζωή ευτυχισμένη διεψεύσθησαν οικτρά, ή υγεία του σκάφτηκε, και τὰ πάμπολλα κέρδη απ' τὸ ἐπάγγελμα τὸ σκορπίζοντουσαν στοὺς τέσσερες ἀνέμιους ἄστρος καὶ ἄκαρδα: Συμμορία κακοῦργων ἔκανε ἐπιδρομὴ στὸ σπιτικό του, πάλι δὲν θὰ τὸ ἀναστάτων τόσο καταστρεπτικά, ὅσο τὸ ἀναστάτωσε τόσα χρόνια ἡ ἴδια ἡ γυναίκα του!...

Ξερόδριχε πάλι, καὶ λαχάναζε.

Πηγαίνονταν ὡς τρελλὸς ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰ δωμάτια, δίχως νὰ τὸν χωράτῃ ὁ τόπος ποῦθενά. Κρύωνε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ζεσταθῇ, καθόταν καὶ ξανασηκωνόταν ἀμέσως, καὶ μὲ τὸ μολύβι του στὸ χέρι, γρατσούνιζε διαρκῶς σ' ὅποιο χαρτί τοῦ τύχαινε μπροστά:

—Μικρὸ ποδαράκι!... Μικρὸ ποδαράκι!...

Στὶς πέντε τὸ πρωῒ, ἦταν ἀγρυπνος ἀκόμη, κ' ἡ ταραχὴ του τὸν εἶχε τοσάκις. Στὸ μούδιασμά του αὐτὸ ἔπάνω, μιά σκέψις καινούργια γλυτροῦσε σιγά-σιγά στὸ μυαλό του:

—Μήπως τόσα χρόνια ἦμουν ἕνας κακὸς ψυχολόγος, ἕνας ἀμάθητος στὰ κηπίστια τῆς γυναικείας καρδιάς;... "Ἄν ἡ γυναίκα μου παντρευόταν ἄλλω, ποῦ νὰ ἐξασκῇ ἐπιρροὴ ἔπάνω της, δὲν θὰ γινόταν ἄραγε μιά σούζουρα καλὴ καὶ τίμια;... Μήπως φταῖω ἐγώ, γιὰ τὸ τωρινὸ κατάντημά της; Λίγη ζωὴ, μὲ μένει... "Ἐχω δικαίωμα τάχα, νὰ ἐμποδίζω τὴν εὐτυχία τῶν ζωντανῶν, ἐγὼ ὁ μισοπεθαμένος;... Ὅθι ἐξηγηθῶ μαζὺ της... "Ἄς πάει νὰ βρῇ ἐκείνον ποῦ ἀγαπάει... Ὅθι τῆς δώσω πρόθυμα τὸ διαζύγιο, κ' ἄς πέσει τὸ φταίξιμο ἔπάνω μου!...

Στὶς πεντέμισι γύρισε ἐπὶ τέλους ἡ "Ὀλγα, ἐκνευρισμένη καὶ κλαυμένη. Ὁ φοιτητὴς "Ἀζαρμπέκωφ, ποῦ τὴν εἶχε συνοδεύει ὡς τὸ σπίτι, τῆς εἶχε νάσει—ὅπως μουρμούριζε στὰ μισοκλάματά της—τὴν τσάντα τῆς μὲ 15 ρούβλια, κ' ἡ "Ὀλγα τὸν ἔβριζε διαρκῶς μὲ στραβομουτσουσίματα ἰδιότροπου καὶ παραγαϊδεμένου παιδιοῦ.

—"Ἐ, τί νὰ κάνουμε; τῆς εἶπε στεναζόντας ὁ γιατρός. Τὰ ἔχασες καὶ τελειώσες... Ὁ Θεὸς μαζὺ τῶν... "Ἦούχασε τώρα... Ἐλέω νὰ σοῦ μιλήσω... "Ἐ, μὰ μὴν κλαῖς πειά... "Ἄοησε τὰ 15 ρούβλια σου... Ἀῖριο σοῦ δίνω 25, μὰ μόνο σώπαινε τώρα, σὲ παρακαλῶ!...

—Πρέπει νὰ ἀλλάξω! εἶπε κλαψιάρικα ἐκείνη. Δὲν μπορῶ νὰ μιλάω σοῦδάρη, ὅταν φορᾶς γούνα... Παράξενο πράγμα!...

Ὁ γιατρός τῆ βόηθησε νὰ βγάλῃ τὴ γούνα καὶ τὸ φόρεμά της. Συγχρόνως τὸν χτυποῦσε στὴ μύτη ἡ μωραδιὰ τοῦ κρασιοῦ, ποῦβγαίνει ἀπ' τὰ χινῶτα τῆς γυναίκας του. "Ἄ, ἔτραγε ὡς φάγαντα καὶ ρουφοῦσε κρασί σάν σφουγγάρι ἡ "Ὀλγα, κ' ἔς ἦταν λιγνὴ καὶ λεπτοκαυμμένη! "Ἰστερα ἡ "Ὀλγα πῶσθηξε γιὰ τὸ δωμάτιό της, καὶ ξαναγύρισε μὲ μιά ρώμπα τοῦ σπιτιοῦ, χωμένη ὀλόκληρη στὸ δαυτελλένιο ἔπανωφοράκι της, πουδραρισμένη, καὶ μὲ κλαυμένα ἀκόμα μάτια.

Ὁ γιατρός κτυποῦσε ἄφανος τὰ ξέπλεκα μαλλιά της, καὶ τὸ μικρὸ ποδαράκι της χωμένο στὴν πατσόφλα.

—Γιὰ ποῖο πράγμα θές νὰ μοῦ μιλήσης; εἶπε στὸν ἄνδρα της, καθίζοντας τώρα καὶ κουνώντας τὸ κορμί της στὴν πολυθρόνα.

—Νά... "Ἐντελῶς τυχαῖα εἶδα αὐτὸ!... ψιθύρισε ὁ γιατρός, δυνάτας τῆς τὸ τηλεγράφημα.

—"Ἄ... Μμμ... "Ἐνα συνηθισμένο συγχαρητήριο γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά εἶνε!... ἀποκρίθηκε ἡ "Ὀλγα, δυνατώνοντας τὸ κούνημα τῆς πολυθρόνας της. "Ἐδῶ, καθὼς ξέρετε, δὲν ὑπάρχουν μουσικά...
—Δὲν ξέρω "Ἐγγλέζικα! εἶπε γαλήνια ὁ γιατρός. "Ἐχω ὅμως λεξικό... Τὸ τηλεγράφημα στὸ στέλνει ὁ Μιχαὴλ Ρίς... Πίνει στὴν ὑγεία τῆς ἀγαπημένης του, καὶ σὲ φιλεῖ, λέει, χίλιες φορές... Μὰ ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτά... "Ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτά! ἔξακολούθησε πρὸ διαστικὰ ὁ γιατρός. Ὅττε νὰ σὲ μάλῶσω ἄλλω, ὅττε σκηνές νὰ κάνουμε... Μπουχτίσια πειὰ ἀπὸ σκηνές... "Ἄς τελειώσουμε λοιπόν: Ἐίσαι ἐλεύθερη, "Ὀλγα, καὶ μπορεῖς νὰ ζήσης ὅπως θέλεις!...

Σιωπὴ ἀπλώθηκε, κ' ἡ "Ὀλγα ἄρχισε νὰ κλαίει.
—Σὲ ἐλευθερώνω ἀπ' τὴν ἀνάγκη, νὰ ὑποκρίσεις, καὶ νὰ λές ψευτιές! ἔξακολούθησε ὁ "Ἐφγράφιτς. "Ἄν τὸν ἀγάπες αὐτὸν τὸν νεό, ἀγάπα τον... "Ἄν θέλεις νὰ τὸν βρῆς, πηγαίνε νὰ τὸν βρῆς... "Ἐσο εἶσαι νέα, ὑγιής... "Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος.

μὲ λίγη ζωὴ μπροστὰ μοῦ... Μὲ ἕνα λόγο... Μὲ καταλαβαίνεις, δηλαδή!...

"Ἦταν ταραγμένος πολὺ τώρα, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. "Ἦ "Ὀλγα ἔκλαιγε, καὶ μὲ θλιμμένη φωνὴ ὡμολόγησε πάλι: "Ὅτι ἀγαποῦσε τὸ Μιχαήλ, ὅτι πολλὰς φορές πῆγε ἀμαξάδα μαζὺ του, ὅτι πῆγε καὶ στὸ δωμάτιό του, κ' ὅτι ἐπιθυμοῦσε πραγματικά νὰ πάη στὸ Μόντε Κάρλο γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ.

—Βλέπεις; εἶπε στὰ τελευταῖα. Σοῦ ἀνοίξα ὅλη τὴν καρδιά μου... Γίνε κ' ἐσο γενναῖος, σὲ παρακαλῶ, καὶ βγάλε μου τὸ διαβατήριο...

—Ἐπαναλαβάνω, πὼς εἶσαι ἐλεύθερη!... ἀποκρίθηκε ὁ "Ἐφγράφιτς.

"Ἦ "Ὀλγα ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε καταμάματα τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν εἰλικρινειὰ του. "Ἰποψη πάντα καὶ προδοτικὴ, δυσπιστοῦσε σὲ ὅλα καὶ σὲ ὅλους. Κ' ἔνῳ ἡσά τρια τῆς σπιθοβολοῦσαν ἀπὸ μιά γαλάζια φλόγα—σάν νὰ ἦσαν γατοῖα—ξαναρώτησε:

—Καὶ πότε θὰ μοῦ βγάλῃς τὸ διαβατήριο;... Ὅθι πάω μονάχα γιὰ ἕνα μῆνα κοντὰ στὸν Ρίς!...

—Ὅθι πᾶς γιὰ πάντα στὸν Ρίς! ἀποκρίθηκε ὁ "Ἐφγράφιτς. Ὅθι σοῦ δώσω τὸ διαζύγιο, θ' ἀναλάβω ἐγὼ τὸ φταίξιμο, κ' ἔτσι ὁ Ρίς θὰ μπορῇ νὰ σὲ παντρευθῇ!...

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω καθόλου διαζύγιο! Ἐφώνισε ζωηρὰ ἡ "Ὀλγα, κάνοντας τὴν ἐκπληκτικὴ. "Ἐγὼ διαβατήριο ζήτησα... Δὲν ζήτησα διαζύγιο!

—Καὶ γιατί δὲν θέλεις διαζύγιο; ἔκανε με ἐξεφορτωθῆς, ὁ γιατρός. Εἶσαι παράξενη γυναίκα, μὰ τὴν ἀλήθεια... Γοητεύθηκε με αὐτὸν τὸν νεό, γοητεύθηκε κ' ἐκείνος μαζὺ σου... Τί ἄλλο καλύτερο, ἀπ' τὸ νὰ παντρευθῆς; "Ἦ προτιμᾶς, ἀντὶ γιὰ γυναίκα του, νὰ σ' ἔχη γιὰ... γιὰ...
—Σὲ καταλαβαῖω... Καταλαβαῖω τοὺς σκοποὺς σου! εἶπε ἡ "Ὀλγα, μὲ μοχθηρὴ κ' ἐκδικητικὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπό της. Μὲ βαρέθηκες... Θέλεις νὰ με ξεφορτωθῆς, καὶ γι' αὐτὸ μοῦ δίνεις διαζύγιο... Σ' εὐχαριστῶ, μὰ ἔννοια σου... Δὲν εἶμαι τόσο κουτῆ, ὅσο με νομίζεις... Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου... Δὲν θὰ φύγω, δὲν θὰ φύγω... Δὲν εἶμαι

τρελλὴ νὰ χάσω τὴν κοινωνικὴ μου θέσι... "Ἄλλωστε, εἶμαι 27 χρόνων κ' ὁ Ρίς 23 μονάχα. Σ' ἕνα χρόνο θὰ με θαραθῇ καὶ θὰ με παρατήσῃ... Μὰ μήπως κ' εἶμαι ἰσχυροῦρα κ' ἐγὼ, ἀν ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν θὰ κρατήσῃ πολὺ;... Δὲν θέλω διαζύγιο... Δὲν θέλω!...

—Τότε θὰ σὲ διώξω ἐγὼ ἀπ' τὸ σπίτι! Ἐφώνισε με λύσσα ἀσυγκράτητῃ ὁ "Ἐφγράφιτς. Πρόστυχη, ἀχρεῖα γυναίκα!...

—Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! οὐρλιαξε ἡ "Ὀλγα φεύγοντας.

Ἐίχε ξημερώσει πειὰ, κ' ὅμως ὁ γιατρός ἀγρυπνοῦσε καὶ μουρμούριζε:

«Ἐξίστιμος νῆρις... Τὸ μικρὸ ποδαράκι... Ὁ καρὸς εἶνε ἀμυγλωδῆς... Χαχαχά!... Τὸ μικρὸ ποδαράκι... Κῆρις... "Ἀξίστιμος νῆρις...»

Κύτταξε κατόπιν τὴν φωτογραφία τῆς πεθερᾶς του. Ὅθι, τί γοντρη ποῦ ἦταν ἡ πεθερὰ του!... Τί ἀρπακτικὰ μάτια ποῦ εἶχε, καὶ πόσο τὸ ἦπουλο πρόσωπό της ἔμοιαζε μὲ μουσοῦδι κουναθιοῦ!... "Ὁ, πόσο τῆς ἔμοιαζε ἡ κόρη της, ἡ γυναικα του ἡ "Ὀλγα!... Τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο κουναθιο μοουσοῦδι, ἡ ἴδιες ἀρπακτικὲς καὶ προδοτικὲς γραμμὲς τοῦ προσώπου.

Κύτταξε τέλος καὶ τὴ δικὴ του φωτογραφία: Τί ἀγαθὸς, τί ἀπλόος νέος ποῦ φαίνονταν! Πῶς, Θεέ μου, αὐτὸς, ἕως ἀπλόος παπαδοπαῖδι ποῦ ἀνατράφηκε στὸ σπιτικό του μὲ θεοφοβούμενες ἀρχές, τίλιχτηκε ἔτσι σ' αὐτὴ τὴ συμμορία τῶν ἀρπάγων, τῶν πρόστυγων, τῶν ἀτίμων; Πῶς παραδόθηκε ἔτσι ἀνυπερπερισσος, στὰ νύχια τῆς γυναίκας του, στὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ ὑποκριτικοῦ, τοῦ ἦπουλου, τοῦ ἀχρείου πλάσματος! Πῶς;...

"Ἦταν 11 ἡ ὥρα πειὰ. Ὁ ἔκμηδενισμένος, ὁ ἀδύναμος ὡς παιχινιδάκι γιατρός Νικόλαος "Ἐφγράφιτς, φόρεσε μὲ στεναγμῶ ἔγκαταλείψους τὴν ρεβιγγῶτα του, γιὰ νὰ πάη στὸ νοσοκομεῖο.

—Τί θέλεις; ρώτησε ἀνόρηχτα τὴν ὑπρέτρια ποῦ μῆτρε κείνη τὴ στιγμή στὸ δωμάτιο του.
—"Ἦ κυρία μου ἔμπρησε, ἀποκρίθηκε αὐτῆ, καὶ ζητᾶται τὰ 25 ρούβλια ποῦ τῆς ὑποσχεθήκατε...
—.....!

ΠΡΟΣΟΧΗ !..

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὀλοκληρῶς, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημεριδῶν καὶ περιοδικῶν, "Ἡμερολόγια, Καζακίμας, μονόφυλλα, φωτογραφικὰ ἰστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. "Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, "Ἀθήνας.

Ο άνθρωπος της άστυνο-

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

μίας 'Όσομιέλωφ διέσχισε την πλατεία της 'Αγοράς, φωνάζοντας τον καινούργιο μανδύα του και κρατώντας ένα πακέτάκι στο χέρι. "Ένας χωροφύλακας, κοκκινωτρίχης, τον ακολουθούσε, κρατώντας ένα καλάθι γεμάτο φρούτα κατασχεμένα. Γύρω τους απλώνεται σιωπή και γαλήνη. Ψυχή δεν φαίνεται στην πλατεία... 'Η άνοιχτές πόρτες των μαγαζιών και των καπηλιών, μοιάζουν μ' ορθάνοιχτα πεινασμένα στόματα.

Ούτε ένας ζητιάνος δεν πλησιάζει σ' αυτές.

—Δαγκάνεις, έ, παληόσκυλο! Άκουσε ξαφνικά μία φωνή δ' άνθρωπιστής. Μή τον άφησετε να διαβή, παιδιά!... Δεν θα του περάση έτσι αυτό!... Τσακώστε τον!... "Α, μπράβο! Κρατάτε τον καλά, μη σάς ξεφύγη!

Άκουσθηκαν συγχρόνως τ' ουρλιασμάτα ενός σκυλιού. 'Ο 'Όσομιέλωφ κύτταξε να δει τί τρέχει κι' αντίκρουσε να βγαίνει απ' την άποθηκη καουσόζου του Πιτσουγκίν ένα σκυλί, πηδώντας πάνω στα τρία του πόδια.

Τό δύστυμο ζώο προσπαθούσε να ξεφύγη, τρομαγμένο. Πότε-πότε γυρνούσε και κύτταζε φοβισμένο πίσω. "Ένας άνθρωπος, με ξεκουπωμένο γιλέκο, έτρεχε κατόπιν του. "Ήταν λαχανιασμένος κι' έτρεχε μ' όλη του την δύναμη. Τέλος, κάνοντας μία τελευταία προσπάθεια, άρπαξε τ' σκυλί απ' τ' ο πιανού του ποδάρη. Ξανακόσμησε τότε πάλι τ' ουρλιασμά του σκυλιού κι' ή ίδια ή φωνή:

—Μην τ' αφήσετε να περάση!

Πρόσωπα μισοκιοιμισμένα ξεπετάχτηκαν άμέσως απ' τ' ά γύρω μαγαζιά και γρήγορα μαζεύτηκε πλήθος δόλοκληρο κοντά στο ζυλάκι, σαν να τους είχε ξεράσει ή γή δίλους εκείνους τους γασομέρηδες.

—Μήπως θα έπρεπε να επέμβουμε, ευγενέστατε; ρώτησε με σεβασμό δ' χωροφύλακας τόν άνθρωπιστή 'Όσομιέλωφ.

Ο 'Όσομιέλωφ έκανε μία στροφή προς τ' άριστερά και προχώρησε προς τόν κόσμο. Κοντά στην πόρτα της ζυλαποθήκης στεκόταν δ' άνθρωπος με τ' ξεκουπωμένο γιλέκο και σηκωνοντας ψηλά τ' δεξί του χέρι έδειχνε τήν έκφραση ένα δάχτυλο του ματωμένο.

Ο άνθρωπιστής άνεγνώρισε τόν Κριουκίν, τ' ρολογά. "Ήταν πολύ άγριεμένος κι' έτοιμος να σκοτώση τ' ζώο που τόν δάγκασκε. Στή μέση τού πλήθους, τρέμοντας σύγκορμος, και θόνασε τρομαγμένος δ' δράστης τού έγκλήματος, ένα μικρόλαγνικό με σουβλερό ρύγχος και μία κίτρινη θούλα στη ραχή. Μέσα στα κλαμμένα μάτια του έβλεπες τήν έκφραση μισέρ τρομερή άνησυχίας και τρόμου.

—Τί τρέχει λοιπόν; ρώτησε δ' 'Όσομιέλωφ, καθώς τ' πλήθος τού άνοιξε άμέσως δρόμο να περάση. Γιατί μαζεψήκατε έδω; Τί κάνεις έσύ με τ' δάχτυλό σου; Ποιός ξεφώνιζε;

—Πήγαινα ήσυχα-ήσυχα για ζύλα, ευγενέστατε, στου Μίτριτς

—Άρχισε να λή δ' Κριουκίν—δ' ταν ξαφνικά, χωρίς καμιάν άφορμή, αυτό τ' παληόσκυλομου άρπαξε τ' δάχτυλο... Νά με συμπαθάτε, θέθαια, αλλά έγώ είμαι άνθρωπος εργατικός... ή δουλειά μου είνε ντελικότη... πρέπει ν' αποζημιωθώ, γιατί καθώς θλέπω δεν θα μπόρεσω να τ' σαλέψω τ' δάχτυλό μου ίσως κι' δόλοκληρη θδομάδα... 'Ο νόμος, ευγενέστατε, δεν μάς λέει, θέθαια, πώς πρέπει να υποφέρουμε απ' τ' ζώα τών άλλων! Άλλοίμονο μας αν άρχιζε δ' καθένας να δαγκάη...

—Χι!... θέθαια, θέθαια... είπε με άυστηρότητα δ' 'Όσομιέλωφ, θήγοντας και κουνώντας τ' φρόδια του. Βέθαια... Πισαίου είνε τ' σκυλί; Δεν θα τ' άφησω να περάση έτσι αυτό έγώ!... Θά τούς μάθω ν' άφίνουν τ' σκυλιά τους αδέςποτα στους δρόμους! Καιρός είνε πειά να τούς θάλωμιε στη θέα τους αυτόους τούς κυρίους που δεν έγνωσαν να συμμορφωθούν με τις άστυνομικές διατάξεις... Σάν θα πληρώση τ' πρόστιμο δ' κύριος αυτός θα μάθη τί πάει να πη ν' άφίνη τ' σκυλί του να γυρνάη αδέςποτα. Θά τού δείξω έγώ!... 'Έλντυρίν, είπε κατόπιν γυρνώντας προς τόν χωροφύλακα, να μάθης ποιανού είνε τ' σκυλί και να τού

κόψης σήμερα κιόλας πρωτό-κολλο. Πρέπει επίσης να σκοτώσουμε και τ' σκυλί! Σίγουρα λουσασμένο θα είνε... Πισαίου είνε, είπα, αυτό τ' σκυλί; Πισαίου είνε λέω;... 'Οποιανού κι' αν είνε, θα τόν πάρη δ' δίολος και θα τόν σηκώση!... Πώς;...

—Θαρρώ πως είνε τού στρατηγού Ζιγκάλωφ, είπε κάποιος μέσ' απ' τ' πλήθος.

—Τού στρατηγού Ζιγκάλωφ; τραύλισε δ' κ. άνθρωπιστής; κασιτζοντας... Χι... Για βοήθησέ με να θάλω τ' μανδύα μου, 'Έλντυρίν... Κάνει φοβερή ζέστη! Θά θρέξη, μου φαίνεται!... 'Εκείνο, που δεν μπορώ να καταλάβω, λέει τώρα δ' 'Όσομιέλωφ στόν Κριουκίν, είνε πώς μπόρεσε αυτό τ' σκυλί να σέ δαγκάση!... Πώς μπόρεσε μάλιστα να φτάση και να σου δαγκάση τ' δάχτυλο!... Είνε μία σταλιά ζωό, καθώς θλέπεις, και σύ ένας άντρακλας ως εκεί πάνω! Χωρίς άλλο θάκοψες τ' δάχτυλό σου ή θά γρατσουνίστηκες με κανένα καρφι και τώρα ζητάς κι' αποζημίωση, λέγοντας πώς σέ δάγκασε τάχα τ' σκυλί τού στρατηγού!... Άμ τ' ξερώμε μείς αυτά τ' κόλλα!... Μή γάνασαι!... Τό σκυλί ενός στρατηγού, φιλαράκο μου, έχει άνατροφή, δεν δαγκάνει... Πώς;

—Ο Κριουκίν θέλησε να θάλη ένα τσιγάρο στο στόμα τού σκυλιού για να γελάση, είπε τότε κάποιος άλλος μέσ' απ' τ' άλλθος, και, φυσικά, τόν δάγκασε!...

—Λές φέμματα, στραθούλιαγκα! Δεν ντρέπεται να λές ψευτιές!... φώναξε δ' Κριουκίν άγριεύοντας. Έγώ δεν συνηθίζω να λέω ότι μου κατέθει. Έγώ, που με θλέπεις, έχω κι' άδερφο χωροφύλακα...

—Άφήστε τ' λόγια!... φώναξε δ' κ. άνθρωπιστής.

—Μπά, καλέ, δεν είνε τ' σκυλί τού στρατηγού αυτό, είπε τότε ύστερ' από θαθεία σέκμη δ' χωροφύλακας. Δεν έχει τέτοια σκυλιά δ' στρατηγός. 'Εκείνος έχει μονάχα τού σαλονιού σκυλιά...

—Έτσια βέθαιος γι' αυτό που λές; ρώτησε δ' κ. άνθρωπιστής.

—Βεθαιότατος, ευγενέστατε!

—Και γώ αυτό σκεπτόμουν! 'Ο στρατηγός έχει μονάχα σκυλιά άξιας, ράτσας, ενώ αυτό έδω είνε πρόστυχο σκυλί. Δεν μπορεί να είνε τού στρατηγού... Ποδ έτοιμο τ' μυαλό σου λοιπόν, 'Έλντυρίν; Άν έβλεπαν ένα τέτοιο σκυλί στην Πετρούπολι ή στη Μόχα μέσα στους δρόμους, ξέρείς τί θάκαναν; Χωρίς πολλές κουβέντες, κράχ τ' λαργύνη και πάει, καλιά του!... Σου πονάει κι' άλλας τ' χέρι σου, Κριουκίν; Νά μην τ' αφήσης αυτό να περάση έτσι!... Πρέπει να μάθουν να μαζεύουνε τ' σκυλιά τους. Καιρός είνε πειά να...

—Νά σου πώ, σκεπτότανε φωναχτά δ' χωροφύλακας, ίσως νά-ναι και τού στρατηγού... Ξέρείς καμιά φορά... Θαρρώ μάλιστα πώς τ' πήρε τ' μάτι μου σήμερα στην αλή του...

—Και θέθαια είνε τού στρατηγού, είπε πάλι κάποιος άλλος...

—Χι... Για θάλε μου τ' μανδύα μου, 'Έλντυρίν, τραύλισε δ' κ. άνθρωπιστής. Σάν να φυσή λίγο... Πάρε κατόπιν τ' σκυλί, πήγαινε στου στρατηγού και μάθε, να ξερώμε επί τέλους τίνος είνε. Και πές να μή τ' αφήσουν να γυρίζη στους δρόμους. Ίσως νάκαι και κανένα άκριθό σκυλί κι' δ' πρώτος παληάνθρωπος που θα θρέψη μπροστά του, μπορεί να τού χώσει ένα τσιγάρο στο στόμα και να φοφήση τ' ζώο! Τά καλά σκυλιά είνε πολύ ντελικάτα... Και σου, ήλιθιε, κατέθασε πειά τ' χέρι σου! Τό είδαμε τ' δάχτυλό σου! Καλά... Άντε να θάλης λιγάκι ίδιοιο και, να προσέχης άλλη φορά...

—Νά! έρχεται δ' μάγειρος τού στρατηγού, πρέπει να τόν ρωτήσουμε, φώναξε κάποιος... Τόν Πέτρο! Έλα μία στιγμή, άγόρι μου! Για κύτταξε αυτόν τόν

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΤΙ ΛΕΝ ΟΙ «ΜΕΓΑΛΟΙ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Τὰ μικρά παιδιά εἶνε γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους, τὰ πιὸ ὠραία λουλούδια τῆς ζωῆς! Φέρνουν στὸν δυστυχισμένο κόσμο τὸ ἄρωμα τῆς χαρᾶς τῆς Ἐδέμ, ποὺ ἔχει χαθῆ ἀπ' αὐτὸν γιὰ πάντα!

Λουγκφελόου

«Ὡ! τί θάταν ὁ κόσμος ἂν δὲν ὑπῆρχαν παιδιά; Θὰ φοβόμαστε τότε τὴν ἔρημιά τοῦ παρελθόντος περισσότερο ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μέλλοντος.

Α. Δουμάς

Ποτὲ, καμμιά φορὰ δὲν εἶδα τόσο μεγάλη ποσότητα διαβολικῆς οὐσίας μέσα σ' ἓνα τόσο μικρὸ ἄγγελο! Ὅσο στὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν!...

Φόστερ

Τὰ παιδικὰ τὰ μάτια! Τὰ καθαρὰ αὐτὰ φρέατα τῆς ἀόριστης σκέψεως! Ποῦ ἄλλο πράγμα θρίσκειται ἀπάνω στὴ γῆ ποὺ νῦνα ὀρειώτερο ἀπ' αὐτὰ;

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη, ἐλπίδα καὶ περιέργεια ὅταν ἀντικρίζουν τὰ δικά μας μάτια! Ἀλλὰ πόσο σοβαρῶς ἔκφρασι παίρνουν, ὅταν τὸ παιδί προσεύχεται! Πόσο λάμπουν, ὅταν χαίρονται! Καὶ πόσο πλημμυρίζουν ἀπὸ τρυφερότητα, ὅταν θέλουν νὰ ἐκφράσουν κάποιο ἀόθημα συμπαθείας!...

Νόρτον

Τὸ ἀγαπῶ, τὸ ἀγαπῶ τὸ γέλιο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἄλλοτε εἶνε ἐλαφρὸ καὶ γλυκὸ κι' ἄλλοτε χαρούμενο καὶ δυνατὸ. Κουδουνίζει στὸν ἀέρα ἄθωο σάν φερούρισμα τῶν πουλιῶν ποὺ πετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ δροσερὸ λυκόφως. Εἶνε μιά μουσική, ποὺ ξεγυλιίζει αὐθόρμητα μέσα ἀπὸ καρδιά καθαρή, καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ὁ ὠραιότερος ἦχος τοῦ κόσμου.

Ἀθελγουν

Ἡ ἀγγελικὴ παρουσία ἰσὼν μικρῶν παιδιῶν ξερωαρίζει τὴν ἀνθρώπινη φύσι καὶ τὴν πλουτίζει μὲ εὐαισθησία καὶ συμπάθεια, μὲ ἀισθηματα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο ἑνέρπετο.

Τὰ παιδιά εἶνε μικροὶ ἄγγελοι ποὺ φέρνουν ἀπάνω στὰ πτερὰ τους τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Παραδείσου.

Δόκτωρ Δάβις

Πόσο θάθελα νάμουν πάντα παιδί! Νὰ ζῶ, χωρὶς καμμιά φροντίδα νὰ θλώνη τὴ σκέψι μου καὶ τὴν καρδιά μου, νὰ κοιμάμαι ἤσυχος καὶ νὰ ξυπνῶ μόνο γιὰ νὰ φάω καὶ νὰ παίξω!

Σ κρήερ

σκόλο! Εἶνε δικός σας;

—Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα! Δὲν εἶχαμε ποτὲ μας τέτοια σκυλιά! ἀπάντησε ὁ μάγειρος.

—Ὄχι!... Δὲν ἔγινε ἀνάγκη νὰ σκοτιζόμεστε πιὸ πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία! εἶπε τότε ὁ Ὄτσουμιέλωφ. Ὁ Κριουκὶν ἔκανε θέβαινα ἄσκημα ποὺ τὸ ἀγγίζει τὸ σκυλί, πρόκειται ὁμως γιὰ ἓνα σκυλί τοῦ δρόμου, ἀδέσποτο... Τέλειωσε κι' Ὄταν λέω ἐγὼ ἀδέσποτο, θὰ πῆ ἀδέσποτο... Πρέπει νὰ τὸ σκοτώσουμε, αὐτὸ εἶνε!...

—Δὲν εἶνε δικό μας, θέβαινα, ἐξακολούθησε ὁ μάγειρος. Εἶνε ὁμως τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ στρατηγοῦ ποὺ μᾶς ἦρθε ἄσμερα τὸ πρωτὶ. Ὁ στρατηγὸς δὲν τ' ἀγαπᾶει τὰ λαγωνικά, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὁμως τὰ λατρεῖ.

—Ἦρθε ὁ ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ; ρώτησε ὁ Ὄτσουμιέλωφ — κι' ὀλόκληρο τὸ πρόσωπο του ἔλαμψε ἀπὸ ἓνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Ὁ ἀδελφὸς του, ὁ Βλαδίμηρος Ἰβάνιτς; Θεὸ καὶ Κύριε! Καὶ νὰ μὴν ἔχω εἰδησι ἐγὼ! Θὰ μείνη ἀρκετὲς μέρες;

—Πιστεύω νὰ μείνη...

—Χριστὲ καὶ Παναγιά!... Στενοχωριέται θέβαινα μακρὰ ἀπ' τὸν ἀδελφὸ του καὶ μὲ τὸ δικηο του ὁ ἀνθρώπος. Καὶ νὰ μὴν ἔρω τίποτα... Γιὰ φαντάσου!... Ὡστε δικό του εἶνε τὸ σκυλάκι;... Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Πάρτο λοιπὸν, παιδί μου, πάρτο... Εἶνε ἔξωχο σκυλί... καὶ πολὺ ἔξυπνο. Κυνηγᾶ σκόλο πρώτης... φαντάσου μὲ μῖα τὸ ἀρπάζει τὸ δάχτυλο, χωρὶς πολλές κουβέντες! Χά! γά! γά!... Νὰ τοὺς τὰ πῆς σπιτὶ νὰ γελᾶσουν κι' αὐτοί! Θὰ γελᾶσουν! Χά! χά! χά!...

Ὁ Πέτρος παίρνει τὸ σκυλί καὶ φεύγει... Τὸ πλῆθος προγκάρει τώρα τὸν Κριουκὶν.

—Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς, παληῶνθρωπε! λέει ἀπὸ μέσα του ὁ Ὄτσουμιέλωφ, ἀνιοκουττόνας τὸ δυστυχισμένο, τὸ ρολογιᾶ. Θὰ τὰ ξαναποῦμε! Μὲ ρεζίλεψες μ' ἄλλη αὐτὴ τὴν ἱστορία!...

Κουμπώνει κατόπι τὸν μανδύα του καὶ μ' ἄλλη του τὴν ἐπισημότητα διασχίζει τὴν πλατεία τῆς ἀγορᾶς.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΑΚΧΙΚΑ

ΜΕΘΥΣΙ

Παιδί μου, ἔλα,
φέρε ρετινά
ἀπ' τὴ βαρέλλα...
φέρε κλαρίνα,
μεζέδες, φρούτα,
βιολιά, λαγοῦτα,
ν' ἀρχινίσω
τὸ χορὸ,
νὰ γλεντήσω
νὰ χαρῶ.

Νά! νά!... τὸν κόσμο χάλασα.
ἄς γίνουν ὄλα θάλασσα,
καὶ τὸ κρασί ἄς τρέξη...
ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξη.

Εἶμαι κουτοῦκι...
θὰ τραγουδήσω
βαστάτε, κούκκοι,
καλὰ τὸ ἴσο...
Χρυσὴ κοπέλλα,
μουρχειτα τρέλλα
σάν κυττάξω...
δὲν μπορῶ
νὰ φωνάξω
τιρρό.

Μὲ συγχωρεῖτε, φίλοι μου,
ἀν' ὑπέρβεια τὰ χεῖλι μου,
καὶ ὁμως, μὰ τὸ γένος,
δὲν εἶμαι μεθυσμένος.

Τ' εἶνε ὁ Βούρος,
ὁ Γιακωβάτος,
ὁ Κουμουνοῦρος,
ὁ Τουτσουνάτος;
Εἶμαι ἀπ' ὄλα...

ἔξω πιστόλα.
Εἰς τὸ χέρι
νὰ! ἀρπῶ
τὸ μαγαῖδι
καὶ κτυπῶ.

«ὦχ! ὦχ! θαρρῶ πὼς κτύπη-

(σα,

τὸ χέρι μου ἐτύρησα...
Παραμερίστε, ὄλοι,

θὰ ρίξω τὸ πιστόλι.
Θρασύ θὰ κάνω'
ἄχι! καὶ νὰ σ' εἶχα
ἔδω, Σουλτάνο,
ἤθελα τρίχα
νὰ μὴ σ' ἀφήσω,
καὶ νὰ σὲ σχίσω
μὲ μαχαίρα
κοφτερή,
πέρα-πέρα
σάν τυρί.

Ἐμπρός, βρὲ Ἑλληνόπαιδα,
ἔμπρός μέ' στὰ στρατοπέδα
τῶν Τούρκων ὄλοισα
μὲ δύνامي καὶ λυσσα.

Μορὴ Εὐρώπη
ἔτσιπωμένη,
τόσοι μας κόποι
θὰ πᾶν χαμένοι;
Πόσει κι' ἐκείνο
τὸ Βερολίνο;

Ἄν ἄκομα
μᾶς τιμᾶς,
δώσε γῶμα
καὶ σ' ἔμας.

Ἄν τώρα ζητιανεύουμε,
καὶ ἔλεος γυρεύουμε,
εἰς ἄλλα χρόνια ὁμως
εἴμαστε σ' ὄλους τρόμος.

Σπάστε τὰ ὄλα...
ἔ! ταθεριάρη,
φέρε μπριζόλα
στὸ παλληκάρι.

Σπάστε γεμάτα
καὶ ἀδεινα πιτάτα
Φλόγες γύνα,
πῦρ κρατῶ,
νὰ κι' ἐκείνο,
νὰ κι' αὐτό.

Ἄδερφια μου, τρελλάθηκα,
βαστάτε με κι' ἐχάθηκα...
λόγο τιμῆς σᾶς δίνα,
πὼς πεῖα κρασί δὲν πίνω.
(Ἰπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ)

ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΣ

Ὅταν πίνω τὸ κρασάκι
Στὸ χρυσὸ μου ποτηράκι.
Καὶ ὁ νοῦς μου ζαλισθῆ,
Τὸτ' ἀρχίζω καὶ χορευῶ,
Καὶ γελῶ, καὶ χωρατεύω,
Κι' ἡ ζωὴ μ' εὐχαριστεῖ.
Τότε πᾶνουν ἡ φροντίδες,
Τότε σβῶνουν ἡ ἐλπίδες,
Τότε φεύγουν οἱ καπνοί.
Κι' ἡ καρδιά μου γαληνίζει.
Καὶ τὸ στήθος μου ἀρχίζει,
Ν' ἀνασαίνει, ν' ἀναπνῆ.

Γιὰ τὸν κόσμο δὲν μὲ μέλει,
Ἄς γυρίζη ὅπως θλεῖ.
Τὸ κρασάκι μου νὰ ζῆ,
Ἡ κανάτα νὰ μὴ στύψη,
Ἄπ' τὸ πλάνι νὰ μὴ λείψη,
Ν' ἀποθᾶνωμε μαζί.
Ὅσῳ ἔχω τοῦτον, τοῦτον,
Τὸν ἀκένωτο τὸν πλοῦτον,
Κι' ὄσῳ πίνω καὶ ρουφῶ,
Ὅλα σκῶθελα τὰ ἔχω,
Εἰς κανένα δὲν προσέχω,
Καὶ κανένα δὲν ἤφθω.

(Ἰπὸ ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἐνόςω ζῶσα, φίλοι,
Τὰ ροδίνα μου χεῖλι
Ποτὲ δὲν παραπύνεσα.
Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ, γεμάτες
Βαρέλλες καὶ κανάτες
Πολλὰκι καταπύνεσα.
Ὡ! πόσες χιλιάδες
Στὸ στόμα μου ἔκαδες
Ὡς τώρα κρασιοῦ πέρασαν.
Πλῆν μὲ τὰ γερατεῖα
Τοῦ στήθους μου τ' ἀγεῖα
Ἐξάρωσαν κι' ἐγέρασαν.
Ἄν, φίλοι, ἀποθᾶνω
Εἰς τὸν νεκρὸν μ' ἐπάνω
Κρασί κουβάδες χίστετε,

Κι' ἀπὸ τὸ κόκκινὸ μου
Κοντὰ στὸ λευκῶν μου
Ἐλάτε καὶ μεθύστε.
Τ' ἀναίσθητὰ μου μέλη,
Στοῦ Γιακουμῆ τ' ἀμπέλι
Μὲ τὰ τραγούδια θάβετε,
Κι' ἐπάνω εἰς τὸ μνήμα
Σκαλοῖτ' ἓνα κλήμα,
Κι' αὐτὰ τὰ λόγια γράψετε:
—«Θνητοί! μὴ σούτχα γῶμα
»Τοῦ καθενὸς τὸ σῶμα
»Ἐντὸς ὄλιγου γίνετε.
»Τί στέκεσθε, καῖμένοι;
»Ἡ ὄρα δὲν προσμένει!
»Χαρτὴ τὴν καὶ πίνετε!»
(Ἰπὸ ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΟΥ)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΥΔΑΣ

Ο μουσικός Σμυτσκόφ, καθώς έπηγαινε στη βίλλα του πρίγκηπος Μπιμπούλωφ, όπου έπ' ευκαιρία των άρραβώνων της κόρης του, θα δινέταν μουσική και χορευτική έσπερίς, κρατούσε στη ράχη του, μέσα στην πέτσινη θήκη του, ένα πελώριο κοντραμπάσο. Άγγελοθυόσε την όχθη ενός ποταμού, που κυλούσε τὰ ψυχρά νερά του μ' ένα τρόπο, αν όχι μεγαλοπρεπή, τὸλάχιστον πολὺ ποιητικὸ.

«Αν ἔκρινα ένα μάνιο», συλλογίστηκε.

Καὶ χωρίς νὰ σκεφθῆ περισσότερο, γδύθηκε καὶ θούτηξε μέσα στὰ δροσερά κύματα.

Ἡ βραδυὰ ἦ-αν ὑπέροχη. Ἡ ποιητικὴ ψυχὴ τοῦ μουσικοῦ ταίριαζε μὲ τὴν ἁρμονία πού τὸν περιστοίχιζε. Μὰ ἦταν ἀφάνταστα γλυκὺ τὸ αἰσθημα πού τὸν πλημμύρισε, ὅταν, ἀφοῦ κολύμπησε καμμιὰ ἑκατοστὴ ὀργυιές, διέκρινε καθισμένη στὴν ἀπέναντι ὄχθη μιὰ νέα κόρη πού ψάρευε...

Κράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ στάθηκε ἄφωνος, ξεχειλισμένος ἀπὸ τὰ διάφορα αἰσθήματα πού τὸν ἐπνιγαν. Ἄναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, νοσταλγία τοῦ παρελθόντος, ἔρωσ πού ξύπναιε μέσα στὴν καρδιά!... Θεέ μου!... Κι' αὐτὸς πού πιστευε ὅτι δὲν περίμενε πειὰ ν' ἀγαπήσει...

Ὁ Σμυτσκόφ, ἀφοῦ ἔχασε τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν ἀνθρωπότητα — ἡ πολυαγαπημένη του σύζυγος εἶχε φύγει μὲ τὸν πασσαβιολίστα Σομπάκιν, — εἶχε νοιώσει τὴν ψυχὴ του νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ ἕνα αἰσθημα κενοῦ, καὶ εἶχε γίνε μισάνθρωπος.

«Τί εἶνε ἡ ζωὴ; ἀναρωτιόταν συχνά. Γιατί ζοῦμε; Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ ἕνα παραμῦθι... ἕνα ὄνειρο... ἕνα ψέμα...»

Μὰ τώρα, μπροστὰ στὴν ὠραία κοιμισμένη (δὲν ἦταν δύσκολο νὰ προσέξῃ, ὅτι ἡ νέα πού ψάρευε εἶχε ἀποκοιμηθῆ), ὁ Σμυτσκόφ ἔνοιωσε ἔξαφνα, κάτι πού ἔμοιαζε μὲ ἔρωτα...

Ὁ μουσικός ἔμεινε πολλὴ ὠρα μπροστὰ τῆς, καταβροχθίζοντας τὴν μὲ τὰ μάτια του.

—Μπᾶ! Φτάνει!... εἶπε τέλος, βγάζοντας ἕνα θαθὺ στεναγμὸ. Χαῖρε, ἔξαισία ὀπτασία!... Εἶνε καιρὸς νὰ πάω στὸ χωρὸ τῆς Αἰθιοῦ Ἐξοχότητος...

Καὶ ἀφοῦ κύτταξε μιὰ φορὰ ἀκόμη τὴν ὠραία, θέλησε νὰ γυρίσῃ πίσω κολυμπώντας, ὅταν ἔξαφνα μιὰ ἔμπνευσις τοῦ ἤρθε στὸ μυαλό.

«Πρέπει — σκέφθηκε — νὰ τῆς ἀφήσω ἕνα ἐνθύμιο δικό μου... θὰ κρεμάσω κάτι στὸ ἀγκύστρι τῆς. Θὰ εἶνε ἡ ἑκπληξίς ἑνὸς ἀγνώστου».

Ὁ Σμυτσκόφ κολύμπησε ἀνάλαφρα πρὸς τὴν ὄχθη, ἔκοψε μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ ἀνθὲ τῶν ἀγρῶν καὶ λουλούδια τῶν νερῶν καὶ, ἀφοῦ τὴν ἔδεσε μὲ ἴνες, τὴν κρέμασε στὸ ἀγκύστρι.

Τὸ μπουκέτο θούλιαξε, παρασύροντας μαζὺ του καὶ τὸ ἀγκύστρι..

Ἡ λογικὴ, οἱ νόμοι τῆς φύσεως καὶ ἡ κοινωνικὴ κατάστασις τοῦ ἤρωτός του ἀπαιτοῦν νὰ τελειώσῃ ἔδῳ ἡ ἱστορία, μὰ, ἀλλοίμονο, ἡ βουλήσεις τοῦ συγγραφέως εἶνε ἀνεξερεύνητες. Γιὰ λόγους, ἀνεξαρτήτους ἀπ' αὐτόν, ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει μ' αὐτὸ τὸ μπουκέτο. Ὁ φτωχὸς καὶ ἄσημος κοντραμπασίστας, ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ στὴ ζωὴ τῆς εὐγενούς καὶ ὠραίας αὐτῆς νέας, ἕνα σημαντικὸ ρόλο.

Ὁ Σμυτσκόφ λοιπὸν, ὅταν ξαγαγύρισε στὴν ὄχθη, δοκίμασε μιὰ

τρομερὴ ἀπογοητεῦσι. Δὲν βρῖσκει ἐκεῖ τὰ ρούχα του.

Τοῦ τὰ εἶχαν κλέψει...

Ἄγνωστοι κακυποιοὶ τοῦ τὰ εἶχαν πάρει ὄλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κοντραμπάσο του καὶ τὸ ψηλὸ του καπέλλο...

—Κατάρρα! φώναξε ὁ Σμυτσκόφ. ὦ ράτσα ἀπὸ ὀχιές... Δὲν μ' ἐξερεθίζει τόσο ἡ ἀπώλεια τῶν ρούχων μου — τὰ ρούχα εἶνε φθαρτά — ὅσο ἡ ἰδέα ὅτι θὰ περπατήσω γυμνὸς καὶ θὰ προσβάλω τὴν ἠθικὴ.

Ὁ μουσικός κάθησε ἀπάνω στὴ θήκη τοῦ κοντραμπάσσου του κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι του.

«Δὲν μπορῶ ὡστόσο, νὰ πάω γυμνὸς στοῦ πρίγκηπος Μπιμπούλωφ! συλλογίζοταν. Θὰ εἶν' ἐκεῖ καὶ κυρίες!...»

Ὁ Σμυτσκόφ σκεφτόταν ἔτσι ἐπὶ πολλὴ ὠρα καὶ θασάνισε τόσο τὸ μυαλό του, ὥστε ἄρχισαν νὰ τοῦ χτυπᾶνε δυνατὰ οἱ κρόταφοι.

—Μπᾶ! εἶπε τέλος χτυπώντας τὸ κεφάλι του, ὑπάρχει ἔδῳ κοντὰ μιὰ μικρὴ γέφυρα χαμένη μέσα στὴ θλάσθησι. Μπορῶ, ὡς ὅτου νὰ νυχτώσῃ, νὰ κρυφτῶ ἐκεῖ ἀπὸ κάτω καὶ, μόλις σκοτεινιάσῃ νὰ τρέξω στὴν πρώτη καλύβα.

Καὶ ἀποφασίζοντας νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ἰδέα, ὁ μουσικός φόρεσε τὸ ψηλὸ του καπέλλο, φορτώθηκε τὸ κοντραμπάσο του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τοὺς θάμνους πού ἔκρυβαν τὴ γέφυρα.

Γυμνὸς καὶ μὲ τὸ ὄργανό του στὴ ράχη, θύμιζε κάποιον ἀρχαῖο ἡμίθεο...

Τώρα, ὡ ἀναγνώστα, ἐνῶ ὁ ἥρωσ μας βρῖσκεται κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα, παραδομένος στὶς θλιβερὲς σκέψεις του, ἄς τὸν ἀφήσουμε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ἄς ξαναγυρίσουμε στὴ νέα κόρη πού ψάρευε γιὰ νὰ δοῦμε τί τῆς συνέβη...

Ἡ ὠραία, ὅταν ξύπνησε, μὴ βλέποντας πειὰ τὴν πετονιά τῆς ἀπάνω στὸ νερό, βιάστηκε νὰ τραβήξῃ τὸ ἀγκύστρι τῆς. Τὸ ἀρμίδι τεντώθηκε, μὰ οὔτε τὸ δίχτυ, οὔτε ἡ πετονιά φάνηκαν. Τὸ μπουκέτο τοῦ Σμυτσκόφ πού εἶχε θραχῆ, εἶχε γίνε πολὺ βαρὺ.

«Σίγουρα τὸ ἀγκύστρι μου θάχῃ πιάσει κάποιον μεγάλο ψάρι» σκέφθηκε ἡ νέα κόρη.

Μὰ τοῦ κάκου τραβοῦσε. Τὸ ἀγκύστρι δὲν ἔβγαине... δὲν φαινόταν...

«Τί κρῖμα! ξανασκέφθηκε... Κάπου θάχῃ μπλέξει τὸ ἀγκύστρι... Τί πρέπει νὰ κάνω;... Ἄ! νά, βρῆκα...»

Καὶ χωρίς νὰ σκεφθῆ περισσότερο, ἡ νέα κόρη πέταξε τὰ ἐλαφρά ρούχα τῆς καὶ βύθισε, ὡς τοὺς ἀλυστρινους ὤμους τῆς τὸ ὠραῖο τῆς κορμί μέσα στὰ κύματα... Δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ ξεμπλέξῃ ἀπὸ τὸ δίχτυ τὴν ἀνθοδέσμη τοῦ Σμυτσκόφ, μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ ὅμως τὰ κατάφερε στὸ τέλος.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὠρας, ἡ ὠραία, ἀκτινοβολώντας κι' εὐτυχισμένη, ἔβγαине ἀπ' τὸ νερὸ κρατώντας τὴν πετονιά τῆς θριαμβευτικά.

Μὰ ἡ δυστυχία τὴν περίμενε ἔξω. Οἱ κλέφτες πού εἶχαν κλέψει τὰ ρούχα τοῦ Σμυτσκόφ εἶχαν πάρει καὶ τὰ δικά τῆς ρούχα καὶ δὲν τῆς εἶχαν ἀφήσει παρὰ μόνο τὸ κουτί πού εἶχε τὰ σκουλήκια γὰρ

Στὴν ἀπέναντι ὄχθη μιὰ νέα ψάρευε.

τό δόλωμα.

«Τί να κάνω τώρα; συλλογιζόταν θρηνώντας. Πώς μπορώ να φύγω από δω έτσι; Αυτό είν' αδύνατον!... Προτιμότερο ο θάνατος! Θα περιμένω ως ότου να νυχτώσει... Θα πάω τότε ως την καλύβα του δασοφύλακα και θα τον στείλω στο σπίτι να μου φέρη ρουχά... "Ως την ώρα εκείνη, μπορώ να κρυφτώ κάτω από την μικρή γέφυρα, που είνε εκεί κάτω...»

Και ή ήρωίς μας, τρέχοντας πίσω απ' τὰ ψηλά χόρτα και σκύβοντας όσο μπορούσε, έτρεξε ως τή μικρή γέφυρα. Μά, μόλις γλύστρησε από κάτω και είδε εκεί πέρα έναν άνθρωπο γυμνό, με χαιτή μουσικου, με στήθος δασύτριχο, έβγαλε μιά κραυγή και σωριάστηκε κάτω άναίσθητη...

Ο Σμυτσκώφ τρόμαξε κι' αυτός.. Νόμισε στην άρχή τή νέα για νεράϊδα.

«Ναί, σκέφθηκε, είνε κάποια νεράϊδα, που ήρθε να με γοητευση... (Και αυτή ή σκέψις τόν έκολάκευσε γιατί είχε πάντα σέ μεγάλη έκτίμησι τήν... ώμορφιά του). Μά αν δέν είνε νεράϊδα και είνε ανθρώπινο πλάσμα, τότε πώς να ξεγηγήσω τήν αλλόκοτη αυτή εμφάνισι της;... Γιατί ήρθε έδω κάτω απ' τή γέφυρα, και τί της συνέβη;»

—Μη με σκοτώνετε, σάς ίκετεύω! φώναξε ίκετευτικά στο Σμυτσκώφ. Είμαι ή πριγκήπισσα Μπιμπούλωφ. Θα σάς δώσου νε πολλά χρήματα. Είχα μπει μέσα στο νερό για να ξεμπλέξω τή άγκύστρι μου και κλέφτες μου έπλησαν τή καινούργιο μου φόρεμα, τὰ μποτίνια μου, τὰ πάντα.

—Δεσποινίς, τής είπε ο Σμυτσκώφ με φωνή ίκετευτική κι' αυτός και μένα μου έκλεψαν τὰ ρουχά.

Οί κοντραμπάσιστες δέν διακρίνονται καθόλου για τις ξευπνες έμπνεύσεις τους. Ο Σμυτσκώφ ώστόσο άποτελούσε μιά ευχάριστη εξαίρεσι του κανόνος.

—Δεσποινίς, είπε σέ λίγο, θλέπω ότι ή θέα μου σάς προσβάλλει. Μά πρέπει να συμφωνήσετε ότι για τους ίδιους λόγους με σάς, δέν μπορώ να φύγω από δω. Μά άκούστε μιά έμπνευσι που μου ήρθε: Δέν θέλετε να μπήτε μέσα στην πέταινη θήκη του κοντραμπάσσο μου και να τήν κλείσουμε από πάνω; "Ετσι δέν θα με θλέπετε πειά...

Και, λέγοντας τὰ λόγια αυτά ο Σμυτσκώφ, έβγαλε τή κοντραμπάσσο του απ' τή θήκη του. Του φάνηκε για μιά στιγμή καθώς τή έκανε αυτό, ότι βεβήλωνε τήν ιερή τέχνη τής μουσικής! Μά ο διασταγμός ύπήρξε σύντομος. Η ωραία γλύστρησε μέσα στην θήκη, μαζεύτηκε σ' αυτήν και ο Σμυτσκώφ, καθώς τήν έκλεινε εκεί μέσα δένοντας τὰ λουριά, χαιρόταν γιατί ή φύσις τόν είχε προικίσει με τόσο πνεύμα.

—Και τώρα, που δέν με θλέπετε πειά, δεσποινίς, είπε, μείνετε έδω ήσυχη. "Όταν νυχτώσει για καλά, θα σάς μεταφέρω στο σπίτι των γονέων σας... "Επειτα θάρθω πάλι έδω να πάρω τή κοντραμπάσσο μου...

Πράγματι, μόλις νυχτώσε, ο Σμυτσκώφ φορτώθηκε στους ώμους του τή θήκη που έκλεινε μέσα τή ωραία πριγκηποπούλα και διευθύνθηκε προς τήν έπαυλι των Μπιμπούλωφ. Τή σχέδιό του ήταν να φτάση στην πρώτη καλύβα, να δανειστή εκεί ρουχά και να συνεχίση κατόπιν τόν δρόμο του.

«Το δέν καλόν άμιγές κακού... συλλογιζόταν καθώς άνασκήκωνε με τὰ γυμνά του πόδια τή σκόνη και λύγιζε κάτω από τή θάρος του φορτίου του. Για τή θερμό ένδιαφέρον που έδειξα για τήν τύχη τής πριγκηποπούλας Μπιμπούλωφ, ο πριγκηψ πατέρας της θα με άνταμείψη χωρίς άλλο θασιλικά...»

—Δεσποινίς, έλεγε κάθε τόσο με τόνο μαρκησιού τής έποχής του Λουδοβίκου 15ου που προσκαλεί μιά κόμησση για να χορέψουν καντρίλλιες, είσθε καλά; Σας παρακαλώ, μην στενοχωρείσθε... Τοποθετηθήτε μέσα στη θήκη, όπως στο κρεβάτι σας...

"Εξαφνα, ο τρισευγενής Σμυτσκώφ νόμισε πως είδε δυο ανθρώπινες σιλουέτες, που τις μισόκρυβε τή σκοτάδι να τρέχουν μπροστά του. Αφού κύτταξε με περισσότερη προσοχή βεβαιώθηκε ότι δέν έπρόκειτο περι όφθαλμαπάτης. Ναί, ήσαν δυο σιλουέτες κάθε μιά από τις όποιες κρατούσε και από ένα πακέττο...

—Μήπως είνε οί κλέφτες μας, άναρωτήθηκε ο Σμυτσκώφ. Κά-

τι κρατάνε στα χέρια τους... Ασφαλώς τὰ ρουχά μας...

Και άμέσως, αφήνοντας τή θήκη του με τή περιεχόμενό της καταγής, άρχισε να τρέχη πίσω από τους άγνωστους.

—Σταθήτε! φώναζε. Σταθήτε!... Πιάστε τους!...

Οί άγνωστοι γύρισαν τὰ κεφάλια τους και θλέποντας ότι κάποιος τους κυνηγούσε, τή έβαλαν στα πόδια...

"Η πριγκήπισσα, μέσα από τή θήκη, άκουγε επί πολλή ώρα, ποδοβολητά και κραυγές: «Σταθήτε!» "Ως ότου τέλος όλα σάπασαν γύρω της.

"Επειδή ο Σμυτσκώφ είχε παρασυρθη από τήν καταδίωξι των κλεπτών, ασφαλώς ή ωραία πριγκηποπούλα θα έμενε επί πολύ ακόμα πλαγιασμένη εκεί στην άκρη του δρόμου, αν μιά καλή τύχη δέν έβαζε τή χέρι της. Συνέβη δηλαδή ώστε, τήν ώρα εκείνη, δυο συνάδελφοι του Σμυτσκώφ, ο φλαουτίστας Ζουτσκώφ και ο κλαρινετίστας Ραζμάσκιν να πηγαίνουν στην βίλλα Μπιμπούλωφ από τόν ίδιο δρόμο. "Εξαφνα όμως σκόνταψαν άπάνω στη θήκη. Κυττάχτηκαν τότε ξαφνιασμένοι και άνοιξαν τὰ χέρια τους.

—"Ενα κοντραμπάσσο! είπε ο Ζουτσκώφ. Μπα! Είνε τή κοντραμπάσσο του φίλου μας Σμυτσκώφ. Πώς θρέθηκε έδω;

—"Ασφαλώς κάτι θα του συνέβη, άπάντησε ο Ραζμάσκιν. "Η θα μέθυσε και τή παράτησε στο δρόμο ή θα του τή έκλεψαν... Πάντως, δέν μπορούμε να τή αφήσουμε έδω... "Ας τή πάρουμε...

Ο Ζουτσκώφ φορτώθηκε τή θήκη στον ώμο του και οί δυο μουσικοί έξακολούθησαν τόν δρόμο τους.

—Διάβολε! Πόσο θαρύ είνε! μουρμούριζε κάθε τόσο ο φλαουτίστας. Δέν θα δεχόμουν για τίποτε στον κόσμο να παίξω μιά τέτοια μηχανή... Ούφ!...

"Όταν έφθασαν στη βίλλα Μπιμπούλωφ οί δυο μουσικοί άπόβησαν τή θήκη στη συνηθισμένη θέση της όρχήστρας και τράβηξαν για τή μπουφέ...

"Αναβαν πειά τὰ φώτα και τους πολυελέους. Ο μνηστήρ τής πριγκηποπούλας, ο αυλικός σύμβουλος Λάκεϊτς, ένας ώραιος και συμπαθητικός νέος, στεκόταν στη μέση τής σάλλας. Με τὰ χέρια στις τσέπες κουβέντιαζε με τήν όμηττα Σκαλίκωφ. Μιλούσαν για μουσική.

—Στη Νεάπολι, αγαπητέ μου κόμη, έλεγε ο Λάκεϊτς, γνώρισά ένα βιολονίστα που έκανε κυρίαλεκτικώς θαύματα. Θα τή πιστέψετε;... Μ' ένα κοντραμπάσσο, μ' ένα απλό κοντραμπάσσο έπαιξε τριλλίες τόσο διαβολεμένες που σ' αφήναν μ' άνοιχτό τή στόμα... "Επαιξε θάλς του Στράου...

—Σταθήτε, έκανε ο κόμης πιστευόντας, δέν είνε δυνατόν αυτό...

—Σας βεβαιώνω!... "Εκτός των

άλλων, έκτελούσε στο κοντραμπάσσο... και τή ραψωδία του Λίστ. Μέναμε τότε στο ίδιο ξενοδοχείο και επειδή δέν είχα να κάνω τίποτε, έμαθα κι' εγώ να παίξω στο κοντραμπάσσο τήν ίδια ραψωδία...

—Τή ραψωδία του Λίστ!... Χμ!... θ' άστειεύεσθε;...

—Δέν τή πιστεύετε; έκανε ο Λάκεϊτς γελώντας. Θα σάς τή ποδείξω άμέσως... Πάμε στην όρχήστρα!

Ο μνηστήρ τής πριγκηπίσσης και ο κόμης διευθύνθηκαν προς τήν όρχήστρα. Πλησίασαν στη θήκη του κοντραμπάσσο, άνοιξαν να τήν άνοίγουν και τότε...

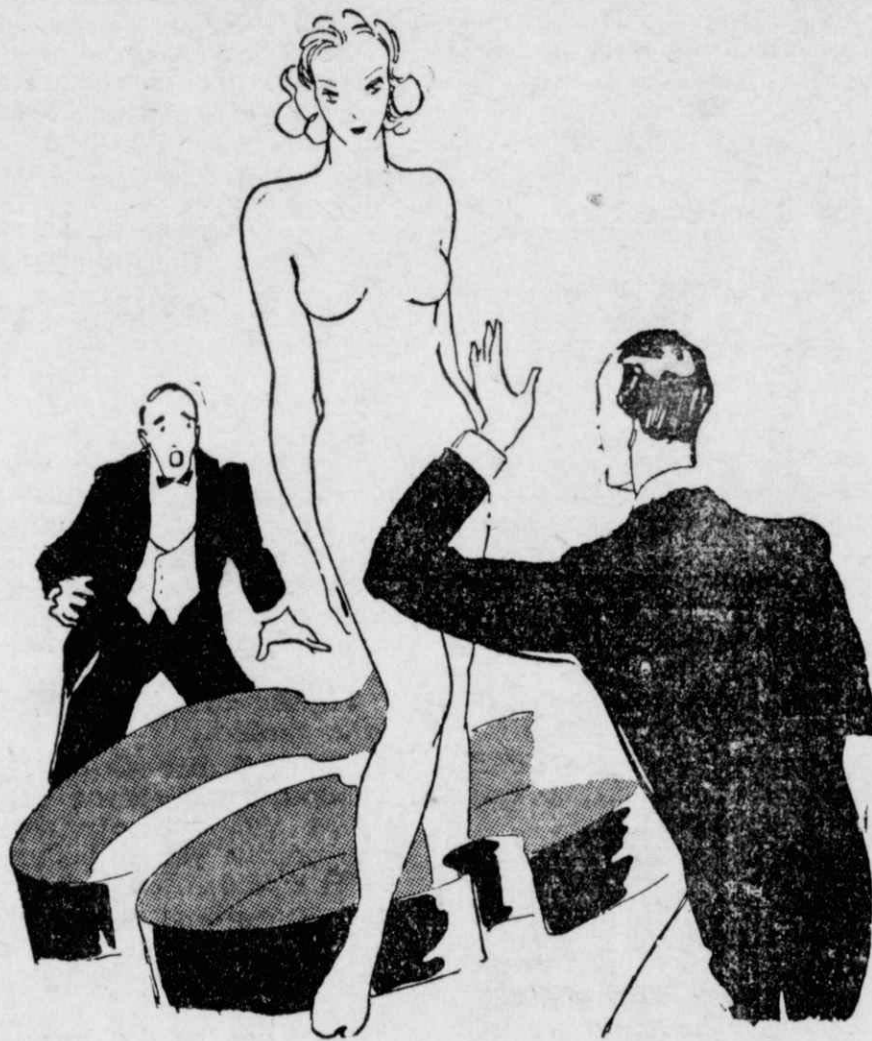
Τότε ή νεαρή πριγκήπισσα προβλε από μέσα όλόγυμνη όπισθεν ή "Αφροδίτη μέσα απ' τὰ κύματα...

"Αφήνουμε έλεύθερο τόν αναγνώστη να φαντασθη τί έπακλόυθησε και ξαναγυρίζουμε στο Σμυτσκώφ.

Ο φτωχός μουσικός, όταν άπελπίστηκε να πιάση τους κλέφτες του, ξαναγύρισε στη θέσι, όπου είχε αφήσει τή πολυτιμή φορτίο του...

Μά, ω φρίκη! ή θήκη με τήν πριγκήπισσα είχε εξαφανισθη! Μή ξέροντας τί να ύποθέση, άρχισε να ψάχνη έδω κι' έκει μπροστά, πίσω, δεξιά, άριστερά, και, μη θλέποντας πουθενά τή θήκη, νόμισε πως είχε γελασθη στο δρόμο.

«Είνε φρικτό! σκεφτόταν τραβώντας τὰ μαλλιά του. "Η πριγκήπισσα θα σκάση μέσα στη θήκη. Είμαι ένας δολοφόνος!»

Τότε ή νεαρά πριγκήπισσα πρόβαλε όλόγυμνη.

Υπό τη Ζωή των Αιθιδών Πώς διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Την περασμένη Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα τέιον-μπρίτζ παρά τῶ κ. καὶ τῆ κ. Α. Λαδοπούλου.

— Ἡ οικοδέσποινα ἔφερε ὠραίαν τουαλέτταν μπλὲ με ζώνην ἀπὸ χάνδρες ὀράνζ.

— Παρευρέθησαν ἡ κ. Π. Τσαλδάρη, ἡ κ. Πάλλη, ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Ι. Πεσμαζόγλου, ἡ κ. Ι. Ἡλιάσκου, ἡ κ. Παπαοστράτου, ἡ κ. Βάτη, ἡ κ. Ἀκριβοῦ, ἡ κ. Γεωργιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ψιακῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γουναράκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀρβανιτίδη, ἡ κ. Μάτσα, ἡ κ. Κυριακοῦ, ἡ κ. Σγούτα.

— Ἀπὸ τὰς πλέον θελκτικὰς ἐμφανίσεις, ἡ κ. Γ. Λεωνίδα με μαῦρα καὶ καπελλάκι με κοκκορόφτερα, ἡ κ. Ν. Καρέλλα, ἡ κ. Π. Νεγροπόντε, ἡ κ. Μπέμπη με καφεῖ σύνολον, ἡ κ. Μπόττη με κόκκινα, ἡ κ. Γ. Ἀποστολίδη, καὶ αἱ δίδες Καμπάνη με πράσινα Πεσμαζόγλου, Ἀνδρισιάκη, Ἰωσηφόγλου, Μιχαλοπούλου, Κετσέα, Πετρίτση, Μάτσα.

— Διεκρίναμεν καὶ τοὺς κ. κ. Ἰωσηφόγλου, Βιέρσκη, Βέσσεκ, Νεγρεπόντη, Μελά, Κετσέα, Μιχαλόπουλον, Τσουπτόν, Μπενάκη, Πετρίτση, Μπόττη, Χαροκόπον καὶ ἄλλους.

Δεξιῶσις τὴν περασμένη ἑβδομάδα παρά τῶ κ. καὶ τῆ κ. Κ. Μπότση.

— Ἡ κ. Μπότση ἔφερε θαυμασίαν ἀμπερζὶν τουαλέτταν.

— Διεκρίθησαν: ἡ κ. Σοφούλη, ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Βουρλούμη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μυλωνᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δρούλια, ἡ κ. Ἄλ. Ἡλιάσκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λιθιεράτου, ἡ κ. Μ. Μακκᾶ ὠραιότατη ἐμφάνισις με μαῦρο σὶκ σύνολον.

— Παρίσταντο ἐπίσης ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στ. Φωτιάδη, ἡ κ. Σακορράφου, ἡ κ. Μυταράκη, ἡ κ. Σοφία Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καμπάνη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Κουμουνοῦρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φορνιέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κρίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μακκᾶ, ἡ κ. Καίτη Γεωργιάδη, χαριτωμένη με μαύρη τουαλέττα, ὁ κ. Βόγλης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γρ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παντελίδη, ὁ κ. Κλ. Γεωργιάδης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἄλ. Πετρίτση, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φραντζῆ, ὁ κ. Νομικός, ἡ κ. Χατζηπέτρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελμούζου, ἡ κ. Ζάν Σακορράφου με κομπὴ μαύρη τουαλέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ταμπακοπούλου, ἡ κ. Μάγγη Καρατζᾶ με μαύρη κομπὴ τουαλέττα, ὁ κ. Β. Μελάς.

— Πολὺ ὠμορφῆ ἡ κ. Β. Δεμερτζῆ με μαῦρο θελοῦδο.

— Ἐξαιρετικὰ ὠραίαν τουαλέττα μαύρη συνδυασμένη με πράσινα ἔφευρεν ἡ κ. Ζαλοκώστα.

Ὡς τὰ μεσάνυχτα, ὁ Σμυτοκῶφ ἔτρεχε στοὺς δρόμους, ἀναζητῶντας τὴ θήκη του. Μὰ τοῦ κάκου. Στὸ τέλος, ἐξαντλημένος καὶ κατάκυπος, ξαναγύρισε στὸ καταφύγιό του κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα.

— Θὰ ψάξω πάλι τὴν αὐγὴ, εἶπε.

Μὰ ἡ ἔρευνὲς του τῆς αὐγῆς δὲν εἶχαν καλύτερο ἀποτέλεσμα καὶ ὁ Σμυτοκῶφ ἀποφάσισε νὰ περιμένῃ ὡς ὅτου νὰ νυχτώσῃ κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα.

— Θὰ τὴ βρῶ! μουρμούριζε, θγάζοντας τὸ ψηλὸ καπέλλο του καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά του. Ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ ψάχνω ἐπὶ ἓνα χρόνον θὰ τὴ βρῶ...

Καί, ὡς σήμερα, οἱ χωρικοὶ ποὺ ζοῦν σ' αὐτὰ τὰ μέρη λένε ὅτι τὴ νύχτα μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, ἓναν ἄνθρωπον γυμνόν, γεμάτον τρίχες καὶ με ἓνα ψηλὸ καπέλλο στὸ κεφάλι... Κάθε τόσο μάλιστα τὸν ἀκοῦνε νὰ στενάζει...

Εἶνε ὁ Σμυτοκῶφ ποὺ τρελλάθηκε ὁ δυστυχής!...

Α. ΤΣΕΧΩΦ

Ἐλνταν. — Γιὰ τὰ σπυράκια σας, σὰς πληροφορῶ ὅτι εἶνε αἱ λεγόμεναι «ἀκμαί», ποὺ παρουσιάζονται στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ἀλλὰ διατηροῦνται ἂν τὸ δέριμα εἶνε λιπαρό. Χρησιμοποιεῖτε τὴν λοσιὸν σουλφοράδιου, ἡ ὁποία θὰ σὰς τὰ ἐξαφανίση. Μὴ βάζετε στὸ πρόσωπό σας κρέμα οὔτε πούδρα, ἀλλὰ γιὰ ἓνα διάστημα, μόνον τάλκ. Μὴ πλένετε τὸ πρόσωπό σας καθόλου με νερό, ἀλλὰ πρῶν καὶ θράδου μόνον με τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Alcool camphré	25 γρ.
Eau de roses	25 γρ.

Γιὰ τὸν λαιμό σας εἶμαι δυστυχῶς ἀναρμονία νὰ σὰς συμβουλεύσω. Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ τὸν κουράζετε καὶ ν' ἀποφεύγετε τὰ κρουολογήματα. Ὅσο γιὰ τὴν παχυσαρκία, διαβάστε τί γράφω στὴν «Ἀπελπισμένη» στὸ προηγούμενον φύλλο. Στὴν ἡλικία σας ἀπαγορεύεται νὰ κάνετε δίαιτα αὐστηρά. Κανονίστε τὴν διαίτᾳ σας ἔτσι, ὥστε μέσα σὲ δυὸ ἢ τρία χρόνια νὰ χάσετε τὶς πέντε ὀκάδες ποὺ ἔχετε ἐπὶ πλέον. Μὴν κάνετε τίποτε τὸ σπασμωδικόν.

Χρυσυαλλίδα τῶν Ἀνθέων. — Ἄν τὸ πρόσωπό σας καὶ τὰ χέρια σας ἔχουν μόνο χνοῦδι καὶ ὄχι τρίχες μεγάλες καὶ μαῦρες, νὰ μὴ τὸ πειράξετε καθόλου, γιὰτὶ κινδυνεύετε νὰ τὸ κάνετε χειρότερα. Τὰ χέρια σας καὶ τὸ πρόσωπό σας νὰ τὰ πλένετε με σαποῦνι τῆς λαυλίνης. Τέτοιο σαποῦνι θὰ βρῆτε σὲ κάθε καλὸν φαρμακεῖο ἢ μυροπωλεῖο. Ἄν τὸ δέριμα τοῦ προσώπου σας εἶνε στεγνόν μὴν τὸ πλένετε με σαποῦνι, ἀλλὰ με πιτουρόνερο χλιαρό. Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά σας, μὴν τὰ πλένετε ποτὲ με σαποῦνι, ἀλλὰ με Σαμπουάν τέτ-νουάρ, ποὺ πουλιέται σὲ φαρμακεία. Μιὰ δόσις θὰ σὰς φθάσῃ γιὰ δυὸ λουσίματα. Ἄν τὰ μαλλιά σας εἶνε πολὺ ξερά, πρὶν τὰ λούσετε, τ' ἀλείψετε καλῶς στὶς ρίζες, με λάδι τοῦ φαγητοῦ.

Μελαχροινὸ τοῦ Θερμαϊκοῦ, Θεσσαλονίκη. — Τὸ ἐλάττωμά σας δὲν παίρνει σχεδόν καμμιά θεραπεία. Φαίνεται θὰ εἶχατε παχύνει καὶ κατόπιν ἀδυνατίσατε ξαφνικὰ καὶ συνέπεια ἦταν αὐτὸ ποὺ σὰς στενοχωρεῖ τόσο. Με κατὰλληλη γυμναστικὴ ἴσως διωρθωνόταν κάπως, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται καιρὸς καὶ σεῖς, καθὼς βλέπω, βιάζεσθε. Ὅσο γιὰ τοὺς δισταγμούς σας, εἶνε ἀθάσιμοι. Ὅλες ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ εἶνε Ἀφροδίτες τῆς Μήλου κι' αὐτὸ τὸ ἔχουν καὶ οἱ ἄνδρες ὑπ' ὄψιν τους καὶ δὲν δύνουν σημασία σὲ τέτοιες λεπτομέρειες. Λοιπὸν συστάτε νὰ δεχθῆτε χωρὶς ἀναβολή, ἂν φυσικὰ δὲν ἔχετε κανέναν ἄλλο λόγο.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Κέντημα γιὰ μαξιλάρι.

Νένην Μπίρη, Βόλον. — Δυστυχῶς ἡ λεκέδες ποὺ προξένησε ἡ θερμάστρα δὲν θγαίνουν με κανέναν τρόπο, ἰδίως ἂν τὸ ὕφασμα εἶνε μεταξωτό. Τὸν χασὲ δοκιμάστε νὰ τὸν καθαρίσετε με λίγο ξεβαφτικόν, ἀπ' αὐτὸ ποὺ πουλοῦν στὰ χρωματοπωλεῖα, γιὰ τὰ φορέματα. Ὁ ἔμπορος θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὸν τρόπο τῆς χρήσεως. Γιὰ τὴν κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχει ἡ κόρη σας, σὰς συνιστῶ νὰ τῆς ἀλείψετε τὰ δαχτυλάκια με βάμμα ἀλόης. Ἄν ἐπιμένῃ καὶ τότε ἀκόμη, τὸ θράδου, ὅταν θὰ κοιμηθῆ τῆς δένετε ἑλαφρὰ τὸ χεράκι ἐπάνω στὸ κάγκελλο τοῦ κρεββατιοῦ. Θὰ χρειασθῆ νὰ ξαγρυπνήσετε δυὸ νύχτες, ἀλλὰ κατόπιν θὰ τὸ πάρη πειὰ ἀπόφασι. Πάντως μὴν ἀνησυχεῖτε ὑπερβολικὰ. Γνωρίζω ἓνα παιδάκι, ποὺ εἶχε τὴ συνήθειαν αὐτὴν ἕως ὅτου ἔγινε ἑπτὰ ἐτῶν, σὲ σημεῖο ποὺ τὸ δαχτυλό του εἶχε καταντήσῃ ἀτροφικόν, ὅταν ὅμως πῆγε στὸ σχολεῖο καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ κοροϊδεύουν οἱ συμμαθηταὶ του, φιλοτιμήθηκε καὶ ἔπαψε μόνον τοῦ ἐλάττωμά του.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΕΝΑ ΣΚΥΛΛΙ ΑΞΙΑΣ

Ο ύπολοχαγός Ντούμπωφ, αξιωματικός του πεζικού, μεσόκοπος στα χρόνια, έπινε με τόν έφεδρο συνάδελφό του Κνάπς.

—Είπε ένα περίφημο ζώο, σου λέω! έλεγε ο Ντούμπωφ, δείχνοντας στον Κνάπ τή σκύλλα του Μίρκα. Είν' ένα σκυλλί αξίας! Κύτταξε λίγο τὸ κεφάλι του! Τί αξίζει αυτό τὸ κεφάλι;... Ένας άνθρωπος πὸυ θάξερε ἀπὸ σκυλλιά, μονάχα γι' αυτό τὸ κεφάλι, θάδινε τὸυλάχιστον διακόσια ρούβλια... Δὲν τὸ πιστεύεις;... Ἄν εἶνε ἔτσι, δὲν καταλαβαίνεις τίποτε...

—Καταλαβαίνω, μά... πῆγε νὰ πῆ ὁ Κνάπς.

Ὁ Ντούμπωφ ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του.

—Εἶν' ένα σέττερ! εἶπε. Ένα ἑγγλέζικο σέττερ καθαρόαιμο! Τρέχει... τρέχει σὰν ἀστραπή... καὶ μυρίζεται ἀπὸ χίλια μέτρα μακριά. Ξέρεις πόσο τὸ ἀγόρασα, ὅταν ἦταν κουταβάκι; Έκατὸν πενήντα ρούβλια! Εἶν' ένα σκυλλί καταπληκτικό!... Κατεργάρω Μίρκα!... Έλα δὼ! Έλα δὼ, μικρούλα μου, ὠμορφούλα μου...

Ὁ Ντούμπωφ τράβηξε τὴ σκύλλα του κοντά του καὶ τὴν ἐφίλησε ἀνάμεσα στ' αὐτιά.

Συγχρόνως δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Δὲν θὰ τὴν παραχωροῦσα μὲ κανένα τρόπο σὲ κανένα... Τὴν ὠμορφὴ μου... τὴ λεβέντισά μου... Έ, μ' ἀγαπᾶς, Μίρκα; Μ' ἀγαπᾶς; Έλα, κάτω τώρα! Φύγε!... φώναξε ἄξαφνα. Λερώ- νεις μὲ τὰ βρωμοπόδαρά σου τὴ στολή μου... Ναὶ Κνάπς, ἔδωσα γι' αὐτὸ τὸ σκυλλί ἑκατὸν πενήν- τα ρούβλια, ὅταν ἦταν κουτάβι... Μὰ τὰ ἀξίζε με τὸ παραπάνω! Εἶνε κρίμα μόνο πὸυ δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ πάω κυνηγι... Καὶ ξέρεις; Έ- να σκυλλί χαλάει ἄμα δὲν κάνει τίποτε... Τὸ τάλαντὸ του χάνεται... Γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὸ πουλάω... Ἀγόρασέ το, Κνάπς!... Θὰ μ' εὐγνω- μῆς σ' ὄλη σου τὴ ζωὴ... Νά, ἂν δὲν ἔχης πολλὰ χρήματα, σου τὸ παραχωρῶ στὴ μισή του ἀξία... Πάρ' το γιὰ πενήντα ρούβλια!... Κλέψε με!...

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου... εἶπε ὁ Κνάπς ἀναστε- νάζοντας. Ἄν ἡ Μίρκα σου ἦταν σκύλλος, θὰ τὴν ἀγόραζα ἴσως, μά...

—Ἡ Μίρκα μου δὲν εἶνε σκύλλος! φώναξε ὁ ὑπολοχαγὸς Ντούμπωφ κατὰπληκτος. Κνάπς, τί ἔπαθες; Ἡ Μίρκα δὲν εἶνε σκύλλος; Χά, χά!... Τί εἶνε λοιπὸν, κατὰ τὴ γνώμη σου; Σκύλλα; Χά... χά!... Εἶσαι πολὺ χαριτωμένος, ἀλήθεια, πὸυ δὲν ξέρεις νὰ ξεχωρίσης ἕνα σκύλλο ἀπὸ μιά σκύλλα!...

—Μοῦ μιλάς σὰν νάμουν στραβὸς ἢ παιδί! ἔκανε ὁ Κνάπς, πρυσθεβλημένος. Φυσικά, εἶνε σκύλλα...

—Συγγνώμην... Μὰ θὰ μοῦ πῆς ἴσως τώρα πὸς κι' ἐγὼ εἶμαι κυρία! Ἄ! Κνάπς, Κνάπς! Κρίμα πὸυ ἔχεις δίπλωμα τοῦ Πολυτεχνείου! Ὅ- χι, ψυχούλα μου, ἡ Μίρκα εἶνε ἕνας ἀληθινὸς μολοσσὸς καθα- ρόαιμος... Κι' ἐσὺ λὲς πὸς δὲν εἶνε σκύλλος... Χά, χά!...

—Συγχώρεσέ με, Ντούμπωφ... Μὰ ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ ὅτι μὲ παίρνεις γιὰ ἡλίθιο... Αὐτὸ εἶνε προσβλητικό γιὰ μένα...

—Ἀφοῦ δὲν τὸ θέλεις τὸ σκυλλί, τί νὰ σοῦ πῶ;... Ὁ Διάβο- λος νὰ σὲ πάρῃ... Μὴ τὸ ἀγοράζεις... Ὅ,τι καὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ νὰ σὲ πείσω!... Σὲ λίγο θὰ μοῦ πῆς πὸς ἡ Μίρκα δὲν ἔχει οὐρά, μὰ κέρατα... Μὴν τὴν παίρνεις!... Ἄφησέ την... Έ- γὼ ἤθελα νὰ σοῦ τὴν πουλήσω γιὰ νὰ σ' ἐξυπηρετήσω...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ δωματίου, φώ- ναξε:

—Βαχραμέγιεφ, κονιάκ!...

Ἡ ὀρντινάντσα τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔφερε καὶ πάλι κονιάκ.

Οἱ δυὸ φίλοι γέμισαν τὰ ποτήρια τους καὶ ἄρχισαν νὰ ὀνειρο- πολοῦν.

Πέρασε μισὴ ὥρα, κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ὁποίας κανέναν τους δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῆ μιά λέξι.

—Κι' ἂν ἀκόμα ἦταν σκύλλα! εἶπε ἄξαφνα ὁ Ντούμπωφ, δια- κόπτοντας τὴ σιωπὴ καὶ κυττάζοντας μὲ θλέμμα θολὸ τὴν μπο- τίλλια τοῦ κονιάκ. Ὡραῖο κι' αὐτό... Μήπως θάξιζε λιγώτερο, γιὰτὶ εἶνε σκύλλα;... Θὰ γεννοῦσε κουταβάκια καὶ κάθε κουτάβι θὰ πουλιόταν πενήντα ρούβλια... Καθένας θὰ τὰ ἀγόραζε εὐχα- ρίστως... Δὲν ξέρω γιὰτὶ ἀγαπᾶς τόσο τοὺς σκύλλους! Ἡ σκύλ- λες ἀξίζουν ἑκατὸ φορές περισσότερο... Τὰ θηλυκὰ σκυλλιά

νοιώθουν θαυότερα τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀφοσίωσι... Έλα, ἀφοῦ δὲν σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ θηλυκὰ, θὰ ὑποχωρήσω κι' ἐγὼ στὸ ζήτημα τῆς τιμῆς... Θέλω, βλέπεις, νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι... Πάρε τὴ Μίρκα γιὰ εἰκοσιπέντε ρούβλια...

Ὁ Κνάπς κύτταξε τὸν συνάδελφό του κι' ἔπειτα τοῦ ἀπάντη- σε:

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου... Δὲν θάδινω γιὰ τὴ Μίρκα οὔτε ἕνα κα- πίκι... Ἐν πρώτοις, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σκυλλί καὶ δεύτερον δὲν ἔχω χρήματα...

—Θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆς αὐτὸ νωρίτερα... Έκανε ὁ Ντού- μπωφ δυσαρρεστημένος.

Ἐπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν σκύλλο του, μούγκρισε:

—Μίρκα, πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς... Οὐστ, βρωμόσκυλλο!

Σὲ λίγο ἡ ὀρντινάντσα τοῦ Ντούμπωφ σερβίρισε στοὺς φίλους αὐγὰ τηγανητά. Ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ οἱ δυὸ καὶ καθάρισαν τὰ πιάτα τους χωρὶς νὰ ποῦν οὔτε μιά λέξι.

—Κνάπς, εἶπε ἄξαφνα ὁ ὑπολοχαγὸς, σκουπίζοντας μὲ τὴν πε- τσέτα του τὸ στόμα του, εἶσαι καλὸς καὶ τίμιος φίλος!... Καὶ ξέ- ρεις, λυπᾶμαι νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς ἔτσι... πὸυ ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ!... Νά, πάρε τὴ σκύλλα ἔτσι! Σοῦ τὴ χαρίζω...

—Καὶ ποῦ θὰ τὴ θάλω, ἀγαπητέ μου; ἔκανε ὁ Κνάπς, ἀναστε- νάζοντας. Ποιὸς θὰ τὴν περιποιηθῆ...

—Τότε ἂς μὴν μιλήσουμε πειὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα!... Ἄς μὴ μιλήσουμε πειὰ!... Μὰ ποῦ πᾶς, φίλε μου;... Κι- θησε... Εἶνε νωρὶς ἀκόμα...

Ὁ Κνάπς εἶχε σηκωθῆ. Τεντώθηκε μερικὲς στιγμὲς κ' ὕστερα πῆρε τὸ πηλήκιό του...

Χασμουρήθηκε καὶ εἶπε:

—Εἶνε ὥρα νὰ φύγω... Γειά σου!...

—Περίμενε λοιπὸν νὰ σοῦ κάνω λίγο παρέα!... εἶπε ὁ Ντούμπωφ καὶ σηκώθηκε κι' αὐτός.

Ὁ Ντούμπωφ κι' ὁ Κνάπς φόρεσαν τοὺς μαν- δύες τους καὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Προχώρησαν στὸ δρόμο καὶ ἔκαναν καμμιὰ ἑκατοστὴ θήματα σιωπηλοῖ.

Ἐξαφνα, ὁ Ντούμπωφ εἶπε, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ:

—Ἀλήθεια, δὲν ξέρεις κανένα πὸυ νὰ τοῦ δώ- σω αὐτὴ τὴ σκύλλα; Δὲν ἔχεις κανένα φίλο πὸυ νὰ χρειάζεται σκυλλί; Ἡ Μίρκα, καθὼς θὰ εἶ- δες, εἶνε καλή, ἀπὸ ράτσα... μά... δὲν ξέρω τί νὰ τὴν κάνω... δὲν μοῦ χρειάζεται...

—Δὲν ξέρω κανένα, φίλε μου... ἀπάντησε ὁ Κνάπς. Εἶμαι νεοφερμένος σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὅ- πως ξέρεις καὶ δὲν ἔχω ἄλλο φίλο ἀπὸ σένα!...

Ὡς τὸ σπίτι τοῦ Κνάπς, οἱ δυὸ φίλοι δὲν εἶ- παν λέξι...

Τέλος, καθὼς ὁ Κνάπς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ φί- λου του καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κατοικίας του, ὁ Ντούμπωφ ξερόβηξε καὶ εἶπε δειλά:

—Μήπως ξέρῃς ἂν ὑπάρχει μπόγιας ἐδῶ πὸυ

νὰ παίρῃ τὰ σκυλλιά;

—Φαντάζομαι πὸς θὰ ὑπάρχει... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκριβῶς...

Ὁ Ντούμπωφ ἔμεινε μιά στιγμὴ σιωπηλὸς κι' ἔπειτα εἶπε:

—Θὰ στείλω αὐριο τὴν ὀρντινάντσα μου γιὰ νὰ μάθῃ ἂν ὑ- πάρχει μπόγιας ἐδῶ... Κι' ἂν ὑπάρχει, θὰ τοῦ στείλω τὴ Μίρκα... Ὁ Διάβολος νὰ τὴν πάρῃ: ἂς τὴ γδάρουν... Εἶνε ἕνα συχαμερὸ σκυλλί! Ένα βρωμόσκυλλο! Δὲν φτάνει πὸυ γεμίζει ἀκαθαρσίες τὶς κάμαρες, μὰ χθὲς μπῆκε στὴν κουζίνα κι' ἔφαγε ὄλο τὸ κρέας... Νά ἦταν τὸυλάχιστον ἀπὸ καλὴ ράτσα... Μὰ ἕνας Διά- βολος ξέρει τί εἶνε... Ὁ πατέρας τῆς ἦταν τσοπανόσκυλλο καὶ ἡ μάνα τῆς γουρούνα!... Καληνύχτα!...

—Καληνύχτα! εἶπε ὁ Κνάπς.

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω του καὶ ὁ Ντούμπωφ ἔμεινε μόνος.

—Ναί, θὰ τὴ στείλω στὸ μπόγια, εἶπε. Κι' ἂν δὲν ὑπάρχει μπό- γιας ἐδῶ, θὰ τὴν πνίξω στὸ ποτάμι...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΝΩΜΙΚΑ

Σήμερα πρωτογνωρίζονται δυὸ ὑπάρξεις. Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομά- δες, ἀλληλοεκτιμῶνται κι' ἀλληλοσπουδάζονται. Ἐπὶ τρεῖς μῆ- νες, ἀλληλοαγαπῶνται. Ἐπὶ τρία χρόνια, ἀλληλογκρινιάζουν. Ἐπὶ τριάντα χρόνια ἀλληλοανέχονται. Καί... τὰ παιδιά τους, ἔα- ναρχίζουν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς τροπάριο!

Ταίν

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

κρύο σαν τόν πάγο. Έκτος απ' αυτό κι' από τὸ τραπέζι καὶ τὴ λάμπα ὑπῆρχαν ἕνα μεγάλο τζάκι, ἕνα ζευγάρι μπόττες, ἕνας ταξιδιώτικος σάκκος κι' ἕνα παραβάν πὺ ἐκρυβε μιά ἀπὸ τὶς γωνιές τοῦ δωματίου. Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν κάποιος κοιμόταν γαλήνια.

Ὅταν τὰ ἐξέτασα ὅλα, ἔκανα ὅπως-ὅπως κρεββάτι τὸ ντιβάνι καὶ γδύθηκα. Ἡ μύτη μου εἶχε συνηθίσει πειὰ στὴ θρῶμα. Ἀφοῦ ἔβγαλα τὴ ρεντιγκότα μου, τὸ παντελόνι μου καὶ τὰ μποττίνια μου, χαμογελώντας, μαζεμένος ἀπὸ τὸ κρύο, ἄρχισα νὰ χοροπηδάω γύρω ἀπ' τὸ τζάκι, σηκώνοντας ψηλά τὰ πόδια μου... Αὐτὰ τὰ πηδημάτα μὲ ζέσταναν καὶ δὲν μοῦ ἔμενε πειὰ παρὰ νὰ πλαγιάσω καὶ νὰ κοιμηθῶ...

Μὰ τότε συνέβη ἕνα μικρὸ κι' ἀπρόοπτο ἐπεισόδιο.

Τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν τυχαίως ἐπάνω στὸ παραβάν καί... καὶ φαντασθῆτε τὸν τρόπο μου, ὅταν εἶδα ἕνα μικρὸ γυναικεῖο κεφάλι μὲ τὰ μαλλιά λυμένα, μὲ μάτια μαύρα, μὲ δόντια κατάλευκα νὰ μὲ κυττάζει γελαστό. Καὶ καθὼς γελοῦσε, δυὸ μαύρα φρύδια κυμάτιζαν ἀδιάκοπα καὶ χαριτωμένα λακκάκια ἔπαιζαν στὰ μάγουλα.

Τὰ ἔχασα. Τὸ μικρὸ γυναικεῖο κεφαλάκι, βλέποντας πὼς τὸ εἶχα δεῖ, ταραχτήκε κι' αὐτὸ καὶ κρύφτηκε.

Χαμηλώνοντας τότε τὸ βλέμμα μου σαν ἔνοχος, διευθύνθηκα ἀθόρυβα πρὸς τὸ ντιβάνι, πλάγιασα σ' αὐτὸ καὶ σκεπάστηκα μὲ τὴ γούνα μου.

«Τί ἦταν αὐτὸ πάλι; σκεφτόμουν. Ἡ κυρία μὲ εἶδε πὺ χοροπηδοῦσα καὶ σίγουρα θὰ μὲ πήρε γιὰ κανέναν ἠλίθιο...

Καὶ καθὼς ξαναεἶδα μὲ τὴ φαντασία μου τὸ μικρὸ μουτράκι της, ἄρχισα χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὀνειρεύωμαι... νὰ ὀνειρεύωμαι...

Εἰκόνες πιὸ ὠραίες καὶ πιὸ γοητευτικές, ἢ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ἔσπρωχναν ἢ μιά τὴν ἄλλη μέσα στὴ φαντασία μου. Μὰ σὲ κάποια στιγμή, σαν τιμωρία γιὰ τὶς πονηρές μου σκέψεις, ἐνοιώσα ἔξαφνα, στὸ δεξί μου μάγουλο, ἕνα ζωηρὸ καὶ τσουχτερὸ πόνο.

Ἐφερα τὸ χέρι μου στὸ μάγουλό μου, χω-

—Κύριε, εἶπε ὁ ἀμαξῆς γυρίζοντας πρὸς ἐμένα καὶ δείχνοντάς μου ἕνα λαγὸ πὺ διέσχιζε, ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὸν δρόμο, μπροστά μας. Νὰ ἕνας κακὸς οἰωνός!...

Ἐγὼ ὡστόσο ἤξερα ὅτι, καὶ χωρὶς τὸ συναπάντημα τοῦ λαγοῦ, τὴν ἄλλη μέρα κιόλας θὰ μ' εὔρισκε ἕνα μεγάλο κακό. Πήγαινα στὸ κακουργιοδικεῖο τῆς πόλεως Σ... ὅπου ἐπρόκειτο νὰ καθήσω στὸ ἐδῶλιο, κατηγορούμενος ἐπὶ διγαμία. Ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ καταδικασθῶ σὲ δυὸ - τριῶν τοῦλάχιστον χρόνων φυλάκιση.

Ἡ πτώσις τῆς θερμοκρασίας ἦταν τρομαχτική. Ὅταν νυχτώνοντας φθάσαμε στὸ σταθμὸ, εἶχα τὸ παρουσιαστικὸ ἀνθρώπου πὺ τὸν σκέπασαν μὲ χιόνι, τὸν κατάβρεξαν μὲ νερὸ καὶ τὸν ἔδεισαν δυνατὰ μὲ θέρμες. Τόσο ἤμουν ξυλιασμένος, μουσκεμένος καὶ σακατεμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀμαξιοῦ.

Μὲ δέχθηκε ὁ φύλακας τοῦ σταθμοῦ, ἕνας ἄντρας πὺ φοροῦσε πανταλόνια μὲ φαρδιές γαλάζιες ρίγες, ψηλὸς καὶ φαλακρὸς, μὲ μουστάκια πὺ φαινότουσαν σαν νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ρουθούνια του καὶ νὰ τὸν ἐμποδίζουν νὰ μυριστῆ ὅ,τι δῆποτε.

Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅτι κάτι μύριζε ἐκεῖ μέσα!

Ἐνῶ ὁ φύλακας φυσῶντας, μουρμουρίζοντας καὶ ξύνοντας τὸν λαιμὸ του, μοῦ ἀνοίγε τὴν πόρτα τῶν «δωματίων» τοῦ σταθμοῦ καὶ μοῦδειξε σιωπηλά, μὲ τὸν ἀγκῶνα, τὸ μέρος, ὅπου θ' ἀναπαυόμουν, μὲ χτύπησε μιά τόση δυνατὴ μυρωδιὰ ξυνίλας, θουλοκεριοῦ καὶ πατημένων κορέων, ὡστε λίγο ἔλειψε νὰ πέσω κάτω σκισμένος.

—Μιά λάμπα ἀπὸ λευκοσίδηρο πὺ φώτιζε τὰ ξύλινα ἀμπογιάτιστα χωρίσματα, κάπνιζε σαν ρετσίνη.

—Διάβολε, πόσο θρωμάει ἐδῶ μέσα! εἶπα, ἀποθέτοντας τὴ βαλίτσα ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ φύλακας μυρίστηκε τὸν ἀέρα καὶ κουνώντας δύσπιστα τὸ κεφάλι του, μοῦ ἀπάντησε:

—Μυρίζει ὅπως πάντα!.. Σᾶς φαίνεται ἔτσι γιὰτὶ ἐρχόσαστε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ κρύο. Οἱ ἀμαξάδες κοιμούνται μέσα στοὺς σταύλους κοντὰ στὰ ἀλογάτους κι' ὅμως δὲν νοιώθουν καμμιά μυρωδιὰ.

Ἐδιώξα τὸ φύλακα κι' ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὴν προσωρινὴ κατοικία μου. Τὸ ντιβάνι, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ πλαγιάσω, φαρδὺ, ὅπως ἕνα κρεββάτι γιὰ δυὸ ἄτομα, ἦταν

Ἐνασηκώθηκα τότε στὸ κρεββάτι μου.

Σηκώθηκε άργά και κάρφωσε άπάνω μου τὸ μολυβένιο
βλέμμα του.

ρίς νὰ πιάσω τίποτε. Κατάλαβα όμως άμέσως τί ήταν, γιατί
μὲ χτύπησε ἡ μυρωδιά ενός λυωμένου κορέου.

—Θεὲ μου!... άκούστηκε, τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὴν ἄλλη με-
ριά τοῦ παραβάν, ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ
κοιμηθῶ ποτέ! Αὐτοὶ οἱ καταραμένοι κορέοι ώρκίστηκαν νὰ μὲ
καταβροχθίσουν ἀπόψε...

—Χμ!... θυμήθηκα ἑξαφνα τὴν καλὴ μου συνήθεια νὰ παίρνω
πάντα μαζί μου στὰ ταξίδια μου περσικὴ σκόνη. Οὔτε αὐτὴ τῆ
φορὰ εἶχα ξεχάσει νὰ τὴν πάρω. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ἔ-
βγαλα τὴ σκόνη ἀπὸ τὴ βαλίτσα μου. Δὲν ἔμεινε τώρα παρὰ νὰ
προσφέρω στὴν ώραία άγνωστη αὐτὸ τὸ φάρμακο — μοναδικὸ
κατὰ τῶν κορέων, ὅπως γράφει ἡ 'Εγκυκλοπαίδεια κ' ἡ γνωρι-
μία μας θὰ γινόταν.

—Εἶνε φριχτό! άκούστηκε πάλι ἡ φωνίτσα τῆς.

'Ανασηκώθηκα τότε στὸ κρεβάτι μου καὶ εἶπα:

—Κυρία! 'Όπως κατάλαβα ἀπὸ τὸ τελευταῖο σας ἐπιφώνημα,
οἱ κορέοι σας βασανίζουν. 'Εχω περσικὴ σκόνη. 'Αν θέλατε,
θά... θά...

—'Ω! σας παρακαλῶ, θὰ μὲ ὑποχρεώνετε...

—'Αφοῦ εἶν' ἔτσι, φώναξα κατενθουσιασμένος, θὰ φορέσω ἄ-
μέσως τὴ γούνα μου καὶ θὰ σας φέρω τὴ σκόνη...

—'Όχι, ὄχι... Δόστε τὴ μου πάνω ἀπὸ τὸ παραβάν. Μὰ μὴ
μπαίνετε ἐδῶ μέσα.

—Τὸ ξέρω, τῆς ἀπάντησα, ὅτι πρέπει νὰ σας τὴ δώσω πάνω
ἀπὸ τὸ παραβάν. Μὴ φοβάστε ὅμως... Δὲν εἶμαι κανένας βασι-
βουζούκος.

—Μὰ δὲν σας ξέρω! ἔκανε ἡ άγνωστη. Εἶσθε ἕνας ξένος.

—Χμ!... εἶπα ξεθαρρεύοντας. Κι' ἂν ἀκόμα ἔμπαινα πίσω ἀπ'
τὸ παραβάν, δὲν θὰ ήταν τίποτε τὸ τρομερό, γιατί εἶμαι για-
τρός... καὶ οἱ γιατροί, οἱ θυρωροὶ καὶ οἱ κομμωταὶ ἔχουν τὸ
δικαίωμα νὰ εἰσχωροῦν στ' ἀπόκρυφα τῶν γυναικῶν...

—'Αλήθεια, εἶσθε γιατρός;... Σοβαρά;

—'Λόγο τιμῆς. Μοῦ ἐπιτρέπεται τώρα νὰ σας φέρω τὴ σκόνη;

—'Α! ἂν εἶσθε γιατρός, τότε καλά... ἀλλὰ γιατί νὰ ἐνοχλη-
θῆτε;... Μπορῶ νὰ σας στείλῶ τὸν σύζυγό μου νὰ τὴν πάρη...
Φέντια! ἐπρόσθεσε ἡ μελαχροινὴ άγνωστη, χαμηλώνοντας τὴ
φωνή τῆς. Φέντια, μὰ ξύπια λοιπὸν, ὑπναρᾶ! Σήκω καὶ πέρα-
σε πίσω ἀπ' τὸ παραβάν! 'Ο κύριος δόκτωρ εἶχε τὴν καλωσύνη
νὰ μᾶς προσφέρῃ περσικὴ σκόνη.

'Η παρουσία ενός συζύγου πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ήταν γιὰ
μένα μιὰ καινούργια κατάπληξις... Δυσάρεστη ὅμως αὐτὴ τῆ
φορὰ. 'Όλα μου τὰ ὄνειρα διαλύθηκαν σάν καπνός.

'Ενοιωθα τώρα τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ νευριασμένο κι' ὁ Φέν-
τια, ὅταν βγήκε πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, μοῦ φάνηκε σάν ἕνα πλά-
σμα τόσο ἀποκρουστικό, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξω ζητών-
τας βοήθεια.

'Ο Φέντια ήταν ἕνας ψηλός, ἰσχνός άντρας, καμμιά πενηντα-
ριά χρόνων, μὲ γκριζες φαβορίτες, μὲ λεπτὰ χεῖλη καὶ μ' ἕνα
σύμπλεγμα γαλάζιων ἀρτηριῶν στὴ μύτη καὶ στοὺς κροτάφους.

—Εἶσθε πολὺ καλός, κύριε δόκτωρ, εἶπε παίρνοντας τὴν περ-
σικὴ σκόνη καὶ ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὴ γυναίκα του, πίσω

ἀπ' τὸ παραβάν. Μερσί. Σᾶς ἔπιασε καὶ σας στὸ δρόμο ἡ χιο-
νοθύελλα;

—Ναί, μουρμούρισα, ξαπλώνοντας πάλι στὸ ντιθάνι μου καὶ
ρίχνοντας πάλι ἀπάνω τὴ γούνα μου.

—'Α! ἔκανε ὁ γείτονας μου, ἀπευθυνόμενος τώρα πρὸς τὴν
γυναίκα του. Ζινότσα, ἔχεις ἕνα κορέο στὴν ἄκρη τῆς μύτης
σου. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ τὸν βγάλω;

—Εὐχαριστῶς! ἀπάντησε ἡ Ζινότσα γελώντας. Τὰ ἔκανες ὅ-
μως θάλυσσα! Σοῦ ξέφυγε... Κρίμα ποῦ ἔχεις τόσο μεγάλη θέ-
σι καὶ σὲ φοβάται ὅλος ὁ κόσμος. Οὔτ' ἕνα κορέο δὲν εἶσαι ἄ-
ξιός νὰ πιάσης...

—Ζινότσα, εἶπε ὁ σύζυγος ἀναστενάζοντας, μίλα σοβαρώ-
τερα μπροστὰ σ' ἕνα ξένο... Εἶσαι πάντοτε ἡ ἴδια, μὰ τὴν πίστι
μου.

«Αὐτὰ τὰ γουρούνια δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶ!... μουρ-
μούρισα ἑξωργισμένος, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί.

Μὰ οἱ δύο σύζυγοι ἠσούχασαν σὲ λίγο. 'Εκλεισα κι' ἐγὼ τὰ
μάτια μου, προσπαθώντας νὰ μὴ σκέπτομαι τίποτε γιὰ νὰ μπο-
ρέσω ν' ἀποκοιμηθῶ... Μὰ πέρασε μισὴ ὥρα, μιὰ ὥρα... χωρὶς
νὰ κατορθώσω νὰ κοιμηθῶ... Στὸ τέλος, οἱ γείτονές μου ἄρ-
χισαν νὰ μετακινῶνται κι' αὐτοὶ στὸ κρεβάτι τους καὶ νὰ
κουβεντιάσουν μὲ σιγανὴ φωνή.

—Εἶνε καταπληκτικό! μουρμούρισε ὁ Φέντια. Οὔτε καὶ ἡ
περσικὴ σκόνη δὲν τοὺς κάνει τίποτε... Εἶνε τρομεροί, τέλος πάν-
των αὐτοὶ οἱ κορέοι! Δόκτωρ ἡ γυναίκα μου μὲ παρακαλεῖ νὰ
σας ρωτήσω, γιατί οἱ κορέοι ἔχουν μιὰ τόσο ἀηδιαστικὴ μυ-
ρωδιά;

'Ετσι πιάσαμε κουβέντα. Μιλῆσαμε γιὰ τοὺς κορέους, γιὰ τὸν
καιρό, γιὰ τὸν ρωσικὸ χειμῶνα, γιὰ τὴν ἰατρικὴ, γιὰ τὴν ὁποία
καταλαβαίνω τόσο, ὅσα καὶ ἀπὸ ἀστρονομία. Μιλῆσαμε ἀκόμα
καὶ γιὰ τὸν 'Εντισσον.

Μετὰ τὴ συνομιλία γιὰ τὸν 'Εντισσον, ἄκουσα τὸν Φέντια νὰ
ψιθυρίζῃ στὴν σύζυγό του:

—Δὲν πειράζει, Ζινότσα! 'Αφοῦ εἶνε γιατρός, ἄφησε κατὰ
μέρος τὶς ντροπές καὶ ζήτησε τὴ συμβουλή του. Τί ἔχεις νὰ χά-
σης;... 'Ο δικός μας γιατρός ὁ Σερβέτσωφ δὲν σοῦ ἔφερε καμ-
μιὰ ἀνακούφισι. Αὐτὸς ἐδῶ, ἴσως καταφέρῃ κάτι...

—Ρώτησέ τον εἰσὺ! μουρμούρισε ἡ Ζινότσα.

—Γιατρέ, μὲ ρώτησε ὁ Φέντια, γιατί ἡ γυναίκα μου νοιώθει ἕνα
βάρος στὸ στήθος τῆς;... 'Όταν πρὸ πάντων θήχη, ὑποφέρει
φριχτά...

Μὴ ξέροντας τί ν' ἀπαντήσω, προσπάθησα νὰ ξεφύγω καὶ
εἶπα:

—'Όλ' αὐτὰ χρειάζονται μεγάλη συζήτησι. Δὲν μπορεῖ ν' ἀπο-
φανθῆ κανεὶς στὴ στιγμή...

—Μπᾶ! Καὶ τὴ σημασία ἔχει ἂν ἡ συζήτησις θὰ εἶνε μεγά-
λη;... 'Εχουμε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστὰ μας, ὡς ὅτου νὰ ξημε-
ρώση... 'Εξετάστε τὴν, ἀγαπητέ μου δόκτωρ... Πρέπει νὰ σας
πῶ ὅτι τὴν κουράρει ὁ συνάδελφός σας ὁ δόκτωρ Σερβέ-
τσωφ... Εἶνε ἕνας λαμπρὸς ἄν-
θρωπος μὰ... τί νὰ σας πῶ ;

Δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη
σ' αὐτόν!... Βλέπω ὅτι δὲν
ἔχετε διάθεσι νὰ τὴν ἐξετά-
σετε τώρα, μὰ, σας ἰκετεύ-
ουμε, κάμετέ μας τὴν καλω-
σύνη. 'Εξετάσετέ τὴν κι' ἐγὼ
θὰ πάω ἐντωμεταξὺ στὸν φύ-
λακα τοῦ σταθμοῦ νὰ τοῦ πῶ
νὰ μᾶς φέρῃ τὸ σοᾶί.

'Ο Φέντια βγήκε ἔξω, σούρ-
νοντας τὶς παντοφλές του.
Πέρασα τότε κι' ἐγὼ πίσω
ἀπὸ τὸ παραβάν. 'Η Ζινότ-
σα, καθισμένη σ' ἕνα πλα-
τὺ ντιθάνι, περιστοιχισμένη
ἀπὸ ἕνα σωρὸ μαξιλάρια,
κρατοῦσε ἀνασηκωμένο τὸ
δαντελλένιο γιακᾶ τῆς.

Κάθησα κοντὰ
τῆς καὶ κατσου-
φιάζοντας τῆς εἶ-
πα:

— Δεῖχτε μου

'Ολόκληρος ὁ Παγωμένος 'Ωκεανὸς πέρασε ἀπ' τὴ ράχι μου.

Υπό τη Ζωή των Αρετιών Πώς διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Μικρόν τέιον την περασμένη Παρασκευή τὸ ἀπόγευμα παρα τῶ κ. καὶ τῆ κ. Α. Γαρδικιώτη Γρίβα.

—Διεκρίναμεν τὸν πρεσβευτὴν τῆς Νοτιοσλαβίας καὶ τὴν κ. Κρίστιτς, τὴν πρέσβειραν τῆς Αὐστρίας βαρῶν Βίμμερ, τὴν κυρίαν Ρωμάνου, τὴν κυρίαν Λ. Σκουζέ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πολυχρονιάδη, τὸν κ., τὴν κ. καὶ τὴν διδα Εὐγενίδη, τὴν κυρίαν Βαντερσάντ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σ. Μπότσαρη καὶ τὸν κ. Λασκαράκη.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Σταθάτου ἐδέχθησαν μερικοὺς φίλους, τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

—Παρευρέθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Βλαστοῦ, ἡ κ. Δ. Βούλτζου, ὁ κ. καὶ ἡ Κ. Ἀθανασιάδη, ἡ κ. Βαντερσάντ, ἡ κ. Μ. Λεβίδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Μπότσαρη, ὁ κ. Α. Μερκάτης, ὁ κ. Δ. Λεβίδης.

—Κομψὲς ἐμφανίσεις ἡ κ. Γ. Μελά καὶ ἡ κ. Π. Καρέλλα με μαῦρες θελουδέιες τουαλέτες, ἡ κ. Α. Μερκάτη με μπλέ καὶ ζῶνη ρουίγ, ἡ κ. Ἡλιάσκου με κίτρινα, ἡ κ. Κ. Μάτσα με βιολεὶ καὶ ἡ χαριτωμένη δις Σταθάτου με μπλέ σιέλ.

—Διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. Ν. Ἀθανασιάδη, Γ. Βλάχον, Ν. Μαυροκορδάτον, Δ. Πιπινέλλην, Γ. Μελᾶν, Α. Μάτσαν, Κ. Ἡλιάσκον, Α. Μερκάτην, Π. Καρέλλαν, Χαϊκάλην κλπ.

τῆ γλῶσσα σας!

Ἐκείνη μοῦ ἔδειξε τὴ γλῶσσα τῆς γελῶντας. Ἦταν μιά γλῶσσα συνηθισμένη κόκκινη.

Κατόπιν ἄρχισα νὰ τῆς ἐξετάζω τὸ σφίγμό.

—Χμ! ἔκανα μολονότι δὲν κυτῶρθωνα νὰ τὸν θρω.

Δὲν θυμᾶμαι πειὰ ποιὲς ἄλλες ἐρωτήσεις τῆς ἔκανα, καθὼς ἐκύτταζα τὸ μικρὸ κόκκινο πρόσωπο. Θυμᾶμαι μόνο ὅτι στὸ τέλος τῆς διαγνώσεώς μου εἶχα ἀποβλακωθῆ τόσο, ὥστε δὲν ἤξερα πειὰ τί τὴν ρωτοῦσα.

Μετὰ τὴ διάγνωσι, ἔφεραν καὶ τὸ τσάϊ καὶ κάθησα ἀνάμεσα στοὺς συζύγους. Ἐπρεπε ὅμως νὰ γράψω μιά συνταγή. Ἐγραψα ὅτι μοῦρθε στὸ κεφάλι κι' ἀπὸ κάτω ὑπέγραψα μ' ἓνα φανταστικὸ ὄνομα: Δ ό κ τ ω ρ Ζ ά ί τ σ ω φ.

Τὸ πρωί, τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, καθὼς ἀποχαιρετοῦσα τοὺς δυὸ καινούργιους γνωρίμους μου, ὁ Φέντια, μοῦ ἔβαλε δέκα ρούθλια στὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

—Ὅχι, θὰ με ὑποχρεώσετε ἂν τὰ πάρετε... Εἶμαι συνηθισμένος ν' ἀνταμείβω κάθε ὑπηρεσία πού μοῦ προσφέρεται... Ἔσείς γιὰ νὰ γίνετε γιατρός, σπουδάσατε, μελετήσατε... Ἀποκτήσατε τὶς γνώσεις σας με ἰδρώτα καὶ με αἷμα. Τὸ καταλαβαίνω πολὺ καλά αὐτό...

Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε ἄλλο.

Ἐπρεπε νὰ πάρω τὰ δέκα ρούθλια.

Ἔτσι πέρασα τὴν νύχτα πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς μου στὸ δικαστήριον.

Μὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς περιγράψω τὸν τρόπο μου στὸ δικαστήριον, ὅταν ρίχνοντας τὸ βλέμμα μου στὸ τραπέζι τοῦ εἰσαγγελέως εἶδε ἐκεῖ — ποιὸς θὰ τὸ πίστευε; τὸν Φέντια, ναί, τὸ Φέντια, τὸν σύζυγο τῆς Ζινότσκας!

Ὁ Φέντια σὲ κάποια στιγμή με κύταξε κι' αὐτὸς κι' ἀμέσως ἡ κόρες τῶν ματιῶν του διεστάλθησαν. Τὸ κάτω του σαγόνι ἀπόμεινε μετέωρο, κρεμασμένο. Τὸ χέρι του ἄρχισε νὰ τρέμη... Σηκώθηκε ἀργὰ καὶ κάρφωσε ἀπάνω μου τὸ μολυβένιο βλέμμα του! Στάθηκα κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ ξέρω γιὰτί καὶ τὸν κύταξα. Ἐπειτα ξανακάθησε καὶ ἤπιε ἓνα ποτήρι νερό. Κρύος ἰδρώτας ἔλουζε τὸ μέτωπό του.

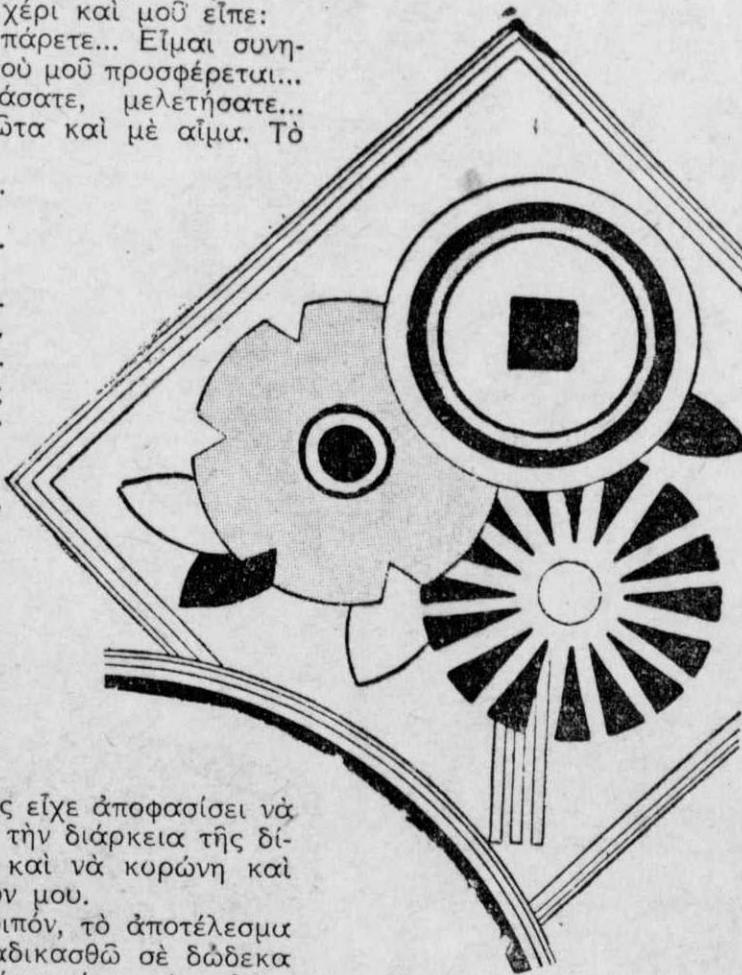
Ἦταν φανερό πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ με καταστρέψῃ. Καὶ πραγματικὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ ν' ἀνάβῃ καὶ νὰ κορώνῃ καὶ νὰ ἐξαπολύῃ τοὺς μύδρους του ἐναντίον μου.

Μὰ εἶνε καιρὸς νὰ τελειώσω. Ἐ, λοιπόν, τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦταν νὰ καταδικασθῶ σὲ δώδεκα χρόνων φυλάκισι, ἐνῶ περίμενα δυὸ-τρία χρόνια τὸ πολὺ...

Αὐτὸ τὸ κακὸ μοῦ ἔκαναν οἱ κορέοι καὶ ἡ καταραμένη περσικὴ σκόνη.

Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ἐραιότατο κέντημα γιὰ τραπεζομάντηλο τσαγιού.

Μυτιληνοπούλαν. — Τὴ μαγιά τῆς μύρας θὰ τὴν παίρνετε εἰς τὸ μεταξὺ τῶν γευμάτων διάστημα γιὰ νὰ μὴ σᾶς φέρῃ φούσκωμα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὴν σταματήσετε ἐφόσον βλέπετε ὅτι σᾶς ὠφελεῖ. Τὰ σπυράκια σας, ἐφόσον χάνονται πρὶν νὰ σχηματίσουν κεφάλι δὲν θὰ εἶνε τοῦ δέρματος, ἀλλὰ τοῦ αἵματος, γι' αὐτὸ ἡ μαγιά θὰ σᾶς κάνῃ πολὺ καλὸ. Ἡ πούδρα πού χρησιμοποιεῖτε, δὲν εἶνε ἀπότις καλύτερες, ἀλλὰ πάντως εἶνε ἀγνή. Ποτὲ νὰ μὴ σαπουνίζετε τὸ πρόσωπό σας πρὶν νὰ θάλετε πούδρα καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸ πλένετε με κρύο νερό. Σαπουνίζετέ το με χλιαρὸ νερό καὶ πολὺ καλὸ σαποῦνι μόνον τὸ πρωί. Καὶ τὸ βράδυ τὸ καθαρίζετε με τὴν λοσιὸν Skin Tonic τοῦ George. Ἄν ἡ λοσιὸν αὐτὴ δὲν πωλεῖται στὴν πόλι πού μένετε τότε σφουγγίζετε τὸ πρόσωπό σας με τὸ ἐξῆς ὑγρὸν:

Alcool camphré	60 γρ.
Eau de roses	40 γρ.

Γίριν νὰ θάλετε πούδρα περνᾶτε στὸ πρόσωπό σας λίγο Lait d' amandes πού θὰ τὸ ἐρῆτε ἔτοιμο σ' ὅλα τὰ φαρμακεία.

Δ. Τ. Τ., Κωνσταντινούπολι. — Γὰ νὰ λάμπουν λίγο περισσότερο τὰ μάτια σας, νὰ θάψετε τὰ ματοσίνορά σας με ρίμμελ, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρὰ, τὸ βράδυ δὲ νὰ τὸ ξεπλένετε πάντα προσεκτικὰ με λίγο ροδόσταμο. Γιὰ τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης σᾶς συιωτῶ κομπρέσες ἐναλλάξ ζεστὲς καὶ κρύες. ὅσο συχνότερη μπορεῖτε. Ἐπίσης πρέπει με κάθε τρόπο ν' ἀποφεύγετε νὰ σφίγγεσθε. Τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης εἶνε ἰδίως ζήτημα κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Ρ. Ρ. Ἀράχνην. — Μοῦ φαίνεται περίεργο πὼς μονομιᾶς ἐφύτρωσαν τόσες τρίχες στὸ πρόσωπό σας. Θὰ μπορούσατε νὰ τὶς θγάλετε με ἠλεκτρόλυσιν. Ὑπάρχουν γιατροὶ πού ἀναλαμβάνουν καὶ ἂν μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω ἓναν με ἰδιαίτερο γράμμα, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ ἓνα-δυὸ χρόνια ἡ τρίχες πάλι θὰ ξαναφανοῦν. Γι' αὐτὸ σᾶς συιστῶ καλύτερα νὰ κάνετε ἀποτρίχωσι με ζάχαρι. Θ' ἀνακατέψετε δηλαδὴ μιά κουταλιά ζάχαρη, μιά κουταλιά λεμόνι καὶ μισὴ κου-

ταλιά νερό καὶ θὰ τὰ ζυμώσετε, ὥσπου νὰ γίνουν σάν μαστίχι. Με τὸ μίγμα αὐτὸ θ' ἀλείψετε τὰ τριχωτὰ μέρη τοῦ προσώπου σας καὶ ὕστερα θ' ἀρχίσετε νὰ τὸ τραβάτε. Μαζὺ μ' αὐτὰ θὰ φύγουν καὶ ἡ τρίχες. Φυσικὰ ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία θὰ πρέπη νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε τόσο, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀπλὴ καὶ εὐκόλη καὶ ἡ τρίχες, με τὸν καιρὸ, ἀδυνατίζουν. Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ κάνετε αὐτὸ με ζάχαρη καὶ με κίτρινο κερὶ λυωμένο.

Χλωμὴν Κόρην. — Τὸ κάπνισμα εἶνε καταστροφὴ γιὰ τὸ τραγοῦδι. Ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ τὸ κόψετε ἐφόσον θέλετε νὰ καλλιεργήσετε τὴν φωνήν σας. Γιὰ νὰ τὸ ξεσυνθίσετε μασσατε καραμέλλες, ἡ ὁποῖες θὰ σᾶς μαλακώσουν καὶ τὸ λαιμό. Τὸ κανονικὸ βάρος γιὰ ὕψος 1,58 εἶνε 56 κιλά. Ἄλλὰ δὲν πειράζει ἂν ἔχετε ἓνα-δυὸ κιλά παραπάνω, ἐφόσον τραγουδάτε.

Ν. Α. Λεοντιδέα. — Ἡ μύτη σας μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ σχῆμα μόνον με αἰσθητικὴ ἐγχείρησι. Ἄλλὰ πρῶτον πολὺ ἀμφιβάλλω κατὰ πόσον ὑπάρχουν καὶ στὰς Ἀθήνας ἀκόμη, γιατροὶ πού νὰ ἀναλαμβάνουν τέτοιες ἐγχειρήσεις, καὶ ἂν ὅμως ὑπάρχουν θὰ πληρώνωνται παραπολὺ ἀκριβὰ. Ἄλλωστε μιά γαλλικὴ παροιμία λέγει: Jamais grand nez ne gâte beau visage». Ἡ μύτη σας λοιπόν μπορεῖ νὰ μείνῃ ὅπως εἶνε χωρὶς νὰ θλάψῃ σὲ τίποτε τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου σας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ